GEORGE R.R. MARTIN
LISA TUTTLE

furtună pe windhaven

NAUTILUS

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate *(Urzeala tronurilor, încleștarea regilor, Iureșul săbiilor, Festinul ciorilor,* și *Dansul dragonilor),* iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter* și *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele două sezoane ale serialului.

Lisa Tuttle a câștigat Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant în anul 1974. Este autoarea a numeroase povestiri și romane, printre care *Lost Futures* (nominalizat la Premiul Arthur C. Clarke) și *The Pillow Friend*. A semnat mai multe cărți pentru copii. Născută în Texas, a ales să locuiască împreună cu familia într-un ținut scoțian, în care peisajul seamănă cu cel din Windhaven.

George R.R. Martin
Lisa Tuttle

FURTUNĂ PE WINDHAVEN

Traducere din limba engleză:
Oana Chițu

N E M I R A
2013

Cuprins

Dedicații

Harta lumii

Epigraf

PROLOG

PARTEA ÎNTÂI

Furtuni

PARTEA A DOUA

Parvenitul

PARTEA A TREIA

Prăbușirea

EPILOG

Această carte le este dedicată cu iubire și recunoștință mamei mele și tatălui meu, deși nu o vor citi.

LISA TUTTLE

Dedic povestea lui Elizabeth, lui Arm, lui Mary Kaye, Carol, Meredyth, Ann și Yvonne și celorlalți zurbagii de la Courier, *în speranța că vor continua să facă nebunii, să pună întrebări și să fie dați afară din birouri.*

GEORGE R.R. MARTIN

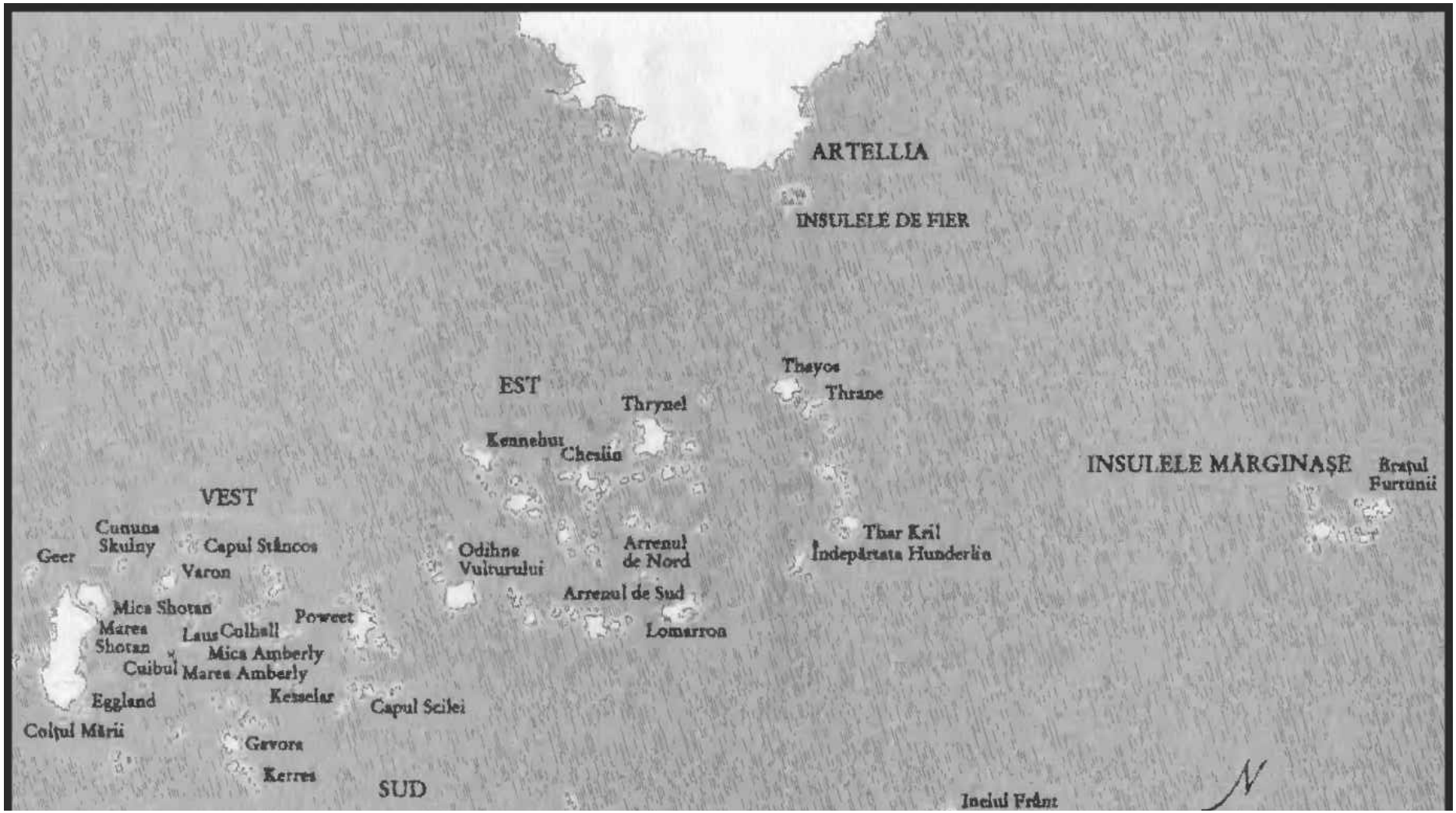
ARTELLIA
INSULELE DE FIER
EST
Thrynel
Kennebur
Chesiin
Thayos
Thrane
INSULELE MĂRGINAȘE
Brațul Furtunii
VEST
Cununa Skulny
Capul Stâncos
Geer
Varon
Odihna Vulturului
Arrenul de Nord
Arrenul de Sud
Thar Kril
Îndepărtata Hunderlie
Mica Shotan
Poweet
Mares Shotan
Laus Colhall
Mica Amberly
Cuibul
Mares Amberly
Lomarron
Eggland
Kesselar
Capul Scilei
Colțul Mării
Gavora
Kerres
SUD
Inelul Frânt

Odată ce ai gustat zborul
pe pământ vei păși cu privirea
mereu întoarsă spre cer,
căci acolo sus ai fost
și într-acolo tânjești a te întoarce.

LEONARDO DA VINCI

PROLOG

Furtuna se dezlănțuise aproape toată noaptea.

În patul larg pe care îl împărțea cu mama ei copila zăcea trează, ascultând de sub plapuma aspră din iarba-lânii. Sunetul ploii, izbindu-se de scândurile cabanei din arbore-de-lâmâie, era neîntrerupt și stăruitor. Uneori auzea bubuiturile îndepărtate ale tunetelor și, când fulgerele licăreau, dungi subțiri de lumină pătrundeau printre obloane, luminând cămăruța. Când se stingeau, întunericul le lua din nou locul.

Copila simțea ropotul apei biciuind podeaua și știa că în acoperiș se deschisese o altă spărtură. Pământul bătătorit avea să se transforme în noroi, iar mama să se înfurie, dar nu era nimic de făcut. Maică-sa nu se pricepea la peticit acoperișuri și nici nu își permiteau să angajeze pe cineva. Într-o zi, i-a spus femeia, vechea cabană avea să se prăbușească din cauza furtunilor zguduitoare. *Atunci îl vom vedea din nou pe taică-tău,* mai zicea ea. Fetița nu și-l amintea prea bine, dar mama vorbea foarte des despre el.

Obloanele s-au zguduit la o rafală puternică de vânt, iar copila a început să tragă cu urechea la scârțâitul înfiorător al lemnului și la bătaia surdă a hârtiei cerate ce ținea loc de geam și, pe scurt, i s-a făcut teamă. Maică-sa dormea, neștiind nimic din toate astea. Furtunile se iscau des, iar femeia se odihnea ori de câte ori se întâmpla. Fetei îi era frică să o trezească. Era

aprigă și nu-i plăcea să fie deranjată pentru un fleac cum e spaima de copil.

Pereții au pârâit și s-au scuturat din nou, fulgerul și tunetul au venit aproape în același timp, iar fetița s-a cutremurat sub plapumă, întrebându-se dacă aceea avea să fie noaptea în care urma să-l întâlnească pe tatăl ei.

Dar nu era așa.

În cele din urmă, furtuna s-a potolit și chiar și ploaia s-a oprit. Camera era întunecată și tăcută.

Fata a scuturat-o pe maică-sa, trezind-o.

— Ce-i? a întrebat ea. Ce-i?

— Furtuna s-a terminat, Mamă, a răspuns copila.

Auzind așa, femeia a încuviințat și s-a ridicat.

— Îmbracă-te, i-a zis fetei, în timp ce bâjbâia după haine prin beznă.

Mai aveau cel puțin încă o oră până la răsărit, dar era important să ajungă repede pe plajă. Fata știa că furtunile sfărâmau bărci; bărcuțe de pescuit, ce întârziaseră prea mult în larg sau se aventuraseră prea departe, iar uneori la fel pățeau și navele mari de comerț. Dacă ieșeai afară după o vijelie, era posibil să găsești obiecte aduse de apă pe plajă, tot felul de lucruri. Odată dăduseră peste un cuțit cu muchia din metal ștanțat; când îl vânduseră, mâncaseră pe săturate două săptămâni. Totuși, dacă îți doreai să găsești rămășițe valoroase, nu îți puteai permite să fii leneș. Un om delăsător ar fi așteptat până la răsărit și nu ar fi găsit nimic.

Mama și-a aruncat peste umăr un sac gol din pânză, pentru cărat obiecte. Rochia fetei avea buzunare largi. Amândouă purtau ghete. Femeia a dat jos o prăjină lungă, cu un cârlig

sculptat din lemn la capăt, în caz că vedea ceva în apă, plutind prea departe pentru a ajunge.

— Vino, copilă, a zorit-o ea. Nu mai pierde vremea.

Plaja era rece și cufundată în întuneric, străbătută de o adiere rece și neîntreruptă ce venea din apus. Nu erau singure. Alți trei sau patru oameni se aflau deja acolo, dând târcoale prin nisipurile umede și lăsând urme de ghete, ce se umpleau repede cu apă. Din timp în timp, câte unul se oprea să cerceteze ceva. Unul ținea o lampă. Avuseseră și ele cândva o lampă bună, când trăia tatăl ei, dar după ceva vreme trebuiseră să o vândă. Maică-sa se plângea adesea din pricina asta. Nu vedea noaptea la fel de bine ca fata ei, iar uneori se împiedica pe întuneric și de multe ori nu observa lucruri pe care ar fi trebuit să le observe.

S-au despărțit, ca de obicei. Fata a mers spre nord, de-a lungul plajei, în timp ce femeia a cercetat partea din sud.

— Întoarce-te când răsare soarele, i-a zis mama. Ai treburi de făcut. N-o să mai rămână nimic după răsărit.

Fata a dat din cap și s-a grăbit să-și înceapă căutarea.

Recolta era slabă în noaptea aceea. Copila s-a plimbat mult timp, urmărind mereu linia apei, căutând de zor cu ochii în pământ. Îi plăcea să găsească obiecte. Dacă aducea acasă o bucată de metal sau poate un dinte de scila, lung cât brațul ei, încovoiat, galben și înfiorător, mama ei zâmbea și îi spunea ce fiică bună e. Dar nu se întâmpla prea des. De cele mai multe ori, o certa pentru că era prea visătoare și punea întrebări prostești.

Când lumina slabă a răsăritului a început să stingă stelele, tot nu avea nimic în buzunare, în

afară de două bucăți albicioase ca laptele, din sticlă-de-mare, și o scoică. Era o scoică mare și grea, cât palma ei, cu cochilia aspră, ca de piatră, ceea ce însemna că e din cele mai bune de mâncat, cu carne neagră și untoasă. Dar nu reușise să găsească decât una. Toate celelalte rămășițe de pe mal erau doar lemne plutitoare.

Se hotărâse să se întoarcă, așa cum îi ceruse maică-sa, când a văzut pe cer lucirea de metal – o scânteie bruscă, argintie, ca și cum s-ar fi născut o nouă stea, umbrindu-le pe celelalte.

Se afla la nord, mult în larg, deasupra mării. S-a uitat în direcția în care o zărise și o clipă mai târziu a strălucit din nou, puțin spre stânga. Știa ce este: primele raze ale soarelui, reflectându-se, înainte de a atinge lumea, pe aripile unui zburător. Voia să urmeze lumina, să alerge, să o privească. Îi plăcea să urmărească zborul păsărilor: micii ploieri, cumpliții caprimulg și condorii; iar zburătorii cu aripile lor de argint erau mai grozavi decât oricare alte păsări. Dar se apropiau zorile, iar mama îi spusese să se întoarcă acasă.

A luat-o la goană. Dacă se grăbea, s-a gândit ea, dacă alerga într-acolo și apoi fugea repede înapoi, ar avea timp să-l privească pentru câteva clipe, înainte ca maică-sa să îi observe absența. Așa că a alergat și a alergat, trecând de leneșii treziți mai târziu ce tocmai ieșiseră să cutreiere plaja. Scoica îi sălta în buzunar.

Când a ajuns la locul zburătorului, un spațiu vast de nisip, unde aterizau adesea mesagerii, aflat dedesubtul stâncii înalte de unde decolau, cerul se colorase spre est într-un portocaliu palid. Copilei îi plăcea să urce stânca și să privească de acolo, de sus, cu vântul jucându-i-se în păr și cu picioarele atârnate deasupra marginii, iar văzduhul pretutindeni în jur. Dar

azi nu era timp. Trebuia să se întoarcă curând, de nu, mamei avea să-i sară țandăra.

Ajunsese oricum prea târziu. Zburătorul atinsese pământul.

Pasărea a mai survolat o dată, grațios, pe deasupra nisipului, aripile fâlfâindu-i la nouă metri deasupra capului ei. Fata a rămas țintuită, privind cu ochii mari. Apoi, deasupra apei, el s-a înclinat; o aripă de argint s-a aplecat iar cealaltă s-a ridicat și dintr-odată s-a întors, formând un cerc larg. După aceea s-a îndreptat și a zburat drept înainte, coborând grațios, astfel încât abia dacă a atins nisipul, în timp ce luneca deasupra lui.

Pe plajă se aflau și alți oameni – un tânăr și o femeie mai în vârstă. Alergau alături de zburător, pe când el se apropia, și l-au ajutat să se oprească, apoi au făcut ceva la aripi și ele au căzut. Cei doi au strâns aripile încet și cu grijă, în timp ce zburătorul a dezlegat chingile ce le ținea legate de corp.

Tot uitându-se, fata a observat că era chiar cel care-i plăcea ei. Știa că există o mulțime de zburători, văzuse o grămadă și învățase chiar să-i recunoască pe unii, dar numai trei veneau aici mai des, cei trei care locuiau pe insula ei. Copila își imagina că trebuie să fi stat sus pe stânci, în case ce arătau precum cuiburile păsărilor, dar cu pereți din argint prețios. Unul dintre cei trei era o femeie severă, grizonantă, cu un chip aspru. Al doilea era doar un băiat, brunet și nespus de chipeș, cu o voce plăcută; el îi plăcea mai mult. Dar preferatul ei era bărbatul de pe plajă, la fel de înalt, suplu și lat în umeri cum fusese tatăl ei, bărbierit, cu ochi căprui și păr ondulat, roșcat. Zâmbea mult și părea să zboare cel mai des.

— Tu, a zis el.

Copila s-a uitat în sus, speriată și l-a surprins zâmbindu-i.

— Nu te teme, a liniștit-o bărbatul. Nu-ți fac rău.

Fata s-a dat un pas înapoi. Îi urmărise de multe ori pe zburători, dar niciunul nu o mai băgase de seamă.

— Cine este? și-a întrebat zburătorul ajutoarele, care stăteau în spatele lui, ținând aripile strânse.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Vreo căutătoare de scoici. Nu știu. Am mai văzut-o pierzându-și vremea pe aici. Vrei să o gonesc?

— Nu, a răspuns bărbatul.

El i-a zâmbit din nou copilei.

— De ce ești așa speriată? a întrebat-o. E în regulă. Nu mă deranjează că vii pe aici, fetițo.

— Mama mi-a spus să nu-i deranjez pe zburători, a explicat fata.

Bărbatul a râs.

— Atunci, să știi că pe mine nu mă deranjezi. Poate într-o zi ai să crești și ai să-i ajuți pe zburători, ca prietenii mei de aici. Ți-ar plăcea?

— Nu, a clătinat fata din cap.

— Nu? a zis el.

Bărbatul a ridicat din umeri, cu zâmbetul încă pe buze.

— Dar ce ți-ar plăcea să faci? Să zbori?

Fata a dat din cap, timidă.

Femeia mai în vârstă a chicotit, dar bărbatul i-a aruncat iute o privire, încruntându-se. Apoi a pășit către fetiță, s-a aplecat și a luat-o de mână.

— Păi, dacă o să zbori, trebuie să exersezi, să știi. Ai vrea?

— Da.

— Acum ești prea mică pentru aripi, i-a răspuns zburătorul. Uite.

A cuprins-o cu mâinile-i puternice și a ridicat-o pe umeri, așa că picioarele fetei îi atârnau pe piept, iar mâinile îi umblau nesigure în păr.

— Nu, a spus el. Nu te ții, dacă vrei să fii zburător. Brațele trebuie să-ți fie aripi. Poți să-ți ții mâinile drepte?

— Da, a replicat ea.

Și-a ridicat brațele și le-a ținut întinse, ca pe o pereche de aripi.

— Mâinile o să-ți obosească, a avertizat-o bărbatul, dar nu ai voie să le cobori. Nu și dacă vrei să zbori. Un zburător trebuie să aibă brațe puternice, care nu obosesc niciodată.

— Sunt puternică, a insistat fata.

— Bun. Ești gata?

— Da, și a început să-și miște brațele.

— Nu, nu, nu! a certat-o el. Nu le mișca. Noi nu suntem ca păsările, să știi. Credeam că ne-ai privit.

Copila a încercat să-și amintească.

— Șoimii, a spus ea deodată. Sunteți ca șoimii.

— Uneori, a răspuns zburătorul mulțumit. Și precum condorii și ca alte păsări ce planează. Știi, noi nu zburăm cu adevărat. Plutim, la fel ca șoimii. Noi lunecăm cu vântul. Așa că nu ai voie să miști brațele; trebuie să le ții țepene și să încerci să simți vântul. Acum îl simți?

— Da.

Era o adiere mai caldă, dulceagă, îmbibată de mirosul mării.

— Atunci, prinde-l cu brațele tale, lasă-l să te străbată. Fata a închis ochii și a încercat să simtă vântul pe mâini.

Și a prins să se miște.

Zburătorul începuse să păşească rapid pe nisip, parcă purtat de vânt. Când adierea îşi schimba direcţia, şi-o schimba şi el, trecând brusc de la un sens de mers la altul. Fata îşi ţinea braţele nemişcate, vântul părea să se înteţească, iar acum bărbatul alerga de-a binelea şi ea sălta pe umerii lui, din ce în ce mai repede.

— O să mă duci în apă, a strigat el. Întoarce, întoarce! Iar ea şi-a înclinat aripile, aşa cum îi văzuse făcând de atâtea ori, o mână în sus, alta în jos, şi zburătorul s-a întors la dreapta şi a început să alerge în cerc, până când, în cele din urmă, fata şi-a îndreptat braţele, iar el a schimbat direcţia în care pornise.

Bărbatul a alergat şi a tot alergat, iar ea a zburat, până ce amândoi au început să gâfâie şi să râdă.

În final s-a oprit.

— De-ajuns, a zis el. Un zburător începător n-ar trebui să stea în aer prea mult.

A ridicat-o de pe umeri şi a aşezat-o înapoi pe nisip, zâmbind.

— Acum, gata, a adăugat.

O dureau braţele de la cât de mult le ţinuse întinse, dar era peste măsură de entuziasmată, deşi ştia că acasă o aşteaptă bătaia. Soarele se ridicase de-a binelea deasupra liniei de orizont.

— Îţi mulţumesc, i-a spus ea, respirând tot cu greu.

— Mă cheamă Russ, s-a prezentat el. Dacă mai vrei să zbori, vizitează-mă odată. Nu am niciun învăţăcel.

Copila a dat încântată din cap.

— Dar tu, a întrebat el scuturându-şi nisipul de pe haine, cum te numeşti?

— Maris, a răspuns fata.

— E un nume drăguț, a replicat politicos zburătorul. Ei bine, trebuie să plec, Maris. Dar poate mai zburăm împreună, ce zici?

Bărbatul i-a zâmbit, s-a întors și a luat-o în jos, pe plajă. Cele două ajutoare i s-au alăturat, unul cărând aripile strânse. Au început să vorbească în timp ce se îndepărtau de ea, iar fata i-a auzit râsetul.

Și deodată a început să alerge în spatele lui, aruncând nisipul în urma ei, străduindu-se să țină pasul cu el.

Bărbatul a simțit-o venind și s-a întors.

— Ce-i?

— Poftim, i-a zis ea.

A băgat mâna în buzunar, de unde a scos scoica și i-a întins-o.

Pe chipul zburătorului s-a citit brusc uimirea, apoi uimirea i s-a stins, înecată de căldura zâmbetului său. El a acceptat serios darul.

Copila și-a aruncat brațele în jurul lui, l-a îmbrățișat cu patimă și a rupt-o la fugă. Alerga cu brațele deschise, atât de repede, încât i se părea că zboară.

Partea întâi

FURTUNI

Maris plutea cu furtuna la trei metri deasupra mării, strunind vânturile cu aripile din împletitură metalică. Zbura cu nesaț, fără astâmpăr, gustând din plin primejdia și stropii de ploaie, nederanjată de frig. Cerul era de un albastru de cobalt, amenințător, vânturile își adunau puterile, iar ea avea aripi; îi era de ajuns. Acum putea să și moară și ar fi sfârșit fericită, zburând.

Plana mai bine decât oricând, rotindu-se și plutind printre curenții de aer, fără grijă, prinzându-i mereu pe cei care urcau sau pe cei care coborau și care aveau să o ducă mai departe ori mai iute. Nu făcea alegeri greșite, nu era obligată să aterizeze precipitat deasupra oceanului tumultos; schimbările de direcție erau doar spre plăcerea ei. Ar fi fost mai sigur să zboare sus, ca un copil, deasupra valurilor, cât mai sus, păzită de propriile ei greșeli. Dar Maris măsura întinderea de apă ca un *zburător,* ceea ce însemna că un singur plonjon, doar atingerea apei cu aripa, ar fi dus la o rostogolire neîndemânatică din înaltul cerului. Dar însemna și moartea: nu poți înota prea departe, când anvergura aripilor este de șase metri.

Maris era curajoasă, dar cunoștea mișcarea vânturilor.

A zărit în față gâtul unei scile, un cordon sinuos, negru, desfășurat pe fundalul orizontului. Aproape fără să gândească, ea a răspuns chemării. Mâna dreaptă a tras în jos de hamul de piele al aripii, iar cea stângă a apăsat în sus. Și-a mutat complet centrul de greutate. Aripile mari din argint – dintr-o țesătură subțire și ușoară ca un fulg, dar extrem de

trainică – s-au mișcat odată cu ea, întorcându-se. Vârful uneia aproape că a șters crestele valurilor de dedesubt, pe când cealaltă s-a ridicat; Maris a prins din plin curentul ascendent de aer și a început să urce.

Moartea, moartea din înaltul cerului o îngrijorase, dar nu avea să sfârșească astfel – s-a repezit prin aer, ca un pescăruș îndrăzneț, prânz pentru un monstru înfometat.

Peste câteva minute a ajuns în dreptul scilei și s-a oprit, dându-i rotocoale, puțin mai încolo de punctul în care o putea înhăța. De sus îi zărea corpul, de-abia ascuns sub valuri, rândurile de înotătoare, negre și lucioase, bătând ritmic apa. Capul mic, legănându-se dintr-o parte într-alta, deasupra gâtului lung, nu o băga în seamă. Poate *că-i cunoaște pe zburători,* s-a gândit ea atunci, *și nu-i place gustul.*

Vântul era rece acum și plin de sare. Furtuna prindea puteri; fata simțea un tremur în aer. Exaltată, Maris a lăsat scila departe, în urmă. Apoi a rămas din nou singură, zburând fără nicio greutate prin universul cuprins doar între mare și cer, unde singurul sunet ce se auzea era vântul trecându-i peste aripi.

Încetul cu încetul, insula s-a ridicat din mare: destinația ei. Oftând cu părere de rău că i se termină călătoria, Maris s-a lăsat în jos.

Gina și Tor, doi dintre înrădăcinați – Maris n-ar fi putut să spună ce făceau atunci când nu se îngrijeau de zburătorii veniți în vizită –, erau la datorie, pe limba de pământ. A dat o dată roată deasupra lor, pentru a le atrage atenția. Ei s-au ridicat de pe nisipul fin și i-au făcut cu mâna. A doua oară când s-a întors, erau pregătiți. Maris s-a aruncat tot mai jos, până când picioarele i-au ajuns la doar câțiva

centimetri de sol; Gina și Tor au alergat de-a curmezișul plajei, paralel cu ea, fiecare de o parte a aripilor. Degetele ei au măturat suprafața și a început să încetinească, împroșcând cu nisip.

În cele din urmă s-a oprit, întinsă pe burtă, pe nisipul rece și uscat. Se simțea prost. Un zburător la sol e ca o țestoasă rostogolită pe spate; se poate pune pe picioare dacă trebuie, dar este un proces dificil și nedemn. Cu toate astea, fusese o aterizare bună.

Gina și Tor au început să-i strângă aripile, unite de un cablu de treizeci de centimetri. Pe măsură ce fiecare spiță se desprindea și se unea cu următorul segment, țesătura din pânză dintre ele se lăsa moale. Când toate spițele au fost strânse, aripile atârnau ca două pliuri lălâi din metal, ce atârnau de pe axul central, legat de spatele lui Maris.

— Îl așteptam pe Coll, a zis Gina în timp ce strângea ultimul segment metalic.

Firele de păr scurte și negre i se ridicau ca niște țepi în jurul chipului.

Maris a scuturat din cap. Poate o fi fost călătoria lui Coll, dar ea se simțise disperată, tânjind după văzduh. Își luase aripile – încă erau ale ei – și plecase cu mult înainte ca el să iasă din așternut.

— Cred că o să zboare pe săturate, după săptămâna viitoare, a zis Tor vesel. Încă avea nisip în părul lins, blond și tremura puțin din cauza adierii aduse de mare, dar zâmbea în timp ce vorbea.

— O să zboare cât o vrea.

A pășit în fața lui Maris, vrând să o ajute să-și dezlege aripile.

— Am să le port, s-a repezit Maris la el nerăbdătoare, deranjată de trăncăneala lui.

Oare să înțeleagă el? Cum să înțeleagă oricare dintre ei? Ei erau înrădăcinați.

A luat-o în sus pe limba de nisip, spre cabană, urmată alene de Gina și Tor. Acolo a mâncat gustarea obișnuită și a stat în fața unui foc uriaș, uscându-se și încălzindu-se. La întrebările prietenoase a răspuns scurt, încercând să tacă, să nu se gândească la asta ca și cum ar fi ultima oară când zboară. Pentru că era un zburător, toți îi respectau tăcerea, deși se simțeau dezamăgiți. Pentru înrădăcinați, zburătorii erau legătura permanentă cu celelalte insule. Mările, lovite zilnic de furtuni și colcăind de scile, pisici-de-mare și alți prădători, erau prea periculoase pentru călătoriile obișnuite pe nave, cu excepția porțiunilor dintre insule ce făceau parte din același arhipelag restrâns. Zburătorii erau punți de legătură și ceilalți așteptau de la ei vești, bârfe, cântece, povești și aventuri.

— Insularul e gata să te primească oricând te simți odihnită, a spus Gina, atingând-o pe Maris timid pe umăr.

Ea s-a tras înapoi, gândind: *Da, pentru voi e suficient să-i slujiți pe zburători. V-ați dori unul drept soț, poate pe Coll, când mai crește – și nici nu știți ce înseamnă pentru mine ca el să fie zburător, nu eu.* În schimb, a răspuns doar atât:

— Sunt gata acum. A fost un zbor ușor. Vânturile au făcut toată treaba.

Gina a condus-o într-o altă cameră, unde Insularul îi aștepta mesajul. Ca și prima încăpere, aceasta era lungă și foarte sărac mobilată, cu un foc orbitor trosnind într-un cămin masiv, din piatră. Insularul stătea așezat într-un scaun moale, aproape de flăcări; s-a ridicat când a intrat Maris. Zburătorii erau întotdeauna primiți ca egali, chiar și pe insule,

unde căpeteniile erau zei și aveau puteri supranaturale.

După ce au schimbat saluturile ritualice, Maris a închis ochii și a lăsat mesajul să curgă. Nu știa și nici nu-i păsa ce spune. Cuvintele se foloseau de vocea ei fără să-i tulbure gândurile conștiente. *Probabil politică,* și-a zis ea. În ultima vreme, totul era politică.

Când mesajul s-a terminat, Maris și-a deschis ochii și i-a zâmbit Insularului intenționat, cu nerușinare, căci omul se arăta îngrijorat de vorbele ei. Dar și-a revenit repede și i-a întors zâmbetul.

— Îți mulțumesc, a răspuns el cam fără vlagă. Te-ai descurcat de minune.

Au invitat-o să-și petreacă noaptea acolo, dar a refuzat. Era posibil ca furtuna să se domolească până dimineața; în plus, îi plăceau zborurile nocturne. Tor și Gina au însoțit-o afară, în sus, pe cărarea pietroasă către stânca zburătorilor. Acolo se aflau felinare înfipte în rocă, la fiecare treizeci de centimetri, pentru a ușura ascensiunea șerpuitoare pe timp de noapte.

La capătul potecii era o cornișă formată natural, dar lărgită și adâncită de oameni. Dincolo de ea, prăpastia adâncă de douăzeci și patru de metri și brizanții ce se spărgeau de o plajă stâncoasă. Pe cornișă, Gina și Tor au desfăcut aripile și au fixat spițele la loc, iar țesătura din metal s-a întins mult, fermă și argintie. Și Maris a sărit.

Vântul a prins-o și a ridicat-o. Zbura din nou, marea era întunecată dedesubt și furtuna uruia deasupra. Odată ce a plonjat, nu s-a mai uitat înapoi la cei doi înrădăcinați melancolici care o urmăreau cu privirea. Mult prea curând avea să devină unul dintre ei.

Nu s-a întors spre casă. A zburat, în schimb, alături de vânturile furtunii ce suflau crâncen acum, dinspre apus. Curând avea să tune și să plouă și apoi Maris ar fi trebuit să urce deasupra norilor, unde nu risca atât de mult ca fulgerele să o pârjolească în înaltul cerului. Acasă urma să fie liniște, odată ce furtuna trecea. Oamenii ar fi ieșit, scrutând plaja în căutarea rămășițelor aduse de vijelie, iar câteva șalupe mici ar fi ieșit în larg, sperând la captura ce poate nu era pierdută pentru totdeauna.

Vântul îi șuiera drept în față și o împingea, iar ea înota grațios în apa văzduhului. Apoi, curios, gândul i-a zburat la Coll. Și dintr-odată n-a mai simțit aerul. A început să șovăie, să piardă altitudine, apoi s-a tras brusc înapoi, cârmind și căutând senzația de mai înainte. Și blestemându-și zilele. Fusese atât de bine adineaori – chiar trebuia să se termine așa? Putea fi ultimul zbor din viața ei și trebuia să fie cel mai bun. Dar nu avea rost: își pierduse încrederea. Ea și vântul nu se mai iubeau.

A început să zboare, dimpotrivă, spre furtună, zbătându-se cumplit, luptându-se până ce mușchii i s-au încordat și au început s-o doară. Urcase acum; odată ce atingerea vântului te părăsea, nu mai era sigur să zbori atât de aproape de apă.

Era istovită, obosită de atâta zbor, când a zărit fațada pietroasă a Cuibului și și-a dat seamă cât de departe ajunsese.

Cuibul nu era decât un pisc imens ce împungea aerul, ieșind din mare, un turn năruit din piatră, înconjurat de spumă învolburată, în locurile în care apele se izbeau de pereții lui înalți și abrupți. Nu era o insulă; nimic nu creștea aici, cu excepția mănunchiurilor de licheni aspri. Cu toate astea,

păsările își făceau cuiburile în cele câteva crevase ferite și pe cornișe, iar pe culmea stâncii zburătorii își construiseră adăpost. Aici, unde nicio navă nu putea amara, unde, în afară de zburătoare – păsări și oameni nimeni putea să urce, aici se afla cabana lor întunecată, din piatră.

— Maris!

A privit în sus, auzindu-și numele, și l-a văzut pe Dorrel plonjând spre ea, râzând, cu aripile-i umbrite pe fundalul norilor. În ultima clipă, s-a întors cu spatele la el, s-a înclinat brusc, alunecând din fața traiectoriei lui. Zburătorul a urmărit-o în jurul stâncii, iar Maris a uitat că e obosită și că o dor toate și s-a pierdut în joaca sinceră a zborului.

Când au aterizat în sfârșit, ploaia tocmai începea, bubuind dintr-odată dinspre est, biciuindu-le chipurile și lovindu-se violent de aripile lor. Maris și-a dat seama că era aproape amorțită de frig. Au coborât fără niciun ajutor într-o groapă de aterizare, acoperită cu pământ moale, tăiată în stânca solidă, iar Maris a alunecat trei metri prin nămolul proaspăt, înainte de a se opri. Apoi a durat cam cinci minute să-și dezmorțească picioarele și să dibuie legăturile triple ce îi înconjurau trupul. A fixat cu grijă aripile de pripon, apoi a apucat vârful uneia dintre ele și a început să o strângă.

Când a terminat, dinții îi clănțăneau tare și o dureau brațele. Dorrel s-a încruntat pe când o privea lucrând; aripile lui, împachetate cu grijă, îi atârnau peste umăr.

— Ai stat mult afară? a întrebat el. Ar fi trebuit să te las să aterizezi. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. Cred că ai zburat cu furtuna tot drumul, doar cu puțin înaintea ei. E vreme

rea. Am prins și eu câteva vânturi laterale. Te simți bine?

— Ah, da. Eram obosită – dar nu așa de tare, cel puțin acum nu mai sunt. Mă bucur că ai fost acolo să mă întâmpini. A fost un zbor pe cinste și aveam nevoie de unul. Ultima parte a drumului a fost grea, am avut impresia că o să mă prăbușesc. Dar un zbor bun e mai binevenit ca odihna.

Dorrel a râs și a îmbrățișat-o. Ea îi simțea trupul încălzit de zbor, contrastând cu răceala trupului ei. Și-a dat și el seama și a strâns-o mai bine în brațe.

— Hai înăuntru înainte să îngheți. Garth a adus sticle de kivas din Insulele Shotan, iar una dintre ele ar trebui să fie caldă de acum. O să-ți revii, stând între noi și kivas.

Salonul comun al cabanei era încălzit și vesel, ca întotdeauna, dar aproape pustiu. Garth, un zburător scund, bine-făcut, cu zece ani mai mare decât ea, era singur acolo. I-a privit din locul lui de lângă foc și i-a strigat pe nume. Maris a vrut să răspundă, dar gâtul îi era înțepenit de încordare, iar dinții, încleștați. Dorrel a condus-o lângă foc.

— Am ținut-o afară, în frig, ca un idiot de aripi-așchie, a zis Dorrel. E fierbinte kivasul? Toarnă-ne puțin.

Și-a dat jos repede hainele ude și înnămolite și a tras două prosoape mari dintr-un teanc, aproape de foc.

— De ce ar trebui să-mi irosesc kivasul pe tine? a mormăit Garth. Pentru Maris, da, că ea e frumoasă și un zburător superb, apoi a făcut o reverență ironică.

— Ar trebui să irosești kivasul pe mine, a replicat Dorrel, frecându-se iute cu prosopul

mare. Asta, dacă nu cumva vrei să-l vezi împrăștiat pe jos.

Garth a răspuns și au schimbat iute câteva insulte și amenințări. Maris nu îi asculta – mai auzise toate astea și înainte. Și-a stors apa din păr, cu ochii la urmele pe care umezeala le lăsa pe pietrele vetrei și la cât de repede dispăreau. S-a uitat la Dorrel, încercând să-i rețină felul de a se înclina, trupul – corpul unui bun zburător – și expresiile ce se succedau repede pe chipul lui, pe când îl tachina pe Garth. Dar băiatul s-a întors, în momentul în care a simțit-o pe Maris privindu-l, iar ochii i s-au îmblânzit. Ultima vorbă de duh a lui Garth s-a stins fără ecou în liniștea din jur. Dorrel a atins-o încet pe Maris, urmând cu mana linia maxilarului ei.

— Încă tremuri.

El i-a luat prosopul din mâini și l-a înfășurat în jurul ei.

— Garth, ia sticla de pe foc, că o să explodeze și hai să ne încălzim.

Kivasul, un vin fierbinte, iute, aromat cu stafide și nuci, se bea în căni mari din piatră. Niște dâre subțiri de jăratic i-au luat cu asalt venele la prima înghițitură și Maris s-a oprit din tremurat.

Garth i-a zâmbit.

— Bun, așa-i? Nu că Dorrel l-ar aprecia. L-am făcut pe un pescar rablagit de vreo doișpe sticle. Le găsise într-o epavă; nu știa peste ce dăduse, iar nevastă-sa nu le voia în casă. I-am dat zdrăngănele în locul lor, niște mărgele din metal, pe care le luasem pentru soră-mea.

— Și soră-ta ce mai primește? a întrebat Maris, între două înghițituri de kivas.

Garth a ridicat din umeri.

— Ea? Ah, era o surpriză oricum. O să-i aduc ceva din Poweet data viitoare când merg acolo.

Niște ouă pictate.

— Dacă nu cumva mai descoperă ceva și le dă la schimb, pe drumul de întoarcere, l-a luat peste picior Dorrel. Dacă soră-ta va primi vreodată ceva, șocul va strica toată bucuria. Ești făcut pentru negustorie. Cred că ți-ai da și aripile, dacă ar merita trocul.

Garth a pufnit indignat.

— Mai bine închizi gura când mai vrei să zici așa ceva, păsărico.

Apoi s-a întors către Maris.

— Ce face fratele tău? Nu l-am mai văzut deloc.

Ea a sorbit din nou din băutură, străduindu-se din răsputeri să se calmeze.

— Împlinește săptămâna viitoare anii, a spus ea destinsă. Aripile vor fi atunci ale lui. N-am de unde ști încotro umblă. Poate nu-i place compania ta.

— Poftim? s-a mirat Garth. Și de ce, mă rog?

Părea jignit.

Maris a dat absentă din mână și a schițat un zâmbet. Nu voise să sune așa dur.

— Îmi place mult, a continuat Garth. Tuturor ne place, nu, Dorrel? Este tânăr, tăcut, poate un pic cam precaut, dar ar trebui să se dea pe brazdă. Cumva, e altfel – dar, vai, spune niște povești... Și cântă! Înrădăcinații vor ajunge să-i adore aripile.

Garth a dat din cap a mirare.

— De unde învață toate povestirile? Am călătorit mai mult ca el, și totuși...

— Le născocește, a răspuns Maris.

— El singur?

Garth era impresionat.

— Atunci, va fi cântărețul nostru. Le vom lua premiul esticilor la următorul concurs. Vesticii au întotdeauna cei mai buni zburători, a zis el

cinstit, dar povestitorii noștri n-au fost niciodată pe măsura titlului.

— Eu am cântat pentru Vest la ultima întâlnire, a obiectat Dorrel.

— Exact ce spuneam.

— *Tu* țipi ca o pisică-de-mare.

— Da, a recunoscut Garth, dar nu mă amăgesc în legătură cu veleitățile mele.

Maris a pierdut replica lui Dorrel. Mintea îi zburase departe de dialogul lor și urmărea flăcările, gândindu-se, strângând în mâini vinul cald încă. Se simțea *liniștită* aici, în Cuib, chiar și acum, după ce Garth îl pomenise pe Coll. Și curios de comod. Nimeni nu trăia pe stânca zburătorilor, dar într-un fel îi era ca o casă. Casa ei. Îi venea greu să creadă că nu avea să mai vină aici.

Și-a amintit de prima dată când zărise Cuibul, acum șase ani buni, chiar în ziua următoare celei în care împlinise anii. Era o fată de treisprezece ani, mândră că zburase singură așa departe, și totuși speriată și sfioasă. În cabană găsise doisprezece zburători așezați în jurul unui foc bând, râzând. Petrecerea era în toi. Dar se opriseră și îi zâmbiseră. Garth era un tânăr destul de tăcut pe atunci, Dorrel, un băietan slăbănog, doar cu puțin mai mare decât ea. Nu-l cunoștea pe niciunul dintre ei. Dar Helmer, un zburător între două vârste, din insula cea mai apropiată de a ei, era printre cei de acolo și el a prezentat-o. Chiar și acum își amintea chipurile lor, numele: Anni, roșcata, din Culhall, Foster, cel care mai târziu s-a îngrășat atât de tare, că n-a mai putut zbura, Jamis Bătrânul și, mai ales, cel poreclit Corbul, un june îngâmfat care se îmbrăca în blană neagră și în metal și câștigase premii pentru Est în trei concursuri consecutive. Mai era cineva, o

bălaie deșirată, din Insulele Mărginașe. Petrecerea se ținea în cinstea ei; se întâmpla rar ca un Mărginaș să zboare atât de departe.

I-au urat cu toții bun venit lui Maris și în scurtă vreme parcă îi și furase locul de musafir de onoare blondei înalte. I-au dat vin, deși era mică, și au făcut-o să cânte cu ei, i-au spus povești despre zbor; pe multe dintre ele fata le auzise înainte, dar niciodată de la oameni ca ei. În final, când a simțit că face parte din grup, nu i-au mai dat atâta atenție, iar festivitatea și-a reluat cursul firesc.

Fusese o petrecere stranie, de neuitat, iar un incident anume îi rămăsese adânc înrădăcinat în memorie. Corbul, singurul înaripat Estic din grup, un mic bețivan, s-a răzvrătit.

— Vă numiți zburători, a zis el pe un ton usturător, pe care Maris avea să-l țină minte pentru totdeauna. Veniți cu mine, vă arăt eu ce înseamnă să zbori.

Și întreaga liotă s-a mutat afară, pe stânca zburătorilor, cea mai înaltă de pe piscul Cuibului. Cobora o sută optzeci de metri, spre pietrele ascuțite ce răsăreau precum niște colți, iar apa se învolbura cu furie la atingerea lor. Cu aripile strânse, Corbul a pășit spre marginea stâncii. A desfăcut cu grijă primele trei cordoane de la spițele aripilor lui și și-a strecurat mâna printre bucle. Dar nu a blocat aripile; balamalele încă se mișcau, iar spițele deschise se îndoiau flexibile înainte și înapoi, întocmai brațelor lui. Celelalte articulații metalice le ținea strânse în mâini.

Maris se întrebase atunci ce o pune la cale. Urma să afle în curând.

Băiatul a alergat și a sărit cât a putut de departe de pe stânca zburătorilor. Cu aripile tot strânse.

Ea a rămas fără glas și apoi a alergat spre muchia stâncii. Ceilalți au urmat-o, unii palizi, alții rânjind. Dorrel stătuse lângă ea.

Corbul se prăbușea, greu ca o piatră, cu mâinile în lateral, cu țesătura aripilor fâlfâind ca o pelerină. Aluneca cu capul în jos, iar căderea parcă nu se mai oprea.

Apoi, chiar în ultima clipă, când aproape că atinsese stâncile, când Maris aproape că simțise impactul – niște aripi de argint au lucit, brusc, în lumina soarelui. Aripi răsărite din neant. Iar Corbul a prins vântul și și-a luat zborul.

Maris rămăsese înmărmurită. Dar Jamis Bătrânul, cel mai în vârstă dintre zburătorii vestici, nu făcuse altceva decât să râdă.

— Trucul Corbului, a mârâit el. L-am mai văzut de două ori. Își unge spițele aripilor. După ce a căzut destul, le face vânt cât poate de tare. În timp ce fiecare se potrivește în locașul ei, mișcarea o face pe următoarea să se desprindă. Da, drăguț. Aș pune pariu că a exersat mult înainte să încerce în fața cuiva. Într-o zi, însă, una dintre chingile alea se va bloca și nu va mai trebui să-l ascultăm pe Corb.

Dar nici măcar vorbele lui nu au reușit să spulbere vraja. Maris îi văzuse deseori pe zburători, nerăbdători cu ajutoarele lor, înrădăcinații; își trăgeau aripile aproape deschise în sus și desfăceau ultima chingă scuturându-se brusc. Dar nu mai asistase niciodată la așa ceva.

Corbul îi întâmpinase rânjind cu superioritate, la groapa de aterizare.

— Când veți putea face *asta,* s-a adresat el grupului, atunci vă veți numi zburători.

Fusese îngâmfat și nechibzuit, da, dar în clipa aceea și ani mai târziu Maris se crezuse îndrăgostită de el.

A clătinat din cap abătută și a terminat kivasul. Acum totul părea prostesc. Corbul murise cu mai puțin de doi după petrecerea respectivă, pierind în mare, fără urmă. Zeci de zburători mureau în fiecare an, iar aripile le dispăreau de obicei odată cu ei; din pricina zborului stângaci se prăbușeau și se înecau, se știa că scilele cu gât lung îi atacau pe planorii nechibzuiți, furtunile îi aruncau din ceruri, fulgerele vânau metalul aripilor – da, pentru zburători existau o mulțime de feluri de a muri. Majoritatea, așa bănuia Maris, pur și simplu se rătăceau și nu mai ajungeau la destinație, zburând la întâmplare, până ce îi dobora oboseala. Câțiva, poate, întâlneau acea amenințare rară și temută din ceruri: curenții statici. Dar Maris știa acum despre Corb că fusese cel mai bun candidat la un sfârșit tragic, un zburător necugetat, fără pic de simț al cerului.

Vocea lui Dorrel a smuls-o din visare.

— Maris! a spus el. Să nu adormi!

Ea a pus jos cana goală; degetele îi luaseră forma vasului din piatră aspră, căutând căldura pe care o simțiseră adineaori. Și-a tras greu mâna înapoi și și-a ridicat puloverul.

— Nu e uscat, a protestat Garth.

— Ți-e frig? a întrebat Dorrel.

— Nu. Trebuie să mă întorc.

— Ești prea obosită, a zis Dorrel. Rămâi peste noapte.

Maris și-a desprins privirea de a lui.

— Nu trebuie. Sunt îngrijorați.

Dorrel a oftat.

— Atunci, ia haine uscate.

El s-a ridicat, s-a îndreptat spre capătul mai îndepărtat al încăperii comune și a deschis ușile unui dulap din lemn sculptat.

— Vino aici și alege ce ți se potrivește.

Ea nu s-a clintit.

— Mai bine îmi iau hainele mele. Nu mă mai întorc aici.

Dorrel a șuierat o înjurătură.

— Nu spune asta – știi tu – ah, haide, ia straiele. Doar știi că le poți folosi fără probleme. Lasă-ți-le pe ale tale, în schimb, dacă așa vrei. Nu te las să pleci în haine ude.

— Îmi pare rău, a spus Maris.

Garth i-a zâmbit, în timp ce Dorrel stătea în picioare, așteptând. Ea s-a ridicat încet, trăgându-și prosopul mai bine în jurul trupului pe când se îndepărta de foc. Pe gât simțea vârfurile ude și reci ale părului ei scurt și negru. A căutat cu Dorrel prin teancul de haine până ce a găsit o pereche de pantaloni și un pulover maro, din iarba-lânii, potrivite pe trupul ei zvelt și musculos. Dorrel a privit-o cum se îmbracă, apoi și-a găsit repede ceva de îmbrăcat și pentru el. După aceea s-au îndreptat către suportul de lângă ușă și au dat jos aripile. Maris și-a trecut degetele lungi și puternice pe deasupra spițelor, asigurându-se că nu sunt slăbite sau stricate; aripile se defectau arareori, dar când se întâmpla, necazurile apăreau întotdeauna la spițe. Țesătura în sine sclipea la fel de subțire și rezistentă ca în clipa în care corăbierii stelari o aduseseră în acea lume. Mulțumită, Maris și-a pus aripile. Erau în formă; Coll putea să le poarte ani de-a rândul și copiii lui la fel, și generații întregi după el.

Garth ieșise să-i stea alături. Fata l-a privit.

— Nu prea mă pricep la cuvinte cum se pricepe Coll sau Dorrel, a început el. Eu... ei bine... La revedere, Maris!

S-a înroșit, arătând jalnic. Zburătorii nu își luau la revedere unul de la celălalt. Dar *eu nu*

sunt zburător, s-a gândit ea, așa că l-a îmbrățișat pe Garth, l-a sărutat și și-au spus cuvântul de despărțire, cuvântul înrădăcinaților.

Dorrel a ieșit afară cu ea. Vânturile băteau puternic, cum se întâmpla mereu în preajma Cuibului, însă furtuna trecuse. În aer se mai simțea doar aburul ușor, umed, al stropilor mării. Dar stelele luminau.

— Rămâi cel puțin la cină, a rugat-o Dorrel. Garth și cu mine ne-am lupta pentru privilegiul de a te servi.

Maris a scuturat din cap. N-ar fi trebuit să vină; ar fi trebuit să zboare direct acasă și să nu-și ia niciodată la revedere de la Garth sau de la Dorrel. Nu pentru a face sfârșitul mai ușor de suportat, ci pentru a reuși să pretindă că lucrurile aveau să rămână întotdeauna la fel și apoi, în cele din urmă, să dispară. Când au ajuns pe piscul înalt al zburătorilor, același de pe care Corbul se aruncase cu mult timp în urmă, i-a căutat mâna lui Dorrel și au stat tăcuți o vreme.

— Maris, a rostit el, în cele din urmă, șovăind.

Băiatul se uita drept în față, spre mare, stând lângă umărul ei, ținând-o de mână.

— Maris, ai putea să te căsătorești cu mine. Mi-aș împărți aripile cu tine, n-ar fi nevoie să renunți definitiv la zbor.

Ea și-a retras mâna dintr-a lui și a simțit cum rușinea îi îmbujorează obrajii. N-avea niciun drept; era crud din partea lui să se prefacă astfel.

— Nu face asta! a șoptit ea. Aripile nu sunt ale tale, ca să le împărți.

— Tradiția, a replicat el disperat.

Fata își dădea seama că și el se simte stânjenit. Voise să o ajute, nu să înrăutățească situația.

— Am putea încerca. Aripile sunt ale mele, dar ai putea să le folosești...

— Of, Dorrel, nu spune asta! Insularul, Insularul tău nu ar accepta niciodată așa ceva. E mai mult decât tradiție, e lege. Ar putea să ne ia aripile și să le dea cuiva care le acordă mai mult respect, așa cum a pățit Lind, contrabandistul. În plus, chiar dacă fugim într-un loc unde nu există lege sau Insular, undeva unde să fim doar noi – cât ai îndura să-ți împărți aripile? Fie că sunt eu sau altcineva. Nu pricepi? Am ajuns să ne urâm unul pe celălalt. Nu sunt un copil care poate exersa în timp ce tu te odihnești. Nu pot trăi astfel, zburând pentru că sunt tolerată, știind că aripile nu vor putea fi niciodată ale mele. Și ai ajunge să te saturi de felul în care te privesc – ne-am sătura amândoi – ah...

Maris a izbucnit, căutându-și cuvintele.

Dorrel a rămas tăcut o clipă.

— Îmi pare rău, i-a zis el. Am vrut să fac ceva – să te ajut, Maris. Doare nespus să știu ce urmează să ți se întâmple. Am vrut să-ți ofer ceva. Nu pot suporta gândul că vei pleca și vei deveni...

Ea i-a prins din nou mâna și a strâns-o tare.

— Da, da. Taci.

— Știi că te iubesc, Maris. Știi, nu?

— Da, știu. Și eu te iubesc, Dorrel. Dar... nu mă voi mărita niciodată cu un zburător. Nu acum. N-aș putea. L-aș ucide, pentru aripile lui.

Fata l-a privit, încercând să îndulcească adevărul sumbru al vorbelor ei. Și eșuând.

S-au îmbrățișat, într-un echilibru precar, chiar în momentul plecării, încercând să-și spună acum, prin apăsarea trupurilor, tot ce ar

fi vrut să-și spună vreodată. Apoi s-au retras și s-au privit, cu ochii plini de lacrimi.

Maris a dibuit aripile, tremurând, brusc înfrigurată din nou. Dorrel a vrut să o ajute, dar degetele i s-au încurcat în ale ei și au început să râdă șovăielnic de neîndemânarea lor. L-a lăsat să desfacă aripile. Când una dintre ele era întinsă complet, iar cealaltă doar pe jumătate, ea și-a adus dintr-odată aminte de Corb și l-a împins deoparte pe Dorrel. Băiatul a privit-o zăpăcit. Maris a ridicat aripa, ca un veteran istovit al aerului și a prins ultima spiță, scuturând-o scurt și cu forță. Apoi a fost gata de plecare.

— Mergi cu bine, i-a urat el în cele din urmă.

Ea a dat să spună ceva, apoi a renunțat, dând din cap prostește.

— Și tu, a îngăimat ea în cele din urmă. Ai grijă, până ce...

Dar nu a mai putut rosti ultima minciună, cum nu putea să-și ia la revedere. S-a întors cu spatele, a alergat, îndepărtându-se de el și a plonjat de pe pisc, prinsă de vânturile nopții, pe un cer întunecat și rece.

A fost un zbor lung și singuratic pe deasupra mării înstelate, neclintite. Vânturile băteau neoprite dinspre est, forțând-o să cârmească mereu, să piardă timp și viteză. Până când a zărit farul din Mica Amberly, insula ei natală, a trecut și miezul nopții.

Sub el se mai zărea o lumină, întorcându-se spre plaja lor de aterizare. A văzut-o în timp ce glisa încetișor și lin și s-a gândit că e cabanierul. Dar ar fi trebuit să iasă din serviciu acum mult timp; puțini zburători se mai aflau sus la o oră așa târzie. Fata s-a încruntat, nedumerită, chiar în timp ce se zgâlțâia din toate încheieturile, de la impactul cu solul.

Maris a mormăit ceva, s-a grăbit să se ridice și a început să desfacă hamurile. S-ar fi cuvenit să știe destul de bine că nu trebuie să se lase distrasă în momentul aterizării. Lumina înainta în fața ei.

— Deci ai hotărât să te întorci, a rostit vocea, aspră și furioasă.

Era Russ, tatăl ei – de fapt, tatăl vitreg –, omul care venea spre ea, cu o lampă în mâna sănătoasă, în vreme ce dreapta îi atârna inertă și inutilă de-o parte a corpului.

— M-am oprit mai întâi la Cuib, a zis ea apărându-se. Nu te-ai îngrijorat?

— Coll trebuia să plece, nu tu.

Chipul îi era împietrit.

— El era în pat, a replicat Maris. S-a mișcat prea lent – știam că va pierde cel mai bun moment al furtunii. N-ar fi prins nimic, în afară de ploaie și ar fi durat o veșnicie să ajungă acolo. Asta, dacă ajungea vreodată. Încă nu e bun pe vreme ploioasă.

— Atunci, trebuie să învețe să devină mai bun. Trebuie să facă propriile lui greșeli acum. Tu i-ai fost profesor, dar în curând aripile vor fi ale lui. El e zburătorul, nu tu.

Maris a tresărit ca trăsnită. Acela era omul care o învățase să zboare, care fusese atât de mândru de ea și de felul în care intuia ce să facă. Îi repetase de multe ori că aripile urmau să fie ale ei, chiar dacă nu era sânge din sângele lui. El și soția lui o adoptaseră atunci când le fusese limpede că n-o să aibă un copil al lor care să le moștenească. El avusese accidentul și nu mai avea acces la cer și era important să găsească un înlocuitor – dacă nu putea fi un membru al familiei, atunci cineva la care ținea. Soția lui refuzase să învețe; trăise treizeci și cinci de ani ca înrădăcinat și nu intenționa să se arunce de

pe nicio stâncă, cu sau fără aripi. În plus, era prea târziu; zburătorii trebuiau antrenați de mici. Așa că Maris a fost cea pregătită, adoptată și îndrăgită – Maris, fiica pescarului, fata ce mai degrabă privea stânca zburătorilor decât să se joace cu ceilalți copii.

Și apoi, în ciuda tuturor probabilităților, se născuse Coll. Mama lui a murit după nașterea îndelungată și istovitoare – Maris, încă o fetiță, își amintea o noapte sumbră, mulți oameni alergând dintr-o parte într-alta și, mai târziu, pe tatăl ei vitreg plângând într-un colț – dar Coll supraviețuise. Maris, devenită dintr-odată mamă-copil, ajunsese să țină la el, să-l iubească. La început, nu se așteptaseră să trăiască. Ea a fost fericită când previziunile lor au fost dezmințite; iar trei ani îl iubise ca pe un frate și ca pe un fiu totodată; în timp ce se antrena cu aripile sub privirea vigilentă a tatălui lor.

Și așa a fost, până în noaptea în care același părinte i-a spus că fiul său, bebelușul Coll, trebuia să primească aripile *ei*.

— Sunt un zburător mult mai bun decât va reuși el vreodată să fie, a replicat acum Maris, pe plajă, cu vocea tremurândă.

— Nu contest. N-are niciun sens. El e sânge din sângele meu.

— Nu e drept! a țipat ea, eliberându-se de revolta pe care o înăbușise înăuntrul ei, încă din ziua în care împlinise anii.

Coll fusese puternic, sănătos, dar prea mic pentru a purta aripile, însă aveau să fie ale lui în ziua majoratului. Maris nu putea ridica pretenții, n-avea niciun drept. Asta era legea zburătorilor de generații întregi, din vremea corăbierilor stelari, legendarii făuritori de aripi. Primul născut al fiecărei familii de zburători urma să moștenească aripile de la părintele lui.

Îndemânarea nu conta deloc; așa era legea moștenirii, iar Maris venea dintr-o familie de pescari ce nu avea nimic să-i ofere, în afară de rămășițele împrăștiate ale unei bărci.

— Drept sau nedrept, așa-i legea, Maris. Știi de mult, chiar dacă ai ales să nu ții seama de ea. Ani în șir te-ai jucat de-a zburătorul, iar eu te-am lăsat, căci Coll avea nevoie de un dascăl priceput și insula este prea mare pentru a se baza doar pe doi zburători. Dar ai știut tot timpul că va veni și ziua asta.

Ar fi putut să-i vorbească mai blând, s-a gândit ea furioasă. *Sigur știe ce înseamnă să renunți la legătura cu cerul.*

— Acum, vino cu mine, a zis el. Nu vei mai zbura niciodată.

Aripile ei erau încă întinse; doar o legătură era desprinsă.

— O să fug, a replicat ea înnebunită. Nu o să mă mai vezi niciodată. O să mă duc pe o insulă, unde nu au zburător. O să fie bucuroși să mă primească, indiferent de cum am căpătat aripile.

— Niciodată, a rostit tatăl ei cu tristețe. Ceilalți zburători ar evita locul acela, așa cum s-a întâmplat după ce Insularul Smintit de pe Kennehut l-a executat pe Purtătorul-Veștilor-Rele. Ți-ar lua aripile furate, oriunde te-ai duce. Niciun Insular nu și-ar asuma un asemenea risc.

— Atunci, am să le distrug! a amenințat Maris, în pragul isteriei. Atunci, nici el nu o să zboare, la fel ca... la fel ca...

Sticla s-a spart de pietre și lumina s-a stins când tatăl ei a scăpat lampionul. Ea a simțit cum o strânge de mâini.

— N-ai putea, nici să vrei. Și n-ai fi în stare să-i faci așa ceva lui Coll. Dă-mi aripile.

— N-aș...

— Nu știu ce n-ai face. De dimineață am crezut că ai plecat să te sinucizi, zburând prin furtună. Știu ce simți, Maris. De asta m-am speriat și m-am înfuriat atât de tare. Nu trebuie să-l învinuiești pe Coll.

— Nu-l învinuiesc. Și nu l-aș împiedica să zboare – dar și eu îmi doresc atât – Tată... te rog!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, ascunse de bezna din jur, și s-a apropiat de bărbat, căutându-i mângâierea.

— Da, Maris, a spus el.

Nu o putea îmbrățișa; aripile îl împiedicau.

— Nu pot face nimic. E în firea lucrurilor. Va trebui să înveți să trăiești fără aripi, cum am învățat și eu. Cel puțin tu le-ai avut un timp – știi cum e să zbori.

— Nu mi-e de-ajuns! a replicat plângând, cu încăpățânare. Când eram mică credeam că va fi de ajuns. Nici nu eram a ta, ci doar o străină, și tu erai cel mai mare zburător al insulei Amberly. Vă priveam pe tine și pe ceilalți de pe stâncă și obișnuiam să-mi spun – dacă aș avea aripi, chiar și o clipă, mi-ar ajunge o viață întreagă. Dar nu e așa, nu e. Nu pot renunța la ele.

Furia a dispărut de pe chipul tatălui ei. I-a atins obrajii blând, ștergându-i lacrimile.

— Poate că ai dreptate, a încuviințat el, pe un ton grav, tărăgănat. Poate că nu a fost un lucru bun. Am crezut că dacă te las să zbori un timp, doar puțin – tot ar fi mai bine decât deloc, un dar minunat. Dar nu am avut dreptate, nu? Acum nu vei mai fi fericită niciodată. Nu vei putea fi un înrădăcinat, căci ai zburat și vei ști întotdeauna de ce ai fost privată.

Vorbele i s-au curmat brusc și Maris și-a dat seama că se referea atât la el însuși, cât și la ea.

A ajutat-o să-și desprindă aripile și să le strângă și au mers împreună spre casă.

Locuința lor era o construcție simplă din lemn, înconjurată de copaci și pământ. În spatele ei curgea un izvor. Russ i-a spus noapte bună din pragul ușii și a luat aripile cu el, la etaj. *Chiar și-a pierdut toată încrederea!?* s-a întrebat Maris. *Ce am făcut?* Și a simțit cum plânsul o îneacă din nou.

În schimb, a mers în bucătărie, a găsit niște brânză, carne rece și ceai și s-a întors cu ele în sufragerie. În mijlocul mesei se afla o lumânare ovală, îngropată în nisip. A aprins-o, a mâncat și a urmărit jocul flăcării.

Coll a intrat chiar când terminase și a rămas pironit în prag, cu o expresie ciudată pe chip.

— Salutare, Maris, a zis nesigur. Mă bucur că te-ai întors. Te așteptam.

Era înalt pentru un puști de treisprezece ani, cu un trup fragil, mlădios, cu părul blond-roșcat și tuleiele abia mijite în mustață.

— Salutare, Coll, a răspuns fata. Nu sta acolo. Îmi pare rău că am luat aripile.

Băiatul s-a așezat.

— Știi că nu mă deranjează. Zbori mult mai bine ca mine și... știi tu. S-a înfuriat Tata?

Ea a dat din cap în semn că da.

El arăta amărât și speriat.

— A mai rămas doar o săptămână, Maris. Ce o să ne facem?

Privea drept în jos, la lumânare, nu la ea.

Maris a oftat și și-a pus încet mâna pe brațul lui.

— Vom face ce trebuie, Coll. N-avem de ales.

Vorbiseră și înainte și îi știa chinul, așa cum și el îl știa pe al ei. Era sora lui, aproape mama

lui, împărțise cu Maris rușinea și secretul. O ultimă ironie a sorții.

S-a uitat la ea, privind-o cum își privește un copil mama; deși știa acum că e la fel de neajutorată ca el, tot spera.

— De ce nu avem de ales? Nu înțeleg.

Maris a oftat.

— Așa e legea, Coll. Aici nu încălcăm tradiția, știi doar. Cu toții avem o datorie. Dacă ar exista o alternativă, aș păstra aripile, aș fi zburător. Iar tu ai deveni povestitor. Amândoi ne-am simți mândri, știind că suntem buni la ce facem. Viața de înrădăcinat va fi grea. Îmi doresc atât de mult aripile! Le-am avut și nu mi se pare drept să mi se ia – poate că dreptatea constă în ceva ce nu înțeleg. Oameni mai înțelepți ca noi au hotărât să fie așa și poate, poate că mă comport copilărește, vrând ca totul să fie ca mine.

Coll și-a umezit, încordat, buzele.

— Nu.

Maris s-a uitat întrebătoare la fratele ei.

Băiatul a scuturat din cap, cu încăpățânare.

— Nu e drept, Maris. Pur și simplu nu e. Eu nu vreau să zbor, nu vreau să-ți iau aripile. E o prostie. Te rănesc și nu îmi doresc asta, dar nu vreau să-l rănesc nici pe Tata. Cum să-i spun? Sunt moștenitorul lui și toate celelalte – se presupune că aripile vor fi ale mele. M-ar urî. Cântecele nu povestesc despre zburători cărora le-a fost frică de cer, așa cum îmi este mie. Zburătorii nu se tem – eu nu sunt făcut pentru așa ceva.

Mâinile îi tremurau vizibil.

— Coll, nu-ți face griji. O să fie bine, chiar o să fie. Toată lumea e speriată la început. Chiar și eu am fost.

Nu se gândea că zisese o minciună, ci își dorea doar să-l îmbărbăteze.

— Dar nu e drept, a strigat el. Nu vreau să renunț la cântecul meu, iar, dacă zbor, nu voi putea cânta, nu ca Barrion, nu așa cum îmi doresc. De ce să mă oblige? Maris, de ce nu poți fi tu zburătorul, așa cum visezi? *De ce?*

Ea l-a privit cum sta pe punctul de a izbucni în plâns și a simțit nevoia de a vărsa lacrimi alături de el. Nu avea un răspuns pentru el și nici pentru ea.

— Nu știu, a zis cu voce stinsă. Nu știu, micuțule. Cu toate astea, așa a fost dintotdeauna și așa trebuie să fie.

S-au privit, amândoi captivi, prizonieri ai unei legi mai vechi decât oricare dintre ei și ai unei tradiții pe care nu o înțelegeau. Neajutorați și răniți, și-au repetat aceleași lucruri de nenumărate ori, până când, într-un târziu, au mers la culcare, fără a găsi vreo soluție.

Dar singură, în patul ei, Maris a fost din nou cuprinsă de resentimente, de gândul pierderii pe care o suferea și totodată de rușine. A plâns până a adormit, iar în noaptea aceea a visat cerul învinețit de furtună, pe care nu avea să mai zboare niciodată.

***

Săptămâna a părut o veșnicie.

În zilele acelea nesfârșite, Maris a urcat de zeci de ori pe stânca zburătorilor, stând neajutorată, cu mâinile în buzunare, privind în largul mării. Vedea bărci de pescuit, pescărușii și o dată, foarte departe, un banc de pisici-de-mare, lucioase și cenușii. O durea și mai tare că lumea pe care o cunoștea era dintr-odată ferecată, felul în care orizontul părea să se

micșoreze deasupra ei, dar nu se putea abține să nu vină. Așa că rămânea acolo, tânjind după vânt, însă singurul lucru ce mai zbura pe coama curenților era părul ei.

O dată l-a surprins pe Coll uitându-se la ea de departe. După aceea, niciunul dintre ei n-a adus vorba despre asta.

Russ avea aripile acum, aripile *lui,* așa cum fuseseră mereu, până ce Coll urma să le ia. Când Mica Amberly avea nevoie de un zburător, Corm răspundea chemării din colțul cel mai îndepărtat al insulei sau vesela Shalli, care îi fusese însoțitoare lui Maris în copilărie, învățând-o noțiunile simple despre cer. În ceea ce-l privește pe tatăl ei, insula nu avea un al treilea zburător, până când Coll nu-și reclama dreptul prin naștere.

Și atitudinea lui față de Maris se schimbase. Uneori se enerva când o vedea îngândurată, alteori o îmbrățișa și puțin mai lipsea să nu plângă. Nu găsea o cale de mijloc între furie și milă, așa că, neajutorat, încerca să o evite. În schimb, își petrecea timpul cu Coll, arătându-se entuziasmat și emoționat. Băiatul, fiu supus, se străduia să-i înțeleagă și să-i imite starea. Dar Maris știa că și el se plimba îndelung și petrecea mult timp singur, cu chitara lui.

În ziua de dinaintea majoratului, Maris a stat pe stânca zburătorilor, cu picioarele atârnându-i peste margine, urmărind-o pe Shalli cum formează arcuri argintii pe cerul amiezei. Urmărea pisicile-de-mare pentru pescari, așa-i spusese lui Maris, dar ea știa adevărul. Fusese zburător destul timp ca să recunoască o ieșire de plăcere. Chiar și acum, când ședea acolo, prinsă, simțea ecoul acelei bucurii; ceva se rupea în ea ori de câte ori Shalli se înclina și o

rază de lumină argintie, ruptă din soare, se răsfrângea puțin în aripă.

Așa are să sfârșească totul? se întreba Maris. *Nu se poate. Nu, așa a început. Îmi amintesc.*

Și chiar își amintea. Uneori i se părea că-i urmărise pe zburători încă dinainte de a putea merge, deși mama ei, adevărata ei mamă, îi spusese că nu-i așa. Totuși, Maris avea amintiri clare despre stâncă; fugea de acasă și venea aici în fiecare săptămână, când avea patru sau cinci ani. Acolo – *aici* – stătuse privind zburătorii ce veneau și plecau. Maică-sa o găsea mereu acolo și întotdeauna se înfuria.

— Ești o înrădăcinată, Maris, îi spunea după ce-i dădea o bătaie. Nu-ți irosi timpul cu gânduri neghioabe. N-o să îngădui ca fiica mea să ajungă o Aripiașchie.

Era o poveste veche; mama i-o spunea mereu când o prindea cocoțată pe stâncă. Aripiașchie fusese fiul unui tâmplar, care dorise să devină zburător. Dar, bineînțeles, nu făcea parte dintr-o astfel de familie. Lui nu îi păsa, zice povestea; nu își asculta părinții sau prietenii, nu voia decât să se înalțe pe cer. În final, în atelierul tatălui său, și-a construit o pereche de aripi frumoase: mari, ca de fluture, din lemn sculptat și lăcuit. Și toată lumea a fost de părere că sunt minunate, cu excepția zburătorilor; ei doar au clătinat din cap, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, Aripiașchie s-a suit pe stâncă. Ei îl așteptau acolo, muți, dând roată și unduindu-se ușor, în liniște, în lumina dimineții. Aripiașchie a alergat să-i ajungă și s-a prăbușit, întâlnindu-și moartea.

— Iar morala, îi spunea întotdeauna maică-sa, e că nu trebuie să încerci să fii ce nu ești.

Dar oare despre asta era vorba? Copila Maris nu își pusese această întrebare; ea doar îl

considerase pe Aripiașchie un nerod. Dar, după ce a crescut, povestea îi revenea adesea în minte. Uneori se întreba dacă nu cumva maică-sa o interpretase greșit. Aripiașchie câștigase, se gândea ea. El zburase, chiar dacă doar o clipă, însă momentul meritase chiar și prețul vieții. Era moartea unui zburător. Iar ceilalți nu veniseră să-l batjocorească sau să-l îndepărteze – nu, ei zburaseră ca însoțitori ai lui, pentru că era doar un începător și pentru că-l înțelegeau. Înrădăcinații râdeau deseori de Aripiașchie; numele devenise sinonim cu prostănac. Dar cum putea un zburător să audă povestea și să nu plângă?

Maris s-a gândit la Aripiașchie atunci, în timp ce o urmărea pe Shalli zburând, iar vechile întrebări îi răsăreau din nou în minte. *A meritat, Aripiașchie?* s-a întrebat ea. *O clipă de zbor, și apoi moartea veșnică? Dar pentru mine a meritat? Doisprezece ani de vânturi furtunoase, și acum o viață întreagă fără de ele?*

Când Russ a observat-o prima oară pe stâncă se simțise cel mai fericit copil din lume. Când a adoptat-o și a îndemnat-o mândru spre cer, a crezut că moare de bucurie. Tatăl ei adevărat era mort, se rătăcise cu barca, fusese ucis de o scila, după ce o furtună îl abătuse mult din drum; mama fusese fericită să scape de ea. S-a năpustit asupra unei noi vieți, asupra cerului; părea că toate visele ei devin realitate. Aripiașchie avusese o idee bună, își zicea pe atunci. Dorește-ți ceva din toată inima, și se va împlini.

Credința a părăsit-o după nașterea lui Coll, când i se spusese.

Coll. Totul se învârtea în jurul lui Coll.

Așa că, pierdută, Maris a alungat orice gând și a privit liniștită și melancolică.

A sosit și ziua, așa cum știuse că se va întâmpla.

S-a dat o petrecere, deși Insularul însuși a fost gazda. Era un bărbat corpolent, amabil, cu un chip blând, ascuns sub o barbă deasă, sperând că asta îl face să pară de temut. Când i-a întâmpinat la ușă, hainele îi străluceau a bogăție: materiale scumpe, brodate, inele de cupru și alamă și un colier greoi, din oțel adevărat, fasonat. Dar primirea a fost călduroasă.

Înăuntrul cabanei se afla o încăpere mare, pentru petreceri. Sus erau grinzi de lemn, la vedere, torțe luminau puternic de-a lungul pereților, iar pe jos se întindea un covor stacojiu. Și o masă, gemând sub greutate – kivas din Insulele Shotan și vinurile făcute în Amberly, brânză adusă din Culhall, fructe din Insulele Mărginașe, boluri mari cu salată verde. În vatră, o pisică-de-mare se perpelea în frigare, iar un bucătar o dregea cu iarbă-amară și suc propriu. Era un animal mare, cât o jumătate de om, jupuit de blana gri-albăstruie și lăsând la vedere un trup rotund ca un butoi, ce se îngusta spre perechea de înotătoare puternice. Stratul zdravăn de grăsime ce proteja pisicile-de-mare de frig începuse să pocnească și să sfârâie în flăcări și chipul ciudat de felină fusese umplut până la refuz cu nuci și ierburi. Mirosea delicios.

La petrecere se aflau toți prietenii lor înrădăcinați, care s-au adunat în jurul lui Coll, felicitându-l. Unii s-au simțit chiar obligați să vorbească și cu Maris, să-i spună cât de norocoasă e să aibă un frate zburător și că a fost ea însăși unul. *A fost, a fost, a fost.* Îi venea să urle.

Dar zburătorii erau cei mai răi. Veniseră acolo în număr mare, bineînțeles. Chipeș ca întotdeauna, risipindu-și farmecul, Corm perora într-un colț, spunând povești despre locuri îndepărtate ochilor visători ai înrădăcinatelor. Shalli dansa; înainte ca seara să se termine, avea să istovească zeci de bărbați cu explozia ei de energie. Alți zburători sosiseră din insule străine. Anni din Culhall, băiatul Jamis cel Tânăr, Helmer din Marea Amberly, a cărui fiică avea să-și dobândească aripile în mai puțin de un an, alți câțiva din Vest, trei amici din Est. Prietenii ei, frații ei, camarazii ei din Cuib.

Dar acum ei o ocoleau. Anni i-a zâmbit politicos și a întors privirea. Jamis i-a transmis salutul tatălui său, apoi s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, balansându-se de pe un picior pe altul, până ce Maris s-a despărțit de el. Oftatul lui de ușurare a fost aproape audibil. Chiar și Corm, care se lăuda că nu era niciodată emoționat, parcă nu se simțea în largul lui lângă ea. I-a adus o cană de kivas fierbinte, apoi a zărit un prieten în cealaltă parte a camerei, la care *trebuia* pur și simplu să meargă.

Simțindu-se dată la o parte și izolată, Maris a găsit un scaun din piele, lângă geam. A șezut acolo, sorbind din kivas și ascultând cum vântul întețit mișca obloanele. Fata nu-i învinuia. Cum poți vorbi cu un zburător fără aripi?

Era mulțumită că Garth și Dorrel nu veniseră și nici o altă persoană dintre cele la care ajunsese să țină în mod deosebit. Și era rușinată de gândul acesta.

Apoi s-a auzit zarvă la ușă, iar starea i s-a schimbat ușor. Sosise Barrion cu chitara în mână.

Maris i-a zâmbit. Deși Russ considera că are o influență negativă asupra lui Coll, fata îl plăcea. Cântărețul era un om înalt, ce trecuse prin multe, cu o coamă de păr rebel, grizonant, care îl făcea să pară mai bătrân decât era. Fața lui prelungă purta urmele vântului și ale soarelui, dar în jurul gurii i se vedeau și riduri de râs și în ochi îi sclipea o poftă nepotolită de poante. Barrion avea o voce gravă, profundă, era obraznic și avea o înclinație spre poveștile fantastice. Se spunea că e cel mai iscusit cântăreț din Vest. Dar tot Barrion mai zisese că vizitase sute de insule, treabă de neînchipuit pentru un om fără aripi. Și mai pretindea că chitara lui sosise acum șapte veacuri de pe Pământ, cu corăbierii stelari. Familia lui o moștenise, povestea el serios, ca și cum s-ar fi așteptat ca Maris și Coll să-l creadă. Dar ideea în sine era nebunească – să îi acorzi unei chitare importanța unei perechi de aripi!

Cu toate astea, mincinos sau nu, înaltul Barrion era destul de amuzant și de romantic și cânta precum vântul însuși. Coll studiase sub îndrumarea lui, iar acum erau prieteni buni.

Insularul l-a bătut pe umăr, Barrion a râs, s-a așezat și s-a pregătit să cânte. În cameră s-a făcut liniște; chiar și Corm s-a oprit în mijlocul poveștii pe care o spunea.

A început cu *Cântecul Corăbierilor Stelari.*

Era cea mai veche baladă, prima dintre cele pe care le considerau de drept ale lor. Barrion a cântat-o simplu, cu ușurința cu care faci ceva familiar și îndrăgit, iar inima lui Maris s-a înmuiat ascultând vocea lui profundă. De câte ori nu-l auzise pe Coll ciupind coardele propriului său instrument și cântând aceeași piesă! Pe atunci glasul îi era în schimbare; asta îl înfuria. Fiecare a treia strofă era întreruptă de

o notă falsă și un minut de sudalme. Maris stătea în pat și chicotea la zgomotele ce veneau dinspre hol.

Acum asculta cuvintele, în timp ce Barrion cânta dulce despre corăbierii stelari și nava lor minunată, cu pânze de argint, întinse pe sute de metri, pentru a prinde vânturile cosmice. Toată povestea era acolo. Furtuna misterioasă, nava afectată, sicriele în care au adormit pentru scurt timp; apoi, purtați departe de drumul lor, ei au ajuns *aici,* într-o lume formată dintr-un ocean infinit, cu furtuni devastatoare, o lume în care singurele bucățele de uscat erau cele o mie de insule stâncoase, împrăștiate, iar vânturile suflau necontenit. Cântecul istorisea aterizarea lor într-o navetă ce nu era menită să facă așa ceva, despre moartea a mii de suflete în coșciugele lor și felul în care au navigat – abia puțin mai grei decât aerul –, plutind pe deasupra mării, preschimbând apele în argint, împrejurul Insulelor Shotan. Barrion a cântat magia corăbierilor stelari și visul de a-și repara nava și moartea lentă și grea a acelui vis. A continuat să cânte melancolic despre puterile din ce în ce mai slăbite ale mașinăriilor vrăjite, puteri ce s-au stins în cele din urmă pentru totdeauna. În final, a urmat scena bătăliei, pe țărmul Marii Insule Shotan, când Bătrânul Căpitan și acoliții lui au coborât să apere pânzele prețioase din metal, de copiii lor. Apoi, cu ultima scânteie de magie, fiii și fiicele corăbierilor stelari, primii copii de pe Windhaven, au tăiat pânzele în fâșii ușoare și incredibil de rezistente. Și, cu ajutorul bucățelelor de metal pe care le-au mai găsit pe navă, au făcut aripile.

Căci populația împrăștiată de pe Windhaven avea nevoie să comunice. Fără combustibil, fără

metal, înfruntând oceane zbuciumate și pline de prădători, fără nicio altă resursă în afară de vânturile puternice: alegerea a fost simplă.

Ultimele acorduri s-au stins în aer. *Sărmanii corăbieri,* și-a zis Maris, ca de fiecare dată. Bătrânul Căpitan și echipajul lui erau de asemenea zburători, deși aripile lor erau cosmice. Dar felul lor de a zbura a trebuit să dispară pentru ca un altul să-i ia locul.

Barrion a rânjit auzind părerea cuiva și a început un nou cântec. A interpretat șase piese de pe vechiul Pământ, apoi a privit alene în jur și le-a oferit o compoziție proprie, un cântec deocheat, de beție, despre o scila în călduri, care a confundat o barcă de pescuit cu perechea ei. Maris de-abia a ascultat. Gândul îi era tot la corăbierii stelari. *Într-un fel, și ei erau ca Aripiașchie,* s-a gândit; *nu au putut renunța la visul lor. Ceea ce a însemnat că au trebuit să moară. Mă întreb dacă li s-a părut că a meritat.*

— Barrion, l-a strigat Russ, așezat pe podea, ăsta e un majorat de zburător. Zi-ne niște cântece de zbor.

Artistul a rânjit și a încuviințat. Maris s-a uitat la Russ. Bărbatul stătea lângă masă, cu un pahar de vin în mâna bună și zâmbetul pe buze. *E mândru,* și-a zis fata. *Fiul lui devine în scurt timp zburător, iar pe mine m-a uitat.* S-a simțit rănită și abătută.

Barrion a cântat despre zbor; balade din Insulele Mărginașe, din Insulele Shotan, din Culhall și din insulele Amberly și Poweet. A cântat despre zburătorii-strigoi, pierduți de-a pururi pe mare, când l-au ascultat pe Căpitanul-Insular și au luat săbiile cu ei, pe cer. Încă se vedeau în zona curenților statici, umblând neajutorați prin furtuni, purtați de aripi fantomatice. Sau cel puțin așa spunea

legenda. Dar zburătorii care se lovesc de curenții statici arareori se mai întorc să povestească, așa că nimeni nu poate să bage mâna-n foc pentru nimic.

A cântat cântecul lui Royn cel Sur, care trecuse de optzeci de ani când și-a găsit nepotul mort în urma unei dispute pentru o iubită și și-a luat aripile ca să prindă vinovatul și să-i facă de petrecanie.

A mai cântat balada lui Aron și a lui Jeni, cea mai tristă dintre toate. Jeni se născuse înrădăcinată și, chiar mai rău, oloagă; fata locuia cu mama ei, o spălătoreasă, și zi de zi ședea la fereastră, privind stânca zburătorilor de pe Mica Shotan. Așa s-a îndrăgostit de Aron, un zburător delicat și zglobiu, iar în visele ei băiatul îi împărtășea iubirea. Dar într-o zi, când era singură în casă, l-a văzut hârjonindu-se pe cer cu un camarad, o femeie cu părul ca de foc, iar când au aterizat s-au sărutat. Când maică-sa a ajuns acasă, Jeni era moartă. Când a aflat, Aron nu a lăsat ca femeia pe care nu o cunoscuse niciodată să fie îngropată. A purtat-o pe brațe până pe stâncă; apoi, legănând-o pe trupul lui, a înaintat cu vânturile în largul mării și i-a oferit o înmormântare demnă de un zburător.

Barrion i-a închinat un cântec și lui Aripiașchie, deși nu unul foarte reușit; l-a portretizat ca pe un nerod amuzant. Totuși, Barrion l-a cântat alături de cel despre Purtătorul-Veștilor-Rele și Dansul-Vântului, cântecul de nuntă al zburătorilor și alte câteva. Maris de-abia se putea mișca, atât era de fascinată. Kivasul i se răcise în mână, uitat în fața cuvintelor. Era un sentiment plăcut, o tristețe neîmblânzită, și îi aducea în suflet amintirea vântului.

— Fratele tău e născut zburător, a șoptit o voce blândă lângă ea și fata l-a văzut pe Corm așezându-i-se pe mânerul fotoliului.

A arătat delicat, cu paharul de vin, spre locul în care stătea Coll, la picioarele lui Barrion. Tânărul avea mâinile împreunate strâns în jurul genunchilor, iar privirea îi era vrăjită.

— Vezi cum îl emoționează cântecul, a zis Corm ușor. Pentru înrădăcinați, sunt doar melodii, dar, pentru zburători, înseamnă mult mai mult. Noi doi știm asta, Maris, și fratele tău la fel. Îmi dau seama uitându-mă la el. Îmi imaginez cum trebuie să te simți, dar gândește-te la el, fetițo. Iubește zborul la fel ca tine.

Maris s-a uitat în sus, către Corm și abia s-a abținut să nu râdă de dovada lui de înțelepciune. Da, Coll părea fascinat, însă numai ea știa de ce. El de cântat era îndrăgostit, nu de zbor; cântecele îl interesau, nu tema lor. Dar cum ar fi putut să știe Corm, zâmbărețul și chipeșul Corm, care era atât de sigur de sine, dar cunoștea atât de puține.

— Crezi că doar zburătorii au vise, Corm? l-a întrebat ea în șoaptă, apoi și-a întors repede privirea spre locul în care Barrion tocmai termina un cântec.

— Mai sunt o grămadă de cântece de zbor, a zis acesta, și dacă le interpretez pe toate, o să stăm aici până în zori și nu aș mai apuca să mănânc nimic.

Bărbatul s-a uitat la Coll.

— Ai răbdare. O să înveți mai multe decât știu eu, de îndată ce vei ajunge în Cuib.

Lângă Maris, Corm a înălțat paharul, în semn de salut.

Coll s-a ridicat.

— Vreau să cânt unul.

Barrion a zâmbit.

— Cred că îți pot încredința chitara mea. Altcuiva n-aș îndrăzni s-o dau, dar ție da.

Bărbatul s-a ridicat, cedând scaunul tânărului tăcut și palid.

Coll s-a așezat, a ciupit corzile emoționat, mușcându-și buzele. Clipea des din cauza luminii torțelor, s-a uitat către Maris și a clipit din nou.

— Vreau să interpretez un cântec nou, despre un zburător. Eu – ei bine, eu l-am inventat. N-am fost de față, înțelegeți, dar am auzit povestea și, ei bine, e adevărată. *Trebuia* să fi fost un cântec și nu a fost, până acum.

— Atunci, cântă-l, băiete! a izbucnit Insularul.

Coll a zâmbit și s-a uitat iar la Maris.

— Se numește *Prăbușirea Corbului.*

Și l-a cântat limpede, cu o voce frumoasă, chiar așa cum se întâmplase. Maris l-a urmărit cu ochii larg deschiși, ascultând plină de amărăciune. Înțelesese totul perfect. Surprinsese chiar și sentimentul, greutatea ce s-a răsucit în ea când aripile strânse ale Corbului au înflorit, luminate ca niște oglinzi, în soare, și și-a croit drum înapoi, din calea morții. Toată dragostea de copil pe care o simțise pentru el era acum pusă în cântecul lui Coll; Corbul despre care povestea el era un prinț înaripat, victorios, întunecat și curajos și îndrăzneț. Așa cum Maris și-l imaginase odată.

Are un dar, și-a spus ea. Corm a privit-o și a întrebat:

— Ce?

Și dintr-odată și-a dat seama că își șoptise gândul.

— Coll, a răspuns ea, în șoaptă.

Ultimele note ale cântecului îi răsunau în ureche.

— Ar putea fi mai bun ca Barrion, dacă ar avea ocazia. Eu i-am spus povestea, Corm. Am fost acolo alături de alți câțiva zeci, când Corbul și-a făcut trucul. Dar niciunul nu ar fi putut să povestească mai frumos decât Coll. Are un dar special.

Corm i-a zâmbit complice.

— Adevărat. Anul viitor îi desființăm pe Estici în competiția de cântece.

Iar Maris l-a privit, dintr-odată furioasă. Totul era pe dos, s-a gândit ea. Din celălalt colț al camerei, Coll o privea întrebător. Ea i-a făcut un semn cu capul, iar el a zâmbit mândru.

Iar ea luase o hotărâre.

Dar chiar atunci, înainte ca băiatul să înceapă o nouă melodie, Russ a venit în față.

— Acum, a rostit el, trebuie să devenim serioși. Am cântat și am vorbit, am mâncat și am băut bine, aici la căldură. Dar afară bat vânturile.

Cu toții au început să asculte cu gravitate și, așa cum era de așteptat, sunetul vijeliilor, uitat ca un zgomot de fundal, pentru atâta timp, părea acum să umple camera. Maris l-a auzit și s-a cutremurat.

— Aripile, a zis tatăl ei.

Insularul a înaintat, ținându-le în mâinile sale cu sfințenie. Și-a rostit discursul ritualic:

— Îndelungă vreme au servit aceste aripi Insula Amberly, legându-ne de popoarele de pe Windhaven generații întregi, încă de pe vremea corăbierilor stelari. Cu ele au zburat Marion, fiica unui corăbier, și apoi fata ei, Jeri și fiul ei Jon și Anni și Flan și Denis...

... înșiruirea de nume a ținut mult timp...

— ... și în cele din urmă Russ și fiica lui, Maris.

La pomenirea neașteptată a numelui ei în mulțime s-a iscat rumoare. Nu fusese un zburător adevărat și n-ar fi trebuit inclusă. Îi dădeau titlul de zburător, chiar dacă îi luau aripile, s-a gândit ea.

— Iar acum tânărul Coll le va moșteni și, așa cum au făcut Insularii de generații întregi, eu le țin doar pentru un scurt răstimp, ca să le aduc noroc cu atingerea mea. Iar prin mine, întregul popor de pe Mica Amberly le atinge, iar prin vocea mea urează *Zbor înalt, Coll!* Insularul a înmânat aripile strânse lui Russ, care le-a luat și s-a întors spre Coll. Băiatul stătea acolo, cu chitara la picioare, părând pipernicit și foarte palid.

— E timpul ca cineva să devină zburător, a zis Russ. E timpul ca eu să dau mai departe aripile, iar Coll să le accepte și ar fi o prostie să și le pună în casă. Hai să mergem pe stânca zburătorilor și să vedem cum un băiețel devine bărbat.

Purtătorii de torțe, toți zburători, erau gata. Au părăsit cabana, cu Coll așezat la loc de onoare între tatăl lui și Insular, cu zburătorii urmărindu-l îndeaproape cu făcliile. Maris și restul grupului veneau mai în spate.

Au mers zece minute, cu pași lenți, într-o liniște stranie, până ce, ajunși pe platforma de pe stâncă, s-au așezat într-un semicerc imperfect. Singur, pe margine, Russ a pus aripile pe umerii fiului său, cu o singură mână și refuzând ajutorul. Chipul lui Coll era alb ca varul. Băiatul stătea nemișcat în timp ce Russ desfăcea aripile, privind drept la abisul de dinaintea lui, unde valurile întunecate se agățau de plajă.

În final, operația s-a terminat.

— Fiule, tu ești zburător, a rostit Russ.

Apoi s-a dat înapoi, alături de ceilalți, aproape de Maris. Coll ședea singur sub stele, cocoțat pe margine, iar aripile uriașe și argintii îl făceau să pară și mai mic decât fusese vreodată. Lui Maris îi venea să strige, să facă ceva; simțea cum lacrimile îi pornesc la vale, pe obraji. Dar nu s-a putut mișca. Ca și ceilalți, a așteptat pentru tradiționalul zbor de inițiere.

Și, în sfârșit, Coll s-a aruncat de pe stâncă, trăgând puternic aer în piept.

S-a împiedicat la ultimul pas și a plonjat, dispărând din vedere. Gloata s-a îmbulzit înainte. Până ce petrecărețiii au ajuns la margine, băiatul își revenise și acum urca încetișor. A dat un rotocol larg deasupra oceanului, apoi a planat aproape de stâncă și din nou peste apă. Uneori, tinerii zburători le ofereau prietenilor un spectacol, dar Coll nu era din aceia. Ca un spectru înaripat, argintiu, el rătăcea straniu, pierdut pe un cer, care nu-i era casă.

Alte aripi erau și ele desfăcute; Corm și Shalli se pregăteau să zboare. În puțin timp, aveau să i se alăture lui Coll în văzduh, să execute câteva schimbări de poziție, apoi să-i lase pe înrădăcinați în urmă, îndreptându-se spre Cuib, să-și petreacă restul nopții, sărbătorindu-l pe cel mai nou membru al grupului.

Totuși, înainte să sară vreunul, direcția vântului s-a schimbat; Maris a simțit modificarea, ca un zburător priceput ce era. Și a auzit-o, un vârtej rece, urlând singuratic deasupra stâncilor din pisc. Dar, mai presus de toate, a văzut, căci deasupra valurilor, Coll se clătina vizibil. A pierdut ușor din altitudine, s-a zbătut să scape și a început brusc să se rotească. Cineva a tras aer în piept, speriat. Apoi, repede, din nou, a preluat controlul și s-a îndreptat

înapoi spre ei. Dar luptându-se necontenit. Sufla un vânt aspru, turbat, ce-l împingea în jos; genul de vânt, pe care un zburător ar fi trebuit să-l strunească, să-l potolească și să-l îmblânzească. Coll se lupta cu el, iar forța aceea îl învingea.

— Are necazuri, a zis Corm.

Iar chipeșul zburător și-a aruncat spițele în lăcașurile lor, dintr-o singură mișcare.

— Am să-l însoțesc.

Și, zicând asta, și-a luat zborul.

Totuși, era prea târziu. Cu aripile îndoindu-se înainte și înapoi, după cum era lovit de agitația născută din senin, Coll se îndrepta spre plaja de aterizare. S-a luat o decizie nerostită, iar întregul grup s-a deplasat într-acolo să-l întâlnească, în frunte cu Maris și tatăl ei.

Coll a coborât în viteză, în prea mare viteză. Nu stăpânea vântul; nu, era împins. Aripile i-au fremătat când a căzut și s-a înclinat, unul dintre vârfuri a șters solul, în timp ce celălalt arăta spre cer. Greșit, greșit, totul fusese greșit. Chiar când se grăbeau spre plajă, Coll a aterizat, împroșcând cu nisip uscat, iar în jur s-a auzit scrâșnetul oribil al metalului, în timp ce băiatul zăcea în siguranță, pe nisip.

Dar aripa stângă îi era moale și stricată.

Russ a ajuns la el primul, a îngenuncheat alături de fiul lui și a început să mestereasă la cordoane. Ceilalți s-au adunat în jurul lor. Apoi Coll s-a ridicat puțin și cu toții au văzut că tremura, cu ochii scăldați în lacrimi.

— Nu-ți face griji, l-a încurajat Russ, forțându-se să pară neafectat. E doar o spiță, fiule; se rup tot timpul. O s-o reparăm cu ușurință. Ai fost puțin nesigur, dar cu toții am pățit-o prima oară. Data viitoare o să fie mai bine.

— Data viitoare, data viitoare, data viitoare! a zis Coll. Nu pot s-o fac, nu pot s-o fac, Tată. Nu mai vreau o dată viitoare! Nu-ți vreau aripile!

Acum plângea de-a binelea, iar trupul i se zgâlțâia de sughițuri.

Audiența a rămas amuțită, iar chipul lui Russ s-a înăsprit.

— Ești fiul meu și un zburător. Va exista o dată viitoare. Și vei învăța.

Coll tot suspina și tremura, cu aripile date jos, zăcând desfăcute la picioarele lor, rupte și inutile, cel puțin pe moment. N-avea să mai zboare nimeni spre Cuib în această noapte.

Taică-său a întins brațul sănătos și și-a luat fiul pe după umăr, scuturându-l:

— Tu auzi? Auzi? N-o să mai ascult asemenea prostii. Zbori, sau nu mai ești fiul meu.

Sfidarea lui bruscă a dispărut ca prin minune. A încuviințat, înghițindu-și lacrimile, și a privit în sus:

— Da, Tată, a răspuns el. Îmi pare rău. Doar că m-am speriat acolo, sus. Nu am vrut să spun așa ceva.

În timp ce îi urmărea din mulțime, Maris și-a amintit că băiatul n-avea decât treisprezece ani. Treisprezece și era speriat și nici de departe un zburător.

— Nu știu de ce am spus-o. N-am vrut. Serios.

Iar Maris și-a găsit curaj.

— Ba da, ai vrut, a rostit ea tare, amintindu-și de felul în care Coll cântase despre Corb, de decizia pe care o luase.

Ceilalți s-au întors și au privit-o uluiți, iar Shalli și-a așezat mâna pe umărul ei, vrând să o

oprească. Dar Maris s-a scuturat și și-a făcut loc înainte, ca să stea între Coll și tatăl lui.

— A fost intenționat, a spus ea încet, cu o voce sigură, în timp inima îi tremura. Nu vezi, Tată? El nu e un zburător. E un fiu bun și ar trebui să fii mândru de el, dar n-o să îndrăgească niciodată vântul. Nu-mi pasă de ce zice legea.

— Maris, i s-a adresat Russ, iar în tonul lui nu era urmă de căldură, ci doar disperare și durere. Ai fi în stare să îi iei aripile propriului tău frate? Am crezut că-l iubești.

În urmă cu o săptămână ar fi plâns, dar acum lacrimile îi secaseră.

— Îl iubesc, într-adevăr, și îi doresc o viața lungă și fericită. Nu va fi împlinit ca zburător; face asta doar ca să te facă pe tine mândru. Coll e un cântăreț bun. De ce trebuie să-i răpești viața pe care o iubește?

— Nu-i răpesc nimic, a replicat Russ intransigent. Tradiția...

— O tradiție prostească, a intervenit o voce nouă.

Maris și-a căutat din priviri aliatul și l-a văzut pe Barrion făcându-și loc prin mulțime.

— Maris are dreptate. Coll cântă ca un înger și cu toții am văzut cum zboară.

S-a uitat disprețuitor la zburătorii din grup.

— Voi, zburătorii, sunteți niște făpturi atât de obișnuite cu rutina, încât ați uitat să gândiți. Urmați tradiția orbește, oricine ar fi rănit.

Aproape nebăgat în seamă, Corm aterizase și își strânsese aripile. Acum stătea în fața lor, cu chipu-i fin și întunecat, umbrit de furie.

— Zburătorii și tradițiile lor au făcut din Insula Amberly o minune, au croit istoria planetei Windhaven de mii de ori. Nu-mi pasă

de cât de bine cânți, Barrion, nu ești mai presus de lege.

L-a privit pe Russ și a continuat.

— Nu te îngrijora, prietene. Vom face din fiul tău un zburător cum n-a mai văzut Amberly.

Dar apoi Coll s-a uitat în sus și, deși lacrimile încă îi curgeau pe obraji, pe chipul lui s-au citit dintr-odată mânia și hotărârea.

— Nu! a strigat el, iar privirea pe care i-a aruncat-o lui Corm era sfidătoare. N-o să faceți din mine nimic din ce nu vreau să fiu, nu-mi pasă cine ești. Nu sunt laș, nu sunt copil, dar nu vreau să zbor, *nu vreau,* NU VREAU!

Vorbele îi erau ca un fluviu, de-abia stăpânite în vânt, pe când secretul lui ieșea la iveală și toate barierele cădeau brusc.

— Voi, zburătorii, credeți că sunteți grozavi, că toți ceilalți vă sunt inferiori, dar nu-i așa, să știți, nu-i așa. Barrion a călătorit pe sute de insule și știe mai multe cântece decât zeci de zburători. Nu mă interesează ce crezi, Corm. El nu e un înrădăcinat; el călătorește pe nave, când ceilalți sunt prea speriați. Voi, zburătorii, stați la adăpost de scile, dar Barrion a omorât una odată, cu un harpon, de pe o bărcuță din lemn. Pun pariu că n-ați știut toate astea. Pot să fiu și eu ca el. Am talent. El merge pe Insulele Mărginașe și vrea ca eu să-l însoțesc, mi-a spus că într-o zi îmi va da chitara lui. Poate să facă zborul frumos, prin cuvintele lui, dar poate face același lucru cu pescuitul, vânătoarea sau orice. Zburătorii nu știu, dar el știe. El este *Barrion!* El este un *cântăreț* și e la fel de bun ca un zburător. Și pot să o fac și eu, așa cum s-a întâmplat astă-noapte cu povestea Corbului.

L-a privit cu ură pe Corm.

— Ia-ți aripile vechi, dă-i-le lui Maris, ea e zburătorul, a strigat el dând cu piciorul în materialul dezumflat de pe jos. Vreau să merg cu Barrion.

S-a lăsat o tăcere înspăimântătoare. Russ a rămas tăcut mult timp, apoi și-a privit fiul cu un chip ce îmbătrânise într-o clipită.

— Nu sunt aripile lui, ca să le ia, Coll, a zis el. Au fost ale mele și ale tatălui meu și ale mamei lui înainte, iar eu am vrut... eu am vrut...

Vocea i s-a stins.

— Tu ești de vină pentru toate astea, s-a răstit Corm furios, uitându-se la Barrion. Și tu, da, *tu,* propria lui soră, a adăugat el, mutându-și privirea la Maris.

— Prea bine, Corm, a replicat ea. Noi suntem vinovați, Barrion și cu mine, pentru că îl iubim pe Coll și vrem să-l vedem fericit – și în viață. Zburătorii au urmat tradiția prea multă vreme. Barrion are dreptate, nu pricepeți? În fiecare an, zburători neîndemânatici moștenesc aripile de la părinții lor și mor cu ele, iar Windhaven este din ce în ce mai săracă, căci aripile nu pot fi înlocuite. Câți zburători existau pe vremea corăbierilor stelari? Câți sunt azi? Nu vedeți ce ne face tradiția? Aripile sunt un obiect sacru; ar trebui purtate de cei care iubesc cerul, care zboară cel mai bine și le păstrează cel mai bine. În loc, dreptul din naștere e singurul mod prin care le dăm mai departe. Un drept înnăscut, nu priceperea; dar pe un zburător îl salvează de moarte numai îndemânarea, e tot ce ține Windhaven laolaltă.

Corm a pufnit.

— Asta-i o batjocură. Tu nu ești zburător, Maris, și nu ai niciun drept să vorbești despre așa ceva. Cuvintele tale pângăresc cerul și încalcă tradiția. Dacă fratele tău decide să

renunțe la dreptul lui, foarte bine. Dar nu-și va bate joc de legea noastră și le va da cui va avea el chef.

Bărbatul a privit în jur, la mulțimea încă uluită.

— Unde e Insularul? Spune-ne legea!

Vocea Insularului era moale, șovăielnică.

— Legea... tradiția... dar e un caz special, Corm. Maris s-a descurcat bine în slujba Insulei Amberly și știm cu toții cum zboară. Eu...

— Legea, a insistat Corm.

Insularul a clătinat din cap.

— Da, e datoria mea, dar... legea spune că, dacă un zburător renunță la aripile lui, pe ele trebuie să le ia altul de pe insulă, un senior, și împreună cu Insularul să le păstreze până e ales alt purtător. Dar, Corm, niciun zburător nu și-a cedat vreodată aripile... legea e folosită doar când unul dintre voi moare fără moștenitori, în cazul nostru Maris este...

— Legea e lege, a rostit Corm.

— Și o vei urma orbește, a intervenit Barrion.

Corm l-a ignorat.

— Eu sunt zburătorul senior de pe Mica Amberly, de când Russ a dat mai departe aripile. Le voi lua în grija mea, până când găsim pe cineva demn de a fi zburător, cineva care să aprecieze onoarea ce i se face și să respecte tradiția.

— Nu! a strigat Coll. Vreau ca Maris să aibă aripile mele.

— Nu ai nimic de spus în privința asta, i s-a adresat Corm. Ești un înrădăcinat.

Și rostind cuvintele, s-a aplecat și a cules de pe jos aripile stricate. A început să le împăturească meticulos.

Maris s-a uitat în jur, căutând ajutor, dar era în zadar. Barrion și-a desfăcut brațele în semn

de neputință, Shalli și Helmer îi ocoleau privirea, iar tatăl ei stătea înfrânt și îndurerat, fără a mai fi zburător, nici măcar cu numele, ci doar un bătrân schilod. Unul câte unul, petrecăreții au început să plece.

Insularul a venit la ea.

— Maris, a început el, îmi pare rău. Ți-aș da aripile, dacă aș putea. Legea nu e făcută ca o pedeapsă, ci doar ca o călăuză. Dar e legea zburătorilor și nu pot să-i înfrunt. Dacă îl refuz pe Corm, Mica Amberly va ajunge ca Kennehut, iar cântecele mă vor numi smintit.

Fata a încuviințat.

— Înțeleg, a spus.

Cu aripile sub ambele brațe, Corm a străbătut plaja cu pași mari.

Insularul s-a întors și a plecat, iar Maris s-a îndreptat spre Russ.

— Tată... a îngăimat ea.

El a privit-o.

— Tu nu ești fiica mea, i-a zis el și și-a întors fața de la ea.

Maris l-a privit pe bătrân îndepărtându-se greoi, cu pași rigizi, spre continent, să-și ascundă rușinea.

În cele din urmă, doar ei trei au rămas singuri pe plaja de aterizare, tăcuți și istoviți. Maris s-a dus la Coll și l-a îmbrățișat. Au rămas așa, doi copii căutând mângâierea, pe care niciunul nu era în stare să o dea.

— Știu eu un loc, a zis Barrion în final, iar vocea lui i-a dezmeticit.

S-au despărțit amețiți, l-au privit pe cântăreț aruncându-și chitara pe umeri și l-au urmat acasă.

***

Pentru Maris, au venit zile întunecate și neliniștite. Barrion locuia într-o cabană înghesuită, lângă port, aproape de un chei părăsit, o ruină, iar acolo au stat și ei. Coll era mai fericit decât îl văzuse ea vreodată; cânta în fiecare zi cu Barrion și știa că până la urmă avea să fie interpret. Doar faptul că Russ refuza să-l vadă îl deranja pe băiat, dar chiar și de asta uita adesea. Era tânăr și descoperise că mulți de vârsta lui îl admirau, vinovați, ca pe un răzvrătit și se bucura de senzație.

Dar, pentru Maris, lucrurile nu erau la fel de ușoare. Rar ieșea din cabană să se plimbe pe chei la apus și să privească bărcile de pescuit acostând. Nu se putea gândi decât la pierderea ei. Era prinsă și neajutorată, încercase din răsputeri, făcuse ce trebuia, însă aripile ei tot nu se aflau lângă ea. Tradiția prima, ca un Insular dement și crud, iar acum o ținea prizonieră.

La două săptămâni după incidentul de pe plajă Barrion s-a întors la cabană, după o zi petrecută în docuri, unde mergea adesea să culeagă cântece noi de la pescarii din Amberly și să cânte la hanurile de pe partea cealaltă a cheiului. În timp ce mâncau câte un bol de tocană fierbinte, din carne, el s-a uitat la Maris și la băiat și a spus:

— Am închiriat o barcă. Într-o lună plec spre Insulele Mărginașe.

Coll a zâmbit nerăbdător.

— Venim și noi?

Barrion a încuviințat.

— Tu sigur că da. Și tu, Maris?

— Nu, a clătinat ea din cap.

Cântărețul a oftat.

— Nu câștigi nimic dacă rămâi aici. Viața va fi dificilă pentru tine pe Amberly. Chiar și

pentru mine, vremurile se înăspresc. Insularul se întoarce împotriva mea, instigat de Corm, iar oamenii respectabili încep să mă evite. În plus, există atâtea locuri de văzut. Vino cu noi.

A zâmbit.

— Poate te învăț și pe tine să cânți.

Maris se juca absentă cu furculița în tocană.

— Cânt mai prost decât zboară fratele meu, Barrion. Nu, nu pot merge. Eu sunt un zburător. Trebuie să rămân și să-mi recâștig aripile.

— Te admir, Maris, a rostit el, dar lupta ta e zadarnică. Ce poți să faci?

— Nu știu. Orice. Poate mă ajută Insularul. Aș merge la el. Insularul face legea și el înțelege. Dacă va pricepe că așa e mai bine pentru poporul de pe Amberly, atunci...

— Nu-l poate înfrunta pe Corm. Problema ține de codul zburătorilor și nu are nicio influență asupra ei. În plus... a adăugat Barrion, ezitant.

— Ce?

— Am vești. Se vorbește peste tot în docuri. Au găsit un zburător nou sau mai de grabă unul vechi. Devin din Gavora este pe drum, cu barca, să-și primească locuința și să poarte aripile tale.

Bărbatul a privit-o cu atenție, pe chip citindu-i-se îngrijorarea.

— Devin!

Maris a trântit furculița și s-a ridicat.

— Legile le-au luat toate mințile?

A început să măsoare camera cu pași mari.

— Devin e un zburător mai prost decât a fost vreodată Coll. Și-a pierdut aripile când a coborât prea jos și a atins apa. Dacă n-ar fi fost o navă în apropiere, ar fi murit. Și Corm vrea să-i dea altele?

Barrion a zâmbit, cu amărăciune.

— E un zburător și păstrează vechea tradiție.

— De cât timp a plecat?

— În urmă cu câteva zile, așa zice lumea.

— Călătoria durează două săptămâni, pe vreme bună, a zis Maris. Dacă am de gând să acționez, trebuie să o fac înainte ca el să ajungă aici. Odată ce poartă aripile, ele vor fi ale lui și le voi pierde.

— Dar, Maris, s-a opus Coll, ce poți să faci?

— Nimic, a răspuns Barrion. Ah, am putea să furăm aripile, bineînțeles. Corm le-a reparat și sunt ca și noi. Dar unde te-ai duce? N-ai fi bine primită niciunde. Renunță, fato. Nu poți schimba legea zburătorilor.

— Nu? a stăruit ea.

Dintr-odată glasul i se însufleți se. A rămas locului și s-a aplecat deasupra mesei.

— Ești sigur? Oare tradițiile n-au fost *niciodată* schimbate? De unde au venit toate?

Barrion arăta nedumerit.

— Păi, mai întâi a fost Consiliul, chiar după ce a fost ucis Bătrânul Căpitan, apoi Căpitanul-Insular de pe Marea Shotan a dat mai departe aripile nou făurite. Atunci s-a hotărât ca niciun zburător să nu poarte vreo armă pe cer. Și-au amintit bătălia și felul în care vechii corăbieri stelari au utilizat ultimele două sănii plutitoare ca să verse foc de sus.

— Da, a aprobat Maris, și adu-ți aminte că au mai fost alte două Consilii. La mulți ani după aceea, când un alt Căpitan-Insular a vrut să-i îngenuncheze pe ceilalți Insulari și să ia întreaga Windhaven sub stăpânirea lui, el a trimis zburătorii de pe Marea Shotan pe cer, cu săbiile, ca să lovească Mica Shotan. Iar zburătorii celorlalte insule s-au strâns la Consiliu și l-au condamnat, după ce luptătorii lui strigoi au dispărut. Așa că a fost ultimul

Căpitan-Insular, iar acum Marea Shotan e pur și simplu o insulă obișnuită.

— Da, a zis Coll, iar al treilea Consiliu s-a reunit când toți zburătorii au votat să nu mai aterizeze pe Kennehut, după ce Insularul Smintit l-a ucis pe Purtătorul-Veștilor-Rele.

Barrion încuviință.

— Prea bine. Dar nu s-a mai făcut niciun Consiliu de atunci. Ești sigură că s-ar strânge?

— Normal, a răspuns Maris. E una dintre tradițiile scumpe lui Corm. Orice zburător poate cere reunirea Consiliului. Și aș putea să-mi susțin cazul în fața lor, a tuturor înaripaților din Windhaven, și...

Fata s-a oprit. Barrion a privit-o, iar ea s-a uitat la el, străbătuți de același gând.

— Orice zburător, a spus el, neaccentuând cu voce tare.

— Dar eu nu sunt zburător, a replicat Maris.

S-a prăbușit pe scaun.

— Iar Coll a renunțat la aripile lui și Russ, chiar dacă ar vrea să se întâlnească cu noi, le-a dat mai departe. Corm nu ar accepta cererea noastră. Zvonul nu s-ar răspândi.

— Ai putea s-o întrebi pe Shalli, a sugerat Coll. Sau să aștepți pe stânca zburătorilor sau...

— Shalli e mult prea neexperimentată pentru Corm și prea fricoasă, a replicat Barrion. Am auzit ce se spune. Îi pare rău pentru tine, ca și Insularului, dar nu va încălca tradiția. Corm ar putea încerca să-i ia și ei aripile. Cât despre ceilalți... pe cine ai putea conta? Și cât poți să aștepți? Helmer vine des în vizită, dar e la fel de încuiat precum Corm. Jamis e prea tânăr și așa mai departe. Le-ai cere să facă un sacrificiu destul de mare.

Bărbatul a dat din cap în semn că se îndoiește.

— N-o să meargă. Niciun zburător n-o să vorbească în numele tău, cel puțin nu în timp util. Peste două săptămâni, Devin o să-ți poarte aripile.

Toți trei tăceau. Maris fixa cu privirea farfuria cu tocana rece și se gândea. *Nu-i nicio cale,* se întreba ea, *chiar nu e nicio cale?* Apoi s-a uitat la Barrion.

— Mai devreme, a început ea precaut, ai zis ceva despre furatul aripilor...

***

Vântul sufla rece și umed, sălbatic, biciuind valurile; spre răsărit, pe cer se strângeau nori de furtună.

— O vreme bună de zburat, a zis Maris.

Barca se clătina ușor sub ea.

Barrion a zâmbit, și-a tras pelerina un pic mai bine, ca să se ferească de umezeală.

— Asta, dacă ai putea zbura, a adăugat el.

Ochii ei s-au îndreptat spre țărm, unde casa din lemn, întunecată, a lui Corm se vedea ridicată în fața copacilor. O lumină ardea la etaj. *Trei zile,* și-a spus Maris cu amărăciune. Ar fi trebuit să fie solicitat până acum. Cât timp își permiteau să aștepte? Cu fiecare oră ce trecea, Devin se apropia mai mult, omul care avea să-i ia aripile.

— Crezi că astă-seară...? l-a întrebat pe Barrion.

Bărbatul a ridicat din umeri. Își curăța unghiile cu un stilet lung, special.

— Ar trebui să știi mai bine ca mine, a răspuns el fără să-și ridice privirea. Farul e încă întunecat. Cât de des sunt solicitați zburătorii?

— Destul de des, a replicat Maris gânditoare.

Dar oare Corm avea să fie chemat? Plutiseră deja în larg două nopți la rând, așteptând

semnalele ce l-ar fi dus departe de aripi. Poate că Insularul o folosea doar pe Shalli, până ce ajungea Devin.

— Nu-mi place, a zis ea. Trebuie să facem ceva.

Barrion a băgat stiletul în teacă.

— Aș putea folosi instrumentul pe Corm, dar n-am de gând. Sunt alături de tine, Maris, iar fratele tău mi-e ca un fiu, dar n-o să omor pe nimeni pentru o pereche de aripi. Nu. Așteptăm până ce lumina farului îl cheamă pe Corm și atunci intrăm. Orice altceva este prea riscant.

Să-l omorâm, și-a zis Maris. Oare s-ar ajunge la asta, dacă ar da buzna când Corm s-ar afla înăuntru? Iar apoi a fost sigură că așa s-ar întâmpla. Corm era Corm și nu se dădea bătut. Mai fusese o dată în casa lui. Își amintea setul de cuțite crestate, din obsidian, ce luceau pe peretele lui. Trebuia să existe și o altă cale.

— Insularul n-o să-l solicite, a rostit.

Cumva, știa deja.

— Doar dacă nu e o urgență.

Barrion a scrutat norii ce se adunau la est.

— Și? N-avem de unde scoate urgența.

— Dar putem fabrica un semnal, a replicat Maris.

— Hmmm, a fost răspunsul cântărețului.

Lua ideea în calcul.

— Da, cred că am putea.

I-a zâmbit larg.

— Maris, încălcăm din ce în ce mai multe legi, pe zi ce trece. E destul de grav că vrem să furăm aripile, dar acum vrei să mă strecor în far și să trimit un semnal fals. E bine că sunt cântăreț, altfel ne-am duce la fund ca infractorii cei mai răi din istoria Insulei Amberly.

— Cum ne-ajută faptul că ești cântăreț?

— Cine compune melodiile? Mai degrabă ne-aș face pe toți eroi.

Și-au zâmbit.

Barrion a luat vâslele și le-a mânuit iute spre mal, spre o plajă mocirloasă, ascunsă după copaci, dar nu departe de casa lui Corm.

— Așteaptă aici, a sfătuit-o el, în timp ce intra până la genunchi în apa ce clipocea. Mă voi duce la far. Intră și ia aripile de îndată ce-l vezi pe Corm plecând.

Maris a dat din cap a încuviințare.

Aproape o oră a stat singură în întunericul din ce în ce mai adânc, privind fulgerele ce luminau în depărtare, spre răsărit. Curând furtuna avea să se abată asupra lor; deja simțea mușcătura vântului. În cele din urmă, pe cel mai înalt deal din Mica Amberly, marele far al Insularului a început să pâlpâie sacadat. Maris a înțeles dintr-odată că Barrion știa semnalul, chiar dacă ea nu i-l descrisese. Cântărețul știa multe, mai multe decât crezuse Maris. Poate că, până la urmă, nu era un mincinos atât de mare.

Peste câteva minute, ea era trântită în ierburi, la ceva metri de ușa lui Corm, cu capul lăsat în jos, la adăpostul umbrelor și al copacilor. Ușa s-a deschis și zburătorul cu părul ca tăciunele a ieșit, cu aripile atârnate peste umăr. Era îmbrăcat gros. *Îmbrăcăminte pentru zbor,* s-a gândit Maris. Bărbatul a pornit-o cu pași repezi, în jos, pe drumul principal.

După ce s-a îndepărtat, a fost floare la ureche să găsească un pietroi, să se furișeze într-o latură a clădirii și să spargă un geam. Din fericire, Corm nu era căsătorit și trăia singur; asta, în cazul în care nu avea o femeie la el în noaptea aceea. Dar studiaseră casa cu atenție și nimeni nu intrase sau ieșise, cu excepția unei menajere care lucra ziua.

Maris a dat la o parte cioburile, apoi s-a ridicat sprijinindu-se de pervaz și a pătruns înăuntru. Era beznă, dar ochii i s-au obișnuit repede. Trebuia să găsească aripile, aripile *ei,* înainte de a se întoarce Corm. Urma să ajungă curând la far și să descopere că fusese alarmă falsă. Barrion n-avea să zăbovească și să riște să fie prins.

Căutarea nu a durat mult. Chiar în spatele ușii de la intrare, pe cârligul în care stăpânul își agăța propriile aripi, fata le-a găsit pe ale ei. Le-a dat jos cu grijă, cu dragoste și dor, și și-a trecut mâinile peste metalul rece, ca să verifice spițele. *În sfârșit,* și-a spus ea și a continuat: *Nu mi le vor mai lua niciodată.*

Și le-a pus și a fugit. A ieșit și s-a avântat în pădure, pe un drum diferit de cel pe care mersese Corm. Urma să sosească curând acasă și să descopere furtișagul. Maris trebuia să ajungă pe stânca zburătorilor.

I-a luat o jumătate de oră pe muchie, iar de două ori a fost nevoită să se ascundă în tufișurile de pe marginea cărării, ca să nu dea nas în nas cu un alt călător nocturn. Chiar când a urcat pe stâncă, a descoperit că mai erau câteva persoane – doi oameni de la pavilionul zburătorilor – pe plaja de aterizare, așa că a trebuit să se pitească în spatele unor roci și să aștepte, urmărindu-le felinarele.

Era amorțită de la poziția ghemuită în care stătea și tremura din cauza frigului, când, departe, deasupra mării, a observat o altă pereche de aripi argintii, coborând rapid. Zburătorul a dat o dată un rotocol jos, deasupra plajei, atrăgându-le atenția celor de la pavilion, apoi s-a apropiat lin de punctul de sosire. În timp ce îi dezlegau aripile, Maris a văzut că zburătorul cu pricina era Anni din Culhall,

venită, fără îndoială, cu un mesaj. Asta era șansa ei, chiar acum. Oamenii urmau să o însoțească pe Anni la Insular.

Când s-au îndepărtat de ea, Maris s-a grăbit să se ridice în picioare și a suit repede cărarea pietroasă, spre stânca zburătorilor. A fost greu să-și desfacă singură aripile, dar a reușit, deși punctele de prindere din stânga erau înțepenite și a trebuit să le forțeze de cinci ori, până s-a fixat ultima spiță. *Corm nici măcar nu a avut grijă de ele,* s-a gândit ea cu amărăciune.

Apoi, dând uitării incidentul și tot restul, și-a luat avânt și a sărit pe spinarea vânturilor.

Vijelia din ce în ce mai aprigă a lovit-o aproape ca un pumn, s-a rostogolit, mișcându-se și rotindu-se până ce a prins un curent ascendent puternic, și a început să urce, mai iute, mai sus și mai sus. Fulgerul a luminat în spatele ei și fata a simțit un mic fior de teamă. Dar apoi totul s-a liniștit. Zbura din nou, iar, dacă avea să fie pârjolită pe cer, n-avea cine să o plângă pe Mica Amberly, mai puțin Coll, și nici că exista o moarte mai potrivită. S-a înclinat și a zburat și mai sus și, în ciuda voinței ei, a lăsat să-i scape un hohot de bucurie.

Iar o voce i-a răspuns.

— Întoarce-te! a zis glasul, țipând mânios.

Speriată, pierzând controlul o clipă, Maris s-a uitat în sus, în spatele ei.

Fulgerul a despicat din nou cerul deasupra Micii Amberly, iar în lumina lui, aripile camuflate de bezna nopții au lucit argintii, ca în toiul zilei. Dintre nori, Corm venea cu toată viteza spre ea.

Striga în timp ce se apropia.

— Știam că tu ai fost, a spus el.

Însă vântul îi spulbera vorbele.

— ... a trebuit să... în spatele... nu m-am întors deloc acasă... stâncă... am așteptat. *Întoarce-te!* Te fac eu să cobori! Înrădăcinato!

Însă Maris a înțeles ultimul cuvânt și i-a râs lui Corm în nas.

— Atunci, încearcă! i-a strigat ea sfidătoare. Arată-mi ce zburător minunat ești, Corm! Prinde-mă dacă poți!

Și atunci, încă râzând, a aplecat o aripă și a cotit chiar sub nasul lui, iar el a continuat să coboare tot urlând, în timp ce fata a urcat.

Se amuzase de mii de ori cu Dorrel, fugărindu-se în jurul Cuibului, jucând prinselea pe cer; dar acum cursa era pe viață și pe moarte. Maris jongla cu vânturile, căutând viteza și altitudinea și instinctiv a găsit curenții și a urcat mai sus și mai repede. Departe, sub ea, Corm și-a redresat direcția, s-a înclinat în sus, a virat și s-a repezit asupra ei, de jos. Dar, până să atingă înălțimea fetei, ea se îndepărtase mult înainte. Intenționa să-și păstreze avantajul. Nu era un joc și nu-și permitea să riște. Dacă dușmanul ar fi ajuns deasupra, furia îi era de ajuns să o forțeze să coboare, centimetru cu centimetru, până ar fi înecat-o în ocean. Corm ar fi regretat după aceea, ar fi jelit aripile pierdute, dar Maris știa că ar fi făcut-o oricum. Până aici era în stare să meargă, de dragul tradiției zburătorilor. S-a întrebat în treacăt cum s-ar fi comportat ea într-o asemenea situație în urmă cu un an.

Acum Mica Amberly se pierduse în urma lor și singura bucată de uscat ce se mai vedea era farul lucitor din Culhall, mult la dreapta și jos, pe linia orizontului. Dar și acela a dispărut în curând și n-au mai rămas decât marea întunecată de dedesubt și cerul de deasupra. Iar Corm, nepotolit, zburând încă în spatele ei,

profilându-se pe fundalul furtunii. Dar – Maris a privit înapoi și a clipit – părea mai mic. Oare câștiga avans? Corm era un zburător priceput, de asta putea fi sigură. Întotdeauna se descurcase bine în competiții, în echipa vesticilor, când ea nu avea voie să participe. Și totuși, acum, distanța dintre ei se mărea.

Fulgerul a mai licărit o dată, iar tunetul s-a rostogolit lugubru peste mare, câteva clipe mai târziu. De dedesubt, o scila urla în fața furtunii, ghicind în bubuit o provocare furioasă. Dar pentru Maris însemna cu totul altceva. Timpul, timpul; furtuna se îndepărta din ce în ce mai mult. Fata se îndrepta spre nord-vest, vijelia probabil spre vest; în orice caz, ieșea într-o parte, din calea ei.

Ceva i-a tresăltat în suflet. S-a înclinat și s-a întors în aer doar de dragul de a se întoarce, s-a rostogolit ca un comediant, din pur entuziasm, sărind de pe un curent pe altul, ca un acrobat al aerului. Vânturile îi aparțineau acum; nimic nu mai putea merge prost.

Corm s-a apropiat în timp ce Maris se juca și, când fata s-a rostogolit la loc, și a început să urce din nou, l-a văzut la mică distanță și i-a auzit țipetele stinse. Corm striga ceva despre cum nu va fi în stare să aterizeze, că era o paria, cu aripile ei furate. Sărmanul Corm! Ce știa el?

Maris s-a lăsat în jos până ce aproape că a gustat sarea, a auzit apele gonind la câțiva metri sub ea. Dacă bărbatul avea să o omoare, dacă avea să o împingă în valuri, ei bine, ea era acum cât se poate de vulnerabilă. Fata ștergea suprafața mării; tot ce trebuia să mai facă el era s-o prindă din urmă, să o domine de sus și să se năpustească asupra ei.

Știa, Maris știa că bărbatul nu era în stare s-o facă, oricât și-ar fi dorit. Pe când fata ieșea de

sub pătura de nori învolburați, zburând spre un cer întunecat, senin, de pe care stelele făceau cu ochiul la aripile ei, Corm rămăsese doar un punct minuscul, în urma ei, pierzându-se rapid în zare. Maris a așteptat până ce nu i-a mai zărit aripile, apoi a prins un nou curent ascendent și a schimbat direcția spre sud, știind că urmăritorul avea să zboare orbește tot înainte, până ce ar fi renunțat și ar fi făcut cale întoarsă spre Mica Amberly.

Era singură cu aripile ei și cerul și, una peste alta, se simțea liniștită.

***

Peste câteva ore primele lumini de pe Laus au fulgerat în direcția ei, prin beznă; faruri arzătoare licăreau deasupra Vechii Fortărețe de pe insula stâncoasă. Maris s-a înclinat într-acolo și, curând, forma pe jumătate ruinată a străvechiului castel s-a înălțat drept înainte, pustie, animată doar de niște lumini pâlpâitoare.

A zburat chiar deasupra ei, de-a lungul micii insule montane, spre pista de aterizare de pe creasta nisipoasă dinspre nord-vest. Laus nu era populată îndeajuns pentru a întreține pavilionul zburătorilor și, cu acea ocazie, Maris se simțea recunoscătoare. N-avea să o întâmpine nimeni ori s-o ia la întrebări. A aterizat singură, nebăgată în seamă, împroșcând pretutindeni cu nisip și încercând să iasă din strânsoarea aripilor.

La capătul fâșiei de pământ pentru aterizări, la baza stâncii zburătorilor, cabana lui Dorrel se vedea întunecată și pustie. Băiatul nerăspunzând la bătăile ei, Maris a deschis ușa nezăvorâtă și a intrat, strigându-l. Dar în casă era liniște. A fost dezamăgită, însă curând

sentimentul a lăsat loc neliniștii. Unde era el? Cât timp avea să fie plecat? Nu cumva Corm ghicise unde venise ea și avea s-o prindă acolo, înainte de a se întoarce Dorrel?

A ațâțat jarul din cărbunii negricioși, îngrămădiți în vatră și a aprins o lumânare din nisip. Apoi a privit în jur la cabana mică și dichisită, căutând indicii despre locul în care plecase Dorrel și despre cât trecuse de la plecare lui.

Iată: ordonatul Dorrel lăsase firimituri de plăcintă cu pește pe masa altfel curată. Fata și-a îndreptat privirea spre un colț îndepărtat și, da, casa era într-adevăr pustie, Anitra nu se afla pe prăjina ei. Așa că asta trebuia să fie; Dorrel ieșise la vânătoare împreună cu condorul lui.

Sperând că nu plecaseră departe, Maris s-a înălțat din nou în aer, pornind în căutarea lui. L-a găsit odihnindu-se pe o stâncă, în apele nu prea adânci, dar primejdioase, din extremitatea vestică a Insulei Laus, cu aripile încă pe umeri, dar strânse, iar Anitra, cocoțată pe încheietura lui, savurând o bucată din peștele pe care tocmai îl prinsese. Dorrel îi vorbea păsării și nu a observat-o pe Maris până nu a coborât deasupra lui, acoperind soarele cu aripile.

Apoi băiatul s-a holbat la ea în timp ce fata dădea roată și s-a lansat riscant în jos, iar o clipă pe chipul lui inexpresiv nu s-a văzut niciun semn că ar recunoaște-o.

— Dorrel! a strigat ea pe un glas ascuțit din pricina agitației.

— Maris?

Îndoiala i-a străbătut chipul.

Fata s-a întors și a prins un curent ascendent.

— Vino pe mal. Trebuie să vorbesc cu tine.

Încuviințând, Dorrel s-a ridicat brusc și a lăsat condorul să zboare. Pasărea,

nemulțumită, a dat drumul peștelui și a urcat spre cer, pe aripile-i albe, rotindu-se ușoară și așteptându-și stăpânul. Maris a cotit în direcția din care venise zburătoarea.

De data asta, când s-a lăsat în jos pe fâșia de pământ, coborârea i-a fost atât de bruscă și de stângace, că și-a julit genunchii foarte tare. Maris era nedumerită și dezorientată; tensiunea provocată de furtișag, încordarea din zborul lung, după zilele fără exercițiu, îmbinarea ciudată dintre durere, teamă și bucurie la regăsirea lui Dorrel o copleșiseră dintr-odată, era zbuciumată și nu știa ce să facă. Înainte ca Dorrel să i se alăture, ea a început să-și desprindă aripile, străduindu-se să se liniștească mișcând mâinile într-un anumit fel. Nu trebuia să se gândească, nu încă, nu trebuia să îngăduie. Sângele îi țâșnea sălbatic din genunchi, curgându-i pe picioare.

Dorrel a aterizat corect și ușor lângă ea. Era șocat de apariția ei bruscă, dar nu-și lăsa emoțiile să-i afecteze zborul. Era mai mult decât un motiv de mândrie pentru el: era aproape ceva înnăscut, în egală măsură moștenit, ca aripile. Anitra și-a reluat locul pe umărul lui, pe când se elibera de aripi.

Băiatul a pășit spre ea și și-a deschis brațele. Condorul a scos un sunet enervat, dar nu l-a împiedicat pe Dorrel să-și manifeste afecțiunea, indiferent că pasărea se cocoțase pe el. Însă fata i-a aruncat deodată aripile în mâinile întinse.

— Poftim, a zis Maris. Mă predau. Am furat aripile de la Corm, iar acum ți le predau ție, împreună cu mine. Am venit să te rog să convoci un Consiliu în numele meu, pentru că ești zburător, iar eu nu sunt, și doar un zburător are dreptul la asta.

Dorrel a privit-o fix, nedumerit, parcă trezit brusc dintr-un somn adânc. Maris nu mai avea răbdare cu el și se simțea extenuată.

— Ah, o să-ți explic, a zis ea. Hai la tine acasă, unde mă pot odihni.

A fost un drum lung, dar l-au făcut mai mult în tăcere și fără să se atingă. O singură dată Dorrel a întrebat:

— Maris... tu chiar ai furat...?

— Da, cum ți-am zis, i-a tăiat-o ea.

Apoi a oftat și s-a foit ca și cum și-ar fi dorit să-l atingă, dar s-a oprit.

— Iartă-mă, Dorrel, nu am vrut... Sunt istovită și cred că și speriată. Nu am crezut niciodată că te voi revedea în asemenea împrejurări.

Apoi a tăcut din nou, iar el n-a mai stăruit, doar Anitra tulburând mutenia nopții cu cârâitul și murmurele ei de nemulțumire, pentru că-și pierduse prematur peștele.

Odată ajunși acasă, Maris s-a lăsat într-un fotoliu mare, încercând să se relaxeze, să oprească tumultul lăuntric. L-a privit pe Dorrel și a simțit că se calmează, în timp ce băiatul își vedea de rutina lui zilnică: a așezat-o pe Anitra pe prăjina ei și a tras draperiile ce atârnau în jurul coliviei (alții își acopereau păsările pentru a le face să tacă, dar el nu era de acord), a aprins focul și a pus un ibric cu apă, la fiert.

— Ceai?

— Da.

— Pun muguri de kerri, în loc de miere, a zis el. Ar trebui să te liniștească.

A simțit cum căldura lui o inundă pe loc.

— Mulțumesc.

— Vrei să ieși din hainele alea? Poți să îmbraci halatul meu.

Ea a clătinat din cap – ar fi fost un efort prea mare să se miște acum –, apoi a văzut că el se uită la picioarele ei goale de sub kiltul scurt și se încruntă cu îngrijorare.

— Te-ai rănit.

A turnat într-o farfurie apă caldă din ibric, a luat o cârpă și niște alifie și a îngenuncheat dinaintea ei. Pânza umedă cu care-i curăța sângele închegat era fină ca o limbă moale.

— Ah, nu-i atât de rău pe cât părea, a șoptit el în timp ce-și vedea de treabă. Doar genunchii... doar niște julituri superficiale. A fost o aterizare cam neîndemânatică, drăguțo.

Apropierea lui și atingerea-i catifelată o stârneau, iar toată tensiunea, teama și osteneala au dispărut ca prin farmec. Una dintre mâinile lui a urcat pe coapsă și a întârziat acolo.

— Dorr, a rostit ea încetișor, aproape prea fascinată de moment ca să mai vorbească, iar băiatul și-a ridicat capul, ochii li s-au întâlnit și, în sfârșit, ea se întorsese la el.

***

— O să meargă, a spus Dorrel. Trebuie să vadă asta. Nu te pot refuza.

Luau micul dejun. În timp ce el făcea ouă și ceai, Maris îi explicase planul ei, în detaliu.

Acum fata zâmbea și scobea cu lingura în oul moale. Se simțea fericită și plină de speranță.

— Cine va merge primul să convoace Consiliul?

— M-am gândit la Garth, a răspuns Dorrel entuziasmat. Ne întâlnim la el acasă, ne împărțim insulele învecinate și ne despărțim. Vor vrea și alții să te ajute.

— Mi-aș dori să poți veni și tu, a continuat el, iar ochii i s-au umplut de melancolie. Ar fi

plăcut să zburăm din nou împreună.

— Vom zbura o grămadă împreună, Dorr, dacă...

— Da, da, vom zbura de multe ori, dar ar fi fost frumos în dimineața asta, în mod special. Ar fi plăcut.

— Da, așa e.

Fata a continuat să zâmbească și, în cele din urmă, a imitat-o și el. Tocmai se întindea peste masă s-o ia de mână pe Maris ori s-o atingă, când, auzind o bătaie bruscă în ușă, puternică și autoritară, au încremenit.

Dorrel s-a ridicat să răspundă. Așezată pe scaunul ei, fata era chiar în vizorul musafirului, dar nu avea niciun rost să se ascundă și nici nu exista vreo ușă secundară.

Afară era Helmer, cu aripile strânse, prinse de spate. S-a uitat direct la Dorrel, dar nu și dincolo de el, în cabană, la Maris.

— Corm a invocat dreptul zburătorilor de a convoca un Consiliu, a vestit el nepăsător, încordat și excesiv de formal.

— E vorba despre fostul zburător, Maris din Mica Amberly, care a furat aripile altcuiva. Se cere prezența ta.

— *Poftim?* s-a ridicat ea repede. Helmer... Corm a convocat un Consiliu? De ce?

Dorrel i-a aruncat o privire peste umăr, apoi s-a uitat la Helmer, care o ignora fățiș, dacă nu cumva chiar cu stânjeneală.

— De ce, Helmer? a întrebat el mai încet decât Maris.

— Ți-am spus. Și nu am timp să stau aici și să dau din gură. Trebuie să informez și alți zburători și nu-i o zi ușoară de zburat.

— Așteaptă-mă și pe mine, l-a rugat Dorrel. Zi-mi niște nume, niște insule spre care să mă duc. Îți va ușura misiunea.

Lui Helmer i-a tresărit colțul gurii.

— N-am crezut că ai vrea să pornești într-o asemenea misiune, pentru un astfel de motiv. Nu am avut de gând să-ți cer ajutorul. Dar, dacă te oferi...

Helmer i-a dat instrucțiuni succinte, în timp ce zburătorul mai tânăr și-a pus repede aripile. Maris se plimba prin odaie, neliniștită, stăpânită de un sentiment ciudat și din nou confuză. Helmer părea hotărât să o ignore și, ca să nu mai creeze un moment de stânjeneală pentru amândoi, nu l-a mai întrebat nimic.

Înainte să plece, Dorrel a sărutat-o și a strâns-o tare în brațe.

— Dă-i Anitrei de mâncare în locul meu și încearcă să nu te îngrijorezi. Sper să mă întorc la scurt timp după lăsarea întunericului.

După ce zburătorii au plecat, casa a devenit înăbușitoare. Nici afară nu era mai bine, a descoperit Maris stând în pragul ușii. Helmer avusese dreptate; nu era o zi bună de zburat. Te făcea să te gândești la curenții statici. S-a înfiorat, temându-se pentru Dorrel. Dar el era prea priceput și prea isteț ca să-și facă griji, și-a zis ea, încercând să se încurajeze. Ar fi turbat să stătea toată ziua în casă, imaginându-și situații periculoase pentru el. Era destul de frustrant că trebuia să aștepte acolo, departe de cer. S-a uitat în sus la bolta acoperită de nori luminoși. Dacă după Consiliu urma să fie numită înrădăcinată pentru totdeauna...

Dar era destul timp pentru tristețe în viitor, așa că s-a hotărât să nu se gândească la asta acum. Fata a intrat iar în casă.

Vietate de noapte, Anitra dormea în spatele draperiilor ei; cabana era tăcută și pustie. Și-ar fi dorit ca prietenul ei să fie acolo, să-i ușureze sufletul, împărtășindu-i gândurile, să-și dea cu

părerea despre motivul pentru care Corm convocase Consiliul. De una singură, gândurile i se răsuceau în minte ca o pasăre în colivie.

Pe dulapul lui Dorrel se afla un joc geechi. Maris l-a tras jos și a aranjat pietricelele netede, albe și negre, într-un model simplu, de deschidere, unul cu care mintea ei se simțea bine. Absentă, fata a început să miște piesele, jucând de ambele părți, combinând pietricelele, cu gândurile departe, în configurații noi, fiecare sugerată de cea de dinainte, inevitabile ca destinul. Iar ea a început să raționeze.

Corm e un om mândru, iar eu i-am rănit orgoliul. Se știe că e un zburător bun, iar eu, o fată de pescar, i-am furat aripile și l-am întrecut când m-a urmărit. Acum, ca să-și recâștige imaginea, trebuie să mă umilească groaznic, în public. Nu-i de ajuns să-și recupereze aripile. Nu, toată lumea, flecare zburător trebuie să vadă cum mă umilește și mă declară o paria.

Maris a oftat. Asta era. Acesta era Consiliul care-l surghiunea pe înrădăcinatul ce furase aripile – ah, da, se vor scrie cântece. Dar poate că nu schimba cu nimic situația. Chiar dacă dușmanul i-o luase înainte cu un pas, Consiliul încă putea fi întors împotriva lui. Ea, acuzata, avea dreptul să vorbească, să se apere, să atace tradiția rigidă. Iar Maris știa că șansele ei sunt aceleași în Consiliul lui Corm și în cel pe care l-ar fi convocat Dorrel. Doar că acum își dădea seama de adevărata amploare a jignirii suferite de Corm și a furiei lui.

S-a uitat în jos, la tabla de geechi. Pietricelele albe și negre erau înșiruite, străbătând centrul tăbliei, întoarse una spre cealaltă. Ambele armate se angajaseră să atace formațiunea inamică; era clar că nu urma să fie un joc de

expectativă. Cu următoarea mișcare începeau capturile de război.

Maris a zâmbit și a spulberat cu palma pietricelele de pe tablă.

***

A durat o lună întreagă până s-a întrunit Consiliul.

Dorrel a anunțat patru zburători în prima zi și cinci în a doua, iar fiecare dintre ei i-a vestit pe ceilalți și așa mai departe, astfel zvonul propagându-se peste mările de pe Windhaven ca niște unde mereu mișcătoare. Un zburător special a fost trimis în Insulele Mărginașe, altul în pustiul Artelliei, marea insulă înghețată din nord. Curând au aflat toți și unul câte unul și-au luat zborul către locul de întâlnire.

Adunarea a avut loc pe Marea Amberly. De drept, Consiliul ar fi trebuit ținut pe Mica Amberly, casă atât a lui Maris, cât și a lui Corm, dar pe insulă nu se afla nicio clădire îndeajuns de încăpătoare pentru o astfel de ocazie, iar Marea Amberly avea una: o sală uriașă, rece și umedă, arareori folosită.

Aici s-au reunit zburătorii din Windhaven. Nu toți, căci întotdeauna se iveau urgențe și câțiva încă nu primiseră veștile, iar alții erau plecați în zboruri lungi și periculoase; dar majoritatea sosiseră. Niciodată nu se mai ținuse o întâlnire ca aceasta. Chiar și întrecerile anuale de la Cuib păleau în comparație cu adunarea de aici, părând un simplu concurs local, între Est și Vest. Sau cel puțin așa se gândea Maris în luna în care a așteptat și a privit, pe când străzile din Orașul de Chihlimbar se umpleau de zburători veseli.

Era o atmosferă de sărbătoare. Cei sosiți mai devreme dădeau petreceri în fiecare noapte,

spre bucuria negustorilor autohtoni de vin, își spuneau povești și cântece și cleveteau la infinit despre Consiliu și rezultatul lui. Barrion și alți cântăreți îi desfătau noaptea, în timp ce ziua se întreceau și se hârjoneau în aer. Întârziații erau întâmpinați cu zarvă când se răsfirau, după ce intrau în oraș. Maris, care zburase înapoi din Laus, după ce primise permisiunea specială de a purta aripile încă o dată, voia din tot sufletul să li se alăture. Prietenii ei se aflau cu toții acolo, așa cum erau și ai lui Corm și, într-adevăr, întreaga armată înaripată a Vestului se adunase în locul acela. Esticii sosiseră și ei, mulți îmbrăcați în costume din blană și metal, ceea ce-i amintea de vestimentația Corbului din ziua aceea îndepărtată. Erau prezenți trei artellieni cu tenul palid, fiecare purtând un cercel argintiu în sprânceană, aristocrați din ținutul sumbru și neospitalier în care zburătorii erau atât regi, cât și mesageri. Ei s-au amestecat, ca frați și egali cu înaripații în uniforme roșii din Marea Shotan, și cu cei doisprezece înalți reprezentanți ai Insulelor Mărginașe, cu escadronul de preoți, cu aripi pârlite, din luxuriantul Arhipelag de Sud, care se închinau Zeului Văzduh, ca și Insularului. Văzându-i, întâlnindu-i, pășind printre ei, mărimea, amploarea și diversitatea culturală a planetei Windhaven a surprins-o pe Maris, ca în multe alte ocazii. Zburase, chiar dacă pentru scurt timp; fusese una dintre puținii privilegiați. Și totuși, încă rămâneau atât de multe locuri pe care nu le văzuse. Dacă și-ar fi recăpătat aripile...

În cele din urmă, au sosit toți participanții. Consiliul a fost stabilit la apus; la noapte, hanurile din Orașul de Chihlimbar aveau să fie goale.

— Ai o șansă, i-a spus Barrion fetei pe treptele marii săli, chiar înainte de întâlnire.

Coll și Dorrel o însoțeau și ei.

— Cei mai mulți sunt într-o dispoziție bună, după săptămâni întregi de băut vin și cântat. M-am învârtit de colo-colo, am vorbit, am cântat și știu un lucru: te vor asculta.

Barrion a schițat rânjetul lui de lup viclean.

— Pentru zburători, e o chestie destul de neobișnuită.

Dorrel a dat din cap aprobator.

— Eu și Garth am vorbit cu mulți dintre ei. Țin cu tine, mai ales cei tineri. Majoritatea delegaților mai în vârstă tind să ia partea lui Corm și a tradiției, dar nici ei nu sunt pe deplin hotărâți.

Maris a clătinat din cap.

— Zburătorii mai bătrâni sunt mai numeroși decât cei tineri, Dorr.

Barrion i-a pus fetei mâna pe umăr părintește.

— Atunci, va trebui să-i atragi și pe ei de partea noastră. După toate lucrurile pe care am văzut că le-ai făcut deja, ar trebui să fie floare la ureche.

Și a zâmbit.

Delegații se înșiruiseră înăuntru, iar acum, dinspre ușa aflată în spatele ei, Maris l-a auzit pe Insularul Marii Amberly bătând tobele de ceremonie, vestind deschiderea Consiliului.

— Trebuie să mergem, a zis Maris.

Barrion a încuviințat. Ca unul ce nu zbura, era exclus de la întrunire. Bărbatul a strâns-o de umăr o dată, ca să-i poarte noroc, apoi și-a luat chitara și a coborât treptele încet. Maris, Coll și Dorrel s-au grăbit să intre.

Sala era o fostă carieră de piatră, uriașă, înconjurată de torțe. În centrul podelei

adâncite era așezată o masă lungă. Zburătorii stăteau în jurul ei, în semicerc, pe scaune din rocă neșlefuită, ce urcau, rând cu rând, până în punctul în care zidul se unea cu plafonul. Jamis Bătrânul, cu fața brăzdată de trecerea timpului, stătea la mijlocul mesei lungi. Deși se scurseseră câțiva ani de când devenise înrădăcinat, experiența lui și caracterul erau încă la mare preț și călătorise cu barca pentru a conduce discuțiile. De o parte și de alta a lui stăteau singurii neînaripați admiși: creolul Insular al Marii Amberly și corpolentul conducător de pe Mica Amberly. Corm ocupa al patrulea scaun, la colțul din dreapta al mesei. Al cincilea loc era gol, la stânga.

Maris s-a îndreptat spre scaunul acela, pe când Dorrel și Coll au urcat scările, spre ale lor. Toba s-a auzit din nou, cerând tăcere. Ea s-a așezat și s-a uitat de jur împrejur, iar în cameră s-a lăsat liniștea. Coll găsise un loc, sus, printre tinerii neînaripați. Mulți dintre ei sosiseră cu bărcile din insulele învecinate, ca să fie martori la cum se scrie istoria; dar nici Coll, nici ei nu jucau niciun rol în luarea deciziei. Acum îl ignorau pe băiat, după cum fusese de așteptat; copilandrii dornici de zbor cu greu puteau înțelege un tânăr ce renunțase de bunăvoie la aripi. Coll arăta îngrozitor de stingherit și de singuratic, cam ca Maris.

Tobele s-au oprit. Jamis Bătrânul s-a ridicat, iar vocea lui profundă a străbătut sala.

— Acesta e primul Consiliu al zburătorilor, din istoria tuturor celor prezenți, a început el. Majoritatea cunoașteți deja împrejurările în care a fost convocat. Regula mea e simplă. Corm va vorbi primul, din moment ce a cerut întâlnirea. Apoi Maris, pe care el o acuză, va avea ocazia să-i răspundă la învinuiri. După

aceea, oricare zburător sau fost zburător își va putea spune părerea. Vă cer doar să vorbiți tare și să vă prezentați înainte de a lua cuvântul. Mulți dintre noi nu ne cunoaștem.

Bărbatul s-a așezat.

Corm s-a ridicat în picioare și a început.

— Am convocat Consiliul, prin dreptul zburătorilor, a spus el, pe un ton sigur și răsunător. S-a comis o infracțiune, iar felul și implicațiile ei sunt de așa natură, încât necesită o reacție din partea noastră, a tuturor zburătorilor uniți. Decizia pe care o luăm ne va influența viitorul, ca toate hotărârile Consiliilor din trecut. Imaginați-vă cum ar fi fost lumea asta, dacă părinții noștri ar fi decis să ducă bătăliile în aer. Relația apropiată dintre toți zburătorii n-ar mai fi existat – am fi fost dezbinați de rivalități mărunte locale, în loc să fim purtați de aer, cum se cuvine, deasupra problemelor de pe uscat.

Corm a continuat, înfățișând o imagine a dezastrului care ar fi urmat, dacă acel Consiliu de demult ar fi votat greșit. Maris și-a zis că e un bun orator; vorbea cum cânta Barrion. S-a scuturat de sub influența farmecului pe care Corm îl emana și s-a întrebat cum e posibil să-l contraatace.

— Problema de azi e la fel de gravă, a continuat Corm, iar decizia voastră nu va afecta o singură persoană, cu care e posibil să simpatizați, ci pe toți copiii noștri, generații de acum încolo. Cumpăniți bine, în timp ce ascultați părerile la noapte.

Vorbitorul a privit în jur și, deși ochii arzători nu i s-au oprit asupra ei, Maris s-a simțit oricum intimidată.

— Maris din Mica Amberly a furat o pereche de aripi, a zis el. Cred că povestea vă este

cunoscută...

Dar Corm a spus-o oricum, începând cu datele nașterii ei, până la scena de pe plajă.

— ... și s-a găsit un nou purtător. Dar înainte ca Devin din Gavora, care se află acum printre noi, să sosească și să-și ceară aripile, ea le-a furat și a fugit. Dar faptele ei nu se sfârșesc aici. Hoția e rușinoasă, dar nici măcar furtul unor aripi nu este un motiv să convoci un Consiliu. Maris știa că nu poate spera să păstreze aripile. Nu le-a luat pentru a fugi, ci mai degrabă cu gândul de a se revolta împotriva tradițiilor noastre vitale. Ea pune la îndoială însăși baza societății noastre. Ar deschide o dispută despre proprietatea aripilor, ne-ar amenința cu anarhia. Dacă nu ne exprimăm clar dezacordul, dacă nu-i judecăm faptele în Consiliul ce va intra în istorie, s-ar putea degenera foarte ușor. Maris ar trece drept o revoluționară curajoasă, și nu hoața care e de fapt.

Maris a tresăltat la auzul ultimului cuvânt. *Hoață.* Oare chiar asta era?

— Ea are prieteni printre cântăreții cărora le-ar face plăcere să-și bată joc de noi, a comentat Corm, cântând melodii în cinstea îndrăznelii ei.

Iar lui Maris i-au răsunat în minte cuvintele lui Barrion: *Mai degrabă ne-aș face pe toți eroi.* L-a căutat din ochi pe Coll și a văzut că ședea acum mai drept, cu un zâmbet abia schițat pe buze. Cântăreții aveau cu adevărat putere, dacă erau buni.

— Așa că trebuie să vorbim deschis, pentru întreaga istorie, denunțând faptele ei, a mai spus Corm.

S-a întors către Maris și a privit în jos, spre ea.

— Maris, te acuz că ai furat aripile. Și îi conjur pe zburătorii din Windhaven, reuniți în

Consiliu, să te declare paria și să jure că nu vor ateriza pe insula pe care o vei numi patrie, oricare ar fi ea.

Bărbatul s-a așezat și, în tăcerea groaznică ce a urmat, Maris a ghicit cât de tare îl jignise de fapt. Nici nu-și imaginase că va cere așa ceva. Nemulțumindu-se să-i ia doar aripile, Corm era în stare să-i răpească însuși dreptul la viață, silind-o să plece în surghiun, fără prieteni, pe vreo stâncă pustie și îndepărtată.

— Maris, i s-a adresat Jamis cu blândețe.

Fata nu se ridicase.

— E rândul tău. Îi vei răspunde lui Corm?

Ea s-a ridicat încet în picioare, dorindu-și să aibă puterea unui cântăreț, dorindu-și ca măcar o dată în viața ei să vorbească cu încrederea din glasul lui Corm.

— Nu pot nega furtul, a început ea, privind în sus la șirurile de chipuri plate, la marea de străini.

Vocea îi era mai fermă decât se gândise că va fi.

— Am furat aripile din disperare, pentru că erau singura mea șansă. O barcă ar fi fost mult prea înceată și nimeni de pe Mica Amberly nu voia să mă ajute. Trebuia să fac rost de un zburător care să convoace un Consiliu în numele meu. Așa aveam să îmi predau aripile. Pot dovedi ce am spus, dacă...

A privit la Jamis și el a plecat capul.

Dorrel a recunoscut indiciul. El s-a ridicat, pe la mijlocul rândurilor din sală.

— Dorrel din Laus, s-a prezentat el tare. Eu garantez pentru Maris. Cum a ajuns la mine, mi-a dat aripile spre păstrare și nu le-a mai purtat de atunci. Nu numesc asta furt.

În jurul lui s-a auzit un murmur aprobator; familia-i era cunoscută și respectată, cuvântul

lui era de preț.

Maris înscrisese un punct, iar acum continua, simțindu-se din ce în ce mai încrezătoare, cu fiecare cuvânt.

— Am dorit întrunirea unui Consiliu pentru ceva ce eu consider foarte important pentru noi toți și pentru viitorul nostru. Dar Corm mi-a luat-o înainte.

Fără să-și dea seama, a făcut o mică grimasă, iar în public a observat câteva zâmbete pe chipurile zburătorilor pe care nu-i cunoștea.

Scepticism? Dispreț? Sau poate încurajare, aprobare? Trebuia să-și despartă mâinile și să le țină nemișcate de-o parte și de alta a trupului. Nu i-ar fi fost cu nimic de ajutor să gesticuleze în fața tuturor.

— Corm spune că mă împotrivesc tradiției, a continuat Maris, dar nu e adevărat. V-a zis că e un lucru îngrozitor, dar nu a specificat de ce. Nu a explicat de ce trebuie să apăr eu tradiția. Doar pentru că ceva a fost întotdeauna făcut într-un anumit fel nu înseamnă că schimbarea e imposibilă sau indezirabilă. Au zburat oamenii pe planeta corăbierilor stelari? Dacă nu, se presupune că a fost un lucru bun? Ei bine, până la urmă, noi nu suntem păsărea-zugrav, să stăm cu ciocul înfipt în pământ, continuând să mergem, până într-o zi când ne împiedicăm și murim – nu trebuie să alegem aceeași cale în fiecare zi –, nu ne stă în fire.

Maris a auzit un râset printre ascultători și a fost încântată. Putea să zugrăvească imagini cu vorbele, ca și Corm! Păsările alea de peșteră, împiedicate, trecuseră din mintea ei în mintea altcuiva și stârniseră un hohot de râs; adusese vorba despre încălcarea tradiției, și totuși ei ascultau. Însuflețită, a continuat.

— Suntem oameni și, dacă avem un instinct mai puternic, acela este instinctul – voința – de a schimba. Lucrurile au suferit întotdeauna modificări și, dacă suntem înțelepți, vom folosi varietatea în interesul nostru, spre binele nostru, înainte de a fi obligați să ne adaptăm forțat. Tradiția trecerii aripilor de la părinte la copil a funcționat destul de bine mult timp – desigur, e preferabilă anarhiei sau vechiului obicei de judecată prin luptă, care a început în Est, în Zilele de Jale. Dar nu e singura modalitate, nici cea mai bună alternativă.

— Gata cu vorbăria! a răcnit cineva.

Maris a privit în jur ca să identifice sursa și a fost surprinsă când l-a văzut pe Helmer ridicat de pe scaun, în al doilea rând din față. Chipul zburătorului era înverșunat și stătea cu brațele împreunate.

— Helmer, i-a spus Jamis ferm, Maris are cuvântul.

— Nu-mi pasă, s-a opus el. Ne atacă legile, dar nu propune o soluție mai bună. Și dintr-un motiv întemeiat. Metoda asta a mers bine atâția ani pentru că nu există niciuna mai bună. Se poate să fie greu, da. E greu pentru tine fiindcă nu te-ai născut zburător. Sigur că e dificil. Dar poți sugera o altă posibilitate?

Helmer, și-a zis ea când vorbitorul s-a așezat. Bineînțeles, furia lui era scuzabilă, fiind unul dintre cei pe care tradiția avea să-i rănească curând – îl rănea deja. Încă tânăr, urma să devină înrădăcinat în mai puțin de un an, când fiica lui împlinea vârsta și îi lua aripile. Pesemne că acceptase pierderea, ca pe ceva inevitabil, ca pe un fapt legitim al unei tradiții onorabile. Dar acum Maris ataca legea, singurul lucru ce conferea noblețe sacrificiului pe care Helmer avea să-l facă în curând. *Dacă situația*

rămâne neschimbată, s-a gândit Maris în treacăt, *oare cu timpul Helmer nu va începe să-și urască fiica din cauza aripilor ei? Și Russ... dacă nu ar fi fost rănit... dacă fratele meu nu s-ar fi născut...*

— Ba da, a răspuns Maris tare, dându-și seama dintr-odată că sala îi aștepta în liniște replica. Da, am o posibilitate; n-aș fi îndrăznit niciodată să convoc un Consiliu dacă...

— Păi, nici nu l-ai convocat! a strigat cineva și ceilalți au izbucnit în râs.

Ea a simțit că îi ard obrajii și spera că nu se îmbujorase.

Jamis a lovit tare cu mâna în masă.

— Vorbește Maris din Mica Amberly, a spus el răsunător. Cine o va mai întrerupe va fi dat afară!

Maris i-a zâmbit, recunoscătoare.

— Propun o nouă soluție, una mai bună, a continuat ea. Propun ca dreptul de a purta aripile să fie *câștigat*. Nu prin naștere sau vârstă, ci prin singurul criteriu care contează – îndemânarea!

Și, în timp ce vorbea, ideea i-a venit brusc, mai elaborată, mai concretă decât conceptul vag de dispută liberă.

— Propun înființarea unei academii de zbor, accesibilă tuturor, fiecărui copil ce-și dorește să aibă aripi. Bineînțeles, standardele ar trebui să fie foarte înalte, iar mulți vor fi respinși. Dar cu toții ar avea astfel dreptul să încerce – fiul unui pescar, fiica unui cântăreț sau a unei țesătoare –, oricine ar putea să viseze, să spere. Iar pentru cei care trec toate încercările va exista o evaluarea finală. La întrecerea noastră anuală, ar avea ocazia să se întreacă cu un zburător la alegere. Și, dacă se dovedesc buni, atât de buni, încât să-l doboare, atunci câștigă aripile! Așa,

cei mai buni zburători vor păstra întotdeauna aripile. Iar un zburător înfrânt, ei bine, va aștepta un an și va încerca din nou să le dobândească, de la cel care le-a luat înainte. Sau el, sau ea ar putea să provoace pe altcineva, un zburător mai slab. Niciunul nu și-ar permite să fie leneș, nimeni dintre cei care nu iubesc cerul n-ar fi obligat să zboare și...

Fata s-a uitat la Helmer, a cărui expresie era de nedeslușit.

— Mai mult, până și copiii zburătorilor ar trebui să participe pentru a-și câștiga dreptul la zbor. Vor cere aripile părinților doar când vor fi pregătiți, când vor putea într-adevăr să zboare mai bine ca tatăl sau mama lor. Niciun zburător n-ar fi obligat să devină înrădăcinat doar pentru că s-a căsătorit devreme și are un fiu care împlinește anii, când, de drept, el ar trebui să se afle încă pe cer. Doar priceperea va fi importantă, nu cine ești sau vârsta pe care o ai – *omul,* nu tradiția!

Maris s-a oprit, fiind pe punctul de a-și mărturisi propria poveste despre ce însemnase să fie fata unui pescar și să știe că cerul nu îi va aparține niciodată – durerea, dorul. Dar de ce să-și răcească gura degeaba? Toți cei prezenți erau zburători din naștere și n-ar fi căpătat de la nimeni o urmă de compasiune pentru înrădăcinații atât de disprețuiți. Nu, era important ca următorul Aripiaș chie, născut pe Windhaven, să aibă șansa să zboare, dar nu reprezenta un bun argument. Spusese destule. Le înfățișase viziunea ei, iar hotărârea le aparținea. L-a privit fugitiv pe Helmer, brusc sigură că avea să-i dea votul lui. Tocmai îi oferise o șansă să-și recâștige viața, fără a fi crud cu fiica lui. Maris s-a așezat mulțumită și zâmbitoare.

Jamis Bătrânul s-a uitat la Corm.

— Sună foarte bine, a zis el.

Zâmbind, stăpân pe situație, Corm nu s-a deranjat nici măcar să se ridice. La vederea calmului de care dădea dovadă, Maris a simțit cum toate speranțele, cu greu adunate, se destramă.

— Un vis frumos pentru o fată de pescar și este de înțeles. Poate că nu pricepi ce-i cu aripile, Maris. Cum te aștepți ca familiile care au zburat – ei bine, dintotdeauna – să-și pună aripile la bătaie, să le dea mai departe străinilor. Străini care, în lipsa unei tradiții sau a onoarei familiale, ar putea să nu le îngrijească cum trebuie, să nu le respecte. Chiar crezi că vreunul dintre noi și-ar da moștenirea unui înrădăcinat indolent? În defavoarea copiilor noștri?

— Te-ai așteptat să-mi dau aripile lui Coll, care nu putea să zboare la fel de bine ca mine, a izbucnit Maris.

— N-au fost niciodată ale tale, a replicat Corm.

Fata a strâns din buze și nu a mai spus nimic.

— Dacă ai crezut că îți aparțin, greșeala ta, a adăugat Corm. Gândește-te. Dacă aripile sunt trecute de la o persoană la alta, ca o pelerină, dacă sunt ținute doar un an sau doi, ce mândrie ar mai simți proprietarul lor? Ar fi împrumutate, nu deținute, și toată lumea știe că un zburător trebuie să aibă aripile lui, ori nu e zburător deloc. Doar un înrădăcinat și-ar dori o astfel de viață pentru noi!

Maris simțea dispoziția sălii schimbându-se cu fiecare cuvânt al lui Corm. Bărbatul își structurase argumentele cu atâta ușurință, încât fetei îi scăpaseră, înainte să le poată analiza. Trebuia să-i răspundă, dar cum? Atașamentul unui zburător față de aripi era

aproape la fel de puternic ca acela față de picioarele lui; nu avea cum să nege, nu o putea contracara. Și-a adus aminte de propria-i furie, când a descoperit că adversarul ei nu avusese grijă cum trebuie de aripi, și totuși nu-i aparținuseră niciodată, ci doar tatălui și fratelui ei.

— Aripile sunt sacre, a izbucnit ea. Chiar și acum un zburător știe că trebuie să le dea, cu timpul, mai departe copiilor lui.

— E cu totul altceva, a replicat Corm înțelegător. Membrii familiei nu sunt străini, iar fiul unui zburător nu e înrădăcinat.

— Este mult prea important ca să ne prostim cu legăturile de familie! s-a repezit Maris la el, pe un ton din ce în ce mai ridicat. Fii atent ce spui, Corm! Ia aminte la snobismul pe care l-ai cultivat în sufletul tău, în sufletele altor zburători; fii atent la disprețul tău pentru înrădăcinați, ca și cum ei și-ar putea schimba condiția, cu legile actuale!

Cuvintele ei musteau de mânie, iar publicul devenea tot mai ostil. Și-a dat seama brusc că avea să piardă totul dacă îi ridica în slăvi pe înrădăcinați, în detrimentul zburătorilor.

Maris și-a impus să se calmeze.

— Ne mândrim cu aripile noastre, a explicat ea, revenind rațională la argumentele forte. Iar mândria, dacă este suficient de puternică, ar trebui să ne determine să facem orice pentru a le păstra. Zburătorii pricepuți își vor păstra dreptul la cer. Dacă sunt provocați la întrecere, nu vor fi înfrânți cu ușurință. Dacă pierd, vor reveni. Și vor avea mulțumirea că zburătorul care le ia aripile e unul bun, că înlocuitorul lor le va cinsti și le va folosi cu înțelepciune, indiferent de originea lui.

— Aripile sunt menite să... a început Corm, dar Maris l-a întrerupt.

— Aripile nu sunt menite să se piardă în mare, a continuat, iar zburătorii neîndemânatici, zburătorii care nu au încercat niciodată să se perfecționeze, pentru că nu au fost nevoiți, ei sunt cei care au irosit aripile. Unii abia dacă-și merită titlul. Și cum rămâne cu copiii prea mici pentru zbor, deși au atins, teoretic, vârsta necesară? Intră în panică, zboară prostește și mor, luând aripile cu ei.

Maris s-a uitat spre Coll.

— Sau ce spuneți despre cei care nu s-au născut pentru a zbura? A proveni dintr-o familie de zburători nu înseamnă neapărat a fi și talentat. Coll, pe care îl iubesc ca pe un frate și ca pe un fiu, nu a fost făcut pentru cer. Aripile erau ale lui, totuși, nu am putut să i le dau – nu am vrut să i le dau – ah, chiar dacă le-ar fi dorit, n-aș fi îndrăznit să i le cedez...

— Sistemul tău nu va schimba asta, a strigat cineva.

Maris a clătinat din cap.

— Nu, n-ar schimba. Tot n-aș fi împăcată cu gândul că mi-au luat aripile, dar dacă aș fi învinsă, aș putea rămâne la academie să mă antrenez, așteptând ca anul viitor să încerc să le recuperez. Ah, nu vedeți că nimic nu e perfect? Căci nu există suficiente aripi, iar lucrurile nu vor fi mai bune, ci se vor înrăutăți. Dar trebuie să oprim procesul ăsta, nu trebuie să mai lăsăm aripile să se piardă în fiecare an, să înlăturăm toți zburătorii necalificați, să nu mai irosim atâția. Vor mai exista accidente, pericole, dar nu vom mai pierde aripi și zburători din cauza hotărârilor proaste, a fricii și a nepriceperii.

Obosită, Maris a rămas fără cuvinte, dar discursul ei agitase publicul, îl atrăsese din nou

spre ea. Zeci de mâini erau ridicate. Jamis a indicat pe cineva și un locuitor bine făcut al insulei Shotan s-a ridicat din mulțime.

— Dirk din Marea Shotan, s-a anunțat el, cu voce stinsă, apoi a repetat când cei din spatele lui au început să strige: *Mai tare! Mai tare!*

Cuvântarea lui a fost stângace și timidă.

— Am vrut numai să spun că... stăteam aici și ascultam... eu... eu nu m-am așteptat niciodată la asta, să votez pur și simplu pentru schimbarea legii...

Bărbatul a clătinat din cap, nereușind să exprime ce avea în minte.

— Ah, la dracu'! a exclamat el în final. Are dreptate. Mi-e pe jumătate rușine să o recunosc, dar n-ar trebui. Este purul adevăr... Nu vreau ca fiul meu să-mi ia aripile. Mi-e teamă. Lăsați-mă să vă spun că e băiat bun și îl iubesc, dar din când în când are atacuri de panică, știți la ce mă refer, boala tremurăturilor. Nu poate zbura așa... n-ar trebui să zboare... dar a crescut gândindu-se doar la asta, iar anul viitor, când împlinește treisprezece ani, va aștepta să-și primească aripile și, la cum stau lucrurile acum, voi fi obligat să i le dau și-atunci va zbura, va muri și eu îmi voi fi pierdut și fiul și aripile și în curând aș putea să sfârșesc și eu. Nu!

Dirk s-a așezat, congestionat și respirând greu.

Mai multe persoane au început să-l încurajeze, strigând. Maris, înflăcărată, l-a privit pe Corm și a văzut că zâmbetul i se stingea pe buze. Avea brusc îndoieli.

Un chip familiar s-a ridicat atunci și i-a zâmbit, de pe un rând superior.

— Mă numesc Garth din Skulny, a zis el. Și eu sunt de partea lui Maris!

Un alt vorbitor i-a venit în ajutor, apoi un altul, iar Maris s-a bucurat. Dorrel își împrăștiase amicii prin public, iar acum încercau să întoarcă mulțimea în favoarea ei. Și părea să meargă! Căci, printre strigătele de susținere ale zburătorilor cunoscuți, unii străini ridicaseră și ei glasul, manifestându-și aprobarea. Atunci, câștigaseră? În orice caz, Corm părea îngrijorat.

— Sunteți de acord că legea noastră e greșită, dar nu cred că academia ta e răspunsul.

Cuvintele au zdruncinat optimismul satisfăcător al lui Maris. Cea care vorbea era o femeie înaltă, blondă, o căpetenie de zbor, din Insulele Mărginașe.

— Există un motiv pentru care tradiția noastră e așa și nu ar trebui să-i slăbim influența, ori altfel, copiii noștri se vor întoarce la sistemul stupid de lupte. Trebuie să-i antrenăm mai bine. Trebuie să le insuflăm mai multă mândrie și să le dezvoltăm deprinderile necesare, de când sunt foarte mici. Așa m-a învățat mama și așa fac și eu cu fiul meu. Poate că e necesar un test anume... ideea ta de întrecere este bună.

Gura i s-a strâns într-o expresie ironică.

— Recunosc, nu aștept cu nerăbdare ziua, ce va să vie curând, în care va trebui să-mi dau aripile mai departe lui Vard. Amândoi vom fi prea tineri când va sosi momentul. Dar să concureze cu mine, să demonstreze că e la fel de bun – ba nu, mai bun – ca mine, mi se pare o idee excelentă.

Alți zburători din sală dădeau din cap aprobator. Da, da, desigur, de ce nu-și dăduseră până acum seama ce idee grozavă era proba? Toată lumea știa că majoratul e o chestiune arbitrară, că unii mai erau copii când își

primeau aripile, alții adulți. Da, tinerii trebuiau mai întâi să se dovedească demni de a fi zburători... valul de exaltare a cuprins întreaga adunare.

— Dar academia, a continuat vorbitoarea cu blândețe, nu e necesară. Aducem pe lume suficienți zburători. Îți știu povestea și pot să îți înțeleg părerile, dar nu le pot împărtăși. N-ar fi înțelept.

Femeia s-a așezat, iar Maris și-a simțit inima înecându-i-se în amărăciune. Asta-i pusese capac, și-a zis ea. Acum vor vota pentru aplicarea testului, dar cerul va rămâne în continuare inaccesibil celor născuți din părinți nepotriviți; zburătorii vor refuza cel mai important aspect. Fusese atât de aproape de reușită, dar nu suficient.

Un bărbat slab, îmbrăcat în mătase și argint s-a ridicat în picioare.

— Arris, zburător și Prinț al Artelliei, s-a prezentat el.

Ochii de un albastru glacial luceau sub coroana din argint.

— Sunt de acord cu sora mea din Insulele Mărginașe. Copiii mei sunt os regesc, născuți și crescuți pentru aripi. Ar fi o glumă proastă să-i oblig să concureze cu niște oarecare. Dar un test, pentru a stabili când sunt vrednici, ei bine, asta e o inițiativă demnă de un zburător.

Bărbatului i-a urmat o femeie de culoare, îmbrăcată toată în piele.

— Zeva-kul din Deeth, Arhipelagul de Sud, a început ea. În fiecare an duc mesaje de la Insularul meu, dar îi slujesc și Zeului Văzduh, ca toți cei din castele superioare. Ideea de a da aripile unui inferior, unui copil al pământului, posibil un necredincios – nu!

Ecoul răspunsului ei, multiplicat de alte glasuri, s-a propagat și s-a rostogolit de-a lungul sălii.

— Joi, din Insula Brațul-Furtunii cea Îndepărtată. Eu spun să ne întrecem pentru câștigarea aripilor, dar să concureze doar copiii zburătorilor.

— Tomas din Mica Shotan. Odraslele înrădăcinaților n-ar putea niciodată să iubească cerul, așa cum îl iubim noi. Ar fi o risipă de timp și bani pentru a construi academia de care vorbește Maris. Dar sunt de acord cu testul.

— Sunt Crain, din Poweet, și îi susțin pe ceilalți. De ce ar trebui să ne amestecăm cu fiii de pescari? Ei nu își pun la bătaie bărcile, nu?

Sala s-a cutremurat de hohote, iar bătrânul zburător a rânjit larg.

— Da, o glumă, o glumă bună! Ei bine, fraților, am deveni noi înșine o poantă, academia ar fi un banc dacă ar lăsa orice lepădătură să i se alăture. Aripile sunt ale zburătorilor, iar de-a lungul anilor a rămas așa pentru că ăsta e cursul faptelor. Ceilalți oameni sunt mulțumiți și doar foarte puțini dintre ei vor să zboare. Pentru unii, e doar un capriciu trecător sau prea înspăimântător ca să se gândească la el. De ce ar trebui să încurajăm speranțe deșarte? Ei nu sunt zburători, n-au fost niciodată meniți să fie și pot să trăiască așa cum se cuvine în alt...

Maris asculta, nevenindu-i să creadă și înfuriindu-se, mâniată de tonul lui moralizator și îngâmfat... și apoi a observat cu groază că și alți zburători, printre care și cei tineri, dădeau mulțumiți din cap, în ritmul vorbelor lui. Da, erau mai buni pentru că erau născuți din zburători, da, erau superiori și nu doreau să se amestece, da, da. Brusc, nu a mai contat că în

trecut ea nutrise aceleași sentimente față de înrădăcinați. Dintr-odată nu se putea gândi decât la tatăl ei, tatăl biologic, pescarul mort, pe care de-abia îl cunoscuse. Amintiri, crezute uitate, i-au revenit în minte: în special senzații – hainele bățoase, ce duhneau a sare și a pește; mâinile calde și aspre, dar blânde, ce-i netezeau părul și îi ștergeau lacrimile de pe obraji, după ce o certa mama – și povești pe care i le istorisise, cu vocea lui șoptită, povești despre ce văzuse ziua din schiful lui micuț – cum arătau păsările, fugind din calea unei furtuni abătute din senin, cum săreau bancurile de opah spre cerul nopții, ce atingere avea vântul și cum răsunau valurile izbindu-se de barcă. Tatăl ei fusese un om atent și curajos, înfruntând oceanul în fiecare zi, în bărcuța lui fragilă, iar Maris și-a dat seama, în furia ei clocotitoare, că bărbatul acela nu fusese inferior nimănui de acolo, nimănui de pe Windhaven.

— Snobi, a spus ea agresiv, fără să-i pese de cum afecta votul. Voi toți sunteți niște snobi. Vă credeți superiori doar pentru că aveți părinți zburători și ați moștenit aripi, fără să aveți vreun merit. Aveți impresia că ați moștenit și talentul părinților voștri? Atunci, cum rămâne cu cealaltă jumătate a moștenirii? Sau v-ați născut toți din căsnicii între zburători?

A împins înainte un deget acuzator spre un chip familiar, de pe al treilea rând.

— Tu, Sar, ai încuviințat adineaori. Da, tatăl tău a fost zburător, dar mama ta a fost negustorească, copil de pescari. Îi disprețuiești? Dacă mama ta îți mărturisește că acela nu-i tatăl tău adevărat? Ce-ai zice dacă ți-ar spune că ești rodul întâlnirii ei cu un negustor din Est? Ce-ai face atunci? Te-ai simți obligat să renunți la aripi și să-ți clădești un alt destin?

Sar cel cu chipul rotund se holba doar la ea; nu fusese niciodată prea isteț, nu înțelegea de ce-l alesese pe el exemplu. Ea și-a retras degetul și și-a dezlănțuit furia împotriva tuturor.

— Tatăl meu adevărat a fost pescar, om bun, curajos, cinstit, nu a purtat niciodată aripi și nu le-a vrut nicicând. Dar dacă, *dacă,* era ales zburător, ar fi fost cel mai bun dintre ei! S-ar fi scris cântece despre el, slăvindu-l! Dacă voi credeți că ne moștenim talentul de la părinți, uitați-vă la mine. Mama știa să toarcă și să culeagă stridii. Eu nu pot. Tata nu știa să zboare. Eu știu. Iar câțiva dintre voi știu cât de pricepută sunt... mai pricepută decât unii care s-au născut pentru asta.

Maris s-a întors și s-a uitat de-a lungul mesei.

— Mai pricepută decât tine, Corm, a spus ea, iar vorbele i-au răsunat în toată sala. Sau ai uitat?

Corm i-a întors o privire fulgerătoare; era roșu la față de mânie, iar la gât îi pulsa o venă. Nu a răspuns. Ea s-a adresat din nou sălii. Vocea i s-a înmuiat și le-a vorbit din nou, cu falsă bunăvoință.

— Vă este teamă? i-a întrebat. Ați păstrat aripile doar prin vicleșug? Vă sperie gândul că toți copiii nespălați de pescari vor veni să vi le înșface, să vă demonstreze că sunt zburători mai buni decât voi și să vă facă de râs?

Apoi a amuțit, iar furia i s-a stins. S-a așezat la loc pe scaun, iar tăcerea a apăsat grea asupra sălii din piatră. În cele din urmă, s-a ridicat o mână, apoi alta, dar Jamis se uita inexpresiv drept înainte, gânditor. Nimeni nu s-a clintit, până ce, în final, bărbatul a făcut o mișcare, ca și cum se trezise din somn, și a arătat către cineva din mulțime.

Sus, în dreptul zidului, se ridicase un bătrân, cu o mână moale, stând singur în lumina galbenă și pâlpâitoare a torțelor. Publicul s-a întors să-l urmărească.

— Russ, din Mica Amberly, a început el.

Vocea îi era blândă.

— Prieteni, Maris are dreptate. Am fost proști și nici că e vreunul mai neghiob decât mine. Acum nu foarte multă vreme, aflându-mă pe o plajă, am spus că eu nu am nicio fiică. În noaptea asta mi-aș dori să-mi pot retrage cuvintele, mi-aș dori să mai am dreptul de a o numi pe Maris fata mea. M-a făcut tare mândru. Dar nu e sânge din sângele meu. Nu, așa cum a zis, ea e copilul unui pescar, un om mai bun ca mine. N-am făcut decât să o iubesc pentru scurt timp și să o învăț să zboare. Să știți că n-a fost nevoie de mult antrenament. Mica mea Aripiașchie. Nimic n-o putea opri, nimic. Nici măcar eu, când, ca un netot, am încercat să-i destram visul după nașterea lui Coll. Maris e cel mai îndemânatic zburător din Amberly, iar legătura ei cu mine nu are nimic de-a face cu asta. Doar dorința ei contează, doar visul. Iar dacă voi, frați zburători, simțiți asemenea dispreț pentru copiii înrădăcinaților, atunci mai rușinos e să vă temeți de ei. Atât de mică vă este încrederea în fiii voștri? Sunteți convinși să nu și-ar putea păstra aripile, în fața provocării însetate a unei fiice de pescar?

Russ a clătinat din cap.

— Nu știu. Sunt bătrân, iar în ultima vreme lucrurile nu mi-au fost limpezi. Dar știu atâta lucru: dacă mi-aș mai fi putut folosi brațul, nimeni nu ar fi putut să-mi răpească aripile, nici dacă ar fi fost un vlăstar de condor. Și nimeni nu-i va răpi lui Maris aripile până ce nu va fi gata să le cedeze singură. Nu. Dacă vă

învățați cu adevărat copiii să zboare bine, își vor păstra dreptul la cer. Dacă sunteți atât de demni pe cât vă lăudați, veți face întocmai și o veți demonstra, îngăduind ca aripile să fie purtate doar de cei care le-au câștigat, de aceia care și-au dovedit măiestria în aer.

Russ s-a așezat din nou, iar întunericul din capătul sălii l-a înghițit. Corm a dat să răspundă, dar Jamis Bătrânul l-a redus la tăcere.

— Am auzit destul de la tine, a zis el.

Corm a clipit des, stupefiat.

— Voi spune eu ceva, a rostit Jamis. Apoi vom vota. Russ a vorbit înțelept, în numele nostru, dar trebuie să mai adaug un lucru. Oare nu ne tragem cu toții din corăbierii stelari? Planeta Windhaven e, în fond, o mare familie. Și, dacă vom căuta îndeajuns în trecut, fiecare dintre noi va găsi un zburător în arborele lui genealogic. Țineți cont de asta, camarazi. Și amintiți-vă că, atunci când copilul vostru mai mare va moșteni aripile, fratele sau surorile lui mai mici și micuții lor vor fi înrădăcinați generații întregi. Ar trebui oare să le refuzăm dreptul la cer pentru totdeauna, doar pentru că strămoșii lor n-au făcut parte din prima generație de zburători?

Jamis a zâmbit.

— Poate ar fi bine să adaug că am fost al doilea copil al mamei. Fratele meu mai mare a murit într-o furtună, cu șase luni înainte să-și primească aripile. Un fleac, nu?

Bătrânul a privit în jur la cei doi Insulari ce-l încadrau și care rămăseseră tăcuți pe parcursul întregii dezbateri, conform legii zburătorilor. Jamis i-a șoptit mai întâi ceva unuia dintre ei, apoi celuilalt și a dat din cap a încuviințare.

— Propunerea lui Corm de a o numi pe Maris din Mica Amberly paria este

neîntemeiată, a anunțat Jamis. Vom vota acum propunerea lui Maris de a înființa o academie de zbor deschisă tuturor. Eu sunt pentru.

După aceea nu a mai existat nici cea mai mică îndoială.

***

În cele ce au urmat, Maris a fost ușor șocată, amețită de victorie, și totuși fără a crede că se sfârșise cu adevărat, că nu trebuia să mai lupte. Aerul din afara sălii era curat și umed; vântul sufla neobosit dinspre est. Fata stătea pe scări și savura briza, pe când prieteni și străini se adunau în jurul ei, dorind să-i vorbească. Dorrel își ținea brațul în jurul ei, nu punea întrebări și nici nu se minuna; era un sprijin bun. *Și acum ce urmează?* s-a întrebat ea. *Mă întorc acasă?* Unde se afla Coll? Poate plecase să-l aducă pe Barrion și barca.

Mulțimea din jurul ei s-a dat la o parte. Russ se afla acolo, cu Jamis alături. Tatăl ei vitreg ținea o pereche de aripi.

— Maris, a început el.

— *Tată?*

Vocea îi tremura.

— Așa ar fi trebuit să se întâmple, a zis el zâmbindu-i. Aș fi mândru dacă mi-ai permite să te numesc din nou fiica mea, după câte am făcut. Aș fi încă și mai mândru dacă mi-ai purta aripile.

— Ți-ai câștigat dreptul la ele, a adăugat Jamis. Vechile reguli nu se mai aplică, iar tu te încadrezi cu siguranță în cele noi. Până ce dăm drumul academiei, nu le va purta nimeni, în afară de tine și de Devin. Iar tu ai avut mai multă grijă de ele decât Devin de ale lui.

Fata a întins mâinile să ia aripile de la Russ. Acum îi aparțineau. Zâmbea, înviorată,

însuflețită să le simtă greutatea în mâini și atingerea familiară.

— Ah, Tată, a rostit ea.

Apoi, lăcrimând, s-a îmbrățișat cu Russ.

Când s-au oprit din plâns, au mers împreună – un grup mărișor – la stânca zburătorilor.

— Să pornim spre Cuib, i-a propus ea lui Dorrel.

Apoi l-a observat pe Garth chiar în partea opusă, cum îl văzuse în gloată adineaori.

— Garth, vino și tu! Vom da o petrecere!

— Da, a aprobat Dorrel, dar Cuibul e potrivit pentru asta?

Maris s-a înroșit.

— Ah, sigur că nu!

Fata a privit în jur.

— Nu, ne vom întoarce acasă, pe Mica Amberly, și toată lumea e invitată: noi, Tata, Insularul și Jamis, iar Barrion ne va cânta, dacă îl găsim și...

Apoi l-a zărit pe Coll alergând spre ea, cu fața aprinsă.

— Maris! Maris!

A venit în fugă la ea și a luat-o în brațe entuziasmat, apoi i-a dat drumul, zâmbind larg.

— Unde ai dispărut?

— Cu Barrion. A trebuit. Compun un cântec. Am doar începutul deocamdată, dar o să fie grozav, sunt sigur, cu adevărat grozav. E despre tine.

— Despre *mine?*

Coll era, evident, mândru de isprava lui.

— Da. Vei fi celebră. Toată lumea îl va cânta și va ști cine ești.

— Cred că deja știu, a replicat Dorrel. Crede-mă.

— Ah, dar vreau să zic că o să fie pentru totdeauna. Cât timp se va cânta melodia, ei te vor cunoaște – fata care și-a dorit aripile atât de mult, încât a schimbat lumea.

Și poate că era adevărat, s-a gândit Maris mai târziu, când își punea aripile și se ridica în aer, alături de Dorrel și Garth. Dar că schimbase lumea nu-i părea nici pe jumătate la fel de important sau de adevărat ca vântul ce-i flutura prin păr, întinderea cunoscută a mușchilor, în timp ce se ridica, cârmind printre curenții pe care îi crezuse pe veci pierduți. Avea aripile, avea cerul; era din nou întreagă și se simțea fericită.

Partea a doua

PARVENITUL

Când vine vorba despre moarte, cel mai ciudat e cât de simplu se petrece totul, cât de liniștit și de sublim.

Curenții statici o surprinseseră pe Maris. Cu o clipă mai devreme, furtuna urla împrejurul ei. Din pricina ploii strângea ochii, iar apa se aduna și i se scurgea pe obraji, lovindu-se cu un sunet metalic de argintul aripilor ei, pe când vânturile suflau turbate, împingând-o încolo și încoace, aruncând-o cu dispreț dintr-o parte într-alta, ca pe un copil abia învățat cu cerul. Sub spițe, brațele o dureau din cauza efortului. Nori negri întunecau orizontul, pe când marea de dedesubt se agita înspumată și zăludă; uscat nu zăreai niciunde în apropiere. Blestema, trupul o durea, dar zbura mai departe.

Apoi au învăluit-o liniștea, pacea și moartea.

Vânturile au amuțit, iar ploaia a contenit. Marea a încetat să mai geamă. Norii înșiși păreau să se retragă, până ce s-au îndepărtat la infinit. S-a lăsat o tăcere stranie, o mutenie înfiorătoare, ca și cum timpul ar fi luat o pauză, să-și recapete răsuflarea.

Aflată în zona curenților statici, cu aripile strălucitoare larg deschise, Maris a început să se prăbușească.

A fost o cădere lină, treptată, o călătorie minunată, grațioasă și inevitabilă. Fără nicio adiere care să o împingă sau să o ridice, nu putea decât să alunece în față și în jos. În depărtare vedea locul în care avea să se scufunde în apă.

O vreme instinctele ei de zburător s-au supus eforturilor depuse. S-a lăsat într-o latură și-n alta, a încercat să-și schimbe direcția, a

căutat în zadar un curent ascendent sau orice fel de mișcare pe cerul neclintit. Aripile, cu o anvergură de șase metri, se ridicau și picau la loc, iar o rază palidă de soare a lucit dintr-odată, reflectată de metalul argintiu. Dar continua să coboare.

Apoi s-a domolit, potolită ca aerul din jur, agitația-i interioară amuțind ca marea de sub ea. Maris a simțit pacea profundă a renunțării, alinarea, la gândul că se oprește din lupta îndelungată cu vânturile. Întotdeauna fusese la mila lor, și-a zis ea, nu le controlase niciodată cu adevărat. Ele erau sălbatice, iar ea, slăbită și fusese o neroadă să-și imagineze altceva. A privit în sus, întrebându-se dacă avea să vadă zburătorii strigoi, despre care se spunea că bântuie zona curenților statici.

Vârfurile ghetelor au atins mai întâi apa, apoi trupul ei a spart oglinda cenușie și netedă a oceanului. Impactul cu apa rece a ars-o ca o flacără și s-a scufundat...

... și s-a trezit, udă și chinuindu-se să respire.

Liniștea îi bubuia în urechi. Sudoarea i s-a uscat în aerul răcoros și s-a ridicat, dezorientată și orbită.

În partea cealaltă a camerei zărea un șir subțire de cărbuni îngrămădiți, dar nu se aflau de partea bună a patului, ca să fi fost în Cuib și prea departe de vatra de acasă. Aerul mirosea vag a umezeală și a mâl.

A recunoscut izul. Se afla la academie, s-a gândit ea ușurată, la Aripiașchie; dintr-odată toate umbrele prindeau contur în lumina banalului și a familiarului. Tensiunea i s-a scurs încet din trup, iar acum era pe deplin trează. Trăgându-și peste cap o cămașă țesută grosolan, Maris a pășit de-a lungul camerei întunecate,

spre șemineu, a luat dintr-o grămadă o feștilă împletită și a aprins o lumânare din nisip.

În lumina ei, a observat cana din piatră, de lângă patul jos, și a zâmbit. Tocmai ce-i trebuia să alunge coșmarurile.

S-a așezat turcește pe saltea și a sorbit vinul rece, tare, privind fix la flăcăruia pâlpâitoare a lumânării. Visul o tulbura. Ca toți zburătorii, Maris se temea de curenții statici, dar până acum nu avusese coșmaruri în legătura cu asta. Și liniștea ce-o cuprinsese, sentimentul de renunțare și acceptare – erau părțile cele mai rele. *Sunt zburător,* și-a zis ea, *iar acela nu a fost visul unui zburător adevărat.*

Cineva a bătut la ușă.

— Intră, a răspuns ea, punând deoparte cana cu vin.

S'Rella stătea în prag, o fată înaltă, cu pielea întunecată, cu părul tuns scurt, după moda celor din Sud.

— Servim micul-dejun în curând, Maris, a anunțat ea, iar pronunția ușor estompată a cuvintelor îi trăda originea. Totuși, Sena vrea să te vadă înainte. Sus, în camera ei.

— Mulțumesc, i-a zâmbit ea.

S'Rella îi plăcea poate cel mai mult dintre toți elevii academiei Aripiașchie. Insula din Arhipelagul de Sud, unde se născuse S'Rella, reprezenta o lume îndepărtată de Mica Amberly, dar, în ciuda diferențelor dintre ele, Maris se regăsea mult în fata mai mică decât ea ca vârstă. S'Rella era mărunțică, dar hotărâtă, cu o robustețe ce-i ascundea puținătatea trupului. Zbura încă stângaci, dar dădea dovadă de atâta încăpățânare cât să spere la îmbunătățire rapidă a aptitudinilor ei. Maris lucra cu grupul Senei de zburători în devenire de aproape zece zile și ajunsese să o considere

pe S'Rella printre primii trei sau patru dintre cei mai promițători candidați.

— Să te aștept ca să-ți arăt drumul? a întrebat-o fata, când Maris a coborât din pat, vrând să se spele în lavoarul din colțul îndepărtat al camerei.

— Nu, a răspuns Maris. Fuguța la micul-dejun. O găsesc pe Sena și singură.

A zâmbit ca să îndulcească refuzul, iar S'Rella i-a întors gestul, un pic timidă, înainte de a pleca.

Peste câteva minute, Maris se răzgândise, în timp ce bâjbâia pe un coridor îngust și întunecat, în căutarea separeului Senei. Academia Aripiașchie era o clădire veche, un mugure imens din piatră, străbătut de tunele și peșteri, unele naturale, altele săpate de mâna omului. Camerele de la etajele inferioare erau permanent inundate și, chiar și mai sus, în porțiunile ocupate, multe încăperi și niciun hol nu aveau ferestre, fiind izolate de soare și stele. Mirosul mării te întâmpina pretutindeni. În vremurile vechi, școala fusese o fortăreață, clădită în timpul revoltei Colțului Mării împotriva Marii Shotan și apoi lăsată de izbeliște până ce Insularul de pe Colțul Mării o pusese la dispoziția zburătorilor, ca așezământ pentru academie. În cei șapte ani scurși de atunci, Sena și oamenii ei restauraseră mare parte din construcție, dar încă era ușor să te rătăcești în aripile abandonate.

Timpul trecea pe nesimțite pe coridoarele din Aripiașchie. Uneori se scurgeau zile întregi până când cineva observa că torțele se stinseseră în alveolele din perete, iar lămpilor li se terminase uleiul. Maris a pășit cu grijă pe un astfel de culoar îngust și întunecat, agitată și simțindu-se puțin apăsată de greutatea bătrânei

cetăți. Nu-i plăcea să se afle închisă în subsol; contravenea tuturor instinctelor ei de zburător.

Ușurată, Maris a zărit drept în față o sclipire palidă. A cotit brusc încă o dată și a regăsit teritoriul familiar. Camera Senei trebuia să fie prima pe stânga, dacă nu cumva se învârtise în cerc.

— Maris, i-a zis Sena, privind-o și zâmbindu-i.

Femeia ședea într-un scaun de nuiele, cioplind într-un bloc neted de lemn, cu un cuțit din os, dar pe care l-a pus deoparte invitând-o pe Maris să intre.

— Era cât pe ce să o chem din nou pe S'Rella și să o trimit în căutarea ta. Te-ai rătăcit în labirint?

— Aproape, a răspuns Maris, dând din cap. Trebuia să-mi fi luat o lumânare. Ajung ușor din camera mea la bucătărie, în salon sau afară, dar mai departe nu prea.

Sena a râs, însă doar din politețe, mascându-și starea deloc bună. Profesoara era un fost zburător, având de trei ori vârsta lui Maris, devenită înrădăcinată în urmă cu zece ani, după un accident comun printre zburători. În general, forța și entuziasmul îi ascundeau vârsta, dar în dimineața aceea arăta îmbătrânită și obosită. Ochiul ei mort, ca o bucată lăptoasă din sticlă-de-mare părea să apese în jos, în partea stânga a chipului ei. Părea lăsat și parcă tremura sub propria-i greutate.

— Ai trimis-o pe S'Rella cu un motiv la mine, a început Maris. Ai vești?

— Da, vești, a răspuns Sena, și nu sunt bune. M-am gândit că e mai bine să nu fac anunțul la masă, înainte de a discuta cu tine.

— Spune.

— Esticii au închis Templul Aerului, a zis Sena.

Maris a oftat și s-a lăsat pe spate, în scaun. Dintr-odată se simțea epuizată. Vestea nu o surprindea foarte tare, dar tot era descurajantă.

— De ce tocmai acum? a întrebat. Am vorbit cu Nord acum trei luni, când m-au trimis cu un mesaj pe îndepărtata Hunderlin. Se gândea să țină școala deschisă cel puțin până la următoarea întrecere. Ba chiar mi-a spus că au câțiva elevi care promit.

— A murit cineva, a explicat Sena. Unul dintre elevii de nădejde a greșit și a lovit cu aripa latura unei stânci. Nord n-a putut decât să privească neajutorat când fata s-a zdrobit de pietrele de dedesubt. Mai rău, părinții ei se aflau acolo. Oameni cu stare, influenți – negustori din Cheslin, cu mai mult de zece vase. Fata se dădea în spectacol pentru ei. Părinții au mers la Insular, bineînțeles, cerând să li se facă dreptate. Au zis că Nord a fost neglijent.

— Și a fost? a întrebat Maris.

Sena a ridicat din umeri.

— Era un zburător mediocru și când avea aripile și nu cred să fi fost mai bun de atât, ca profesor. Era întotdeauna nerăbdător să facă impresie. Și își lăuda și supraestima constant elevii. Anul trecut, i-a susținut pe nouă dintre ei în concurs. Toți au eșuat, iar majoritatea nici nu aveau ce să caute acolo. Eu am sprijinit doar trei. Mi s-a spus că fata asta care a murit se afla la Templul Aerului de doar un an. *Un an,* Maris! Poate era talentată, dar a fost mâna lui Nord când a lăsat-o să zboare prea departe, atât de curând. Oricum, e prea târziu acum. Știi că academiile au fost un soi de drenă, una inutilă, după spusele unor Insulari. Aveau nevoie doar

de o scuză. L-au concediat pe Nord și au închis școala. Punct. Și acum toți copiii esticilor pot să renunțe la visuri și să se limiteze la bucățica lor.

Vocea îi era tristă.

— Atunci am rămas ultimii, a rostit Maris, sumbru.

— Suntem ultimii, a replicat Sena, ca un ecou. Și pentru cât timp? Insularul a trimis un mesager la mine noaptea trecută, iar eu m-am dus șchiopătând sus, să primesc veștile astea îmbucurătoare, apoi am stat de vorbă. Nu e mulțumită de noi, Maris. Zice că ne-a pus la dispoziție carne, un cămin și bani timp de șapte ani și noi nu i-am dat niciun zburător în schimb. E nerăbdătoare.

— Înțeleg, a răspuns Maris.

Îl cunoștea pe Insularul de pe Colțul Mării doar după reputație, dar era de ajuns. Insula se afla aproape de Marea Shotan, dar își câștigase independența în urmă cu amar de vreme și și-o apărase feroce. Conducătorul de acum era o femeie mândră și ambițioasă, plină de resentimente, pentru că patria ei nu avusese niciodată un zburător. Luptase din greu să facă din Colțul Mării adăpostul academiei de zbor pentru Arhipelagul de Vest și odată dăduse dovadă de extravaganță, cu ajutorul oferit. Dar acum aștepta rezultate.

— Nu înțelege, a zis Maris. Niciun înrădăcinat nu înțelege cu adevărat. Elevii de la Aripiașchie intră în competiții aproape nepregătiți și concurează cu zburători experimentați și copii de zburători, crescuți și educați ca să poarte aripile. Dacă ți-ar da *timp*...

— Timp, timp, timp, a rostit Sena, iar în glas i se simțea o urmă de mânie. Da, i-am spus Insularului. Tu, Maris, tu ești un zburător. Și eu am fost, odată. Știm care sunt greutățile. E

nevoie de antrenament an de an, de exercițiu, până ce brațele tremură de efort și palmele devin carne vie, tot strângând mânerele aripilor. Înrădăcinații nu cunosc nimic din toate astea. Prea mulți au crezut că lupta a luat sfârșit acum șapte ani. Au sperat că săptămâna următoare cerul o să se umple de pescari, cizmari și sticlari și au fost descurajați când a trecut prima competiție și toți zburătorii și copiii de zburători i-au înfrânt pe oponenții înrădăcinați. Cel puțin pe atunci le păsa. Acum mă tem că s-au resemnat. În șapte ani, de la marele tău Consiliu, un singur înrădăcinat a câștigat aripile. Și apoi le-a pierdut din nou, după un an, chiar la următoarea întrecere. În zilele de azi cred că oamenii de pe insule mai vin să asiste la întâlniri doar ca să-și vadă frații zburători, câștigând aripile în numele familiei. Provocările din partea candidaților mei sunt privite ca un soi de introducere comică, un spectacol scurt, dat de niște măscărici ca să destindă atmosfera, înainte de întrecerea propriu-zisă.

— Sena, Sena... a spus Maris îngrijorată.

Femeia mai în vârstă își pusese toată patima propriei vieți distruse în speranțele tinerilor ce soseau la Aripiașchie, cerșind dreptul la cer. Acum supărată, evident, vocea îi tremura fără să vrea.

— Îți înțeleg deznădejdea, a rostit Maris, prinzând-o de mână. Dar lucrurile nu stau atât de prost.

Ochiul sănătos al profesoarei a fixat-o cu scepticism și femeia și-a tras palma dintr-a ei.

— Ba sunt, a insistat ea. Bineînțeles că ție nu-ți zic nimic. Nimeni nu vrea să aducă vești proaste și toți știu ce mult înseamnă academiile pentru tine. Dar este adevărat.

Maris a încercat să o întrerupă, dar Sena i-a făcut semn să tacă.

— Nu, destul. Și să nu mai aud o singură remarcă despre deznădejdea mea. Nu te-am chemat aici să mă consolezi sau ca să întârziem la masă. Am vrut să-ți dau veștile în particular, înainte să-i anunț pe ceilalți. Și am mai vrut să te rog să zbori pe Marea Shotan pentru mine.

— Astăzi?

— Da, a răspuns Sena. Te-ai descurcat de minune cu copiii. E un avantaj real să aibă printre ei un zburător adevărat. Dar ne putem lipsi de tine o zi. Ar trebui să-ți ia doar câteva ore.

— Sigur, a răspuns Maris. Despre ce e vorba?

— Zburătorul care i-a adus Insularului veștile despre Templul Mării purta și un alt mesaj. Un mesaj personal pentru mine. Un elev al lui Nord dorește să-și continue studiile aici și speră că-l voi sprijini la următoarea competiție. Cere permisiunea să vină încoace.

— Aici? s-a mirat Maris. Din Est? Fără aripi?

— Am înțeles că are promisiunea unui negustor îndeajuns de curajos să înfrunte largul mării, a replicat Sena. Călătoria e periculoasă, cu siguranță, dar, dacă dorește să o facă, eu nu-l voi împiedica. Dacă ești de acord, du răspunsul meu Insularului de pe Marea Shotan. În fiecare lună trimite trei zburători spre Est, iar unul se pregătește să plece mâine. E important să ne grăbim. Va dura patru săptămâni până sosesc navele, dacă vântul e bun, iar până la competiție mai sunt doar două luni.

— Aș putea duce singură mesajul direct în Est, a sugerat Maris.

— Nu, a refuzat Sena. Avem nevoie de tine aici. Transmite doar vorbele mele celor de pe

Marea Shotan și întoarce-te să le însoțești în zbor pe vrăbiuțele mele neîndemânatice.

Femeia s-a ridicat nesigură de pe scaunul din nuiele, iar Maris s-a grăbit să o ajute.

— Iar acum să ne vedem de micul dejun, a continuat Sena. Trebuie să mănânci înainte de a zbura și, la cât am stat de vorbă, mi-e teamă că ceilalți ne-au halit porțile.

***

Dar masa încă le aștepta când au ajuns în salon. Două vetre arzând încălzeau marea sală și luminau aerul dimineții umede. Zidurile de piatră, ușor curbate, se ridicau spre un tavan arcuit și înnegrit. Mobila era grosolană și tare sărăcăcioasă: trei mese lungi din lemn, cu bănci de-a lungul ambelor părți. Pe băncuțe se înghesuiau acum elevii, sporovăind, glumind și râzând, cu mâncarea cel puțin pe jumătate terminată, în farfurie. Vreo douăzeci de zburători în devenire se aflau în locuință, de toate vârstele, de la o femeie cu doar doi ani mai tânără decât Maris până la un băiat ce abia împlinise zece ani.

Când au intrat, în sală s-a făcut liniște o clipă, iar Sena a trebuit să ridice glasul să se facă auzită prin vacarm și zornăituri. Dar după ce a terminat ce avea de spus, s-a lăsat cu adevărat tăcerea.

Maris a primit o bucată de pâine neagră, un castron cu budincă și miere de la Kerr, un tânăr durduliu, ce făcea pe bucătarul. Apoi și-a găsit loc pe una dintre bănci. În timp ce mânca schimba politicoasă câteva vorbe cu elevii din ambele părți, dar își dădea seama că niciunuia nu-i făcea cu adevărat plăcere, iar după puțin timp, amândoi și-au cerut scuze și au plecat. Nu-i putea învinui. Își amintea cum se simțise

în urmă cu câțiva ani, când visul ei de a fi zburător fusese amenințat, așa cum erau acum ale lor. Templul Aerului nu era singura academie care-și zăvorâse porțile. După trei ani de eșecuri, prima care cedase fusese cea de pe Artellia, pustiul continent-insulă. În negura uitării îi urmaseră cele din Arhipelagul de Sud și din Insulele Mărginașe. Templul Aerului din Estul planetei era a patra academie închisă, ceea ce însemna că doar Aripiașchie mai rezista. Nu era de mirare că elevii păreau deprimați.

Maris a șters farfuria cu ultima bucată de pâine și a înghițit dumicatul, făcându-și loc să plece de la masă.

— Sena, nu mă voi întoarce până mâine-dimineață, a zis ea ridicându-se. Zbor spre Cuib, după ce mă duc pe Marea Shotan.

Femeia s-a uitat în sus, desprinzându-și privirea din farfurie și a încuviințat din cap.

— Foarte bine. Am de gând să-i las pe Leya și pe Kurt să încerce un zbor azi. Restul se vor antrena. Întoarce-te cât poți de repede.

Apoi a început din nou să mănânce.

Maris a simțit pe cineva în spatele ei și, întorcându-se, a observat-o pe S'Rella.

— Maris, pot să te ajut cu aripile?

— Sigur că da. Mulțumesc!

Fata a zâmbit. Au pășit împreună pe coridorul scurt, spre cămăruța în care țineau aripile. Pe zid atârnau acum trei perechi: ale lui Maris și două ale academiei, lăsate, cu limbă de moarte, de zburători fără urmași. Nu era deloc surprinzător că micii aripiașchie se descurcau lamentabil în competiții, și-a zis Maris cu amărăciune, pe când contempla aripile. Un zburător își trimite copilul pe cer aproape în fiecare zi, în anii de antrenament, dar la academii – cu atât de mulți elevi și așa de

puține aripi – timpul pentru exercițiu nu era tocmai la îndemână. Învățau atât cât se putea la sol.

A alungat gândul și și-a ridicat aripile de pe raft. Formau un pachet compact, spițele erau strânse cu grijă, una peste alta, țesătura din metal atârna moale între ele și cădea spre podea ca o pelerină din argint. Lui S'Rella i-a fost ușor să le țină ridicate, cu o singură mână, în timp ce Maris le-a desfăcut parțial, verificând grijulie, cu degetele și cu privirea, fiecare spiță și încheietură, pentru semne de uzură sau defecte, ce ar fi putut deveni evidente prea târziu, punând-o în pericol, în aer.

— E rău că au închis Templul Aerului, a zis S'Rella, în timp ce Maris mânuia aripile. Știi, așa s-a întâmplat și în Sud. De asta a trebuit să vin aici, la Aripiașchie. Școala noastră a fost desființată.

Maris s-a oprit și s-a uitat la ea. Aproape uitase că fata timidă, din Sud, fusese victima unei alte decizii nefericite.

— Unul dintre elevii de la Templul Aerului vine aici, cum ai făcut și tu, i-a spus Maris. Așa că nu vei mai fi singură printre sălbaticii cadeți din Aripiașchie.

I-a zâmbit fetei.

— Ți-e dor de casă? a întrebat-o S'Rella dintr-odată.

Maris a stat o clipă pe gânduri.

— Să fiu sinceră, nici nu știu dacă am cu adevărat o casă, a răspuns ea. Oriunde m-aș duce, acolo e căminul meu.

S'Rella a rumegat mărturisirea în liniște.

— Presupun că e ceva bun, dacă ești zburător. Majoritatea simt la fel?

— Poate puțin, a replicat Maris.

S-a uitat înapoi la aripi și mâinile au început din nou să-i lucreze.

— Dar nu la fel de mult ca mine. Cea mai mare parte a zburătorilor au mai multe lucruri ce-i leagă de insulele lor decât am eu, deși niciodată la fel de numeroase ca înrădăcinații. Mă ajuți să întind spița asta blocată? Mulțumesc! Nu, n-am vrut să zic că e așa pentru că sunt în mod special zburător, dar vechea mea casă nu mai e și încă nu mi-am făcut alta. Tata – tatăl meu vitreg, de fapt – a murit acum trei ani. Soția lui s-a stins cu mult înainte, iar ambii mei părinți biologici s-au dus și ei. Am un frate vitreg, Coll, dar a plecat să cânte și să caute aventuri în Insulele Mărginașe acum o grămadă de timp. Casa modestă de pe Mica Amberly mi-a părut îngrozitor de mare și de goală, fără Coll și Russ. Și, din moment ce nu mai aveam la cine să mă întorc, am început să merg acolo din ce în ce mai rar. Insula rămâne. Insularului i-ar plăcea să-și găsească al treilea zburător mai des pe acasă, dar se descurcă bine cu cei doi, la îndemână.

Maris a ridicat din umeri.

— Prietenii mei sunt în general zburători.

— Înțeleg.

Maris a privit-o pe S'Rella, care se uita fix la aripa pe care o ținea încă, mult mai concentrată decât era nevoie.

— Îți e dor de casă, i-a zis Maris cu blândețe.

S'Rella a dat din cap încetișor.

— Aici e altfel. Ceilalți sunt altfel decât oamenii pe care îi cunosc.

— Un zburător trebuie să se obișnuiască cu asta, a replicat Maris.

— Da. Dar iubeam pe cineva. Am discutat despre căsătorie, dar știam că nu o se întâmple

niciodată. L-am iubit – încă îl iubesc dar am vrut mai mult să fiu zburător. Știi cum e.

— Știu, a rostit Maris, încercând să o încurajeze. Poate, după ce îți câștigi aripile, ar putea să...

— Nu. Nu și-ar părăsi niciodată locul de baștină. Nu poate. E fermier, iar pământul a rămas mereu în familie. El... ei bine, nu mi-a cerut niciodată să renunț la zbor, iar eu nu l-am rugat să-și lase moștenirea.

— Zburătorii s-au mai căsătorit și înainte cu fermieri, a zis Maris. Ai putea să te întorci.

— Nu fără aripi, a replicat S'Rella înflăcărată.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Maris.

— Nu contează cât timp trece. Iar dacă – sau până când – îmi voi câștiga aripile, ei bine, el se va fi căsătorit. Trebuie. Să fii fermier nu e o treabă pentru o singură persoană. Va vrea o soție care iubește pământul și mulți copii.

Maris a tăcut.

— Oricum, eu m-am hotărât, a adăugat S'Rella. Doar că uneori mi se face... dor. Poate că mă simt singură.

— Da, a încuviințat Maris, punând o mână pe umărul fetei. Hai, am un mesaj de livrat.

S'Rella a condus-o. Maris și-a aruncat aripile peste un umăr și a urmat un pasaj întunecat, ce dădea înspre o ieșire bine consolidată. Coridorul se deschidea pe ceea ce fusese înainte o platformă de observație, o cornișă întinsă, la o mie două sute de metri deasupra locului în care valurile mării se ridicau și se sfărâmau de stâncile din Colțul Mării. Cerul era plumburiu și greu, dar mirosul sălbatic și sărat al oceanului și brațele viguroase și nerăbdătoarea ale vântului o înveseleau.

S'Rella a ținut aripile când zburătorul și-a răsucit hamurile în jurul corpului. Când au fost

bine prinse, a început să le desfacă spiță cu spiță, potrivind-o pe fiecare în lăcașul ei, astfel încât țesătura argintie se desfășura acum întinsă și robustă. Maris a așteptat răbdătoare, conștientă de rolul ei de dascăl, deși murea de neastâmpăr. Doar când aripile au fost pe deplin întinse, i-a zâmbit S'Rellei, și-a strecurat mâinile printre mânere și și-a îmbrăcat brațele în lucrătura uzată, din piele, a coardelor.

Apoi, patru pași repezi și s-a aruncat în gol.

O clipă sau mai puțin de o clipă a căzut, dar după aceea vânturile au prins-o, umflându-i aripile și bubuind ca o tobă, ridicând-o și prefăcându-i prăbușirea în zbor. Senzația semăna cu cea a unui mic șoc electric, ce o îmbujora, îi tăia respirația și îi făcea pielea de găină. Clipa aceea, mai scurtă decât o secundă, merita totul. Era mai grozav și mai electrizant decât oricare alt sentiment pe care-l trăise Maris, mai minunat decât dragostea, mai minunat decât orice. Însuflețită și înălțată, s-a alăturat vântului puternic din vest, ca într-o îmbrățișare de iubire.

Marea Shotan se afla la nord, dar pentru moment a lăsat curentul să o poarte, răsfățându-se liberă și fără pic de efort în adierea ușoară, înainte să-și înceapă cursa cu vânturile, când trebuia să vireze și să se răsucească, să le pună la încercare și să le oblige să o ducă acolo unde avea trebuință. Un stol de ploieri a trecut ca o săgeată pe lângă ea, purtând fiecare o culoare vie, diferită. Graba lor era semn rău, vestind furtuna ce sta să izbucnească. Maris a urmat păsările, urcând mai sus și tot mai sus, până când Colțul Mării a devenit o pată verde și cenușie, mult spre stânga, mai mică decât mâna ei. Zărea și

Egglandul, iar în depărtare a observat pâlcul ceţos ce învăluia coasta sudică a Marii Shotan.

A început să se învârtă în cerc, încetinindu-şi înaintarea, conştientă de cât de uşor ar fi fost să rateze destinaţia. Curenţii opuşi îi şuierau la urechi, ademenind-o spre nord, cu promisiunea unei vijelii. S-a ridicat din nou, căutând ispita în aerul rece de deasupra mării. Acum coasta Marii Shotan, Colţul Mării şi Eggland erau toate împrăştiate în faţa ei, pe suprafaţa metalică a oceanului, ca nişte jucării întinse pe o masă. A văzut formele minuscule ale bărcilor de pescuit, legănându-se spre porturile şi golfurile din Shotan şi Colţul Mării, iar pescăruşii şi vulturii-gunoieri dând rotocoale stâncilor tăioase din Eggland.

O minţise pe S'Rella, şi-a dat ea seama dintr-odată. Avea o casă şi se afla chiar acolo, pe cer, cu vântul ce sufla rece şi puternic şi cu aripile prinse pe spate. Lumea de sub ea, cu grijile ei legate de negoţ, politică, hrană, războaie şi bani îi era străină şi chiar şi în cele mai bune momente se simţise un pic desprinsă de ea. Era zburător şi, ca toţi zburătorii, nu se simţea întreagă când îşi scotea aripile.

Zâmbind complice, Maris a pornit să-şi ducă mesajul.

***

Insularul Marii Shotan era un om ocupat, asaltat de datoriile nesfârşite ale cârmuirii celei mai vechi, bogate şi populate insule de pe Windhaven. Când a sosit Maris, era într-o şedinţă – o neînţelegere legată de pescuit, între Mica Shotan şi Skulny –, dar a ieşit să o întâlnească. Zburătorii se aflau pe aceeaşi treaptă socială cu Insularii şi era primejdios, chiar şi pentru cineva atât de influent ca el, să îi

trateze cu desconsiderare. Omul a ascultat calm mesajul Senei și a făgăduit că în dimineața următoarea informația va ajunge în Est, prin zburătorii lui.

Maris și-a sprijinit aripile de zidul sălii de conferințe, din Vechiul Bârlog al Căpitanului, așa cum era numită bătrâna reședință încăpătoare a Insularului, și a cutreierat străzile orașului de dincolo de zidurile ei. Era singura așezare urbană adevărată din Windhaven, cea mai veche, cea mai mare și prima dintre ele. O găsea nesfârșit de fascinantă. Peste tot se ridicau morișți de vânt, cu lamele lor imense bătând aerul, înfruntând cerul ca cenușa. Acolo locuiau mai mulți oameni decât pe Mica și Marea Amberly la un loc. Se vedeau magazine și prăvălii de tot felul, la vânzare cu bunuri necesare și nimicuri la care nici cu gândul nu gândeai.

A petrecut câteva ceasuri în piață, clătindu-și ochii veselă și trăgând cu urechea la sporovăiala celor din jur, deși nu a cumpărat mare lucru. După aceea a luat o cină ușoară, opah afumați și pâine neagră, ce au alunecat mai bine cu o cană de kivas, vinul piperat, motiv de mândrie pentru insulele Shotan. Hanul la care a luat masa avea un cântăreț, iar Maris l-a ascultat cu bunăvoință, deși în sinea ei îl credea mult inferior lui Coll și celorlalți cântăreți, întâlniți pe Amberly.

Amurgul se apropia cu pași repezi, când și-a luat zborul din Stormtown, în pragul unei vijelii scurte ce a spălat străzile. A fost mânată de vânturi bune tot drumul și tocmai se întuneca când a ajuns în Cuib.

Stânca se ridica din mare ca o huidumă, neagră, pe fundalul oferit de stelele scânteietoare, o coloană măcinată de

intemperii, din piatră antică, ale cărei ziduri abrupte se înălțau la aproape două sute de metri, drept în sus, dintre apele înspumate.

Maris a zărit lumini la ferestre. A dat un ocol și a coborât cu îndemânare în groapa pentru aterizări, plină cu nisip umed. I-a luat câteva minute bune să-și desprindă și să împăturească singură aripile. Le-a atârnat de un cârlig, în spatele ușii.

Un foc mic ardea în vatra din salonul comun. În fața lui, doi zburători, pe care îi cunoștea doar din vedere, erau captivați de un joc de geechi, împingând pietricele albe și negre pe suprafața tablei. Unul i-a făcut cu mâna. Ea i-a răspuns clătinând din cap, dar până să sfârșească gestul privirea celuilalt se mutase deja înapoi la joc.

Mai era cineva acolo, prăbușit într-un fotoliu, lângă foc, ținând în mâini o cană de lut, concentrat la flăcări. Dar când a intrat fata, el și-a ridicat imediat privirea.

— Maris! a exclamat el, ridicându-se grăbit și zâmbind larg.

Și-a pus cana deoparte și a înaintat.

— Nu mă așteptam să te văd aici.

— Dorrel, a început fata, dar el deja ajunsese lângă ea, a îmbrățișat-o și s-au sărutat scurt, dar pătimaș.

Unul dintre jucătorii de geechi se uita cumva distrat la ei, dar privirea i s-a mutat brusc când adversarul a făcut o mutare.

— Ai zburat tocmai din Amberly? a întrebat-o Dorrel. Cred că ți-e foame. Așează-te lângă foc și-ți aduc de-ale gurii. Avem brânză, șuncă afumată și niște chec în bucătărie.

Maris i-a prins mâna și a strâns-o, apoi l-a condus înapoi spre foc, alegând două scaune îndepărtate de jucători.

— Am mâncat acum puțină vreme, a replicat ea, dar mulțumesc oricum. Și zbor din Marea Shotan, nu din Amberly. A fost floare la ureche. Vânturile sunt prietenoase în noaptea asta. Mi-e teamă că n-am mai călcat în Amberly de aproape o lună. Insularul se va înfuria.

Nici Dorrel nu părea prea mulțumit de veste. Chipul uscățiv i s-a contorsionat, încruntându-se.

— Ai zburat? Sau te-ai dus din nou pe Colțul Mării?

Dorrel i-a eliberat mâna și a luat din nou cana, sorbind din ea atent. Din vas se ridicau aburi.

— Am fost pe Colțul Mării. Sena m-a rugat să petrec ceva timp cu elevii. Lucrez cu ei de zece zile. Înainte am fost într-o misiune lungă, pe Deeth, în Arhipelagul de Sud.

Dorrel a pus cana jos și a oftat.

— Nu cred că vrei să știi ce gândesc, i-a zis el relaxat, dar am să-ți spun oricum. Stai prea mult departe de Amberly, lucrând la academie. Sena e profesoară acolo, nu tu. E plătită cu bani grei. Nu văd să-ți dea ție vreo cotă parte.

— Am suficient bănet, a replicat Maris. Russ a avut grijă de mine. Slujba Senei e mai grea, iar cadeții de la Aripiașchie au nevoie de ajutorul meu – văd arareori zburători pe Colțul Mării.

Vocea ei s-a îndulcit, mieroasă.

— De ce nu vii și tu acolo câteva zile? Laus rezistă o săptămână fără tine. Am putea împărți camera. Mi-ar plăcea să te am lângă mine.

— Nu.

Tonul vesel îi pierise dintr-odată lui Dorrel și părea ușor enervat.

— Mi-aș dori să stau o săptămână cu tine, Maris, în cabana mea din Laus sau în casa ta din Amberly sau chiar aici, în Cuib. Dar nu la

Aripiașchie. Ți-am mai spus: n-am de gând să antrenez niște înrădăcinați, ca să ia aripile prietenilor mei.

Vorbele lui au rănit-o. S-a tras înapoi în scaun și și-a mutat privirea spre flăcări.

— Vorbești precum Corm, acum șapte ani, a zis ea.

— Nu merit reproșul, Maris.

Fata s-a întors din nou spre el.

— Atunci, de ce nu vrei să ne ajuți? De ce-i disprețuiești atât pe elevii de la Aripiașchie? Strâmbi din nas în fața lor, ca cel mai conservator zburător bătrân, dar acum șapte ani erai de partea mea. Ai luptat pentru asta, ai crezut împreună cu mine. N-aș fi reușit niciodată fără ajutorul tău – mi-ar fi luat aripile și m-ar fi alungat. Ai riscat și tu luându-mi apărarea. Ce te-a făcut să te schimbi așa?

Dorrel a scuturat viguros din cap.

— Nu m-am schimbat, Maris. Acum șapte ani am luptat pentru *tine*. Nu îmi păsa de academiile alea scumpe la care visai – am luptat pentru dreptul tău de a-ți păstra aripile și de a fi zburător. Pentru că te iubeam, Maris, și aș fi făcut orice de dragul tău. Și... a continuat el, pe un ton puțin glacial, erai cel mai bun zburător pe care-l văzusem în viața mea. Ar fi fost o nelegiuire, o nebunie, să-i dea aripile fratelui tău și să te osândească pe tine. Hei, nu mă privi așa! Bineînțeles că îmi păsa și mie de principiul tău.

— Oare? a întrebat Maris.

Era o ceartă veche, dar încă o supăra.

— Normal. N-aș fi desființat toate lucrurile în care credeam doar ca să-ți fac pe plac. Sistemul de atunci era nedrept. Legea trebuia schimbată – ai avut dreptate. Așa credeam și încă mai cred și acum.

— Crezi... a mormăit Maris cu amărăciune. Așa spui tu, dar cuvintele sunt frunze-n vânt. Nu vei face nimic în numele credinței tale – nu vrei să mă ajuți acum, deși suntem pe punctul de a pierde tot ce am luptat să îndeplinim.

— Nu vom pierde nimic. Am câștigat. Am schimbat regulile – am schimbat lumea.

— Dar, fără academii, ce însemnătate mai are?

— Academiile! Eu nu am militat pentru academii. Să schimb legea greșită – iată ce am visat. Voi fi de acord să-mi cedez aripile unui înrădăcinat, dacă mă întrece. Dar nu-l voi învăța eu cum. Iar tu asta îmi ceri. Tocmai tu, dintre toți oamenii, ar trebui să înțelegi mai bine ce înseamnă pentru un zburător să-și piardă dreptul la cer.

— Mai știu și cum e să vrei să zbori, dar să fii conștient că nu ai nicio șansă de-a o face vreodată, a replicat Maris. Avem un elev la academie – S'Rella. Dorrel, ar fi trebuit să auzi ce mi-a spus azi-dimineață. Își dorește să zboare mai mult decât orice pe lume. Seamănă mult cu cea care eram când Russ începuse să mă antreneze. Vino și ajut-o, Dorr!

— Dacă-ți seamănă într-adevăr, va zbura curând, fie că aleg să o sprijin, fie că nu. Așa că n-am s-o fac. Astfel, dacă îl învinge pe unul dintre prietenii mei în competiție, nu mă voi simți vinovat.

Dorrel a golit cana și s-a ridicat.

Maris s-a încruntat și tocmai căuta un nou argument, când partenerul ei a întrebat:

— Bei un ceai cu mine?

Fata a încuviințat dând din cap, urmărindu-l cum se duce la ibricul de pe foc, din care ieșeau aburi de ceai aromat. Postura lui, mersul, felul în care s-a înclinat să toarne ceai – atât de

familiare ei. Îl cunoștea mai bine decât cunoscuse, poate, vreodată pe cineva, și-a zis Maris.

Când Dorrel s-a întors cu băuturile calde și îndulcite și și-a reluat locul aproape de ea, mânia dispăruse, iar gândurile îi rătăceau în altă parte.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Dorr? Acum câțiva ani ne făceam planuri de nuntă. Acum ne transmitem semnale luminoase, fiecare de pe insula lui, și ne dondănim ca doi Insulari pe drepturile de pescuit. Ce s-a întâmplat cu visurile noastre de a trăi împreună și de a avea copii – unde s-a dus iubirea noastră?

Maris a surâs cu regret.

— Nu știu ce s-a întâmplat.

— Ba da, știi, a răspuns Dorrel blând. A intervenit neînțelegerea asta. Dragostea și loialitatea îți sunt împărțite între zburători și înrădăcinați. Ale mele nu sunt. Viața nu mai e simplă – cel puțin pentru tine. Nu ne mai dorim aceleași lucruri și ne e greu să ne înțelegem unul pe altul. Ne-am iubit atât odinioară...

Dorrel a sorbit din ceaiul fierbinte, cu ochii în jos. Ea l-a privit așteptând, cuprinsă de tristețe. Pentru o clipă, și-a dorit să se poată întoarce la vremurile de demult, când dragostea lor era întreagă și atât de puternică, că părea că nicio furtună nu o va zdruncina vreodată.

Dorrel s-a întors din nou la ea.

— Dar încă te iubesc, Maris. Situația e alta, dar iubirea nu a murit. Poate că nu ne putem uni destinele, dar, când suntem împreună, ce-ar fi să ne iubim doar și să nu ne mai certăm?

Ea i-a zâmbit, puțin neîncrezătoare, și a întins mâna spre el. A prins-o strâns și i-a întors zâmbetul.

— Acum, gata cu sfada și cu ce ar fi putut să fie. Avem prezentul – hai să ne bucurăm de el! Îți dai seama că au trecut aproape două luni de când nu ne-am văzut? Pe unde ai umblat? Ce-ai mai văzut? Pune-mă la curent, iubito. Ceva bârfe suculente, ca să mă înveselești, a propus el.

— Veștile nu sunt foarte îmbucurătoare, a replicat Maris, gândindu-se la mesajul pe care-l auzise și îl livrase mai devreme. Esticii au închis Templul Aerului. Unul dintre elevii de acolo a murit într-un accident. Altul se va îmbarca pe o navă spre Colțul Mării. Bănuiesc că ceilalți au renunțat și au plecat acasă. Nu știu ce va face Nord.

Și-a tras mâna și s-a întins după ceai.

Dorrel a clătinat din cap, cu un mic zâmbet pe buze.

— Până și veștile tale sunt tot despre academii. Ale mele sunt mai interesante. Insularul de pe Capul Scilei a murit și fiica lui mai mică a fost aleasă succesoare. Se zice că Kreel – îl știi? Un băiat blonduț, cu un deget lipsă la mâna stângă? Poate l-ai observat la ultima competiție; a făcut o mulțime de rotiri complicate – în fine, se zice că el urmează să devină al doilea zburător de pe Capul Scilei, pentru că noului Insular i s-au aprins călcâiele după el! îți dai seama – un Insular căsătorit cu un zburător?

Maris a zâmbit ușor.

— S-au mai văzut cazuri.

— Nu în vremurile noastre. Ai auzit de flota de pescari ieșită în largul Marii Amberly? A distrus-o o scila, deși au reușit să o ucidă, iar cei mai mulți au scăpat cu viață, chiar dacă bărcile au dispărut. O altă scila, moartă, a fost adusă de valuri pe țărmul din Culhall, am văzut stârvul.

Dorrel a ridicat din sprâncene și s-a ținut de nas.

— Îi simțeam duhoarea, chiar și zburând contra vântului! Iar în Artellia umblă vorba că două prințese-zburător militează pentru a declara război Insulelor de Fier.

S-a oprit, întorcând capul când o rafală puternică de vânt a zguduit ușa de la intrare.

— Ah, a exclamat el, reluându-și poziția și sorbind din ceai, e doar vântul.

— Ce se întâmplă? s-a mirat Maris. Ești foarte neliniștit. Aștepți pe cineva?

— Am crezut că o să vină Garth.

Dorrel a ezitat.

— Trebuia să ne întâlnim aici, în după-amiaza asta, dar nu a apărut. Nu-i nimic important, dar livra un mesaj în Culhall și a zis că ne vedem când se întoarce ca să ne îmbătăm împreună.

— Atunci, poate că s-a îmbătat de unul singur. Știi cum e Garth.

Maris vorbea dezinvoltă, dar observa că el e cu adevărat îngrijorat.

— O groază de lucruri pot să-l întârzie – poate a trebuit să ducă un răspuns înapoi. Sau a decis să rămână pe Culhall la vreo petrecere. Sunt sigură că e bine.

Totuși, Maris își făcea și ea griji. Ultima oară când îl văzuse, Garth se îngrășase, ceea ce este întotdeauna periculos pentru zburători. Și era prea mare amator de petreceri, mai ales de vin și mâncare. Spera că este bine, sănătos. Garth nu se dovedise niciodată un zburător imprudent – un gând liniștitor –, dar nici nu fusese vreodată mai mult decât puternic și priceput în aer. Pe măsură ce înainta în vârstă, creștea în greutate, iar reflexele îi încetineau,

îndemânarea sigură din tinerețe îi devenea din ce în ce mai nesigură.

— Ai dreptate, a zis Dorrel. Garth își poate purta singur de grijă. E posibil să se fi întâlnit cu niște tovarăși buni pe Culhall și a uitat de mine. Îi place să tragă la măsea, dar n-ar zbura beat.

A golit cana și a zâmbit forțat.

— Am putea să-l tratăm la fel și să uităm de el. Cel puțin în noaptea asta.

Ochii li s-au întâlnit și s-au mutat amândoi pe o banchetă moale, aproape de foc. Acolo au reușit un timp să lase deoparte neînțelegerile și temerile, bând ceai și, mai târziu, vin, și-au adus aminte de vremurile bune și au clevetit despre zburători pe care îi cunoșteau. Seara a trecut ca un abur îmbătător și, mult mai încolo în noaptea aceea, au împărțit patul și ceva mai mult decât amintiri. Era plăcut să îmbrățișeze pe cineva la care ținea, și-a zis Maris, și să fie îmbrățișată la rându-i, după atâtea nopți singuratice, în patul ei îngust. Cu capul lui pe umăr, simțindu-i trupul viguros, ca o alinare certă, odihnindu-se lângă ea, a adormit în cele din urmă, încălzită și fericită.

Dar a visat din nou că se prăbușește.

***

Maris s-a trezit devreme de dimineață, înfrigurată și speriată din cauza visului. L-a lăsat pe Dorrel dormind și a luat singură micul dejun, brânză întărită și pâine, în salonul pustiu. Când soarele mătura cu coama lui orizontul, și-a pus aripile și s-a predat vântului. Până spre miezul zilei, se întorsese în Colțul Mării, zburând ca însoțitor pentru S'Rella și pentru un băiat pe nume Jan, în timp ce-și încercau aripile de începători.

A rămas să exerseze cu elevii de la Aripiașchie încă o săptămână, urmărindu-le progresul inconstant în aer, ajutându-i cu antrenamentul și povestindu-le în fiecare seară, adunați în jurul focului, despre zburători vestiți.

Însă se simțea din ce în ce mai vinovată pentru absența îndelungată de pe Mica Amberly și, în final a plecat, promițându-i Senei că se va întoarce în timp util pentru a-i pregăti pe elevi de competiție.

Zborul spre insula ei a durat o zi întreagă. Când a zărit focul arzând în farul cunoscut, era extenuată și s-a prăbușit bucuroasă în patul ei lung și pustiu. Dar așternuturile erau reci, în cameră se așezase praful și îi venea greu să adoarmă. Propria ei casă îi părea acum înghesuită și străină. S-a ridicat în capul oaselor și a mers să caute ceva de mâncare. Însă fusese plecată prea mult timp, puținele alimente lăsate în bucătărie erau râncede sau expirate. Înfometată și nefericită, s-a întors în patul friguros, la un somn agitat.

Insularul a întâmpinat-o politicos, dar rece, în dimineața următoare.

— A fost o perioadă foarte solicitantă, i-a zis el. Am trimis după tine de mai multe ori, ca să aflu de fiecare dată că lipsești. Corm și Shalli au plecat în misiuni, în locul tău. Încep să se sature de situația asta. Iar acum Shalli este însărcinată. Ar trebui să ne mulțumim cu un singur zburător, ca o insulă săracă, pe jumătate cât a noastră?

— Dacă ai îndatoriri pentru mine, spune-mi acum, a replicat Maris.

Nu putea spune că nemulțumirea lui nu era îndreptățită, dar în același timp îi era imposibil să promită că va sta departe de Colțul Mării.

Insularul s-a încruntat, dar nu avea ce să facă. Bărbatul i-a citit un mesaj lung, încâlcit, pentru negustorii din Poweet: grâne în schimbul pânzelor, dar numai dacă aveau să trimită navele să le ia, și mită, constând în fier, ca ajutor într-o dispută oarecare dintre cei din Amberly și oamenii din Kesselar.

Maris a memorat mesajul cuvânt cu cuvânt, fără a-l lăsa să-i invadeze toate gândurile, cum făceau adeseori mesagerii ca ea. Apoi a pornit spre stânca zburătorilor și, de acolo, spre cer.

Îngrijorat să nu-i scape din nou, Insularul a ținut-o ocupată. Nu se întorcea bine dintr-o misiune, că și pornea în alta; de patru ori a zburat spre Poweet și înapoi, de două ori în Mica Shotan, de tot atâta ori pe Marea Amberly, o dată pe Kesselar și de trei ori spre Culhall, spre Capul Stâncos și Laus (Dorrel nu era acasă, plecat și el la datorie) și o dată a pornit într-un zbor lung spre Odihna Vulturului, în Est.

Când a reușit, în final, să se elibereze, s-a îndreptat iar spre Colțul Mării, cu doar trei săptămâni înainte de întrecere.

***

— Câți elevi vei sprijini în concurs? a întrebat Maris.

Vântul și ploaia biciuiau insula, dar zidurile solide din piatră ce le înconjurau țineau vremea departe. Sena ședea pe un taburet jos, cu o cămașă ruptă în mâini, iar Maris era lângă ea, încălzindu-și spatele la foc. Se aflau în camera profesoarei.

— Speram să-mi dai un sfat, a răspuns Sena, ridicându-și privirea de la lucrul de mână, cam nereușit. Cred că anul ăsta vor fi patru, poate cinci.

— S'Rella va participa cu siguranță, a zis Maris gânditoare.

Opinia ei o putea influența pe Sena, iar ajutorul acesteia era important pentru viitorii zburători. Doar cei care primeau aprobarea ei aveau permisiunea de a provoca un concurent.

— Și Damen. Sunt cei mai buni. După ei... poate Sher și Leya? Sau Liane?

— Sher și Leya, a rostit Sena, cosând. Mi-ar face zile amare dacă aș sprijini-o pe una, și pe cealaltă nu. Va fi și-așa o corvoadă să le explic că nu au voie să provoace aceeași persoană și să concureze în echipă.

Maris a râs. Sher și Leya erau două dintre cele mai tinere aspirante și prietene de nedespărțit. Fetele erau înzestrate și entuziaste, deși oboseau prea ușor și clacau în situații neprevăzute. Maris se întrebase adesea dacă tovărășia lor imperturbabilă le întărea sau le făcea să persiste în greșelile comune.

— Crezi că pot să câștige?

— Nu, a răspuns Sena, fără să-și ridice privirea. Dar sunt destul de mari să încerce și să suporte înfrângerea. Experiența le va fi benefică. Le va mai domoli. Dacă visurile lor nu rezistă la un eșec, nu vor deveni niciodată zburători.

Maris a încuviințat din cap.

— Iar în legătură cu Liane nu ești sigură?

— Nu-l voi sprijini pe Liane, a răspuns Sena. Nu e pregătit. Mă întreb dacă va fi vreodată.

Maris era surprinsă.

— L-am văzut zburând, a replicat ea. E puternic și uneori planează magistral. Recunosc că are toane și e inconstant, dar când se află în perioada lui bună, îi întrece pe S'Rella și pe Damen. S-ar putea să fie cea mai mare șansă a ta.

— Ar putea, a recunoscut Sena, dar nu-l voi sprijini. O săptămână planează ca un condor, iar următoarea se clatină și se împiedică precum un copil aruncat spre cer pentru prima oară. Nu, Maris. Vreau să câștig, dar o victorie dobândită prin Liane ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla. M-aș aventura chiar să pun rămășag că ar muri în decurs de un an. Văzduhul nu e un port sigur pentru cineva cu o dibăcie care oscilează în funcție de stările lui.

Maris a dat din cap, fără prea multă convingere.

— Poate că e o hotărâre înțeleaptă, a zis ea. Dar, atunci, cine e al cincilea candidat?

— Kerr, a răspuns Sena.

Punând deoparte andreaua din os, femeia a studiat cămașa la care lucrase, apoi a întins-o pe masă și s-a dat înapoi să o privească pe Maris de la aceeași înălțime, cu ochiul cel sănătos.

— Kerr? E bunicel, dar este emotiv, cam grăsuț și nu se coordonează bine, iar brațele nu-i sunt nici pe jumătate atât de puternice, pe cât ar trebui. Kerr e fără de speranță, cel puțin pe moment. În câțiva ani, poate...

— Părinții își doresc să-l vadă concurând acum, a replicat Sena pe un ton sfârșit. Zic că deja și-a irosit doi ani. Dețin o mină de cupru pe Mica Shotan și sunt foarte nerăbdători ca fiul lor să-și ia aripile. Sponsorizează academia cu bani frumoși.

— Înțeleg, a rostit Maris.

— Anul trecut i-am refuzat, a continuat Sena. Acum nu mai sunt așa sigură. Academia își pierde sprijinul Insularului, dacă nici de data asta nu înregistrăm o victorie. Doar sponsorii bogați mai stau între noi și închiderea școlii. Poate e mai bine pentru toată lumea să le facem pe plac.

— Pricep, a zis Maris. Deși nu sunt întru totul de acord. Totuși, presupun că n-avem de ales. Și nu-i va face așa rău lui Kerr să piardă. Uneori pare chiar să se distreze în rolul de măscărici.

Sena a pufnit.

— Presupun că trebuie să fac întocmai. Deși urăsc ideea. Speram să mă convingi tu să mă răzgândesc.

— Nu, a replicat Maris. Îmi supraestimezi darul vorbirii. Îți voi da, totuși, câteva sfaturi. În ultimele săptămâni, rezervă aripile doar pentru participanții la competiție. Au nevoie să se călească. Celorlalți ocupă-le timpul cu exerciții și lecții.

— Așa am făcut anii trecuți, a replicat Sena. Se mai și întrec în glumă unul cu celălalt. Te-aș ruga și pe tine să te întreci cu ei, chiar și pentru a-i învăța să piardă. S'Rella a concurat anul trecut, Damen a fost învins de două ori, dar ceilalți trebuie să treacă prin experiența asta. Sher...

— *Sena, Maris, veniți repede!*

Strigătul se auzise de pe hol, iar Kerr, abia suflând, a apărut în prag.

— Insularul a trimis pe cineva, au nevoie de un zburător, ei...

Gâfâia, căutându-și din greu cuvintele.

— Mergi cu el, iute, i-a zis Sena lui Maris. Vin și eu cât pot de repede.

Și străinul care aștepta în salon, printre elevi, avea răsuflarea întretăiată; alergase tot drumul, de la Turnul Insularului. Cu toate astea, vorbele păreau să-i curgă slobode.

— Tu ești zburătorul?

Era tânăr și, evident, extenuat și privea în jur ca o pasăre prinsă într-o colivie.

Maris a încuviințat.

— Trebuie să zbori pe Shotan. Te rog! Și să-l aduci pe vraciul lor. Insularul mi-a spus să vin la tine. Fratele meu e bolnav. Nu mai gândește cum trebuie. Are piciorul rupt – e grav, se vede osul – și nu vrea să-mi spună cum să-i dau ajutor sau ce să fac ca să-i scad febra. Grăbește-te, te rog!

— Colțul Mării nu are vraciul ei? a întrebat Maris.

— Fratele lui e vindecătorul, a lămurit-o Damen, un tânăr uscățiv, născut pe insulă.

— Cum îl cheamă pe vraciul de pe Marea Shotan? a întrebat Maris chiar când Sena intra șchiopătând în cameră.

Femeia mai în vârstă a înțeles imediat situația și a preluat controlul.

— Sunt mai mulți, a răspuns ea.

— Grăbește-te! a implorat-o străinul. Fratele meu poate să *moară*.

— Nu cred că moare de la un picior rupt, a început Maris, dar Sena i-a făcut semn să tacă.

— Atunci, ești scrântită, a replicat tânărul. Are febră. Delirează. S-a prăbușit de pe o stâncă când s-a urcat după ouă de vulturi-gunoieri și a zăcut singur aproape o zi întreagă până să-l găsesc. Te rog!

— Există o tămăduitoare, Fila, pe un cap apropiat al insulei, a zis Sena. E bătrână și arțăgoasă și nu îi plac călătoriile pe mare, dar fiica ei locuiește cu ea și îi cunoaște meșteșugul. Dacă nu poate veni ea, îți va spune numele altuia disponibil. Nu-ți pierde vremea în Stormtown. Vindecătorii de acolo vor vrea mai întâi să știe cât bănet ai, înainte să-și culeagă ierburile. Și oprește-te la Debarcaderul din Sud și spune-i căpitanului de feribot să aștepte un pasager important.

— Voi pleca îndată, a zis Maris, aruncând iute o privire la oala de tocană aburindă, de deasupra focului.

Era flămândă, dar mai putea aștepta.

— S'Rella, Kerr, veniți să mă ajutați cu aripile!

— Mulțumesc, a bolborosit străinul, dar Maris și elevii deja plecaseră.

Începuse, în cele din urmă, furtuna. Maris a mulțumit în gând pentru norocul ăsta și a zburat drept peste canalul sărat, ștergând valurile la doar câțiva centimetri distanță. Era periculos să zbori atât de jos, dar n-avea timp să urce, iar scilele se aventurau oricum arareori atât de aproape de uscat. Zborul a fost destul de scurt. A găsit-o ușor pe Fila, dar – așa cum bănuise Sena – bătrâna s-a arătat reticentă la propunerea de a călători.

— Valurile îmi fac rău, a bombănit ea acră. Iar băiatul ăla de pe Colțul Mării se crede oricum mai grozav ca mine. Întotdeauna s-a crezut, țânc prostănac, iar acum vine jelind după ajutor.

Dar fiica ei și-a cerut scuze în numele maicăsii și a plecat curând spre feribot.

La întoarcere Maris s-a răsfățat, bucurându-se de atingerea senzuală a vânturilor, ca pentru a compensa modul brutal în care zburase spre Marea Shotan. Norii de furtună se risipiseră; soarele lucea orbitor pe oglinda apei, iar un curcubeu se arcuia străpungând cerul spre răsărit. A pornit în căutarea lui, avântându-se pe un curent cald de aer ce se înălța de pe Shotan. A băgat în sperieți un stol de gâște, când li s-a alăturat, urcând la ele. Maris a izbucnit în râs văzând cum se împrăștie păsările zăpăcite, înclinându-se în același timp. Trupul ei răspundea instinctiv la schimbările subtile

ale vântului. Zburătoarele s-au risipit în toate direcțiile: unele spre Colțul Mării, altele spre Eggland sau Marea Shotan, câteva spre largul mării. Iar mai departe a observat... Maris și-a strâns ochii, ca să fie sigură de ce vede. O scila, gâtul ei se ițea din apă ca să înșface vreo pasăre imprudentă de pe cer? Nu, se vedeau mai multe forme. Atunci, poate era un banc de pisici-de-mare plecate la vânat. Sau corăbii.

A dat ocol și a alunecat pe deasupra oceanului, lăsând insulele în urmă, și în scurt timp a văzut limpede. Erau nave. Cinci navigau laolaltă, iar când vântul a adus-o mai aproape, a zărit și culorile, vopseaua spălăcită de pe pânze, drapelele zdrențuite fluturând și agitându-se deasupra, coca toată neagră. Navele locale erau mai puțin stridente; acestea străbătuseră cale lungă. Era o flotă comercială din Est.

Maris s-a lăsat jos ca să observe mai bine echipajul ce trudea să schimbe pânzele, trăgând toți deodată și schimbând grabnic direcția, pentru a se păstra în direcția curentului favorabil. Câțiva mateloți au privit în sus, au strigat și i-au făcut cu mâna, dar majoritatea se concentrau la treburile lor. Să înfrunți mările de pe Windhaven era întotdeauna o încercare primejdioasă și multe luni pe an orice călătorie între grupurile îndepărtate de insulele era, categoric, împiedicată de furtunile violente. Pentru Maris, vântul era un partener, dar pentru marinari, semăna cu un ucigaș zâmbitor, mimând prietenia doar pentru a câștiga șansa să despice o pânză sau să frângă o navă în mii de așchii, izbind-o de stânci tăinuite. Vasele erau prea mari pentru a se bucura de hârjoana zburătorilor; o ambarcațiune pe mare se afla într-o continuă bătălie.

Dar aceste nave erau destul de în siguranță; furtuna trecuse și, abia pe la apus, cel mai devreme, se va mai fi ridicat una asupra lor. În Stormtown avea să fie sărbătoare la noapte; sosirea unei flote comerciale estice, de o așa mărime, era mereu un motiv de bucurie. Cel puțin o treime din vasele ce se aventurau în traversările periculoase dintre arhipelaguri sfârșeau înghițite de mare. Maris bănuia că grupul de nave avea să acosteze în mai puțin de o oră, judecând după poziția lui și puterea vântului. S-a mai rotit o dată deasupra, conștientă pe deplin de grația și libertatea ei în văzduh, spre deosebire de sforțările celor de jos, și a hotărât să ducă vestea spre Marea Shotan, în loc să se întoarcă imediat pe Colțul Mării. Ar fi putut chiar să îi aștepte, s-a gândit ea, curioasă în legătură cu încărcătura și mesajele lor.

***

În taverna gălăgioasă de pe faleză, Maris a băut vin peste măsură; i-l băgau pe gât clienții încântați, căci ea adusese vorba de apropierea flotei. Acum toată lumea se afla la docuri, petrecând și dându-și cu părerea despre ce cărau negustorii.

Când s-a auzit în văzduh strigătul ce vestea sosirea navelor – mai întâi o voce, apoi mai multe –, Maris s-a ridicat, împleticindu-se înainte, fără pic de echilibru, amețită de vin. Era să cadă, însă puzderia de trupuri din jurul ei, grăbindu-se spre ușă, a susținut-o și a purtat-o în aceeași direcție.

Afară, lucrurile o luaseră razna, iar Maris s-a întrebat o clipă dacă făcuse bine că rămăsese; nu vedea nimic, nu afla nimic în gloata entuziasmată și fără astâmpăr. Ridicând din

umeri, și-a croit încet drum afară din mulțime și s-a așezat pe un butoi răsturnat. Putea la fel de bine să stea deoparte, să ochească pe cineva care să o pună la curent. S-a sprijinit cu spatele de un zid neted din piatră și și-a încrucișat brațele, așteptând.

A trezit-o cineva care nu mai contenea să-i scuture umărul. A clipit de câteva ori, uitându-se în sus, drept în ochii străinului.

— Tu ești Maris? a întrebat el. Maris, zburătorul? Maris din Mica Amberly?

Era un băiat foarte tânăr, cu chip sever și cioplit, de pustnic: expresia îi era controlată, opacă și nu dezvăluia nimic. Așezați pe o asemenea frunte, ochii lui te înfricoșau – mari, negri și apoși. Părul ruginiu era tras precis pe spate, descoperindu-i fruntea lată, și înnodat la spate.

— Da, a răspuns Maris, îndreptându-și spatele. Eu sunt. De ce? Ce s-a întâmplat? Cred că am ațipit.

— Probabil, a rostit băiatul monoton. Am sosit cu vasul. Ei mi te-au arătat. Am crezut că poate ai venit să mă întâmpini.

— Ah!

Maris a privit rapid în jur. Gloata se împrăștiase. Docurile erau pustii, cu excepția unui grup de negustori ce stăteau pe o rampă și a unui echipaj de hamali care descărcau lăzi cu stofe.

— M-am așezat aici, așteptând, a mormăit ea. Pesemne că am ațipit. Nu prea am dormit azi-noapte.

Înfățișarea tânărului avea ceva supărător de familiar, s-a gândit Maris, cam ametită. S-a uitat mai îndeaproape la el. Hainele-i erau croite ca-n Est, dar simple: dintr-un material cenușiu, fără imprimeuri, gros și călduros, cu o

glugă ce atârna pe spate. Sub unul din brațe ținea o plasă din pânză, iar la brâu, vârât în teaca din piele, purta un cuțit.

— Ziceai că ești de pe navă? a întrebat ea. Scuze, sunt încă pe jumătate adormită. Unde sunt ceilalți marinari?

— Ei mănâncă sau beau, iar negustorii presupun că s-au dus la târg, a răspuns băiatul. Călătoria a fost grea. Am pierdut o navă în furtună, deși, în afară de doi oameni, toți au fost scoși din apă, în siguranță. După aceea locul s-a aglomerat și a fost inconfortabil. Marinarii s-au bucurat să coboare pe țărm.

Tânărul s-a oprit.

— Totuși, eu nu sunt matelot. Îți cer scuze. Am făcut o greșeală. Nu cred că ai fost trimisă să mă întâmpini.

Dintr-odată Maris și-a dat seama cine e personajul.

— Bineînțeles, a izbucnit ea. Tu ești elevul de la Templul Aerului.

Băiatul s-a întors înapoi spre ea.

— Iartă-mă! a zis ea. Uitasem complet de tine.

Maris a sărit de pe butoi.

— Mă numesc Val, s-a prezentat el, ca și cum se aștepta să însemne ceva pentru ea. Val din Arrenul de Sud.

— Prea bine, a replicat Maris. Tu știi cine sunt. Sunt sigură că...

Băiatul și-a mișcat desaga jenat. Mușchii din jurul gurii s-au crispat.

— Mi se mai zice și O-Aripă.

Ea n-a spus nimic. Dar chipul a dat-o de gol.

— Văd că mă cunoști, până la urmă, a rostit tânărul, puțin cam acid.

— Am auzit de tine, a recunoscut Maris. Intenționezi să intri în competiție?

— Intenționez să zbor, a răspuns Val. Muncesc pentru asta de patru ani.

— Înțeleg, a replicat ea cu răceală.

S-a uitat în sus, la cer, evitându-l. Se apropia apusul.

— Trebuie să mă întorc pe Colțul Mării, a adăugat ea. O să creadă că m-am înecat în ocean. Îi voi anunța că ai sosit.

— Nu ai de gând nici măcar să vorbești cu căpitanul? a întrebat-o el sardonic. Se află în taverna de peste drum; toarnă povești gloatei credule.

Val și-a înclinat capul spre una din clădirile dintr-o latură a docului.

— Nu, a răspuns Maris repezită. Dar mulțumesc!

Fata s-a întors să plece, dar s-a oprit auzindu-se strigată.

— Pot să închiriez o barcă să mă ducă pe Colțul Mării?

— Poți să închiriezi orice în Stormtown, a răspuns Maris, dar o să te coste. Există un feribot ce face curse regulat de la Debarcaderul din Sud. Poate e mai bine să-ți petreci noaptea aici și să iei feribotul mâine-dimineață.

Maris s-a întors din nou și s-a îndepărtat, pășind pe străzile pietruite, spre pavilionul zburătorilor, unde-și lăsase aripile. Se simțea puțin rușinată că-l abandonase așa brusc, când el bătuse atâta cale, doar pentru a deveni zburător, dar nu atât cât să facă drum întors. *O-Aripă,* și-a zis ea enervată. Era surprinsă că-și dezvăluise numele și chiar și mai uimită că venise să-și încerce iar norocul într-o competiție. Probabil era conștient de cum avea să fie întâmpinat.

***

— *Ai știut!* a strigat Maris, furioasă cât să nu-i pese că o aud elevii. Ai știut, iar mie nu mi-ai zis nimic!

— Normal că am știut, a replicat Sena.

Vocea-i era egală, iar ochiul ei sănătos privea la fel de impasibil și de fix ca acela bolnav.

— Nu ți-am spus mai devreme pentru că am bănuit că vei reacționa așa.

— Cum ai putut, Sena? i-a reproșat Maris. Chiar ai de gând să-l sprijini în competiție?

— Dacă-i destul de bun, a replicat Sena, și am toate motivele să fiu de părere că va fi întocmai. Mi-e lehamite să-l sprijin pe Kerr, dar nu și în ce-l privește pe Val.

— Tu nu știi ce credem despre el?

— *Credem?*

— Noi, zburătorii, a lămurit-o Maris, pierzându-și răbdarea.

A început să se plimbe în sus și în jos, în fața focului, apoi a făcut o pauză, uitându-se din nou la Sena.

— E imposibil să câștige din nou. Iar, dacă o face, crezi că asta va ține Aripiaschie deschisă? Academiile încă încearcă să uite prima lui victorie. Dacă învinge iar, Insularul de pe Colțul Mării ar...

— Insularul ar fi mândru și mulțumit, a întrerupt-o Sena. Am impresia că Val intenționează să se stabilească aici, dacă va câștiga. Nu înrădăcinații îl numesc O-Aripă, ci doar voi, zburătorii.

— Își zice *singur* așa, a răspuns Maris, ridicând din nou glasul. Și știi cum a căpătat porecla. Nici în anul în care a purtat aripile el nu a fost decât pe jumătate zburător.

Maris a început din nou să pășească nervoasă.

— La fel sunt și eu, a zis calm femeia mai în vârstă, privind flăcările. Un zburător fără aripi. Val are șansa de a zbura din nou, iar eu îl pot ajuta.

— Ai face orice să ai un elev câștigător, nu? a întrebat-o Maris acuzator.

Sena și-a întors chipul ridat, fixându-și ochiul sănătos, răscolitor asupra lui Maris.

— Ce-a făcut ca să-l urăști atât?

— Știi bine, a răspuns Maris.

— A câștigat o pereche de aripi, a adăugat Sena.

Lui Maris i-a părut dintr-odată o străină. S-a dat înapoi, întorcându-se cu spatele la femeia vârstnică, evitând săgetarea ochiului alb, hidos.

— Mi-a împins o prietenă la suicid, a zis Maris pe un ton grav, apăsat. Și-a bătut joc de durerea ei, i-a furat aripile; mai rămânea să o împingă cu propriile lui mâini de pe stâncă.

— Bazaconii! a pufnit Sena. Ari și-a luat singură viața.

— O cunoșteam pe Ari, a replicat Maris încetișor, cu fața tot spre foc. N-avea aripile de multă vreme, dar era un zburător adevărat, unul dintre cei mai buni. Toți o plăceau. Val n-ar fi putut niciodată să o înfrângă în luptă dreaptă.

— Dar a învins-o.

— Am vorbit cu ea în Cuib chiar după ce i-a murit fratele, a continuat Maris. A fost martoră la toată scena. Băiatul ieșise cu barca în larg, la pescuit de opah, iar ea zbura deasupra, veghindu-l. A văzut scila venind, dar fata se afla prea departe, iar vântul i-a spulberat țipetele de avertizare. A încercat să se apropie, însă nu a ajuns la timp. A văzut barca făcându-se țăndări, iar gâtul dihăniei s-a ridicat din apă, cu trupul fratelui ei între fălci. Apoi s-a scufundat.

— Nu ar fi trebuit să meargă la întrecere, a zis simplu Sena.

— Se afla doar într-o vacanță de o săptămână, a spus Maris. Nu a intenționat să participe. În ziua aia era în Cuib, dar părea atât de deprimată. Toată lumea a crezut că o vor înveseli jocurile, concursurile, cântecele și petrecerile. Cu toții am insistat să meargă, fără să ne treacă prin cap că o va provoca cineva. Nu în starea ei.

— Știa regulile stabilite de Consiliu, a stăruit Sena. Consiliul *tău,* Maris. Orice participant la competiție poate fi provocat, iar niciun zburător sănătos nu are voie să absenteze mai mult de doi ani la rând.

Maris s-a întors iar spre profesoară, încruntată.

— Vorbești despre lege. Dar ce-ai zice de omenie? Da, Ari ar fi trebuit să se țină deoparte. Dar voia cu disperare să-și vadă de viață și avea nevoie să se afle printre prietenii ei și să-și ia gândul de la tristețe o vreme. Am vegheat asupra ei. Pe-atunci era neîndemânatică, adesea părea să uite unde e și ce face, dar i-am purtat de grijă. Se bucura de concurs. Nu ne-a venit să credem când a provocat-o băiatul ăla.

— Băiat, a repetat Sena. Întocmai. Avea cincisprezece ani.

— Știa ce face. Juriul a încercat să-i explice situația, dar n-a vrut să-și retragă provocarea. A zburat bine, iar Ari a evoluat prost și gata. O-Aripă s-a întregit. La doar o lună după întâmplare s-a sinucis.

— Val se afla peste ocean la momentul ăla, a zis Sena. Zburătorii nu au avut niciun motiv să-l învinovățească și să-l evite așa și cu atât mai puțin să-l pedepsească la competiția din anul următor, pe Culhall. Provocare după provocare,

de la zburători retrași și copii abia ajunși la vârsta potrivită, de la cei mai buni și talentați.

— Pe-atunci nu exista nicio regulă care să interzică provocările multiple, a sărit Maris, apărându-se.

— Totuși, observ că acum există. A fost corect?

— Nu a contat. Oricum a pierdut la a doua întrecere.

— Da. O fată care se antrenase cu aripile de la șapte ani, al cărei tată era senior pe Mica Shotan a fost în stare să-l învingă, după ce Val reușise deja să doboare un concurent, a replicat Sena.

Profesoara a bolborosit ceva enervată și s-a ridicat încet de pe scaun.

— Și ce l-a impulsionat să zboare bine? îl aștepta o altă provocare și altele după ea. Și voi toți i-ați spus că oricum e doar un parvenit.

Sena s-a îndreptat spre ușă.

— Unde te duci? a vrut să știe Maris.

— La cină, a răspuns Sena posacă. Am să le dau vești elevilor mei.

***

Val a sosit a doua zi dimineața, la micul dejun. Sena scobea în coaja de ou, într-o liniște mohorâtă, pe când învățăceii îi aruncau priviri curioase. Maris se așezase mult mai departe de profesoară, ascultându-i pe S'Rella și pe robustul și tânărul Liane încercând să convingă un al treilea – o femeie ștearsă, tăcută, pe nume Dana, cea mai în vârstă dintre cadeți – să rămână la școală. Cu o seară în urmă, la cină, Sena anunțase numele celor cinci participanți la întrecere. Descurajată, Dana plănuia să se întoarcă acasă și să-și reia viața de unde o abandonase. S'Rella și Liane nu prea aveau

succes în strădania lor de a o face să se răzgândească. Din timp în timp, Maris adăuga câteva vorbe despre importanța dorinței, însă nu-i păsa cine știe ce. Adevărul era că Dana începuse mult prea târziu și, oricum, nu fusese niciodată cu adevărat talentată.

Toate discuțiile au contenit când Val a pășit în sală.

Băiatul și-a scos pelerina de călătorie, grea, din lână, și a lăsat desaga pe podea. N-ai fi zis că băgase de seamă liniștea ce se așternuse brusc sau felul în care ceilalți se holbau la el.

— Mi-e foame, a zis el. Aveți ceva mâncare în plus?

Cuvintele lui au spulberat vraja. Toată lumea a început să vorbească în același timp. Leya i-a adus un platou cu ouă și o cană de ceai, iar Sena s-a ridicat, l-a întâmpinat, zâmbind și l-a condus la masă ca să se așeze și să mănânce cu ea. Maris i-a țintuit cu privirea, tăcută și neliniștită, până ce S'Rella a început să o tragă de mânecă.

— Te-am întrebat dacă tu crezi că va învinge din nou, a zis fata.

— Nu, a răspuns Maris, prea tare.

Apoi s-a ridicat brusc.

— Nimeni nu a mai pierdut vreun frate de curând. Cum ar putea să câștige?

***

După-amiază, Val a făcut-o să-și regrete vorbele.

Sher și Leya fuseseră în văzduh toată dimineața, parcurgând circuite, pe când Sena le dădea instrucțiuni, țipând la ele de la sol, iar Maris le observa din aer. După-amiază era rândul S'Rellei și al lui Damen să folosească aripile academiei, dar Sena rezervase o pereche

pentru Val, căci stătuse țintuit la pământ o lună și avea nevoie să simtă vântul. S'Rella s-a oferit repede voluntar.

Când a ieșit Val, cu aripile împăturite, prinse pe spate, pe platforma de observație era mare înghesuială. Majoritatea elevilor veniseră să-l vadă zburând. Maris, cu aripile încă desfăcute, aștepta printre ei.

— Damen, a zis Sena, vreau să exersezi planarea azi. Zboară cât poți de jos, deasupra apei. Ține aripile întinse și ferme. Te clatini prea mult. Trebuie să-ți îmbunătățești tehnica de zbor. Dacă nu, într-o zi te vei prăbuși.

Profesoara s-a uitat la celălalt elev.

— Val, ai face bine doar să te relaxezi deocamdată. E timp mai încolo de alte exerciții.

— Nu, a răspuns Val.

Băiatul stătea drept, pe când doi dintre elevii mai mici îi desfăceau și fixau aripile.

— Zbor mai bine când n-am încotro. Stabilește un nivel de dificultate.

Tânărul l-a privit pe Damen, care se înclina, așteptând să-și ia zborul.

— Sau hai să ne întrecem.

Sena a scuturat din cap.

— E prea devreme, Val. O să te anunț când e timpul pentru jocuri.

Dar Maris și-a făcut loc înainte, dintr-o pornire impulsivă de a afla cât de priceput e infamul Val O-Aripă.

— Lasă-i să se întreacă, Sena, a propus ea. Damen s-a antrenat destul. Are nevoie de o fugăreală.

Damen se uita când la Maris, când la Sena, evident încântat de idee, dar nevrând să-și nesocotească dascălul.

— Nu știu, a zis el.

Val a strâns din umeri.

— Cum vrei. Oricum, mă îndoiesc că mi-ai fi fost un adversar puternic.

Pentru Damen, asta întrecea deja orice măsură. Băiatul era din fire foarte mândru cu statutul lui de unul dintre cei mai buni elevi de la Aripiașchie.

— Nu te mai umfla în pene, O-Aripă, s-a burzuluit el.

Cadetul a ridicat un braț și a arătat încolo, peste apă, către locul în care valurile se spărgeau și se înspumau la contactul cu muchia unei stânci, pe jumătate scufundate.

— Când suntem amândoi în aer și ne dă Maris semnul, facem trei ture dus-întors. De acord?

— De acord, a aprobat Val, analizând pietrele din depărtare.

Sena și-a strâns buzele, dar nu a comentat nimic. Văzând că nu mai există niciun fel de obiecție, Damen a surâs larg, a luat-o la goană și a plonjat. Vântul l-a prins și l-a ridicat pe coama lui. Băiatul s-a înălțat, s-a învârtit o dată deasupra liniei de țărm și a trecut pe deasupra colegilor de la sol. Umbra i se unduia de-a lungul stâncii. Val a pășit spre margine, cu aripile pe deplin întinse.

— Dă-mi cuțitul, Val, a zis S'Rella dintr-odată.

Ceilalți și-au îndreptat privirea către tânăr. Lama lui din obsidian, ornamentată și cu muchii fasonate din argint, era încă vârâtă în teaca de la șold.

Val a întins mâna spre el și l-a scos, uitându-se curios la obiect.

— Ce-i cu el?

— E tradiția zburătorilor, a zis Sena. Pe cer nu trebuie purtat niciun tăiș. S'Rella, ia-l tu. Îl vom pune bine.

S'Rella a dat să facă astfel, dar Val i-a făcut semn să se dea la o parte.

— A fost cuțitul tatălui meu, singurul lucru de valoare pe care l-a deținut vreodată. Îl iau cu mine pretutindeni.

Băiatul l-a înfipt înapoi în lăcașul lui.

— Dar e-n tradiția zburătorilor, a repetat eleva nedumerită.

Val a zâmbit sardonic.

— Ah, dar eu sunt doar pe jumătate zburător. Dă-te înapoi, S'Rella!

Iar când fata i-a făcut loc, s-a și aruncat în gol.

Maris a pășit către marginea din afară a platformei, între S'Rella și Sena. Cu toții îl priveau pe Val urcând în spirale spre Damen.

În spate fata îi auzea pe ceilalți vorbind despre noul elev.

— O-Aripă, a zis o voce, probabil a lui Liane.

Și Damen l-a numit la fel, după ce Val l-a ridiculizat. Esticul nu ratase nicio ocazie de a-și face dușmani, s-a gândit Maris. Apoi s-a întors către Sena, spunându-i același lucru.

— Zburătorii n-au ratat nicio șansă să și-l scoată de la inimă, a replicat Sena.

Până și ochiul ei bolnav era rotit în sus, privind cerul, unde Damen și Val dădeau rotocoale mari, unul în jurul celuilalt, ca două păsări de pradă, căutându-și punctele vulnerabile.

— Tu trebuie să dai startul, i-a amintit profesoara lui Maris.

Maris și-a strâns mâinile căuș și a strigat cât a putut de tare.

— Zburați!

Vântul i-a purtat vorbele până la ei.

Damen a ieșit primul din cerc, lunecând domol, lejer pe deasupra apei, ca și cum ar fi

avut tot timpul din lume. Val O-Aripă venea chiar în spatele lui, cu aripile argintii întinse, oscilând puțin ca o roză a vânturilor, înclinat mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, de parcă n-ar fi fost în echilibru desăvârșit. Ambii zburători se țineau la o altitudine mică. Maris a ridicat mâna, ca să-și ferească ochii din fața luminii solare, reflectată pe aripile lor.

Pe la jumătatea primei runde, Damen a câștigat distanță, iar Val a început să urce.

— Vântul se întețește, a observat Sena.

Maris a dat din cap. Se simțea și adierea unui vânt lateral. Trebuiau să zboare; nu le-ar fi venit prea ușor să lase briza să-i plimbe încotro își doreau.

Damen a ajuns la stânci cu mult înaintea competitorului său și a început a doua rundă. Dinspre cadeți s-a auzit un strigăt slab; Damen câștiga. Dar băiatul a pierdut timp; s-a întors prea încet și prea amplu, șovăind la un moment dat, când s-a pomenit cu vântul în față, până să apuce să-l stăpânească iar. Pe drumul înapoi a părut mai puțin stabil.

Val a început să cârmească tare înainte de a face cale întoarsă și a schimbat treptat direcția, în timp ce urca. Zbura mult mai sus decât Damen, dar la o distanță considerabilă, în spatele lui. Când tânărul a cotit, în cele din urmă, Damen se afla deja la jumătatea căii. Dar manevra lui Val a fost mai elegantă și mai îngrijită decât a rivalului.

— Damen îl bate, s-a entuziasmat Liane.

Cadetul a planat deasupra copiilor.

— Hei, Damen! a țipat Liane, cu mâinile pâlnie la gură. Du-te!

Damen s-a rotit lent – din nou, întoarcerea era prea amplă – și și-a aplecat aripa, în semn că auzise îndemnul, dar gestul l-a costat scump. A

pierdut vântul o clipă și a alunecat abrupt și periculos, iar când a trecut prin fața lor forma vechii fortărețe s-a așezat brusc între el și curentul principal. A planat alene, pierzând viteză și a trebuit să se zbată, ca să-și revină în forță.

Val nu a făcut nicio astfel de greșeală. El a virat scurt, suficient de sus, deasupra lor, așa că nu a pierdut nicio suflare de vânt, cât de mică. Iar dintr-odată părea să se miște și mai repede ca înainte.

— Val a câștigat, a observat Maris brusc.

Nu voise să spună cu voce tare, dar înainte să-și dea seama cuvintele îi și ieșiseră pe gură.

Sena zâmbea. S'Rella părea derutată.

— Dar, Maris, uite! Damen e în frunte acum.

— Damen planează doar dus de vânt, a răspuns Maris. Val se folosește de el. Căuta numai curentul potrivit, iar acum l-a găsit. Privește, S'Rella!

N-a durat mult. Avantajul lui Damen se micșora constant, când cei doi zburători se îndreptau pentru ultima oară către stâncă. Cadetul de la Aripiașchie a deviat grav din drum, încercând să se întoarcă mai întins decât înainte. Până să-și redreseze poziția, Val ajunsese la finiș. Peste câteva momente, Damen a părut vizibil uimit când umbra aripilor lui Val s-a lăsat asupra lui. Apoi pata neagră s-a mutat în fața tânărului cadet.

Elevii amuțiseră. Chiar și Liane.

— Transmite-i felicitările mele, a zis Maris.

S-a întors cu spatele și a intrat din nou în clădire.

***

Camera ei era rece și umedă. Maris a aprins focul în vatră și s-a hotărât să încălzească

kivasul pe care îl cumpărase din Stormtown. Bea din a treia ceașcă, în sfârșit relaxată, când Sena a venit pe nepusă masă și s-a așezat.

— Cum a mers antrenamentul? s-a interesat Maris.

— Se întrece cu toți, a răspuns Sena. Damen a făcut față binișor înfrângerii, dar nu i-a mai ars de altă cursă, așa că și-a cedat aripile pentru restul după-amiezii. Au fost toți nerăbdători să se pună la încercare.

Profesoara a zâmbit, mândră de entuziasmul lor.

— Le-a înfrânt lejer pe Sher și pe Jan, i-a umilit pe Kerr și pe Egon. Egon aproape că s-a prăbușit în ocean. Totuși, cursa cu S'Rella a fost strânsă. A folosit toate trucurile cu care l-a înfrânt pe Damen. E isteață.

— A făcut șase curse? s-a mirat Maris.

— Șapte, a corectat-o Sena zâmbitoare. Liane aproape că l-a bătut. Vântul bate foarte tare acum. I-a cam dat de furcă lui Val. E slab, nu-i așa puternic pe cât ar putea. O să am grijă să se îndrepte. Tracțiuni, flotări. Și apoi, bineînțeles că obosise până la el, dar Liane a insistat. Băiatul ăsta rezistă la vânturile aspre. E forțos ca o scila. Câteodată zici că își croiește drum pe cer doar prin puterea fizică, la felul în care își răsucește aripile. Totuși, Val l-a înfrânt. La mustață. Apoi a vrut și Leya să-l provoace, dar furtuna stătea să înceapă și i-am gonit pe toți înăuntru. Ce mai zici de O-Aripă acum, Maris?

În timp ce se gândea, fata i-a turnat Senei o cană de kivas.

— Cred că e în stare să zboare, a răspuns ea în final. Tot nu sunt de acord cu ce i-a făcut lui Ari. Și nu mi-a plăcut nici treaba de adineaori cu pumnalul. Însă nu pot să-i neg talentul.

— Va câștiga?

Maris a sorbit din băutură, lăsând căldura dulceagă să-i alunece în trup. Ea a închis ochii repede și s-a lăsat pe spate.

— Poate, a răspuns. Îmi vin în minte zeci de zburători care nu se stăpânesc atât de bine, pe cât a făcut-o el azi. La fel, știu o grămadă, mai buni, care îi cunosc trucurile și alte câteva pe deasupra. Spune-mi pe cine va provoca și îți dau un pronostic. În afară de asta – ei bine, viteza e doar un atu al zburătorului. În concurs vor avea în vedere și eleganța, și precizia.

— Corect, a zis Sena. Mă ajuți să-l pregătesc?

Maris privea fix la podeaua cenușie, din piatră.

— Mă pui într-o situație foarte dificilă, a răspuns ea. Și de dragul unei ființe care nici nu-mi place.

— Deci doar cei pe care îi tolerezi au dreptul să zboare? a întrebat Sena. Ăsta e principiul pentru care te-ai luptat acum șapte ani?

Maris a ridicat capul, întâlnind privirea insistentă a Senei.

— Știi bine că nu. Cei mai buni merită aripile.

— Și recunoști că Val e înzestrat, a adăugat Sena.

Femeia a băut din kivas, așteptând un răspuns.

Maris a încuviințat din cap reticentă.

— Dar *dacă* va câștiga, ceilalți nu vor uita trecutul. Îi spui tu Val, dar pentru ei va rămâne întotdeauna O-Aripă.

— Nu-ți cer să-i fii însoțitor pentru tot restul carierei lui, a replicat Sena acru. Te rog doar să mă ajuți acum, să-l ajuți pe Val să-și ia aripile.

— Ce vrei să fac?

— Nimic din ce n-ai făcut pentru ceilalți. Arată-i unde greșește. Învață-l lucrurile pe care le-ai acumulat tu în toți anii de zburător, ca și cum le-ai transmite propriului tău copil. Dă-i sfaturi. Impulsionează-l. Provoacă-l. E prea talentat ca să aibă de câștigat comparându-se cu micii mei aripiașchie și ai văzut azi cât de puțin e dispus să mă asculte. Sunt bătrână și oloagă și nu mai zbor decât în vise. Dar tu ești un înaripat activ și renumit ca fiind unul dintre cei mai buni. Va avea nevoie de tine.

— Mă întreb... a început Maris.

Apoi a sorbit ultima picătură de kivas din cană și a pus vasul deoparte.

— Ei bine, presupun că trebuie să-l sfătuiesc, dacă va accepta.

— Bun, a zis Sena.

Femeia a dat iute din cap și s-a ridicat.

— Îți mulțumesc! Acum, cu permisiunea ta, trebuie să mă ocup de alte treburi.

În pragul ușii, s-a oprit și s-a întors pe jumătate.

— Știu că îți e greu, Maris. Poate că, dacă l-ai cunoaște pe Val mai bine, v-ați apropia. El te admiră, să știi.

Maris a fost surprinsă de ultimele cuvinte ale profesoarei, dar a încercat să nu o arate.

— Eu nu-l pot admira pe el, a replicat fata. Și, cu cât mi se dezvăluie mai mult, cu atât descopăr din ce în ce mai puține lucruri cu care să simpatizez sau care să-mi placă.

— E tânăr, a spus Sena. Viața lui n-a fost ușoară și vrea cu orice preț să-și câștige aripile din nou – nu-i chiar atât de diferit de tine, cea de acum câțiva ani.

Maris a înghițit în sec, alungându-și furia, înainte să se lanseze într-o tiradă despre cât de diferit era de fapt Val O-Aripă de copila de pe

vremuri; vorbele ei ar fi părut doar ranchiunoase.

Tăcerea s-a prelungit, apoi a auzit îndepărtându-se pașii moi, incerți, ai Senei.

***

În următoarea zi a început antrenamentul final.

Cei șase concurenți au zburat de la răsăritul soarelui până la apus. Dintre copiii care nu participau, unii au plecat acasă, să-și viziteze familiile de pe Colțul Mării, din Insulele Shotan sau din alt ținut învecinat. Ceilalți, care băteau drum lung și primejdios pentru a ajunge pe insulele lor, s-au cocoțat pe o stâncă golașă, privind la tovarășii mai norocoși și visând la ziua în care și ei aveau să capete șansa de a-și câștige aripile.

Sena stătea dedesubt, pe platforma de aterizare, sfătuindu-i și încurajându-i pe novici. Din când în când, se sprijinea într-un baston din lemn, folosit însă mai des ca să gesticuleze și să dea indicații. Echipată, Maris îi însoțea în zbor; îi încercuia, îi urmărea, îi avertiza. Le-a impus ritmul S'Rellei, lui Damen, Sher, Leyey și Kerr, punându-i să se întreacă pe rând, câte doi, cerându-le să efectueze genul de acrobații aeriene despre care știa că vor impresiona juriul.

Lui Val i s-au oferit aripile la fel de des ca și celorlalți, dar Maris s-a surprins observându-l în liniște. Băiatul mai participase la competiție de două ori, s-a gândit ea; știa ce se așteaptă de la el. A-l trata la fel ca pe ceilalți cadeți ar fi însemnat a-l înjosi. Dar, conștientă de promisiunea făcută Senei, i-a analizat îndeaproape stilul de zbor, iar seara, la cină, l-a căutat.

În salon era aprinsă doar o vatră, băncile părând ciudat de pustii. Când a sosit Maris, o masă era ocupată de elevii ce nu concurau, iar Sena stătea la a doua, vorbind însuflețită cu Sher, Leya și Kerr. S'Rella și Val se așezaseră singuri, separat.

Maris l-a lăsat pe Damen să-i umple farfuria cu tocană de pește, apoi și-a turnat un pahar de vin alb și a mers să se alăture celorlalți.

— Cum e mâncarea? a întrebat în timp ce s-a așezat vizavi de Val.

Tânărul o privea destins, dar Maris nu putea citi nimic în ochii lui mari și negri.

— Excelentă, a răspuns el. Dar nici la Templul Aerului n-aveam de ce ne plânge. Zburătorii mănâncă bine. Chiar și cei cu aripi din lemn.

De lângă el, S'Rella a împins la o parte o bucată din flotorul nadei, cu vădită indiferență.

— Asta nu-i așa de bună, a zis fata. Damen face totul fără gust. Ar trebui să fii aici când gătesc eu, Val. Mâncarea sudică are o grămadă de condimente.

Maris a râs.

— Prea multe, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu mă refer la arome, a intervenit Val. Vorbesc de hrană. Tocana asta are patru sau cinci feluri de pește și bucățele de legume și cred că sosul e cu vin. Are o mulțime de ingrediente și niciunul nu e stricat. Dar zburătorii, Insularii și comercianții bogați s-ar putea plânge de o astfel de masă.

S'Rella părea jignită. Maris s-a încruntat și a pus cuțitul jos.

— Majoritatea înaripaților mănâncă modest, Val. Nu ne permitem să ne îngrășăm.

— Mi s-a dat pește împuțit și am mâncat tocană fără oscior de pește în ea, a replicat Val

cu răceală. Am crescut cu resturi de pe farfuriile zburătorilor. Voi fi bucuros să-mi petrec viața mâncând atât de *simplu*.

Ultimul cuvânt avea mult sarcasm.

Maris a roșit. Părinții ei adevărați nu fuseseră bogați, dar taică-său pescuia în apele insulei Amberly și nu suferiseră niciodată de foame. După moartea lui, când a adoptat-o Russ, nu-i lipsise niciodată nimic. Ea a sorbit puțin din vin și a schimbat subiectul.

— Val, am vrut să vorbesc cu tine despre întoarcerile tale.

— Da?

Tânărul a înghițit ultima bucată de pește și a împins deoparte farfuria goală.

— Fac ceva greșit, zburătorule?

A vorbit pe un ton atât de plat, încât Maris n-a reușit să-și dea seama dacă mai era sarcastic sau nu.

— Nu chiar greșit. Dar am observat că de fiecare dată alegi să te întorci în direcția vântului. De ce?

Val a ridicat din umeri.

— E mai simplu.

— Da, a recunoscut Maris. Dar nu mai bine. Te propulsează, dar necesită, de asemenea, un spațiu mai vast. Și tinzi să te rotești mai mult la o astfel de întoarcere, în special în cazul curenților înalți.

— Întoarcerea contra vântului e mai grea la altitudine mare, a replicat Val.

— Necesită mai multă forță, a admis Maris. Dar tu trebuie să lucrezi la asta. N-ar trebui să eviți dificultățile. Un obicei ca al tău ar putea părea inofensiv, dar o să trebuiască odată să te întorci contra curenților și ar fi bine să știi s-o faci cum trebuie.

Expresia lui Val era rezervată ca întotdeauna.

— Înțeleg, a aprobat el.

Prinzând curaj, Maris a atins un subiect mai delicat.

— Și încă ceva. Am văzut că ai purtat din nou cuțitul în timpul antrenamentului.

— Da.

— Data viitoare să nu se mai întâmple, l-a avertizat Maris. Nu cred că înțelegi. Indiferent de ce înseamnă obiectul ăla pentru tine, aici e vorba de legea zburătorilor. Niciun tăiș nu trebuie purtat cât ești pe cer.

— Legea zburătorilor, a pufnit Val glacial. Spune-mi, cine le-a dat zburătorilor dreptul de a impune reguli? Există cumva regulile fermierilor? Ale sticlarilor? Insularii fac legea. Singura lege. Dar l-am lăsat deoparte în anul în care am avut aripile. Am ascultat legea voastră, a zburătorilor. N-a făcut decât să mă înjosească. Am rămas tot O-Aripă. Ei, pe atunci eram doar un băiețel îngrozit de reguli, dar acum am crescut. Aleg să port cuțitul.

S'Rella s-a uitat la el întrebătoare.

— Dar, Val, cum poți să nesocotești legea zburătorilor, dacă vrei să fii zburător?

— N-am zis niciodată că voi deveni înaripat, a replicat el. Ci doar că intenționez să câștig aripile și să zbor.

Se uita când la Maris, când la S'Rella.

— S'Rella, nici tu nu vei fi zburător, de vei câștiga. Ține minte ce ți-am spus, dacă e să se întâmple. Vei fi ca mine, o parvenită.

— *Nu-i adevărat!* a izbucnit Maris, înfuriată. Eu nu m-am născut într-o familie de zburători, dar m-au acceptat ca pe una de-a lor.

— Oare? a întrebat Val.

Pe buze i s-a ivit un zâmbet mic, ironic și s-a ridicat de pe bancă.

— Vă rog să mă scuzați. Am nevoie de odihnă. Mâine trebuie să exersez întoarcerile contra vântului și îmi va fi de folos toată puterea.

Când a plecat, Maris s-a întins peste masă, vrând să ia mâna S'Rellei într-a ei, dar fata i-a aruncat o privire neliniștită și s-a tras înapoi.

— Trebuie să plec și eu, a spus ea, iar Maris a rămas singură.

A stat acolo mult timp, gândindu-se, și doar când Damen s-a apropiat de ea și-a amintit de mâncarea pe jumătate neatinsă din farfurie.

— Toți ceilalți s-au retras, i-a zis el încetișor. Ai de gând să termini de mâncat, Maris?

— Ah, a făcut ea, nu, îmi pare rău. Mi-e teamă că m-a distras ceva și s-a răcit.

Maris a zâmbit și l-a ajutat pe Damen cu vesela, apoi l-a lăsat să curețe în salon și a pornit de-a lungul coridoarelor întunecate, din piatră, în căutarea camerei lui Val.

A găsit-o doar după ce a greșit o dată drumul, iar mânia i-a crescut mergând mai departe. Era hotărâtă să lămurească lucrurile cu Val. Dar la bătăile ei insistente a răspuns nimeni alta decât S'Rella.

— Ce cauți aici? a întrebat Maris nedumerită.

S'Rella a ezitat, rușinată și nesigură. Dar din cameră s-a auzit vocea lui Val.

— Nu e obligată să răspundă, a zis el.

— Nu, bineînțeles că nu, a recunoscut Maris stingherită.

Nu avea niciun drept să se intereseze de ei doi, și-a dat ea seama. A atins-o pe fată, pe umăr.

— Îmi pare rău. Pot să intru? Vreau să vorbesc cu Val.

— Dă-i drumul, a făcut elevul, iar S'Rella i-a zâmbit lui Maris timid și a deschis ușa.

Ca în toată academia, odaia lui Val era mică, îmbibată de umezeală și rece. Băiatul aprinsese un foc în vatră, ca să mai îmblânzească răcoarea, dar până acum reușise doar pe jumătate. Maris a observat cât de golașă era încăperea, fără pic de obiecte personale sau decorațiuni care să transmită vizitatorului ceva despre ocupantul ei.

Val stătea întins pe podea, în fața focului, făcând flotări. Își aruncase cămașa pe pat și exersa pe jumătate gol.

— Ei? a început el fără să încetinească ritmul.

Maris se holba la el, îngrețoșată de ce vede. Val avea tot spatele crestat de linii și cicatrici albicioase, mărturii ale unor corecții aplicate cu multă vreme în urmă. Fata a trebuit să-și dezlipească ochii de la ele ca să-și aducă aminte de ce venise acolo.

— Vreau să discutăm, Val, a zis ea.

Tânărul a sărit în picioare, zâmbindu-i și gâfâind.

— Dă-mi cămașa, S'Rella, i-a cerut el, apoi și-a tras bluza peste cap.

— Despre ce vrei să vorbim?

Părul, acum desprins, îi cădea pe umeri într-o cascadă ruginie, îndulcindu-i rigiditatea chipului și făcându-l curios de vulnerabil.

— Pot să mă așez? a întrebat Maris.

Val a arătat către singurul scaun din cameră, iar Maris a stat jos. Tânărul a ocupat taburetul jos, de lângă foc. S'Rella s-a sprijinit de marginea patului îngust.

— N-am de gând să joc nicio șaradă cu tine, Val, a continuat Maris. Noi doi avem mult de muncă.

— Ce te face să crezi că eu mă joc? a întrebat băiatul.

— Ascultă-mă, a reluat ea. Îmi dau seama că ești plin de resentimente față de zburători. Te-au izolat, ți-au dat o poreclă insultătoare și ți-au luat aripile, poate pe nedrept, cu întrecerile multiple. Dar dacă lași asta să-ți învenineze sentimentele față de orice zburător, mi-e teamă că tu vei pierde. Recâștigă aripile în competiție și te vei alătura înaripaților pentru tot restul vieții. Dacă refuzi ca ei să-ți devină prieteni, vei rămâne singur. Asta îți dorești?

Val nu părea mișcat.

— Windhaven e plină de oameni și doar câțiva sunt zburători. Sau nu-i pui la socoteală pe înrădăcinați?

— De ce ești așa pornit să fii urâcios? Parcă îți morțiș să-ți faci dușmani. Poate ai impresia că zburătorii ți-au greșit și poate că ai dreptate. Dar în dispute există doar rareori un singur vinovat. Încearcă să înțelegi. Nici ce i-ai făcut tu lui Ari nu a fost inocent. Dacă îți dorești iertare, lasă deoparte ranchiuna pentru zburători. Acceptă și vei fi acceptat.

Val a schițat un surâs subțire, cu buzele lui ca niște linii.

— Ce te face să crezi că vreau să fiu acceptat? Sau iertat? Nu am făcut nimic să mă simt cu musca pe căciulă. Aș provoca-o pe Ari din nou. Din păcate, nu e disponibilă anul ăsta.

Lui Maris cuvintele i-au înghețat deodată pe buze, de furie.

— Vai, a replicat S'Rella uimită, în șoaptă, cum poți spune așa ceva? Fata s-a *sinucis*.

— Înrădăcinații mor în fiecare zi, a replicat Val, îndulcindu-și puțin glasul. Unii se și sinucid. Dar nimeni nu face mare caz sau nu le dedică melodii, nu le răzbună moartea

meschină și măruntă. Trebuie să-ți ferești spatele, S'Rella. Așa m-au învățat ai mei. Nimeni altcineva nu ți-l va feri.

Ochii i s-au mutat la Maris.

— Știi, ți-am cunoscut fratele, a zis el brusc.

— Pe Coll? a întrebat fata surprinsă.

— A fost pe Arrenul de Sud acum șapte ani, în drum spre Insulele Mărginașe. Cu el mai era un cântăreț mai bătrân.

— Barrion, a zis Maris. Mentorul lui Coll.

— Au stat o săptămână sau două, cântând în tavernele din docuri, în așteptarea unei nave care să-i ducă departe, în est. Atunci am auzit prima oară de tine, Maris din Mica Amberly. O vreme ai fost eroul meu. Frate-tău are o baladă despre tine.

— Acum șapte ani, a spus Maris. Trebuie să se fi întâmplat imediat după Consiliu.

Val a zâmbit.

— Era primul despre care auzeam. Aveam în jur de doisprezece ani, tocmai la vârsta la care un copil de zburător își primește aripile, dar, bineînțeles, nu speram la așa ceva. Până când fratele tău a sosit pe insula mea și a cântat despre tine și despre Consiliu și academii. Câteva luni mai încolo, când s-a deschis Templul Aerului, eu am fost printre primii elevi. Pe-atunci încă te îndrăgeam, pentru că făcuseși lucrul ăla posibil.

— Și ce s-a întâmplat?

Val s-a întors pe jumătate, așezat pe taburetul lui, și a întins mâinile spre foc.

— Am fost dezamăgit. Am crezut că deschiseseși lumea tuturor, căci până atunci aparținuse doar zburătorilor. Simțeam că te cunosc așa de bine. Eram naiv.

Tânărul s-a întors din nou, iar Maris s-a foit în scaun, simțindu-se inconfortabil, sub

privirea lui intensă, acuzatoare.

— Am crezut că semănăm, a continuat el. Am crezut că vrei să despici trupul scârnav al societății zburătorilor. Am aflat că mă înșelasem. Tot ce ți-ai dorit a fost să faci parte din toată schema. Visai la glorie, la statut, la bogăție și libertate, trăgeai să petreci în Cuib cu restul și să te uiți cu dezgust la înrădăcinații mizerabili. Ai îmbrățișat tot ce uram eu. Ironia e că nu poți fi zburător, oricât îți dorești. Nu mai mult decât mine, decât S'Rella, aici de față, decât Damen sau decât oricare dintre noi.

— Eu *sunt* zburător, a replicat Maris încet.

— Așa te lasă ei să-ți închipui, a răspuns Val, pentru că te străduiești așa de tare să te adaptezi, să le semeni. Dar amândoi știm că nu au cu adevărat încredere în tine sau că nu te acceptă, cum l-ar accepta pe unul de-ai lor. Ai aripi, dar ești încă suspectă, nu? Recunoști sau nu, tu ai fost prima O-Aripă.

Maris s-a ridicat. Cuvintele lui o înfuriaseră, dar nu voia să se descarce asupra lui ori să-și piardă demnitatea certându-se cu el în fața S'Rellei.

— Greșești, a zis ea cât putea de calm și de încet.

Dar apoi și-a dat seama că nu știa cum să-l contrazică.

— Îmi pare rău pentru tine, Val, a continuat. Urăști zburătorii și te dezgustă înrădăcinații. Disprețuiești pe oricine, în afară de propria persoană. Nu-ți vreau respectul sau recunoștința. Tu nu respingi doar privilegiile zburătorilor, ci și responsabilitățile lor. Ești absolut egoist și egocentrist. Dacă nu i-aș fi promis Senei, n-aș fi făcut nimic să te ajut să-ți recapeți aripile. Noapte bună!

Maris a ieșit din cameră. Val nu s-a clintit și nu a chemat-o înapoi. Dar, când ușa se închidea în urma ei, l-a auzit vorbindu-i S'Rellei:

— Vezi cum e, a zis el nepăsător.

În noaptea aceea Maris a visat iar și s-a răsucit în pat, trezindu-se cu așternuturile înfășurate în jurul ei, jilave de sudoare. Fusese mai rău ca înainte. Cădea, cădea la nesfârșit, prin aerul mort, și pretutindeni în jurul ei pluteau zburători, aruncându-se pe aripile lor argintii și privind-o fără să o ajute.

***

Antrenamentul a continuat zi de zi.

Sena a răgușit, a devenit tensionată și irascibilă și îi veghea pe cadeți ca un Insular tiranic. Damen și-a scurtat întoarcerile și a suportat zilnic cuvântările despre cum trebuia să-și folosească și mintea, nu doar brațele. S'Rella a lucrat la decolări și aterizări și la exercițiile de acrobație, căutând eleganța care să-i domolească forța. Sher și Leya, deja suficient de grațioase, au stat în aer ore în șir, la mare altitudine, punându-și la încercare rezistența. Kerr s-a pregătit în toate aspectele.

Iar Val O-Aripă a făcut ce dorea. Maris îl urmărea de la distanță, ca și pe ceilalți, și i se adresa foarte puțin. Îi răspundea la întrebări, în câteva rânduri i-a dat și sfaturi când el i le-a cerut și i-a arătat întotdeauna o amabilitate distantă și prudentă.

Preocupată exclusiv de zborul protejaților ei, Sena nu a observat nimic, dar cadeții au înțeles semnalele date de Maris și s-au detașat de Val. Băiatul contribuia singur la această situație; avea o limbă veninoasă și nicio remușcare în fața dușmanilor pe care îi colecționa. I-a zis lui Kerr pe șleau că nu are nicio șansă de câștig,

amărându-l, iar pe Damen îl batjocorea necontenit, mândru și încăpățânat, învingându-l iar și iar în curse amicale. Elevii, în frunte cu Damen, Liane și alți câțiva, au început curând să-l numească pe față O-Aripă. Dar, în caz că asta îl deranja cumva, băiatul nu a lăsat să se vadă nimic.

Izolarea lui Val nu era chiar totală. Dacă ceilalți îl excludeau complet, S'Rella îi rămăsese alături. Fata se purta mai mult decât amabil cu el; îi căuta compania, îi cerea sfatul, mâncau împreună și, ori de câte ori Sena forma perechile pentru întreceri, S'Rella era prima care îl provoca pe Val.

Maris ghicea rațiunea din spatele faptelor ei. Să-și pună puterile la încercare cu cele ale unui zburător mai bun o ajuta mai mult decât orice altceva să învețe și să treacă peste slăbiciuni. Iar Maris știa că S'Rella era hotărâtă să câștige aripile anul acela. Existau și alte motive, mai puțin practice, pentru care fata se simțea atrasă de Val. Mica sudistă păruse întotdeauna puțin nelalocul ei printre cadeții de la Aripiașchie, toți estici. Gătea altfel, vorbea cu un accent care abia se simțea, spunea chiar și alte povești, la întâlnirile lor. Val O-Aripă, din Est, era la fel de rupt de societatea aceea, iar Maris credea că e normal ca cele două păsări insolite să zboare împreună.

Totuși, pe Maris o nemulțumea să-i vadă pe copii vorbind. S'Rella era tânără și ușor de impresionat, iar Maris nu-și dorea să fie influențată de ideile lui Val. În plus, o relație prea strânsă cu O-Aripă ar fi scos-o din grațiile celorlalți zburători, iar S'Rella era suficient de sensibilă pentru a fi rănită astfel.

Dar Maris și-a izgonit grijile într-un cotlon îndepărtat al minții și nu a intervenit cu nimic.

Acum nu avea timp de probleme personale; trebuia să-i antreneze pe micii aripiașchie pentru adevărata provocare.

La finalul fiecărei zile de antrenament se întrecea cu fiecare elev în parte. Cu două zile înainte de plecarea programată spre locul competiției, vântul bătea tare din nord, iar dinții lui tăiau ca ferăstrăul în trupurile rebegite ale elevilor. Din clipă în clipă se făcea mai frig.

— Nu trebuie să așteptați, le-a zis Maris. E prea frig ca să stați degeaba. După ce ieșiți din cursă, ajutați-l pe următorul elev cu aripile și apoi puteți intra.

Efortul o încălzea pe Maris, dar o și obosea. În final, epuizată și începând să simtă cu adevărat gerul, Maris a văzut că rămăsese singură cu Val.

Umerii i-au căzut moi. Nu se așteptase ca el să se mai afle acolo. Să se întreacă acum, când băiatul se odihnise, iar ea era frântă... A privit la cerul violet, agitat, și a lins sarea uscată adunată în colțul buzelor.

— E târziu pentru zbor, a spus ea. Vânturile sunt vijelioase și se întunecă. Ne putem întrece altă dată.

— Vânturile vor fi cu atât mai mult o provocare, a răspuns Val.

Ochii lui îi țintuiau insensibili pe ai lui Maris, iar atunci ea a știut, cu o strângere de inimă, că băiatul așteptase mult o astfel de ocazie.

— Sena s-ar putea îngrijora, a început ea vag.

— Bineînțeles, dacă zborul cu cadeții te-a obosit...

— Odată am zburat treizeci de ore fără să mă odihnesc, a replicat ea înțepată. Nu-mi vine de hac o după-amiază de joacă.

Val zâmbea batjocoritor. Maris și-a dat seama că îi picase în cursă.

— Pune-ți aripile, a hotărât ea.

Nu s-a oferit să-l ajute, dar se vedea că băiatul se obișnuise să se echipeze singur. Maris a încercat să-și întindă mușchii discret, spunându-și că o înfrângere în fața lui, la cât de obosită se simțea și la ce vânturi capricioase bătea, n-ar fi însemnat nimic. Iar el trebuia să știe asta.

— Ca de obicei? De două ori dus și întors?

Maris a dat din cap că da, privind dincolo de valurile învolburate și cenușii, spre vârful ascuțit al stâncii din îndepărtare, pe care o foloseau ca linie de finiș. Oare de câte ori zburase într-acolo astăzi? De treizeci de ori? Mai mult? Nu mai conta. Avea să parcurgă ultimele două ture ca și cum ar fi fost primele; așa o îmboldea mândria.

— Cine va juriza? a întrebat Maris.

Val a potrivit în loc ultimele două spițe.

— O să ne dăm seama, a răspuns. Asta-i tot ce contează. Eu plec primul. Tu dai semnalul. De acord?

— Da.

Maris l-a urmărit cum din câțiva pași a ajuns rapid la marginea stâncii și s-a aruncat în față. Trupul i s-a clătinat pe curenții contrari ca o bărcuță pe o apă agitată, până ce băiatul a preluat controlul, a cotit la dreapta și a început să urce.

Maris a tras o gură bună de aer în piept și a încercat să-și limpezească gândurile. A alergat ușor înainte și și-a luat avânt. S-a aflat o clipă în picaj, după care aripile ei au captat curenții și a fost ridicată. Nu s-a grăbit să ajungă la nivelul lui Val, înălțându-se într-o spirală neregulată, rezervându-și cele câteva clipe pentru a-și intra

din nou în mână, astfel încât trupul ei să știe cum să folosească mai bine vântul.

Când l-a prins din urmă, cei doi zburători și-au dat precauți roată unul altuia, căznindu-se să-și păstreze pozițiile, în bătaia vânturilor zbuciumate. Privirile li s-au intersectat, iar Maris s-a uitat în altă parte, drept în față, către stânca ce le servea de reper.

— Pe locuri... Start! a strigat ea și au început cursa.

Vânturile suflau cu forță, dar nestatornice. Curentul predominant din nord era întrerupt ba dintr-o direcție, ba dintr-alta, de rafale. Spre est, cerul era tot acoperit de o pătură de nori negri, forme adunate buluc, gata de furtună. Maris a privit tăria neliniștită și a început din nou să avanseze în altitudine, căutând pe înălțimi un curent mai stabil și mai puternic. Se zbătea să nu se abată de la drum; rafalele o împingeau în toate părțile, cerându-i toată atenția și obligând-o să se întoarcă tot timpul pe jumătate și să-și corecteze poziția. Nu-și permitea niciun fel de ocoliș.

Deși nu-l căuta cu privirea, Maris îl zărea adesea pe Val. Uneori plana sub ea, dar cel mai adesea i se alătura, periculos de aproape. Zbura bine, iar pe ea nu o ajuta cu nimic să-și dea seama că tânărul se folosea de toate sfaturile pe care i le dăduse. I-a venit atunci în minte că nu avea să fie ușor sau simplu să-l învingă. Apoi Val s-a năpustit înainte.

Maris a fost cuprinsă de un val de adrenalină și și-a smucit corpul spre stânga, să prindă curentul schimbător ce-i dăduse lui impulsul. Poate că i se zicea O-Aripă printre inamici, dar în aer știa cum să și le folosească pe amândouă. Cursele împotriva cadeților o înmuiaseră, și-a zis Maris. Reflexele ei erau întârziate.

În față, doar puțin mai înainte, aripile lui Val măturau creasta stâncii, din jur, împrejur. Maris a observat că băiatul s-a întors în direcția vântului, făcând un ocol larg și legănându-se puțintel, dar prinzând viteză cu fiecare clipă. Apoi, s-a îndreptat spre platou.

Hotărâtă să-l întreacă, Maris a zburat periculos de aproape de rocă. Vârful aripii a zgâriat piscul, iar impactul ușor a dezechilibrat-o, dându-i bătaie de cap. Zburătorul a tăiat aerul strâmb, pierzând avântul și încetinind, cu inima în gât, înainte să preia din nou controlul. Val mărise distanța dintre ei. Ea se simțea recunoscătoare că măcar tânărul nu-i văzuse stângăcia.

Maris pierduse altitudine, dar deasupra rocilor a prins un curent ascendent puternic și dintr-odată a început din nou să se înalțe. Zbura nestăpânită, gândindu-se doar la nevoia imperioasă de viteză, căutând și mișcându-se până ce găsi un curent stabil pe care-l putea urma.

Vântul a adus-o mai aproape de Val, dar era așa de pornită să-i treacă în față, încât abia a băgat de seamă că se apropia de uscat. Brusc, Maris a fost trasă în jos, prinsă ca într-un cârlig de un curent ce a smuls-o asemenea unei gheare înghețate. Val reușise cumva să evite capcana și zbura în continuare înaintea lui Maris, pe când ea încerca să-și oprească prăbușirea și se înclina, ca să se elibereze de vântul păcătos. Tânărul a dat un rotocol deasupra fortăreței și a estimat direcția curenților, după fumul subțire ce se înălța din coșurile academiei. Apoi a pornit din nou înapoi, zburând din ce în ce mai sus, înainte ca Maris să-și redreseze poziția.

În seara aceea cerul însuși parcă îl favoriza pe Val, s-a gândit Maris, copleșită de resentimente, când cotea la rândul ei. Vânturile se jucau cu ea și o încetineau, suflând aiurea ori de câte ori încerca să le stăpânească, dar pe Val îl lăsau să zboare liber. Băiatul părea aproape să nu-și dea seama de fluctuațiile riscante ale furtunii și găsea mereu, în tumultul permanent, cel mai lin și sigur curent pe care să alunece.

Maris a știut atunci că pierduse cursa. Val se afla mult deasupra ei, știind că altitudinea înseamnă adesea viteză. Fetei i-ar fi luat prea mult să ajungă la nivelul lui, chiar dacă găsea traiectoria optimă. A încercat să recupereze distanța dintre ei, lupta împotriva rafalelor haotice o epuizase, iar conștiința faptului că era deja prea târziu i-a răpit dorința de a mai depune vreun efort. Val a pierdut câteva clipe coborând pentru aterizare, dar tot a trecut peste stâncă, a doua și ultima oară, cu o lungime de aripă înaintea ei. Tânărul câștigase, fără îndoială.

Maris se simțea prea stoarsă de puteri din cauza cursei ca să-i mai zâmbească băiatului când au atins amândoi solul, nisipul fin din groapa de aterizare, și prea tristă ca să mai simuleze nepăsarea. În liniște, și-a dat jos aripile cât a putut de repede. Degetele-i amorțite alunecau des și dibuiau fără rost curelele. În cele din urmă, tot fără a scoate o vorbă, și-a aruncat aripile peste umăr și s-a îndreptat spre fortăreața dărăpănată.

Val i-a blocat drumul.

— Nu voi spune nimănui, a zis el.

Capul lui Maris s-a ridicat brusc și a simțit un val de rușine inundându-i fierbinte obrajii.

— Nu-mi pasă de ce spui – despre orice – nimănui!

— Cum?

Zâmbetul lui abia zărit o lua în zeflemea și și-a dat seama de cât de goale îi sunaseră cuvintele. Evident că-i păsa.

— N-a fost un concurs cinstit, a izbucnit ea și, în aceeași clipă, a regretat acuza neconvingătoare și puerilă.

— Nu, a recunoscut Val, pe un ton suficient de plat, încât Maris să nu-și dea seama dacă intenționase sau nu să fie ironic. Ai zburat toată ziua, pe când eu am fost odihnit. N-aș fi putut niciodată să te bat, dacă eram amândoi într-o stare bună. Știm cu toții.

— Am mai pierdut și înainte, a replicat Maris, încercând din greu să-și controleze emoțiile. Nu mă deranjează.

— Înțeleg, a spus Val. Foarte bine.

Apoi tânărul a zâmbit din nou.

Maris a ridicat iritată din umeri, iar aripile i-au zgâriat spatele.

— Sunt foarte obosită, a făcut ea. Te rog să mă scuzi.

— Sigur.

Val s-a dat la o parte, iar Maris a pășit greoi pe lângă el, a străbătut ostenită parcela cu nisip și a început să urce treptele roase, acoperite de mușchi, ce duceau la intrarea dinspre mare a fortăreței. Dar în capătul lor, un impuls a făcut-o să ezite și să privească înapoi, înainte de a se ascunde înăuntru.

Val nu o urmase. Băiatul stătea tot pe platou, așezat pe prund. Se profila ca o siluetă subțire în crepusculul ce-și strângea faldurile, cu aripile strânse, sprijinite ușor pe un umăr. Se uita dincolo de întinderea mării, unde un vultur-gunoier solitar naviga în cercuri neregulate, pe fundalul norilor roșii de la apus.

Pe Maris a trecut-o un fior și apoi a pășit înăuntru.

Întrecerea anuală era o festivitate ce ținea trei zile. Mai demult, nu aveau loc decât jocuri și petreceri la care se bea, fără nicio miză, în afară de orgoliul personal. Pe atunci, evenimentul nu era atât de amplu și se ținea, în mod tradițional, în Cuib. Dar cu șapte ani în urmă se înființase sistemul de provocări și de atunci numărul participanților-zburători crescuse considerabil și fusese nevoie să mute competiția pe insule.

Insularii contribuiau bucuroși, punând la dispoziție locuri de cazare și de muncă. Pentru poporul lor, acelea erau zile de sărbătoare, ce atrăgeau hoarde de vizitatori de pe alte plaiuri, înzestrați cu multe monede din metal. Înrădăcinații vedeau puține spectacole asemănătoare, iar pentru mulți dintre ei zburătorii erau tot personaje din povești romanțioase sau de aventuri.

În anul acela concursul se desfășura pe Skulny, o insulă nici mare, nici mică din nord-estul Micii Shotan. Insularul de pe Colțul Mării tocmise o navă pentru Sena și cadeți, iar un mesager-alergător tocmai adusese vorbă că barca aștepta în singurul port al insuliței. Aveau să plece odată cu fluxul de seară.

— Pornim la drum pe întuneric, a bombănit Sena, așezându-se lângă Maris, la micul dejun. Căutăm necazul cu lumânarea.

Kerr și-a ridicat nasul din farfuria cu budincă.

— Ah, dar trebuie să navigăm odată cu fluxul, a zis el entuziasmat, de asta plecăm seara.

Sena i-a aruncat o privire usturătoare, cu ochiul ei cel bun.

— Știi o grămadă despre navigație, nu?

— Da, doamnă. Fratele meu, Rac, e căpitan pe un vas de comerț, unul dintre cele mai mari trei vase, iar celălalt frate e tot marinar, deși este doar ajutor pe un feribot. M-am gândit că... ei bine, înainte să vin la Aripiașchie, voiam să devin și eu matelot. Seamănă cel mai bine cu zborul.

Sena s-a cutremurat.

— E ca zborul, dar fără control, dar cu greutăți legate de tine, care te trag în mare. E ca și cum ai zbura orb, da, asta-i viața pe mare.

Vorbise tare cât să o audă toți, iar încăperea s-a umplut de hohote de râs. Kerr a roșit și s-a concentrat asupra castronului.

Maris s-a uitat la Sena cu înțelegere, încercând să nu râdă, de dragul elevului. Deși nu mai zburase de ani buni, profesoara nu scăpase niciodată de teama, aproape ilogică, a zburătorilor de călătoria pe mare.

— Cât va dura? a întrebat Maris.

— Ah, cu voia vânturilor, se aude că vom face trei zile, cu oprire în Stormtown. Ce contează? Ori ajungem acolo, ori ne înecăm cu toții.

Profesoara a privit-o pe Maris.

— Tu zbori azi spre Skulny?

— Da.

— Bun, a zis Sena, întinzându-se să o atingă pe braț. Atunci, nu trebuie să piară toată lumea. Avem două perechi de aripi pe care le vom folosi în competiție. Ar fi o prostie să le luăm cu noi pe barcă...

— Navă, a corectat-o Kerr.

Sena i-a aruncat o privire.

— Barcă sau navă, ar fi o tâmpenie. Putem la fel de bine să le dăm un rost. N-ai vrea să iei cu tine doi cadeți? Zborul lung le va fi un bun exercițiu.

Maris s-a uitat în jos, la masă, și a simțit cum toți cei de aproape de ea au încetat dintr-odată orice mișcare. Nu se mai ridica nicio lingură, nu se mai clintea niciun maxilar, în așteptarea răspunsului ei.

— E o idee bună, a răspuns Maris, zâmbind. O iau cu mine pe S'Rella și...

A ezitat, încercând să se hotărască asupra celui de-al doilea însoțitor.

La două mese mai jos, Val a lăsat lingura și s-a ridicat.

— Merg eu, a anunțat el.

Privirile li s-au întâlnit la jumătatea drumului.

— S'Rella și Sher sau Leya, a zis ea, neîncrezătoare. Ele au cea mai mare nevoie de un astfel de zbor.

— Atunci eu rămân cu Val, a intervenit S'Rella timid.

— Iar eu aș prefera să călătoresc cu Leya, a adăugat și Sher.

— Vor merge S'Rella și Val, a încheiat Sena iritată. Și să nu mai aud niciun comentariu! Dacă noi, restul, murim pe mare, ei doi au cele mai mari șanse să devină zburători și să ne cinstească amintirea.

Profesoara a împins deoparte bolul cu budincă și s-a întors pe bancă.

— Acum trebuie să mă întâlnesc cu stăpânul nostru, Insularul, și să o lingușesc un pic. Ne vedem înainte să porniți spre Skulny.

Maris abia a auzit-o; privirea îi era încă pironită pe a lui Val. Tânărul i-a surâs cu zâmbetul lui îngust, apoi s-a întors și a urmat-o pe Sena afară din cameră. S'Rella a plecat și ea imediat după.

Kerr vorbea cu ea, și-a dat Maris seama deodată. S-a concentrat din nou și i-a zâmbit

băiatului.

— Scuze. Nu te-am auzit.

— Nu e așa de periculos, a zis el încetișor. Iar călătoria spre Skulny, cu atât mai puțin. Sunt doar câteva mile de ocean deschis, în porțiunea dintre Mica Shotan și Skulny. În cea mai mare parte vom urma țărmul insulelor Shotan, fără să pierdem niciodată din vizor uscatul. Iar navele nu sunt așa de fragile pe cât crede ea. Știu multe despre nave.

— Sunt sigură, Kerr, a zis Maris. Sena gândește doar ca un zburător. După libertatea de a avea propriile ei aripi, îi vine greu să călătorească pe mare și să-și pună viața în mâinile celor ce manevrează pânzele și ale timonierului.

Kerr și-a mușcat buza.

— Cred că pricep, a recunoscut el, fără convingere. Dar, dacă toți zburătorii socotesc așa, nu sunt prea isteți. Nu-i așa de primejdios pe cât zice ea.

Satisfăcut, Kerr și-a reluat masa.

Maris se adâncea în gânduri, pe măsură ce mânca. Băiatul avea dreptate, și-a dat ea seama, cu un sentiment vag de neliniște; zburătorii erau adesea prea limitați în felul lor de a gândi, judecând dintr-o singură perspectivă. Dar faptul că verdictul aruncat de Val asupra lor, a tuturor, era oarecum întemeiat o tulbura mai mult decât era dispusă să recunoască.

După aceea, i-a căutat pe S'Rella și pe Val. Nu se aflau în camerele lor și nici în vreun alt loc comun și nimeni nu părea să aibă habar unde plecaseră după ce părăsiseră salonul. Maris a rătăcit pe coridoarele întunecate și reci, până când s-a pierdut de-a dreptul, alegându-și calea în funcție de zonele luminate, de torțele prinse în nișe.

Se gândea să strige după ajutor și să râdă de cât de neajutorată se simțea în rețeaua de ziduri, când a auzit, foarte slab, murmur de voci și s-a grăbit într-acolo. A cotit încă o dată la dreapta și i-a găsit pe elevi împreună, șezând apropiați într-un alcov îngust, cu o fereastră, ce dădea spre mare. Ceva din felul în care stăteau aplecați unul spre celălalt arăta un moment de intimitate, iar lui Maris i-a sărit dintr-odată țandăra.

— V-am căutat peste tot, a început ea abrupt.

S'Rella s-a întors pe jumătate cu spatele la Val și s-a ridicat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea zeloasă.

— Știți că vom zbura spre Skulny, nu? a zis Maris. Puteți fi gata de plecare într-o oră? Tot ce vreți să luați cu voi puteți împacheta și da Senei.

— Pot fi gata într-un minut, a răspuns S'Rella, iar zâmbetul ei i-a înmuiat lui Maris încordarea.

— Am fost așa de fericită când m-ai ales! N-ai idee ce înseamnă pentru mine.

Cu chipul luminat, fata a sărit înainte și a îmbrățișat-o pe Maris.

Amica ei a cuprins-o în brațe.

— Ba cred că am, a răspuns ea. Acum dă-i bice și pregătește-te!

S'Rella și-a luat repede la revedere de la Val și a plecat. Maris a rămas, urmărind-o, apoi s-a întors către băiat, șovăind.

Val mai privea, încă zâmbind, spre tunelul în care dispăruse S'Rella, dar cu el se întâmpla ceva. Maris și-a dat seama că era un surâs sincer. Asta se petrecuse. Pe chipul băiatului se citea afecțiunea, iar înfățișarea-i părea mai

blândă, mai umană, decât îi fusese vreodată dat lui Maris s-o vadă.

Apoi ochii i s-au mutat fulgerător la ea, iar surâsul s-a modificat ușor. Colțurile gurii au tresărit ușor, iar acum el îi adresa zâmbetul lui Maris, batjocoritor și ostil.

— Nu ți-am mulțumit că m-ai *ales,* a zis el. Am fost așa de fericit când ai spus că pot zbura cu tine!

— Val, a comentat Maris, pe un ton ostenit, poate că nu ne suntem pe plac unul altuia, dar avem de făcut un zbor lung împreună. Ai putea încerca măcar să te porți civilizat. Nu mă lua peste picior. Ai de gând să-ți strângi lucrurile?

— Nu mi le-am despachetat niciodată, a răspuns băiatul. Îi voi da valiza Senei și voi purta cuțitul. E singurul lucru ce contează. Nu-ți face griji, voi fi gata.

Val a ezitat.

— Și nu te voi deranja pe Skulny. Când aterizăm, îmi găsesc singur cazare. E bine așa?

— Val... a început Maris.

Dar tânărul s-a întors și a continuat să privească fix, cu chipu-i glacial și impenetrabil, prin ferestruica celulei la cerul nestatornic, înnorat.

***

Sena i-a adus pe ceilalți cadeți pe platou, ca să-i vadă pe Maris, S'Rella și Val plecând. Cu toții se veseleau, râdeau și glumeau, întrecându-se care să-i ajute cu aripile pe cei trei eroi. Pe grup pusese stăpânire o bucurie sălbatică și neastâmpărată, contagioasă; Maris simțea ea însăși cum se însuflețește și pentru prima oară aștepta concursul cu nerăbdare.

— Lăsați-i în pace, lăsați-i în pace! striga Sena râzând. Sigur n-o să poată zbura cu voi

toți agățați de aripi.

— Aș vrea să poată, a mormăit Kerr și și-a apăsat nasul roșu ca para de la vânt.

— Veți avea ocazia, a zis S'Rella, parcă apărându-se.

— Nu-ți poartă nimeni pică, s-a repezit Leya.

— Ești cea mai bună dintre noi, a completat Sher.

— Lăsați-o mai moale! a intervenit Sena, punându-și un braț pe după umerii Leyei și cu celălalt cuprinzând-o pe Sher.

— Acum mergeți! Vă vom face cu mâna și ne vom întâlni din nou pe Skulny.

Maris s-a întors către S'Rella și a văzut că fata o urmărea cu atenție, cu tot corpul crispat și pregătit pentru cel mai mic semn. Și-a amintit de primele ei zboruri, când încă nu-i venea să creadă că are aripi. A atins-o pe S'Rella pe umăr și i-a vorbit cu blândețe.

— Vom sta toți trei aproape și vom zbura încetișor, a spus ea. Cascadoriile sunt pentru întrecere – acum ne vom concentra doar pe zbor. Știu că va fi o călătorie lungă pentru tine, dar nu trebuie să te îngrijorezi – ai suficientă forță pentru a parcurge o distanță dublă. Doar relaxează-te și ai încredere în tine. Te voi veghea, dar nu vei avea cu adevărat nevoie de mine.

— Îți mulțumesc, a zis S'Rella. Voi face tot ce pot.

Maris a încuviințat din cap și le-a făcut semn elevilor, iar Damen și Liane au venit în față și i-au desfăcut aripile, spiță cu spiță, întinzând materialul argintiu, până ce aripile au atins șase metri. Apoi dusă a fost, plonjând de pe stâncă, însoțită de un cor de urări de bine și cuvinte de despărțire, spre adierea vântului, rece,

susținută, mirosind vag a ploaie. A făcut un ocol, privind-o pe S'Rella cum decolează și analizând-o, ca și cum s-ar fi aflat în concurs.

Nu încăpea îndoială că fata progresase mult în ultima vreme. Stângăcia dispăruse. Pe margine nu a ezitat, ci s-a desprins corect de pe platoul fortăreței, simțind bine vântul și începând aproape imediat să se înalțe.

— Nu cred deloc că aripile tale sunt din lemn! i-a strigat Maris.

Apoi s-au răsucit amândouă pe cer, așteptându-l înfrigurate pe Val.

Tânărul stătuse proptit de ușă în timpul ceremoniei voioase și al pregătirilor, izolat de restul, cu chipul inexpresiv și prudent. Avea deja aripile pe umeri, căci și le pusese fără ajutor. Acum se îndrepta liniștit spre grupul de elevi și viitori zburători și s-a oprit cocoțat pe buza râpei, cu un picior pe jumătate în afară. A desfăcut minuțios primele trei spițe, dar nu le-a fixat.

Val și-a strecurat apoi mâinile printre buclele curelelor, s-a îndoit de la mijloc, a îngenuncheat și s-a ridicat din nou în picioare.

Damen a dat să-l ajute să-și desfacă aripile, dar Val s-a întors și i-a zis ceva caustic – Maris s-a rotit deasupra, dar vântul a dus cuvintele aiurea, iar Damen a rămas perplex.

Apoi Val a râs și a sărit.

S'Rella tremura vizibil în aer, aripile i se scuturau de la șocul suferit. De dedesubt Maris a auzit pe cineva țipând, iar pe altcineva blestemând.

Val a căzut, drept ca o săgeată, patru metri, opt metri...

Și dintr-odată prăbușirea s-a oprit – aripile răsăriseră ca din senin, scânteind în soare, împrăștiind în jur sclipiri alb-argintii, pe

măsură ce se deschideau, aproape vii. Aerul șuiera pe lângă ele, iar Val a prins curentul, l-a domolit și l-a încălecat. Brusc, zbura, măturând suprafața brizanților iute ca vântul și ca gândul, apoi s-a tras înapoi, înălțându-se, avântându-se. Valurile, pietrele și moartea rămâneau doar o amintire în urma lui, iar Maris auzea vag ecoul hohotului de râs triumfător, smuls de vânt.

S'Rella se blocase, privindu-l încă pe Val. Maris îi striga comenzi, iar fata a ieșit din amorțeala în care se afla, răsucindu-și aripile într-o parte și înclinându-se din nou spre uscat. Deasupra fortăreței, cu stânca ei golașă, încălzită de soare, eleva a găsit un curent ascendent puternic și a urcat din nou în siguranță.

Dedesubt, Sena îi striga sudalme lui Val și își agita bastonul, stăpânită de o furie isterică. Băiatul nu-i dădea atenție. El se înălța tot mai sus, iar dinspre cadeții adunați pe platou s-au ridicat pocnetele stângace ale aplauzelor.

Maris a pornit pe urmele lui, cotind. A ieșit din traseul circular și s-a îndreptat peste mare. Val se afla deja înaintea ei. Dar de data asta zbura domol și se răsfăța cu succesul acrobației lui.

Când l-a ajuns, zburând cât îndrăznea de aproape de el – deasupra și puțin în spate, la dreapta –, Maris a început să-l ocărască, împrumutând liberă cuvinte din vocabularul mult mai amplu al Senei.

Val i-a râs în nas.

— A fost primejdios, fără rost și prostesc, a țipat Maris. Puteai să mori... o spiță blocată... dacă nu le-ai fi scuturat destul de tare...

Val nu contenea cu hohotele.

— A fost riscul meu, i-a strigat el. Și nu le-am scuturat... am instalat arcuri... mai bine decât Corbul.

— Corbul a fost un nesocotit, a urlat ea. E mort de mult... ce înseamnă el pentru tine?

— Fratele tău a cântat și melodia aia, a țipat Val.

Apoi a cotit și a plonjat, departe de ea, încheind brusc discuția.

Amorțită și dându-și seama că n-are rost să-l mai urmărească pe Val, Maris s-a întors și a căutat-o pe S'Rella, care o urma la câteva zeci de metri mai în spate, dedesubt. Maris s-a lăsat în jos să i se alăture, încercând să-și liniștească inima ce bătea ca zănatica, vrând să-și relaxeze mușchii încordați și să simtă vântul.

S'Rella era palidă ca o fantomă și zbura aiurea.

— Ce s-a întâmplat? a urlat ea când Maris s-a apropiat. Puteam să *mor*.

— A fost o cascadorie, i-a răspuns Maris. Un zburător pe nume Corbul făcea asta. Val a inventat propria lui variantă.

S'Rella a zburat în tăcere un moment, gândindu-se la spusele lui Maris, apoi culoarea i-a revenit vag în obraji.

— Am crezut că l-a împins cineva, a strigat ea. O cascadorie... A fost minunat.

— A fost o tâmpenie! a replicat Maris.

În sinea ei se simțea îngrozită că S'Rella își bănuise colegii că l-ar fi împins pe Val spre moarte. Tânărul o influențase, s-a gândit cu amărăciune.

După cum prezisese, restul zborului a fost ușor. Maris și S'Rella au planat aproape una de cealaltă, Val înainte și mult mai sus, preferând, din câte se pare, compania ploierilor. L-au urmărit cu greu întreaga după-amiază.

Vânturile prielnice i-au împins, purtându-i constant spre Skulny, astfel încât nu a fost nevoie decât să se relaxeze și să planeze. Din timp în timp devenea plictisitor, dar Maris nu regreta nicio clipă. Au trecut pe lângă coasta Marii Shotan, împânzită de flote comerciale, risipite pretutindeni dincolo de micile orașe din porturi, aducând cu ele o captură cât se putea de mare pe vreme liniștită. Au mai văzut din aer și Stormtown, golful lui imens, din centrul urbei, morile de vânt, patruzeci sau cincizeci la număr, lopătând de-a lungul întregului țărm – S'Rella a încercat să le numere, dar moriștile au rămas în urmă înainte să termine măcar jumătate. Iar în largul mării, între Mica Shotan și Skulny, aproape de apus, au zărit o scila, cu gâtul înălțat din apele verzi-albăstrii și rândurile de înotătoare agitându-se puțin sub suprafață. S'Rella părea entuziasmată. Auzise vorbindu-se despre scile toată viața ei, dar aceea era prima pe care o vedea cu propriii ei ochi.

Au ajuns pe Skulny doar cu puțin înainte să se înnopteze. Când se roteau, pregătindu-se de aterizare, au observat dedesubt niște siluete. Așezau felinare pe prăjini de-a lungul plajei ca să-i ghideze pe zburătorii întârziați. Mica așezare a înaripaților din apropiere scânteia deja luminată și era tare însuflețită: petrecerile, și-a zis Maris, începeau devreme în anul acela.

Maris a încercat să facă din aterizarea ei un exemplu pentru S'Rella, dar chiar când era pe brânci, scuturându-și nisipul din păr, a auzit-o pe fată lovind cu un bufnet solul și și-a dat seama că eleva sigur fusese prea preocupată de propria ei aterizare ca să mai bage de seamă cât de neîndemânatică sau iscusită fusese profesoara ei.

Urale de veselie s-au auzit deodată în jurul lor. Mâini dornice să le sprijine s-au întins către ele.

— Să te ajut, zburătorule? Pot să te ajut, te rog?

Maris s-a lăsat pe un braț puternic și a privit drept în față un băiat cu părul încâlcit de vânt. Chipul îi era înflăcărat de încântare; se afla aici pentru gloria momentului alături de zburători și se simțea, probabil, în al nouălea cer că insula lui găzduiește competiția.

Dar, când el o ajuta pe Maris, și un altul pe S'Rella, deodată s-au auzit iar foșnetul vântului la atingerea cu aripile și o altă bufnitură. Maris s-a uitat într-acolo, zărindu-l pe Val. Fetele îl pierduseră din vedere undeva aproape de apus, iar Maris crezuse că se afla deja la sol.

Băiatul s-a ridicat stângaci în picioare, cu aripile mari clătinându-i-se pe spate, iar două tinere s-au îndreptat către el.

— Să te ajutăm, zburătorule.

Replica suna aproape ca un refren.

— Să te ajutăm, zburătorule, iar mâinile lor s-au și repezit asupra lui.

— La o parte! s-a răstit el furios.

Fetele au sărit înapoi, speriate, și chiar și Maris s-a uitat în sus. Val se purta mereu calm și controlat; izbucnirea aceea nu-l caracteriza.

— Vrem doar să te ajutăm cu aripile, zburătorule, a zis fata cea mai îndrăzneață.

— Voi n-aveți pic de mândrie? s-a oțărât Val.

Elevul își dezlega singur curelele.

— N-aveți altceva de făcut decât să vă gudurați pe lângă zburătorii care vă tratează ca pe niște gunoaie? Ce sunt părinții voștri?

— Tăbăcari, zburătorule, a răspuns fata serioasă.

— Atunci, mergi de-nvață tăbăcăria, a replicat el. E o meserie mai onorabilă decât să slujești pentru înaripați.

Tânărul i-a întors spatele și a început să-și împăturească aripile cu grijă.

Între timp, Maris și S'Rella se eliberaseră și ele de echipament.

— Poftim! a zis băiatul care o ajutase pe Maris când îi întindea aripile strânse îngrijit.

Dintr-odată stânjenită, Maris s-a căutat în buzunare și i-a întins băiatului o monedă de fier. Înainte acceptase întotdeauna ajutorul, fără plată, dar ceva din spusele lui Val atinsese o coardă sensibilă.

Însă băiatul a izbucnit în râs și i-a refuzat banii.

— Nu știi, a zis el, că-ți poartă noroc să atingi aripile unui zburător?

Apoi a plecat și, când băietanul se îndrepta țintă spre tovarășii lui, Maris a văzut că pe plajă mișunau copii. Se aflau peste tot, ajutând cu prăjinile, jucându-se în nisip, așteptând ocazia să ajute un înaripat.

Dar, privindu-i, Maris s-a gândit la Val și s-a întrebat dacă pe insulă mai erau alții nu atât de încântați de zburători și de competiție, alții care rămăseseră acasă făcându-și inimă rea, bosumflați și purtând ranchiună castei privilegiate, ce ocupa cerul de pe Windhaven.

— Să-ți iau aripile, zburătorule? s-a auzit o voce tăioasă, iar Maris s-a uitat într-acolo.

Era Val, maimuțărindu-se.

— Poftim! a zis el pe tonul lui normal și i-a întins aripile pe care le purtase. Presupun că le vrei ca să le pui la păstrare.

Maris a luat aripile, ținând stângace câte o pereche în fiecare mână.

— Unde te duci?

Val a ridicat din umeri.

— E o insulă mărișoară. Trebuie să existe pe undeva un oraș-două, o tavernă-două și un pat în care să dorm. Am câteva monezi.

— Ai putea veni la cabană cu mine și cu S'Rella, a replicat Maris ezitant.

— Oare? a făcut Val, cu o voce absolut nepăsătoare.

Zâmbetul i-a tremurat pe buze.

— Ar fi o scenă interesantă. Presupun că mai dramatică decât decolarea mea de azi.

Maris s-a încruntat.

— N-am uitat, a spus ea. Știi, S'Rella s-ar fi putut răni. A șocat-o plonjonul tău prostesc. Trebuie să...

— Cred că am mai auzit toate astea și înainte, a întrerupt-o Val. Scuză-mă!

Băiatul s-a întors și a plecat, pășind repede de-a lungul plajei, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

În spatele ei, Maris a auzit-o pe S'Rella râzând și vorbind cu ceilalți tineri, împărtășindu-le bucuria primului ei zbor lung. Când Maris s-a apropiat, fata s-a desprins de grup și a alergat spre ea, prinzând-o de mâini.

— Cum m-am descurcat? a întrebat ea fără răsuflare. Cum a fost?

— Știi prea bine; nu vrei decât să te laud, i-a răspuns Maris pe un ton ce se dorea deopotrivă glumeț și dojenitor.

— Foarte bine. O să-ți spun. Ai zburat ca și cum n-ai fi făcut altceva toată viața, ca și cum te-ai născut pentru văzduh.

— Știu, a zis S'Rella timidă.

Apoi a izbucnit într-un râs voios.

— A fost minunat. Nu mai vreau nimic. Doar să zbor!

— Știu cum te simți, a zis Maris. Dar în momentul ăsta ne-ar prinde bine odihna. Hai să intrăm, să ne așezăm lângă foc și să vedem cine a mai ajuns devreme.

Dar, când s-a întors, S'Rella încă stătea pe loc. Maris a privit-o întrebătoare și apoi a înțeles; S'Rella se temea de reacția celor din cabană. Până la urmă, ea era o străină și, fără îndoială, Val îi împuiase capul cu povești despre cum fusese el respins.

— Ei, a făcut Maris, ai putea să intri, dacă nu cumva ai chef să te întorci la noapte. Tot o să te întâlnească la un moment dat.

S'Rella a dat din cap, puțin timorată, și au început să urce panta pietruită spre cabană.

Era o clădire mică, de două camere, din piatră albă, moale, bătută de intemperii. Sala principală, bine luminată și supraîncălzită de un foc sălbatic, era zgomotoasă, aglomerată și neprimitoare, după curățenia aerului de afară. Fețele zburătorilor păreau să se contopească, pe când Maris căuta chipuri familiare ale unor prieteni speciali. S'Rella stătea emoționată în spatele ei. Și-au agățat aripile pe cârligele atârnate de-a lungul pereților și și-au croit drum prin cameră.

Un tip bărbos, masiv, la vârsta a doua, turna un lichid în oala imensă cu un conținut înmiresmat, ce atârna deasupra focului. Omul urla sudalme la un musafir care cerea de-ale gurii. Ceva din înfățișarea lui i-a atras atenția lui Maris, după ce trecuseră de el și, simțind un șoc scurt, straniu, l-a recunoscut pe bucătarul obez. Când îmbătrânise și se îngrășase Garth atât de tare?

Păși spre el, când niște brațe delicate au cuprins-o din spate, îmbrățișând-o cu foc, și

Maris a simțit adierea slabă a unui parfum floral.

— Shalli! a zis ea întorcându-se.

I-a observat pântecele rotund.

— Nu mă așteptam să te găsesc aici – am auzit că ești însărci...

Shalli i-a pecetluit buzele cu degetul.

— Șșș! Mă bate Corm la cap destul. Și îi tot spun că micul nostru zburător trebuie să învețe încă de pe acum. Dar, sincer, am grijă. Am zburat ușor și domol. Nu puteam rata ocazia! Corm a vrut să iau o barcă. Poți să-ți imaginezi?

În timp ce vorbea, chipul frumos și viu al lui Shalli trecea de la o expresie comică la alta.

— Nu ai de gând să concurezi?

— Ah, nu! N-ar fi corect. Eu cu pasagerul extra.

Femeia și-a bătut abdomenul ușor cu palma și a râs.

— Sunt în juriu. Și i-am promis lui Corm că după aceea voi rămâne acasă și voi fi o mămică bună până ce se naște copilul, în cazul în care nu intervine vreo urgență.

Maris a simțit cum o înghiontește vina, știind că „urgențele“ ce o făceau pe Shalli să zboare se datorau doar absenței ei de pe Amberly. Dar după competiție își jurase să stea acasă și să-și vadă de datorii.

— Shalli, mi-ar plăcea să faci cunoștință cu o prietenă de-ale mele, a zis Maris.

S'Rella se pitea timidă în spatele zburătorului, așa că Maris a împins-o ușor înainte.

— Ea e S'Rella, cea mai promițătoare elevă a noastră. A zburat cu mine azi, de la Aripiașchie; a fost cel mai lung zbor al ei de până acum.

— Aaa! a făcut Shalli, arcuindu-și sprâncenele.

— Ea e Shalli. Vine din Mica Amberly, ca mine. Ea mi-a fost însoțitor când abia învățam să folosesc aripile.

Cele două s-au salutat politicos. Apoi, măsurând-o din cap până-n picioare, Shalli i-a zis S'Rellei:

— Noroc la concurs! Totuși, ai face bine să nu-l bați pe Corm. Cred că aș lua-o razna, să-l am în jurul casei tot timpul!

Shalli a zâmbit, dar S'Rella părea să fi luat gluma în serios.

— Nu vreau să fac rău nimănui, a spus ea, dar cineva trebuie să piardă. Vreau să câștig, ca orice alt zburător.

— Păi, nu-i tocmai același lucru, a murmurat Shalli. Dar eu doar glumeam, copilă. N-ai vrea să-l provoci pe Corm, serios! N-ai avea cine știe ce șanse.

A privit spre celălalt colț al camerei și a continuat:

— Te rog, scuză-mă, Corm a găsit un taburet pentru mine, iar acum se presupune că trebuie să mă așez, dacă nu vreau să-i rănesc sentimentele. Vorbim mai încolo, Maris. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, S'Rella.

Cele două prietene au urmărit-o îndepărtându-se ușor prin încăperea aglomerată.

— N-aș avea...? a întrebat S'Rella, cu vocea gâtuită.

— N-ai avea ce?

— Nicio șansă în fața lui Corm.

Maris a privit-o tristă, neștiind ce să răspundă.

— E foarte bun, a reușit să rostească, în cele din urmă. Zboară de aproape douăzeci de ani și a câștigat premii în multe întreceri. Nu,

probabil că nu ai fi un adversar redutabil. Dar nu-i o rușine, S'Rella.

— Care dintre ei e? a întrebat fata.

Maris a râs.

— Ah, da. Jumătate dintre fetele înrădăcinate de pe Amberly se îndrăgosteau de el când era tânăr. Toate au rămas cu inima frântă când s-a căsătorit cu Shalli.

Remarca i-a adus din nou zâmbetul pe buze S'Rellei.

— Pe insula mea toți băieții visau la S'Landra, zburătorul nostru. Ai fost și tu îndrăgostită de Corm?

— Niciodată. Îl cunoșteam prea bine.

— MARIS!

Urletul se auzise dinspre stâlpii de susținere, atrăgând atenția întregii mulțimi. Garth o striga din partea cealaltă a camerei, făcându-i semn să se apropie.

Chipul lui Maris s-a luminat de un surâs generos.

— Vino, a zorit-o ea pe S'Rella, trăgând-o prin îmbulzeală, dând ușor din cap și salutând vechi cunoștințe pe măsură ce înainta.

Când a ajuns la el, Garth a zdrobit-o într-o îmbrățișare formidabilă, apoi a împins-o în spate, ca să se uite la ea.

— Pari obosită, a concluzionat el. Zbori prea mult.

— Iar tu, a completat ea, mănânci prea mult.

Maris și-a înfipt un deget în burta ce-i atârna bărbatului peste curea.

— Ce-i asta? Nești odată cu Shalli?

Garth a pufnit în râs.

— Ah, a mârâit el, e vina surorii mele. Știi că-și face singură berea. Are o mică afacere. Trebuie să o ajut, bineînțeles, cumpărând din când în când.

— Probabil că ești un client fidel, a zis Maris. Când ți-ai lăsat barbă?

— Cam acum o lună, două. Mi se pare că nu te-am văzut de o jumătate de an.

Maris a dat din cap în semn că da.

— Dorrel era îngrijorat pentru tine ultima oară când am fost împreună în Cuib. Zicea ceva despre o beție, iar tu nu ai mai ajuns.

Bărbatul s-a încruntat.

— Ah, a făcut el, da, știu tot. Dorrel nu mai contenește cu reproșurile. Am fost bolnav, atâta tot, nu-i mare mister.

Garth s-a întors la foc și a amestecat în tocană.

— O să fie de mâncare în curând. Ți-e foame? Am făcut-o singur, în stil sudist, cu o grămadă de mirodenii și vin.

Maris s-a întors.

— Ai auzit, S'Rella? Se pare că vei avea parte de mâncare bună.

A împins-o pe fată înainte, să-l cunoască pe Garth.

— S'Rella e cadet la Aripiașchie, unul dintre cei mai buni. O sa lase un biet suflet fără aripi anul ăsta. S'Rella, el e Garth din Skulny, una dintre gazdele noastre aici și un vechi prieten.

— Nu atât de vechi! a protestat Garth.

Bărbatul i-a zâmbit fetei.

— Măi să fie! Ești frumoasă cum era Maris înainte să slăbească și să se extenueze. Zbori la fel de bine?

— Încerc, a răspuns S'Rella.

— E și modestă, a zis el. Ei bine, pe Skulny știm să tratăm zburătorii, chiar și începători. Spune-mi dacă vrei ceva. Ți-e foame? Mâncarea va fi gata îndată. De fapt, poate mă ajuți cu mirodeniile. Știi, nu sunt chiar din Sud; poate nu am înțeles corect cum se face.

Garth a luat-o de mână și a adus-o mai aproape de foc, apoi i-a băgat pe sub nas o lingură plină cu tocană.

— Ia gustă! Zi-mi ce crezi!

Pe când S'Rella sorbea, Garth i-a aruncat o privire lui Maris și a arătat ceva cu degetul.

— Uite, ești chemată, a observat el.

Dorrel stătea în pragul ușii, ținând încă aripile-i strânse în mâini, strigând la ea, acoperind vacarmul petrecerii.

— Du-te, a îndemnat-o Garth cu asprime. O să-i dau de lucru S'Rellei. Până la urmă, eu sunt gazda.

Apoi a împins-o pe Maris spre ușă.

Fata i-a zâmbit și și-a croit drum prin sala ce devenise și mai neîncăpătoare. După ce și-a agățat aripile, Dorrel i-a venit în întâmpinare. A cuprins-o în brațe și a sărutat-o scurt. Maris s-a trezit că tremură când s-a sprijinit de trupul bărbatului.

Când i-a dat drumul, în ochii lui se citea îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Dorrel. Tremuri.

A privit-o cu atenție.

— Și arăți obosită, epuizată.

Maris i-a zâmbit forțat.

— Garth a zis același lucru. Nu, sunt în regulă. Serios.

— Ba nu ești. Te cunosc prea bine, scumpo.

Bărbatul și-a pus mâinile lui blânde, familiare, pe umerii ei.

— Serios. Nu-mi poți spune?

Maris a oftat. Și-a dat seama brusc că se simțea într-adevăr obosită.

— Cred că eu nu mă cunosc, a șoptit ea. N-am dormit prea bine în ultima lună. Am coșmaruri.

Dorrel și-a petrecut un braț pe după umerii ei și a condus-o prin mulțimea de zburători spre o masă mare, din lemn, de lângă perete, plină cu sticle de vin, lichior și mâncare.

— Ce fel de coșmaruri? s-a interesat el.

Dorrel a turnat un vin bogat, roșu, în două pahare și a tăiat două felii de brânză albă, sfărâmicioasă.

— Doar unul. Cad. Mă prăbușesc, fără să am pic de vânt, lovesc valurile și mor.

Ea a luat o bucățică de brânză și a înghițit-o cu o gură zdravănă de vin.

— E bun, a zis ea zâmbind.

— Așa și trebuie. Doar e din Amberly! Dar te îngrijorezi atât pentru vis? N-am crezut că ai fi superstițioasă.

— Nu, a răspuns Maris, însă nu e doar asta. Nu pot explica. Doar că... nu-mi dă pace. E mai mult de atât.

Fata a ezitat.

Dorrel îi privea chipul, așteptând.

— Competiția, a continuat ea. S-ar putea să fie probleme.

— Ce fel de probleme?

— Mai știi când ne-am întâlnit în Cuib? Ți-am zis atunci că unul dintre elevii de la Templul Aerului se îmbarcase pe o navă, spre Aripiașchie.

— Da, a răspuns el, sorbind din vin. Și ce-i cu asta?

— Băiatul se află acum pe Skulny, are de gând să participe și nu e un elev oarecare. E vorba despre Val.

Chipul lui Dorrel era împietrit.

— Val?

— O-Aripă, a zis Maris în șoaptă.

Dorrel s-a încruntat.

— O-Aripă, a repetat el. Păi, atunci, înțeleg de ce ești supărată. Nu m-aș fi gândit niciodată că o să mai încerce. Se așteaptă să fie primit bine?

— Nu, a răspuns Maris. Știe cum stau lucrurile. Iar părerea lui despre zburători nu e cu nimic mai bună decât a noastră despre el.

Dorrel a ridicat din umeri.

— O să fie neplăcut, dar nu trebuie să-ți strice sărbătoarea, a adăugat bărbatul. O să fie ușor de ignorat și nu-mi imaginez că ar fi nevoie să ne îngrijorăm cu privire la o eventuală victorie a lui. N-a mai pierdut nimeni vreo rudă recent.

Maris s-a tras un pic înapoi. Vocea lui părea dintr-odată aspră, iar zeflemeaua sunase crud pe buzele lui. Și, cu toate astea, fuseseră exact cuvintele pe care i le spusese și ea lui Val în ziua sosirii, la academie.

— Dorr, a zis fata, e bun. Se antrenează de câțiva ani. Cred că o să câștige. Are talent. Știu bine, doar ne-am întrecut.

— V-ați întrecut? s-a mirat Dorrel.

— La antrenament, a răspuns ea. La academie. Ce...?

El a golit paharul și l-a pus deoparte.

— Doar n-o să-mi spui că l-ai ajutat și pe el. Pe O-Aripă?

— Îmi e elev, iar Sena m-a rugat să lucrăm împreună, a stăruit Maris, cu încăpățânare. Nu mă aflu acolo să fac favoruri și să-i sprijin doar pe cei care-mi plac.

Dorrel a tras o înjurătură și a prins-o de braț.

— Hai afară, i-a zis el. Nu vreau să vorbesc așa ceva aici, unde ne-ar putea auzi cineva.

Aerul era rece, iar vântul bătea dinspre ape, îmbibat de sare. De-a lungul plajei prăjinile fuseseră ridicate, iar felinarele aprinse, pentru

a-i întâmpina pe călătorii-zburători nocturni. Maris și Dorrel s-au îndepărtat de cabana aglomerată și s-au așezat împreună pe nisip. Majoritatea copiilor plecaseră acum și cei doi erau singuri.

— Poate că de asta m-am temut, a spus Maris cu amărăciune în glas. Știam că ai să te împotrivești. Dar nu pot face excepții – noi nu ne permitem să facem excepții. Nu înțelegi? Nu vrei să încerci măcar să înțelegi?

— Aș putea, a replicat el. Dar nu promit să și reușesc. De ce, Maris? Nu e un înrădăcinat oarecare, nu-i un mic aripiașchie ce se visează zburător. El este O-Aripă, pe jumătate zburător, chiar și atunci când avea aripi. El a ucis-o pe Ari. Ai uitat?

— Nu, a răspuns Maris. Nu-s bucuroasă de situația cu Val. E greu să-ți placă ceva la el, urăște zburătorii, iar asupra lui parcă bântuie fantoma lui Ari. Dar *trebuie* să-l ajut, Dorr. Din cauza a ceea ce am făcut acum șapte ani. Aripile trebuie să fie ale celor care le folosesc mai bine, chiar dacă sunt... ei bine, ca Val. Răzbunători, mânioși și fără inimă.

Dorrel a scuturat din cap.

— Nu pot fi de acord, a replicat el.

— Mi-aș dori să-l cunosc mai bine, a zis Maris, ca să pot înțelege de ce e așa. Cred că i-a urât pe zburători încă dinainte să-l numească O-Aripă.

Fata s-a întins și l-a luat de mână.

— Când nu se izolează în castelul lui de gheață, acuză tot timpul, face remarci acide. Din câte spune el, și eu sunt o parvenită, chiar dacă pretind altceva.

Dorrel a privit-o și i-a strâns mâna cu putere.

— Nu, a zis el. Tu ești un zburător, Maris. Să nu-ți fie frică!

— Oare? a întrebat ea. Nu sunt sigură că știu ce e un înaripat. Înseamnă mai mult decât a avea doar aripi și a zbura bine. Și Val a avut aripi și se descurcă onorabil, dar tu însuți ai zis că e doar pe jumătate zburător. Dacă înseamnă să... ei bine, să accepți lucrurile cum sunt, să îi disprețuiești pe înrădăcinați și să nu-i ajuți pe cadeți, de teamă că îi vor răpi dreptul unui prieten zburător... dacă la asta se rezumă, nu cred că sunt ca voi. Și câteodată mă întreb dacă nu cumva încep să-i dau dreptate lui Val.

Dorrel i-a dat drumul, dar a rămas cu ochii țintă la ea. Chiar și pe întuneric ea îi simțea apăsarea privirii îngrijorate.

— Maris, a zis el ușurel. Eu sunt un zburător, născut moștenitor al aripilor. Val O-Aripă sigur mă urăște pentru asta. Dar tu?

— Dorr, a replicat ea jignită, știi bine că nu-i așa. Te-am iubit și am avut întotdeauna încredere în tine... ești cu adevărat cel mai bun prieten al meu. Dar...

— Dar... a repetat el ca un ecou.

Maris nu putea să se uite la partenerul ei.

— N-am fost mândră de tine când ai refuzat să vii la Aripiașchie, a îndrăznit ea.

Vacarmul îndepărtat al petrecerii și tumultul melancolic al valurilor spălând plaja parcă ocupaseră întreaga lume. În final, Dorrel a întrerupt tăcerea.

— Mama mea a fost zburător și bunica înaintea ei și, generații la rând, perechea de aripi pe care o port a rămas în familia noastră. Înseamnă foarte mult pentru mine. Copilul meu, de voi avea vreodată unul, va zbura și el într-o bună zi. Tu nu te-ai născut în tradiția asta și mi-ai fost cea mai dragă persoană din lume. Ai demonstrat mereu că meritai aripile, cel puțin la fel de mult ca orice fiu de zburător.

Ar fi fost o nedreptate îngrozitoare să-ți fie refuzate. Sunt mândru că te-am putut ajuta. Sunt mândru că am luptat alături de tine în Consiliu, dar acum am impresia că am avut alte idealuri. După cum înțelegeam eu atunci, ne-am războit pentru dreptul oricărei persoane ce își dorea îndeajuns de mult și muncea din greu să devină zburător. Nu încercam să distrugem marea tradiție a zburătorilor, să aruncăm aripile și să-i lăsăm pe înrădăcinați și pe aspiranți să se bată pentru ele, ca vulturii-gunoieri asupra unui maldăr de pește. Voiam, sau așa am crezut, să deschidem cerul, să deschidem Cuibul, să dăm accesul în lumea zburătorilor oricui se dovedea demn să poarte aripi. M-am înșelat? Am luptat de fapt ca să renunțăm la tot ce ne face speciali și diferiți?

— Nu mai știu, a răspuns Maris. Acum șapte ani nu mă puteam gândi la nimic mai frumos decât să fii zburător. Și nici tu. Nu ne-a dat niciodată prin cap că există oameni care ar vrea să ne poarte aripile, dar resping toate valorile noastre. Nu ne-am gândit niciodată, dar ei există. Iar noi le-am permis și lor să acceadă la cer, Dorr. Am schimbat mai multe decât credeam. Iar acum nu le putem întoarce spatele. Societatea s-a schimbat și trebuie să o acceptăm și să îi facem față. Poate că nu ne convin roadele faptelor noastre, dar nu le putem nega. Val e una dintre ele.

Dorrel s-a ridicat și și-a scuturat nisipul de pe haine.

— Eu nu pot accepta urmările, a zis el, mai mult mâhnit decât mânios. Am făcut multe de dragul tău, Maris, dar am limitele mele. E adevărat că lumea s-a schimbat – din cauza a ceea ce am făcut – dar nu trebuie să tolerăm și răul ce însoțește binele. Nu trebuie să îi primim

călduros pe cei ca Val O-Aripă, care strâmbă din nas la tradițiile noastre și caută să ne destrame identitatea. Ne va distruge în cele din urmă cu egoismul și cu ura lui. Și pentru că nu înțelegi lucrurile astea, îl vei ajuta. Dar eu nu. Pricepi?

Maris a dat din cap fără să-l privească.

Un minut s-a scurs în tăcere.

— Te întorci cu mine la cabană?

— Nu, a răspuns ea. Nu acum.

— Noapte bună, Maris.

S-a întors și s-a îndepărtat de ea. Ghetele lui măcinau nisipul sub talpă. Apoi ușa cabanei s-a deschis – dinăuntru au răbufnit zgomotele petrecerii – și s-a închis la loc.

Pe plajă era liniște și calm. Felinarele luminau în vârful parilor, pâlpâind slab sub briza mării, iar Maris a auzit zornăitul lor vag și freamătul nesfârșit al apei rostogolindu-se mereu înainte și înapoi.

Nu se mai simțise niciodată atât de singură.

***

Maris și S'Rella au petrecut noaptea într-o cabană de-abia terminată, pentru două persoane, nu departe de țărm, una din cincizeci de astfel de căsuțe ridicate de Insularul de pe Skulny pentru a caza zburătorii. Sătucul era, deocamdată, doar pe jumătate plin, dar Maris știa că cei sosiți mai devreme ocupaseră deja locurile mai confortabile din cabana principală și aripa dedicată oaspeților din Marea Vilă a Insularului.

Pe S'Rella nu o deranja austeritatea căsuței lor. Era foarte veselă când Maris a regăsit-o, în final, la sfârșitul petrecerii. Garth o ținuse aproape de el toată seara, prezentând-o aproape tuturor, obligând-o să înghită trei porții din tocana lui, după ce fata o lăudase

imprudentă și o tratase cu anecdote jenante despre jumătate dintre zburătorii prezenți.

— E de treabă, a spus S'Rella, dar bea prea mult.

Maris n-a putut să nu-i dea dreptate, deși nu fusese întotdeauna așa: când venise să o ia pe S'Rella, Garth avea ochii injectați și aproape că se clătina pe picioare. Maris l-a ajutat să ajungă în camera din spate și l-a băgat în pat, în timp ce el bălmăjea cu jumătate de glas ceva de neînțeles.

Următoarea zi a răsărit plumburie și zbuciumată de vânt. Cele două prietene s-au trezit la strigătele unui negustor ambulant, iar Maris s-a strecurat afară și a cumpărat doi cârnați aburinzi din căruțul lui. După micul dejun, și-au pus aripile și au zburat. Nu se aflau mulți înaripați în aer; atmosfera de sărbătoare se răspândise ca o epidemie și majoritatea participanților beau și discutau în cabană, îi prezentau omagiile lor Insularului sau hoinăreau pe Skulny, descoperindu-i atracțiile. Dar Maris a insistat ca S'Rella să exerseze și au stat pe cer aproape cinci ore, planând pe vânturile stabile, ascendente.

Sub ele, plaja clocotea din nou de copii nerăbdători să-i ajute pe zburătorii nou-sosiți. În ciuda numărului lor, niciunul nu stătea degeaba. Aterizările au continuat de-a lungul întregii zile. Cel mai spectaculos moment – la care S'Rella s-a uitat cu ochii căscați de uimire și încântare – a fost când zburătorii de pe Marea Shotan s-au apropiat în formație, zburând într-un grup compact de aproximativ patruzeci de inși, splendizi, în uniformele lor vișinii și cu aripile ca argintul, sclipind în soare.

Până la începutul competiției, Maris a știut practic că toți zburătorii din insulele

împrăștiate aveau să fie acolo. Și Estul era bine reprezentat, deși nu la fel de bine ca Vestul, aflat acolo aproape în unanimitate. Mai mic și mai îndepărtat, Sudul avea și mai puțini reprezentanți, iar din Insulele Mărginașe, din pustiita Artellia și vulcanicele Insule de Tăciune și alte locuri de la capătul lumii nu venise decât o mână de concurenți.

Se făcuse după-amiază, iar Maris și S'Rella stăteau în fața cabanei, cu două pahare cu lapte cald, piperat, când și-a făcut apariția Val.

Lui Maris i-a aruncat zâmbetul lui pe jumătate zeflemitor și s-a așezat lângă S'Rella.

— Sper că te-ai bucurat de ospitalitatea zburătorilor, a rostit el plat.

— Au fost drăguți, a replicat S'Rella, îmbujorându-se. Nu vii diseară? O să mai fie o petrecere. Garth o să frigă o pisică-de-mare întreagă, iar sora lui aduce bere.

— Nu, a răspuns el. Au destulă bere și mâncare unde stau și îmi convine mai mult.

Băiatul și-a întors privirea la Maris.

— Ne convine tuturor, fără îndoială.

Maris nu s-a lăsat atinsă de comentariul acid.

— Unde stai?

— Într-o tavernă, la doi kilometri de aici, pe drumul paralel cu marea. Nu-i genul de loc în care să mergi în vizită. Nu-s mulți zburători acolo, doar mineri, oameni de la far și alți câțiva, ce refuză să vorbească despre meseria lor. Mă îndoiesc că ar ști să trateze un zburător cum se cuvine.

Maris s-a încruntat, enervată.

— Dar tu te oprești vreodată?

— Să mă opresc?

Val a zâmbit.

Dintr-odată, Maris simțea o nevoie bolnăvicioasă să-i șteargă tânărului surâsul de

pe buze și să-i arate că se înșela.

— Nici măcar nu-i cunoști pe zburători, a zis ea. Cu ce drept îi urăști? Sunt oameni, ca tine – ba nu, de fapt, sunt altfel. Sunt mai calzi și mai generoși.

— Li s-a dus vestea pentru cordialitatea și dărnicia lor, a replicat Val. Nu-i de mirare că de asta doar zburătorii sunt bineveniți la petrecerile lor.

— Pe mine m-au primit bucuroși, l-a contrazis S'Rella.

Val a măsurat-o din ochi lung, precaut. Apoi a ridicat din umeri, iar zâmbetul ca o lamă i s-a ivit din nou pe buze.

— M-ai convins, a spus el. Voi veni deseară la petrecere, dacă vor lăsa un înrădăcinat să treacă de ușă.

— Atunci, ești invitatul meu, a replicat Maris, dacă refuzi să te numești zburător. Și lasă acasă ostilitatea aia blestemată câteva ore! Dă-le o șansă.

— Te rog, a insistat S'Rella, luându-i mâna și zâmbindu-i, plină de speranță.

— Ah, vor avea ocazia să-și arate afecțiunea și amabilitatea, a răspuns Val. Dar nu le voi cerși eu, nici nu le voi lustrui aripile și nici nu voi cânta balade în cinstea lor.

Val s-a ridicat brusc.

— Acum aș vrea să zbor nițel. E vreo pereche de aripi disponibilă?

Maris a dat din cap și l-a îndrumat spre cabina unde se aflau cele trebuincioase zborului. După ce tânărul a plecat, s-a întors către S'Rella.

— Ții mult la el, nu? a întrebat ea lin.

S'Rella și-a coborât ochii și a roșit.

— Știu că e rău câteodată, dar nu se poartă mereu așa.

— Poate că ai dreptate, a recunoscut Maris. Nu m-a lăsat să-l cunosc prea bine. Doar că... să ai grijă, în regulă, S'Rella? Val a strâns multă durere, iar uneori oamenii ca el se răzbună provocându-le altora durere, chiar și celor care țin la ei.

— Știu, a replicat fata. Doar nu crezi că-l vor jigni deseară, nu? Zburătorii adică.

— Eu zic că Val exact asta vrea, a răspuns Maris, astfel încât să-ți demonstreze că a avut dreptate în legătură cu ei – cu noi. Dar sper să-i arătăm că se înșală.

S'Rella a tăcut. Maris a terminat băutura și s-a ridicat.

— Vino, i-a zis ea. Mai e timp pentru antrenament și ai nevoie. Hai să ne punem aripile la loc.

Până s-a înserat, toți zburătorii aflaseră că Val O-Aripă a ajuns pe Skulny și are de gând să participe la concurs. Maris nu știa sigur cum se dusese zvonul. Poate că lui Dorrel îi scăpase ceva sau poate că Val fusese recunoscut ori vestea călătorise cu vreun zburător din Est, informat că Val pleca pe mare, de la Templul Aerului. În orice caz, zvonul umbla peste tot. Maris auzise de două ori epitetul „O-Aripă“ când se întorcea cu S'Rella în cabana din sătucul zburătorilor. În fața căsuței, o fată mai tânără, pe care Maris o cunoștea din vedere, din Cuib, a oprit-o și a întrebat-o verde-n față dacă e adevărat. Când Maris a recunoscut, a fluierat prelung și a clătinat din cap.

Nu se întunecase încă de-a binelea, când Maris și S'Rella au pornit spre cabană, dar camera principală se umpluse deja pe jumătate de zburători, care beau și stăteau la taclale, adunați în bisericuțe. Pisica-de-mare promisă se perpelea în frigare, deasupra focului, dar,

după cum arăta, mai avea câteva ore până să fie gata.

Sora lui Garth, o voinică blondă, Riesa, i-a adus lui Maris o cană din berea ei, din unul dintre cele trei butoaie pântecoase, de lemn, înșirate lângă perete.

— E bună, a dat Maris verdictul după ce a gustat. Deși mărturisesc că nu sunt expert. De regulă beau vin și kivas.

Riesa a izbucnit în râs.

— Ei bine, Garth ar băga mâna în foc pentru ea. Iar el a băut suficientă bere la viața lui ca să fie căpetenia unei mici flote comerciale.

— Unde-i Garth? a întrebat S'Rella. Am crezut că va fi aici.

— Vine mai târziu, a răspuns Riesa. Nu se simțea grozav, așa că m-a trimis pe mine înainte. Cred că a fost doar o scuză ca să nu mă ajute cu butoaiele.

— Nu se simțea bine? s-a interesat Maris. E totul în regulă? S-a îmbolnăvit cam des în ultima vreme, nu?

Zâmbetul plăcut al Riesei s-a stins.

— Ți-a spus, Maris? Nu eram sigură. S-a întâmplat doar în ultima jumătate a anului ăsta. E vorba despre articulații. Când i se înrăutățește starea, i se umflă încheieturile groaznic și chiar când nu sunt inflamate are dureri.

Femeia s-a dat un pic mai aproape.

— Să fiu sinceră, sunt îngrijorată pentru el. Și Dorrel la fel. A fost la vracii de aici și din Stormtown, dar niciunul n-a reușit mare brânză. Și bea mai mult decât înainte.

Maris era consternată.

— Știu că Dorrel își făcea griji pentru el, dar am crezut că e vorba doar de băutură.

Ea a ezitat puțin.

— Riesa, Garth i-a spus Insularului despre problemele lui?

Riesa a scuturat din cap.

— Nu, lui...

S-a întrerupt ca să toarne bere pentru un estic cu fața ciupită de vărsat de vânt și a continuat doar după ce acesta a plecat.

— Îi e teamă, Maris.

— De ce? a întrebat S'Rella în șoaptă, mutându-și privirea de la Maris la Riesa și înapoi.

Fata stătuse tot timpul lângă amica ei, ascultând.

— Dacă un zburător e bolnav, a lămurit-o Maris, Insularul poate să-i convoace pe ceilalți mesageri ai insulei și, dacă se pun de acord, el îi poate lua aripile suferindului ca să nu se piardă în mare.

Maris și-a îndreptat apoi privirea spre Riesa.

— Atunci, Garth pleacă încă în misiuni, ca și cum ar fi sănătos, a zis ea, îngrijorată. Insularul nu-l lasă deloc mai moale.

— Nu, a răspuns Riesa, mușcându-și buza. Mi-e teamă pentru el, Maris. Câteodată durerea îl apucă așa, din senin, și dacă s-ar întâmpla în timp ce zboară... I-am spus să discute cu Insularul, dar nici nu vrea să audă. Aripile înseamnă totul pentru el, știi doar. Voi, zburătorii, sunteți la fel.

— Voi vorbi eu cu el, a spus Maris hotărâtă.

— Dorrel i-a explicat de mii de ori, a replicat Riesa. Nu ajută. Știi cât de căpos poate fi Garth.

— Ar trebui să-și cedeze aripile, a izbucnit S'Rella.

Riesa i-a aruncat o privire usturătoare.

— Nu știi ce vorbești. Tu ești mica aripiașchie pe care a întâlnit-o Garth aseară? Prietena lui Maris?

S'Rella a încuviințat dând din cap.

— Da, Garth mi-a spus despre tine, a continuat Riesa. Ai înțelege mai bine dacă ai fi zburător. Noi două putem judeca doar din afară, nu suntem în stare să simțim ce simte un zburător pentru aripile lui. Cel puțin așa mi-a spus Garth.

— Dar voi fi zburător, a stăruit S'Rella.

— Cu siguranță, micuțo, a răspuns Riesa, dar acum nu ești și de asta vorbești cu atâta ușurință despre renunțare.

Dar S'Rella părea jignită. Fata stătea foarte țeapănă și a zis:

— Nu sunt un țânc și *chiar* înțeleg.

Cuvintele i se îngrămădeau la gură, dar chiar atunci s-a deschis ușa și și-au întors privirile într-acolo.

Val își făcuse apariția.

— Scuză-mă, a zis Maris, prinzând-o pe Riesa de braț și strângând-o ca și cum ar fi vrut să o încurajeze. Vorbim mai încolo.

Maris s-a grăbit spre locul în care se oprise Val, dând roată camerei, cu ochii lui negri, cu o mână sprijinită pe plăseaua cuțitului înflorat, într-o atitudine pe jumătate agitată, pe jumătate sfidătoare.

— Cam slabă petrecerea, li s-a adresat el, rezervat.

— E devreme, a replicat Maris. Mai e timp. Hai să căutăm ceva de mâncat și de băut.

Maris a arătat către un colț îndepărtat, unde era așezată o masă extravagantă, cu ouă picante, fructe, brânză, pâine, diverse fructe de mare, prăjituri și produse de patiserie.

— Pisica-de-mare e felul principal, dar vom avea de așteptat ore în șir ca să gustăm din ea, a încheiat fata.

Val a prins repede pontul cu pisica-de-mare din frigare și masa cu bunătăți.

— Dar văd că zburătorii mănâncă simplu din nou, a observat el.

S-a lăsat însă condus de-a lungul camerei, unde a înfulecat două ouă picante și o bucată de brânză, înainte să se întrerupă pentru a-și turna o cupă de vin.

În jurul lor, petrecerea se animase; Val nu atrăsese în mod special atenția nimănui. Dar Maris nu-și dădea seama dacă era pentru că ceilalți îl acceptaseră sau pur și simplu nu-l recunoscuseră.

Câteva clipe au stat toți trei tăcuți, S'Rella i-a zis ceva lui Val în șoaptă, în timp ce tânărul sorbea din băutură și mai ciugulea puțină brânză. Maris își dădea berea peste cap și urmărea ușa principală cam îngrijorată ori de câte ori se deschidea. Câțiva zburători de pe Shotan, pe care-i cunoștea vag, au intrat deodată, îmbrăcați încă în uniformele lor roșii, urmați de alți șase estici, complet necunoscuți. Unul s-a suit pe butoaiele Riesei, un camarad i-a aruncat o chitară și tânărul a început să cânte molatic, binișor melodii ale înaripaților. Mulțimea se tot aduna la picioarele lui, iar ascultătorii au început să-i strige ce vor să asculte.

Uitându-se tot la ușă de fiecare dată când se dădea de perete, Maris s-a tras un pic mai aproape de Val și de S'Rella și a încercat să tragă cu urechea la ei.

Apoi muzica s-a întrerupt.

Solistul și chitara au amuțit în toiul cântecului, iar liniștea s-a scurs în odaie, conversațiile încetând rând pe rând, iar ochii întorcându-se curioși la omul cocoțat pe

butoaiele cu bere. În mai puțin de un minut toți cei din cabană se uitau la el.

Iar băiatul privea țintă la Val.

Acesta s-a răsucit către artist și a ridicat paharul cu vin.

— Salutări, Loren, a strigat el, pe tonul lui plat, exasperant. Închin în cinstea talentului tău!

Tânărul și-a golit paharul, întunecându-se la față, iar majoritatea zburătorilor l-au privit încurcați și așteptând să continue.

— Cântă *Balada lui Aron și a lui Jeni,* a cerut cineva.

Chitaristul a scuturat din cap.

— Nu, a răspuns el. Am o melodie mai potrivită.

Solistul a făcut acorduri și a început să interpreteze un cântec necunoscut lui Maris.

Val s-a întors către fată.

— Nu-l recunoști? a întrebat el.

— E foarte popular în Est. I se spune *Balada lui Ari și a lui O-Aripă.*

Val și-a mai turnat niște vin și a săltat din nou paharul, închinând batjocoritor în cinstea cântărețului.

Simțind că-i fuge pământul de sub picioare, Maris și-a dat seama că mai auzise melodia în anii trecuți și, ce era mai rău, îi plăcuse. Era o poveste dramatică, emoționantă, despre trădare și răzbunare, avându-i ca personaje pe O-Aripă – răufăcătorul – și pe zburători – eroii.

S'Rella își mușca buza de furie, de-abia abținându-se să nu izbucnească în plâns. A dat să înainteze, dar Val a oprit-o, punându-i mâna pe braț, și dat din cap. Maris nu putea decât să se uite neajutorată, ascultând cuvintele dure, atât de diferite față de cele ale cântecului pe care Coll îl compusese în cinstea ei. Își dorea ca

fratele ei să fie acolo și să inventeze pe loc o replică muzicală la balada aceea. Cântăreții, chiar și amatorii precum esticul din celălalt colț al camerei, aveau o influență stranie asupra oamenilor.

Când a terminat de cântat, toată lumea înțelesese.

Băiatul a aruncat din nou chitara prietenului său și a sărit pe podea.

— Voi cânta pe plajă, dacă vrea cineva să asculte, a anunțat el.

Apoi și-a luat instrumentul și a plecat, urmat de toți esticii ce sosiseră cu el și de un grup mărișor. Ca prin minune, cabana se golise din nou pe jumătate.

— Loren mi-a fost vecin, a explicat Val. E din Arrenul de Nord, chiar dincolo de golf. Nu l-am mai văzut de ani buni.

Zburătorii din Shotan șușoteau între ei, aruncându-le când și când celor trei câte o privire insinuantă, apoi au plecat împreună.

— Nu m-ai prezentat prietenilor tăi înaripați, i-a zis Val S'Rellei. Haide!

Băiatul a luat-o de mână și a condus-o cu forța spre patru oameni strânși în cerc. Maris n-a avut de ales și i-a urmat.

— Eu sunt Val, din Arrenul de Sud, s-a prezentat el zgomotos. Ea e S'Rella. Strașnică vreme de zburat azi, nu?

Unul dintre cei patru, un bărbat imens, de culoare, cu un maxilar puternic, s-a încruntat la el.

— Îți admir curajul, O-Aripă, a tunat el, dar în rest ești un nimic. O cunoșteam pe Ari, deși nu foarte bine. Vrei să pălăvrăgim amândoi despre vreme?

— Asta-i cabana zburătorilor și petrecerea zburătorilor, a intervenit agresiv unul dintre

tovarășii lui. Ce treabă aveți voi doi pe-aici?

— Ei sunt invitații mei, a replicat Maris furioasă. Sau îmi negi și mie dreptul de a mă afla aici?

— Nu, dezaprob doar gusturile tale în materie de invitați.

Tipul a bătut pe umăr huiduma de lângă el.

— Hai! Mi-a venit dintr-odată chef să ascult muzică.

Val a abordat alt grup, două femei și un bărbat, cu căni în mâini. Înainte să ajungă la ei, toți trei au lăsat cănile jos – pe jumătate pline – și au plecat.

În cameră mai rămăseseră doar șase zburători, pe care Maris îi știa din vedere, din părțile îndepărtate ale Vestului, și un blond, din Insulele Mărginașe. Ca la un semn, și-au luat și ei tălpășița, dar în drum spre ușă unul dintre înaripați, un bărbat trecut bine de prima tinerețe, s-a oprit și i-a vorbit lui Val.

— Poate că nu-ți mai aduci aminte, dar am fost în juriu în anul când i-ai luat aripile lui Ari, a început omul. Noi am judecat corect, însă unii nu ne-au iertat niciodată pentru rezultatul pe care l-am dat. Poate nu ai știut ce faci, poate ai știut. Nu contează. Dacă le-a fost așa de greu să mă ierte pe mine, pe tine nu te vor absolvi niciodată de vină. Mi-e milă de tine, dar n-ai nicio șansă. Fiule, n-ai făcut bine că te-ai întors. N-au să te lase niciodată să devii zburător.

Val se purtase calm până atunci, dar de data asta chipul i s-a schimonosit într-un acces de furie.

— N-am nevoie de mila ta! i-a aruncat el. Nu vreau să fiu unul dintre voi. *Și nu sunt fi-tu!* Pleacă din fața mea, boșorogule, sau îți iau ție aripile anul ăsta.

Zburătorul cu părul argintiu a clătinat din cap, iar un însoțitor l-a apucat de cot.

— Hai să mergem, Cadon. Îți faci degeaba griji pentru el.

Când au părăsit și ei cabana, în cameră mai rămăsese doar Riesa, împreună cu Maris, Val și S'Rella. Femeia își găsise o preocupare strângând cănile ei de bere, punându-le la spălat și nu-i privea pe cei trei.

— Căldură și generozitate, a făcut Val.

— Nu sunt toți... a dat Maris să zică, dar a descoperit că nu putea să continue.

S'Rella parcă stătea să plângă.

Apoi ușa s-a izbit de perete și în prag a apărut Garth, încruntat, nedumerit și enervat.

— Ce se întâmplă aici? a zis el. Mă târăsc pe brânci de acasă să fac pe gazda, și îi găsesc pe toți pe plajă. Maris? Riesa?

Bărbatul a trântit ușa și a traversat camera.

— Dacă s-a bătut careva, îi rup gâtul idiotului care a început cearta. Zburătorii n-au de ce să se ciondănească precum înrădăcinații.

Expresia de pe chipul lui Val era sinceră.

— Eu sunt cauza petrecerii tale ratate, a recunoscut el.

— Te cunosc de undeva? a întrebat Garth.

— Val. Din Arrenul de Sud.

Apoi tânărul a așteptat reacția celuilalt.

— N-a început nimic, a intervenit Maris brusc. Crede-mă, Garth. El e invitatul meu...

Garth părea încurcat.

— Atunci, de ce...?

— Mi se mai spune și O-Aripă.

Pe chipul lui Garth s-a văzut dintr-odată că pricepe cu cine avea de-a face, iar Maris și-a dat seama cum trebuie să fi arătat ea în ziua în care îl întâlnise pe Val la docurile din Stormtown și

s-a gândit, tot îngrozită, la cum se simțea băiatul.

Indiferent de ce gânduri îi treceau atunci lui Garth prin minte, el s-a străduit să se stăpânească.

— Aș vrea să-ți urez bun-venit, a zis el, dar aș minți. Ari a fost o femeie drăguță, pe cinste, care nu a făcut niciodată rău nimănui și l-am cunoscut și pe fratele ei. Cu toții i-am cunoscut.

Garth a oftat și s-a uitat la Maris.

— Și zici că e invitatul tău, nu? Ce-ai vrea să fac?

— Ari a fost și prietena mea, a spus Maris. Garth, eu nu-ți cer să uiți de ea. Dar Val nu a ucis-o. El i-a luat aripile, nu viața.

— Tot aia e, a mormăit Garth, dar cu jumătate de gură.

L-a privit apoi pe Val.

— Totuși, pe atunci erai doar un băiețel și n-aveai de unde ști că Ari o să se sinucidă. Am și eu păcatele mele, deși niciunul nu e așa de mare ca al tău și presupun că...

— N-am niciun păcat, l-a întrerupt Val.

Garth a clipit.

— Provocarea ta a fost o greșeală, a zis el. Ari și-a pus capăt zilelor.

— Aș provoca-o iar, a replicat Val. Nu era în stare să zboare. Moartea a fost chiar din cauza ei, nu din a mea.

Garth era mereu amabil și prietenos, chiar și când răbufnea în vreuna dintre crizele lui rare de fanfaronadă și lăudăroșenie. Maris nu-i văzuse niciodată chipul atât de rece și aspru ca acum.

— Ieși afară, O-Aripă! a șuierat el. Cară-te din cabană și nu mai intra niciodată în ea, cu aripi sau fără! Piei din ochii mei!

— Nu mă voi întoarce, a replicat Val fără chef. Cu toate astea, îți mulțumesc pentru cordialitate și generozitate.

Băiatul a zâmbit și s-a îndreptat spre ușă. S'Rella a pornit în urma lui.

— S'Rella, a făcut Garth. Cu tine nu am nimic. Poți să stai, fato, nu am...

S'Rella s-a răsucit pe călcâie.

— Tot ce a spus Val e adevărat. Vă urăsc pe toți!

Iar fata l-a urmat pe O-Aripă în bezna de afară.

***

S'Rella nu s-a întors în micul lor adăpost în noaptea aceea, dar a ajuns la puțin timp după răsărit, însoțită de Val, gata amândoi de antrenament. Maris le-a dat aripile, i-a condus pe treptele întortocheate și golașe din piatră, ce duceau la stânca zburătorilor.

— Întreceți-vă! le-a zis ea. Zburați deasupra coastei, folosindu-vă de briză și planând cât mai jos. Dați ocol întregii insule!

Doar când au dispărut din raza ei vizuală Maris și-a pus și ea aripile. Întregul parcurs urma să dureze câteva ore, iar ea a fost recunoscătoare pentru pauză. Se simțea obosită și irascibilă, fără niciun chef de vorbă, fie chiar și în cea mai bună companie, iar Val, se înțelegea de la sine, nu se includea niciodată în această categorie. S-a predat mângâierii ca de balsam a vântului și s-a îndreptat spre mare.

Dimineața era străvezie și mută, vântul bătea cuminte din spate. Maris a pus căpăstru curenților, lăsându-i să o poarte încotro le era voia; îi era totuna unde mergea. Nu voia decât să zboare, să simtă atingerea brizei, să

risipească toate necazurile mărunte în aerul rece și pur al văzduhului înalt.

Nu erau multe de văzut: vulturi-gunoieri, pescărușii și un uliu sau doi aproape de malurile insulei Skulny, câte-o barcă de pescuit din loc în loc și, mai încolo, oceanul nesfârșit, apa verde-albăstruie, străbătută de dungi lungi, albicioase, de soare. La un moment dat a zărit un banc de pisici-de-mare, ca niște pete grațioase, argintii, ale căror salturi jucăușe le aruncau la șase metri deasupra valurilor. O oră mai târziu a surprins cu privirea o vedere rară: o năluca-vântului – pasăre mare, neobișnuită, cu aripi semi-transparente, întinse și subțiri ca pânzele de vapor. Maris nu mai văzuse niciodată o năluca-vântului, deși îi auzise pe alți zburători povestind despre ele. Le plăceau altitudinile mari, unde oamenii zburau arareori și nu se aventurau aproape niciodată spre țărm. Specimenul acesta plana destul de jos pe curenți, de-abia lopătând din aripile-i imense. Maris i-a pierdut curând urma.

A cuprins-o un sentiment profund de liniște și a simțit cum toată agitația și mânia de la sol i se pierd în urmă. *Asta înseamnă să zbori,* și-a zis ea. În rest, misiunile, onorurile ce i se aduceau, traiul dulce, prietenii și dușmanii din societatea zburătorilor, regulile și legile și legendele, răspunderea și libertatea fără îngrădire, toate rămâneau în umbră. Ce simțea acum era pentru ea adevărata recompensă: bucuria simplă a zborului.

Maris s-a gândit că și S'Rella trăia aceeași senzație. Poate de asta se apropiase așa de mult de mica sudistă, din cauza felului în care arăta când se întorcea de pe cer, cu obrajii înflăcărați, ochii scânteind și toată numai un zâmbet. Apoi și-a dat dintr-odată seama că Val nu se

manifestase niciodată așa. Gândul a întristat-o. Chiar dacă reușea să-și câștige aripile, băiatul pierdea nespus de mult; zborul lui era motorul unei mândrii nestăpânite, cobora din văzduh cu chipul pe care se citea mulțumirea, dar nu putea să găsească plăcerea de a se afla pe cer. De avea să dobândească vreodată aripile sau nu, pacea și fericirea zburătorului adevărat urmau să-i fie refuzate pentru totdeauna. Iar ăsta, s-a gândit Maris, era crudul adevăr despre destinul lui Val.

Când soarele i-a indicat că se făcuse deja amiază, Maris s-a înclinat în cele din urmă și a plutit într-un cerc alungit și delicat, întorcându-se spre Skulny.

După-amiază târziu Maris se odihnea singură în cabană, când o bătaie puternică, insistentă, în ușă a făcut-o să tresară.

Vizitatorul era un străin, un bărbat scund, subțire, cu obrajii supți, cu părul grizonant, tras ferm pe spate și înnodat. Un estic: coafura și hainele din blană îl dădeau de gol. Pe un deget purta un inel din oțel, iar pe altul, unul de argint, mărturii ale bogăției.

— Mă numesc Arak, s-a prezentat el. Am zburat pentru Arrenul de Sud în ultimii treizeci de ani.

Ea a deschis ușa mai larg și l-a poftit să ia loc pe singurul scaun din odaie. Ea s-a așezat pe pat.

— Vii de pe insula lui Val.

Bărbatul a făcut o grimasă.

— Adevărat. Despre Val O-Aripă vreau să-ți vorbesc. Unii dintre noi am discutat...

— Noi?

— Zburătorii.

— Care zburători?

Egocentrismul de care părea să dea dovadă o făcea pe Maris ostilă; nu-i plăceau premisa lui și nici tonul folosit.

— Nu contează, a răspuns Arak. Am fost trimis să vorbesc cu tine, pentru că noi simțim că, deși nu te-ai născut zburător, spiritul tău aparține văzduhului. Nu l-ai ajuta pe Val O-Aripă, dacă ai ști ce fel de om e.

— Îl cunosc, a zis Maris. Nu-mi place și nu am uitat moartea lui Ari, dar merită o șansă.

— A avut mai multe șanse decât a meritat vreodată, a replicat Arak furios. Știi din ce neam se trage? Părinții lui au fost barbari, amărâți și ignoranți. E din Lomarron, nici vorbă de Arrenul de Sud. Cunoști insula Lomarron?

Maris a dat din cap, amintindu-și momentul în care zburase într-acolo, cu trei ani înainte. Era o insulă muntoasă, stearpă, dar bogată în minereuri. Din cauza belșugului, războiul era la ordinea zilei acolo. Majoritatea înrădăcinaților lucrau în mine.

— Ai lui au fost mineri, și-a dat fata cu părerea.

Dar Arak a scuturat din cap.

— Străjeri, a răspuns el. Asasini profesioniști. Taică-său a fost cuțitar, iar maică-sa mânuia praștia.

— Multe insule au companii de străjeri, a replicat Maris stingherită.

Arak părea să se bucure de joc.

— Pe Lomarron au parte de mai multă acțiune decât pe oricare altă insulă, a continuat el. Pe scurt, prea multă. Maică-sii i-au retezat mâna într-o încăierare, fulgerător, de la încheietură. Nu a trecut mult și a avut loc un armistițiu. Dar tatăl lui a omorât pe cineva, nesocotind ordinele, iar toți trei au fost nevoiți

să părăsească insula într-o barcă de pescuit, furată. Așa au ajuns pe Arrenul de Sud. Mama era schiloadă, bună de nimic, scurtă de-o mână, dar taică-său a intrat iar în serviciul de pază. Deși pentru puțin timp. Într-o noapte s-a îmbătat și i-a destăinuit tot unui tovarăș, iar zvonul a ajuns la Insular și apoi pe Lomarron. Bărbatul a fost spânzurat ca escroc și ucigaș.

Maris a amuțit.

— Știu toate astea, a continuat Arak, căci mi s-a făcut milă de biata văduvă. Am luat-o menajeră și bucătăreasă, fără să-mi pese că era neîndemânatică și înceată, oloagă fiind. Le-am dat un acoperiș deasupra capului, mâncare pe săturate și l-am crescut pe Val ca pe propriul fiu. În lipsa tatălui, ar fi trebuit să urmeze modelul meu. I-am fost un exemplu bun; l-am disciplinat. Dar totul a fost în zadar – era putred din născare. Mi-am irosit bunătatea pe amândoi și tot ce vei face pentru el se va duce pe apa sâmbetei. Maică-sa era leneșă și nu mișca un pai, se plângea tot timpul și se tânguia de starea ei. Nu făcea nimic la timp, dar se aștepta să fie plătită. Val se juca de-a cuțitarul și ucigașul. Ba a încercat chiar să-l momească și pe fiul meu în jocurile lui bolnave, dar l-am oprit la timp. Avea o influență înspăimântătoare asupra lui. Știi, furau amândoi, și el, și maică-sa. Mereu lipsea câte ceva. Trebuia să-mi păstrez bănetul sub cheie. Odată, în toiul nopții, crezând că dorm, l-am prins chiar lucrând ceva la aripile mele. Îi dai șansa de a câștiga aripile pe drept, și el ce face? O atacă pe sărmana Ari, care nu avea nicio șansă, și asta se numește că a omorât-o. N-are pic de conștiință. N-am putut să-i bag mințile în cap cât a fost copil, iar acum...

Maris s-a ridicat, amintindu-și deodată cicatricile de pe spatele lui Val.

— L-ai bătut?

— Cum?

Arak s-a uitat surprins la ea.

— Normal că l-am bătut. E singura cale de-a face om din cineva. Cu nuiaua din abanos când era mic și nițeluș cu biciul, când a mai crescut. Același tratament l-am aplicat și copilului meu.

— Același tratament... Cum rămâne cu celelalte lucruri pe care le împărțeai cu fiul tău? Val și mama lui au stat vreodată cu voi la masă?

Arak s-a ridicat, cu fața schimonosită vădit de consternare. Chiar și în picioare era mărunt și a trebuit să-și ridice privirea la Maris.

— Ba bine că nu! a izbucnit el. Îmi erau slugi, înrădăcinați plătiți să facă treabă. Servitorii nu stau la masă cu stăpânii lor. Le-am dat tot ce au avut nevoie... să nu cumva să ai impresia că i-am ținut nemâncați.

— Le-ai dat doar resturi! a pufnit Maris cu furia omului sigur de ce spune. Resturi și goz, pleava la care strâmbai tu din nas.

— Eu eram un zburător înstărit, pe când tu scotoceai în gunoaie ca să-ți încropești cina. Nu-mi spune tu mie cum să-mi hrănesc slugile!

Maris s-a apropiat de el, dominându-l cu înălțimea ei.

— L-ai crescut împreună cu fiul tău, nu? Și ce i-ai zis când îl antrenai pe copil, iar Val te-a întrebat dacă poate încerca aripile?

Arak a pufnit într-un râs înăbușitor.

— I-am scos repejor ideea din căpățână, cu biciul! a răspuns el. Asta, înainte să inventezi tu drăcoveniile de academii pentru înrădăcinați și să le împui tărtăcuțele cu fumuri.

Maris l-a împins. Nu mai atinsese aproape niciodată pe cineva într-un acces de furie, dar

acum îi făcuse vânt bărbatului cu ambele mâini, vrând să-l rănească. Arak s-a clătinat, cu hohotul curmându-i-se în gât. Fata l-a bruscat iar și el s-a împiedicat și a căzut. Maris se înălța deasupra lui, citindu-i în ochi îndoiala temătoare.

— Ridică-te, i-a ordonat ea. Ridică-te și ieși, slăbănog mizerabil! Ți-aș smulge aripile de pe umeri, dacă aș putea. Întinezi cerul.

Arak s-a pus pe picioare și s-a grăbit spre ușă.

Afară și-a recăpătat curajul.

— Sângele apă nu se face, a zis el cu luare-aminte. Știam că așa va fi. Le-am spus. Înrădăcinatul tot înrădăcinat rămâne. Academiile se vor închide. Ar fi trebuit să-ți luăm aripile mai devreme, dar nu-i târziu nici acum.

Tremurând din încheieturi, Maris a închis ușa.

Deodată, i-a trecut prin cap o bănuială teribilă, a deschis din nou și a alergat pe urmele omulețului. Văzând-o că se apropie, Arak a iuțit pasul, dar l-a ajuns în curând și l-a trântit pe nisip. Câțiva zburători priveau scena cu ochii cât cepele, dar niciunul nu a intervenit.

Arak s-a chircit sub greutatea ei.

— Ești nebună de legat! a urlat el. Dă-mi pace!

— Unde a fost executat tatăl lui Val? l-a întrebat autoritară Maris.

El s-a ridicat, clătinându-se.

— Pe Lomarron sau pe Arrenul de Sud?

— Pe Arren, bineînțeles. N-avea niciun rost să-l trimitem înapoi, a răspuns bărbatul, dându-se din fața ei. Frânghia noastră era la fel de bună ca oricare alta.

— Dar crima a fost comisă pe Lomarron, așa că Insularul de acolo a trebuit să dea sentința, a

continuat Maris raționamentul. Cum a ajuns mesajul ăsta la Insularul vostru? Tu l-ai livrat, nu? *Tu ai dus mesajul în ambele părți!*

Arak a fulgerat-o cu privirea și i-a fugit de sub nas, mâncând pământul. Maris nu l-a mai urmărit de data asta.

Expresia de pe fața lui fusese o mărturie clară.

***

În noaptea aceea vântul bătea dinspre mare iute și rece, dar Maris se plimba cu pași mărunți, neavând cine știe ce chef să renunțe la solitudine, în favoarea unei discuții cu Val. Voia să-i vorbească tânărului – simțea că așa trebuie –, dar nu știa sigur ce să spună. Avea pentru prima oară impresia că îl înțelege. Iar compasiunea o tulbura.

Era furioasă pe Arak; se lăsase dusă de val în confruntarea cu el și, se gândea ea acum, se purtase fără cap. N-avea nicio justificare pentru mânia ei, chiar dacă Val era îndreptățit în ura lui. Un zburător nu poate fi învinovățit pentru mesajul pe care-l duce – toată lumea știa asta, făcea parte din tradiție. Ea, personal, nu transmisese niciodată un mesaj care să ducă la moartea cuiva, dar o dată purtase informații soldându-se cu întemnițarea unei femei acuzate de furt – oare femeia aceea îi purta și ea ranchiună lui Maris, ca și Insularului care o condamnase?

A băgat mâinile în buzunare și și-a strâns umerii, ca să se apere de frigul mușcător, încruntându-se, în vreme ce răsucea ideea în minte. Arak era un nesuferit și posibil să-l fi încântat ideea de a contribui ca instrument al răzbunării unei crime și, fără îndoială, profitase de situație. Îi folosise pe Val și pe mama lui ca

mână de muncă ieftină, oricât de moralizator vorbise despre generozitatea lui.

Când se apropia de taverna la care se cazase Val, Maris tot mai despica firul în patru. Arak era zburător, iar zburătorii nu aveau voie să refuze un mesaj, oricât de neplăcut sau necinstit ar fi sunat. Nu trebuia ca antipatia nutrită pentru bătrân să o lase să alunece pe panta condamnării lui pentru execuția (corectă sau nu) a bărbatului ce fusese tatăl lui Val. Iar asta era ceva ce și Val, dacă reușea să devină vreodată mai mult decât un parvenit, trebuia să înțeleagă.

Taverna era o dărâmătură întunecoasă și rece, mirosind vag a mucegai. Focul ardea prea slab ca să încălzească cum trebuie toată încăperea principală, iar lumânările de pe masă fumegau. Val juca zaruri cu trei femei brunete, greoaie, îmbrăcate în uniforma maro cu verde a străjerilor, dar, de îndată ce l-a chemat Maris, s-a desprins de ele și i-a ieșit înainte, ținând în mână un pahar de vin.

Băiatul își savura băutura în liniște, etalând un chip de nepătruns, în timp ce Maris a început să vorbească. Când ea a terminat, zâmbetul lui de-abia mijit i s-a stins iute pe buze.

— Afecțiune și bunătate, a făcut el. Arak mi-a dat din belșug și una, și alta.

După aceea nu a mai scos niciun cuvânt.

Tăcerea s-a prelungit, incomodă.

— Asta-i tot ce poți spune? a întrebat Maris în cele din urmă.

Expresia lui Val s-a schimbat doar puțin. Ridurile din jurul gurii s-au crispat, ochii i s-au îngustat; arăta mai încordat ca niciodată.

— Ce te așteptai să-ți răspund, zburătorule? Ai crezut că am să te iau în brațe, ca am să te

primesc la mine, că am să cânt un imn de laudă pentru înțelegerea de care ai dat dovadă? Ce?

Pe Maris a speriat-o țâfna din vocea lui.

— Eu... Nici nu mai știu la ce m-am așteptat, a izbutit ea să zică. Dar am vrut să mă asigur că știi că te înțeleg și că sunt de partea ta.

— N-am nevoie de protecție! a repezit-o Val. Nu am nevoie de *tine,* de mila ta. Și, dacă ai impresia că-ți sunt recunoscător că ți-ai băgat nasul în trecutul meu, te înșeli amarnic. Ce a fost între mine și Arak ne privește și niciunul dintre noi nu are trebuință de părerile tale.

Val și-a golit paharul, a pocnit din degete, iar cârciumarul a venit și le-a așezat o nouă sticlă pe masă.

— Ai vrut să te răzbuni pe Arak și pe bună dreptate, a stăruit Maris, dar ai schimbat gândul ăsta într-unul îndreptat împotriva *tuturor* zburătorilor. Ar fi trebuit să-l provoci pe Arak, nu pe Ari.

Val și-a turnat vin și a gustat.

— Are câteva cusururi ideea asta melodramatică a ta, a replicat el mai calm. În primul rând, Arak nu avea aripi în anul în care Templul Aerului m-a sprijinit. Fiul lui împlinise anii; Arak se retrăsese. Acum doi ani, fiu-său s-a ales cu febră în Sud și a dat colțu', iar Arak și-a pus iar aripile.

— Înțeleg, a zis Maris. Și nu l-ai provocat pe fiul lui pentru că îți era prieten.

Val a hohotit, hain.

— Nici pe departe. Progenitura lui era un bătăuș ignorant ce semăna tot mai mult cu taică-său pe zi ce trece. N-am vărsat o lacrimă când l-au aruncat în mare. Ah, ne-am jucat odată împreună, când era prea mic să-și înțeleagă poziția de superioritate, și am fost

adesea biciuiți cot la cot, dar asta nu ne-a legat în niciun fel.

Băiatul s-a aplecat în față.

— Nu l-am provocat pe țânc pentru că era priceput, adică din același motiv pentru care nu l-aș fi ales pe Arak. Nu mă interesează răzbunarea, orice ai crede tu. Tot ce vreau sunt aripile și avantajele lor. Draga ta Ari a fost cel mai slab zburător pe care l-am întâlnit atunci și am știut imediat că o voi putea învinge. Zburând împotriva lui Arak sau a lui fiu-său, aș fi pierdut. Simplu ca bună ziua!

Val a mai luat o gură de vin, iar ea îl privea siderată. Oricare ar fi fost lucrul pe care și-l pusese ea în cap să-l obțină prin discuția respectivă, el refuza să se întâmple. Și și-a dat seama că nu avea să se întâmple în veci și nici nu ar fi avut *cum*. Se simțea o neroadă că îndrăznise să creadă altceva. Val O-Aripă era cine era, iar realitatea nu se schimba prin simplul fapt că Maris cunoscuse forțele brute ce-l ciopliseră astfel. Băiatul stătea în fața ei, privind-o cu același dispreț distant dintotdeauna, și atunci fata a înțeles că nu se vor împrieteni niciodată, indiferent de situație.

Maris a mai făcut o încercare.

— Nu-ți imagina că toți zburătorii sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Arak.

Auzindu-și cuvintele, fata s-a întrebat de ce nu spusese oare *noi,* de ce vorbea despre zburători ca și cum s-ar fi exclus din categoria lor.

— Arak nu reprezintă un model, Val.

— Eu și Arak ne înțelegem perfect unul pe celălalt, a replicat parvenitul. Știu prea bine cine e, mersi! Îmi dau seama că e mai crud decât majoritatea, zburător sau înrădăcinat, mai puțin inteligent și mult mai irascibil. Asta

nu face ca opinia mea despre ceilalți zburători să nu fie corectă. Atitudinea lui e împărtășită de o mare parte a prietenilor tăi, fie că-ți convine, fie că nu. Arak e doar mai slobod la gură și nițel mai tranșant în ce zice.

Maris s-a ridicat.

— Nu mai avem ce ne spune. Vă aștept mâine la antrenament pe tine și pe S'Rella, a rostit ea, în timp ce-i întorcea spatele.

***

Sena și ceilalți cadeți au sosit cu câteva ore înainte de începerea competiției, în ziua stabilită. Au ancorat în cel mai apropiat port și au mers pe jos cei douăzeci de kilometri de-a lungul mării.

Maris plecase în zbor și nu a aflat decât după câteva ore că ei își făcuseră apariția. Când s-au regăsit, prima grijă a Senei a fost să o întrebe de aripile academiei și le-a trimis pe Sher și pe Leya să le aducă degrabă.

— Trebuie să profităm de fiecare secundă de vânt favorabil ce ne-a mai rămas, a hotărât profesoara. Am coclit pe nava aia prea mult.

După ce elevele le-au lăsat singure, Sena i-a făcut semn lui Maris să se așeze și s-a uitat la ea cu luare-aminte.

— Spune-mi, ce e în neregulă?

— Ce vrei să zici?

Femeia a scuturat din cap nerăbdătoare.

— Mi-am dat seama din prima clipă, a continuat ea. Zburătorii poate că s-au purtat distant cu noi în anii trecuți, dar ne-au tratat întotdeauna respectuos. De data asta, parcă duhnește a dușmănie. E din cauza lui Val?

Maris i-a povestit pe scurt tot ce se întâmplase.

Profesoara s-a încruntat.

— Ei, e neplăcut, dar trecem peste. Necazurile îi vor căli. Au nevoie.

— Oare? Ăsta nu e genul de rezistență pe care o capeți înfruntând vântul, vremea rea și aterizările dificile. E vorba de altceva. Crezi că e musai să le înăsprim și inimile, nu doar trupul?

Sena și-a pus o mână pe umărul fetei.

— Poate că este. Pari amărâtă și îți înțeleg dezamăgirea. Am fost și eu cândva zburător și mi-ar fi plăcut să am o părere mai bună despre vechii mei prieteni. Facem noi față, înaripați și cadeți, împreună.

În noaptea aceea zburătorii s-au dezlănțuit la cabană într-o petrecere turbată, atât de gălăgioși, că i-au auzit Maris și toți sătenii. Dar Sena nu și-a lăsat protejații să participe. Era necesar să se odihnească, i-a anunțat ea, după o ultimă întrevedere în căbănuța ei.

Profesoara a început prin a le prezenta regulile. Competiția dura trei zile, dar greul, adică întrecerile, aveau să se desfășoare doar dimineața.

— Mâine vă veți alege adversarul și veți concura, a zis Sena. Juriul vă va puncta în funcție de viteză și rezistență. Ziua următoare vor testa eleganța. În a treia zi, precizia: o să fie o cursă cu obstacole, ca să vă demonstrați autocontrolul.

Seara și după-amiaza erau dedicate unor concursuri mai puțin importante, jocurilor, întrecerilor de plăcere, competițiilor de interpretare și de cel-mai-mare-băutor și așa mai departe.

— Lăsați mărunțișurile zburătorilor care nu participă la întrecerile adevărate, i-a avertizat Sena. N-aveți niciun amestec în prostelile lor. Pot doar să vă sece de puteri. Priviți, dacă vă face plăcere, dar nu vă implicați.

Când a terminat de anunțat regulile, profesoara le-a răspuns o vreme la nedumeriri, până ce o întrebare a lăsat-o mască. Curiosul era Kerr, ce slăbise puțin în timpul voiajului de trei zile pe mare și acum arăta surprinzător de în formă.

— Sena, a început el, cum ne dăm seama pe cine ar fi mai potrivit să provocăm?

Femeia s-a uitat la Maris.

— Am mai avut problema asta, a răspuns ea. Copiii zburătorilor știu tot ce e de știut când ajung la vârsta necesară să participe la întreceri, dar n-auzim nicio bârfă din partea seniorilor și știm puține despre cine este slab sau bine pregătit. Informațiile pe care le am eu sunt expirate de zece ani. Le dai tu un sfat, Maris?

Fata a dat din cap aprobator.

— Păi, evident, trebuie să găsiți pe cineva destul de slab ca să-l bateți. Aș zice să-i provocați pe estici sau pe vestici. Zburătorii de mai departe sunt, în general, cei mai pricepuți din zona lor. Când competiția are loc în Sud, cei mai nepregătiți sunt sudiștii, dar numai cei mai capabili vestici zboară atâta amar de drum. De asemenea, ar fi bine să evitați zburătorii de pe Marea Shotan. Sunt organizați aproape militar și se antrenează fără oprire.

— Anul trecut am provocat-o pe o femeie de pe Marea Shotan, a intervenit Damen grav. Înainte nu-mi păruse cine știe ce, dar după aceea m-a bătut fără pic de efort.

— Probabil că la început s-a prefăcut stângace dinadins, încercând să atragă provocarea cuiva, a explicat Maris. Am întâlnit câțiva care făceau asta.

— Dar tot rămân o grămadă de oameni, a zis Kerr nemulțumit. Nu-i cunosc pe niciunul. Îmi

poți indica o persoană anume pe care să o pot înfrânge?

Pe Val l-a bufnit râsul. Băiatul stătea lângă ușă, iar S'Rella ședea aproape, ca o umbră.

— Tu nu ești în stare să învingi pe nimeni, cu excepția Senei, a postulat el. Provoac-o pe ea!

— Ai să ți-o iei, O-Aripă! i-a trântit-o și Kerr.

Profesoara i-a făcut semn să tacă și s-a întors fulgerător spre Val.

— Tăcere! Să nu mai aud, Val.

Apoi Sena și-a îndreptat din nou privirea spre Maris.

— Kerr are dreptate. Ne poți numi niște zburători vulnerabili?

— Știi tu, a făcut Val. Așa, ca Ari.

Tânărul rânjea.

Odată, demult, sugestia ar fi oripilat-o pe fată. Odată ar fi considerat-o o trădare de cea mai joasă speță. Acum avea dubii. Cei mai slabi zburători se puneau singuri în pericol pe ei înșiși și aripile lor, iar numele lor nu reprezentau un secret pentru o persoană abonată la bârfele din Cuib.

— Eu... Păi, cred că vă pot ajuta, a început ea, ezitând. Unul ar fi Jon, din Culhall. Se zice că are vederea proastă, iar pe mine nu m-au impresionat niciodată abilitățile lui. Bari din Poweet ar fi altul. Fata s-a îngrășat treisprezece kilograme anul ăsta, semn clar că-i un zburător părăsit de voință și de vigoare.

Maris a mai numit încă vreo șase, toți subiecte frecvente de discuție, renumiți pentru mangoseala sau indolența lor ori pentru amândouă, bătrâni sau foarte tineri. Apoi, a adăugat instinctiv pe listă încă un zburător.

— Și un estic pe care l-am cunoscut ieri ar merita o încercare. Arak de pe Arrenul de Sud.

Val a scuturat din cap, în semn de dezaprobare.

— O fi Arak mărunt, dar în niciun caz nu e plăpând, a rostit el calm. Ar întrece pe oricine din cameră, poate mai puțin pe mine.

— Cum vine asta?

Ca de obicei, pe Damen l-a scos din sărite insulta.

— Mai vedem noi. Am încredere în opinia lui Maris.

Cadeții au mai vorbit câteva minute, jonglând cu numele indicate de Maris. În cele din urmă, Sena i-a luat la goană și i-a sfătuit să se odihnească.

În fața adăpostului pe care-l împărțise cu Maris, S'Rella și Val și-au luat la revedere.

— Mergi, i-a zis ea. Rămân aici la noapte.

Băiatul părea puțin încurcat.

— Da? Păi, cum vrei.

Când Val nu s-a mai văzut din întuneric, Maris a întrebat-o pe S'Rella:

— S'Rella? Ești bine-venită, normal, dar de ce...?

Fata s-a întors la Maris cu chipul sumbru.

— L-ai sărit pe Garth, a zis ea.

Maris a fost luată prin surprindere. Se gândise și ea la Garth, bineînțeles. Omul era bolnav, bea peste măsură, lua în greutate; poate că cel mai bine era să piardă aripile. Mai știa însă și că amicul ei n-ar fi fost niciodată de acord, plus că erau apropiați de atâta amar de vreme și nu fusese în stare să-i pomenească numele în fața cadeților.

— N-am putut, a răspuns Maris. E prietenul meu.

— Dar noi nu suntem?

— Ba normal că da.

— Dar nu atât de buni precum Garth. Îți pasă mai mult să-l menajezi pe el decât dacă ne căpătăm noi aripile sau nu.

— Poate am greșit să-l omit, a recunoscut Maris. Dar țin prea mult la el și nu-mi vine ușor... S'Rella, sper că nu i-ai spus nimic lui Val despre Garth, nu?

Dintr-odată devenise neliniștită.

— Las-o baltă! a răspuns S'Rella.

Fata a trecut ca o vijelie pe lângă Maris, a intrat în cabană și a început să se dezbrace. Maris n-a avut decât să o urmeze neajutorată, regretându-și deja întrebarea.

— Vreau să înțelegi, a încercat Maris când fata se strecura sub plapumă.

— Înțeleg! a replicat S'Rella. Ești zburător!

Eleva s-a rostogolit pe-o parte, cu spatele la Maris, și n-a mai scos un sunet.

***

Ziua următoare a început radioasă și pașnică.

De unde stătea, în fața cabanei zburătorilor, Maris avea impresia că jumătate din populația insulei Skulny se adunase să urmărească întrecerile. Dădeai de oameni la tot pasul: se plimbau în sus și-n jos, pe mal, se cățărau pe fațada accidentată a stâncii, să vadă bine, ședeau pe iarbă, pe nisip, singuri sau în grup. Plaja forfotea de copii de toate vârstele, alergând în toate direcțiile, împroșcând cu nisip în agitația lor, jucându-se în apa resacurilor, țipând înfocați, năvălind cu brațele întinse drept în față, prefăcându-se că sunt zburători. Vânzătorii își croiau drum prin mulțime: un bărbat era înfășurat cu o frânghie din cârnați, altul căra burdufuri cu vin, o femeie împingea un cărucior cu plăcinte cu carne. Până și marea clocotea de spectatori. Maris zărea în larg mai mult de zece bărci împovărate

cu pasageri, plutind placid pe talazuri, dar știa că dincolo de unde răzbate ea cu privirea se aflau încă și mai multe.

Doar cerul era pustiu.

În mod normal, văzduhul trebuia să roiască de zburători nerăbdători, scânteind de lucirile aripilor argintii ce executau răsuciri, iar cârmacii lor făceau un ultim exercițiu sau puneau vântul la încercare. Dar astăzi nu se întâmpla astfel.

Azi aerul era neclintit.

Liniștea neînsuflețită te băga în sperieți. Domina o atmosferă nefirească, neobișnuită: briza răcoroasă de mare ar fi trebuit să bată necontenit de-a lungul coastei. Cu toate astea, asupra întregului peisaj apăsa un aer sufocant. Până și norii înghețaseră istoviți pe albastrul de deasupra.

Zburătorii pășeau alene pe plajă, cu aripile atârnate peste umeri, din când în când aruncând neliniștiți câte o privire spre cer, așteptând să reînceapă vântul și șușotind între ei prevăzători.

Înrădăcinații nu mai aveau astâmpăr până la începerea competiției, cei mai mulți nebăgând de seama că ceva nu e la locul lui. Până la urmă, se anunța o zi frumoasă și senină. Deasupra stâncilor juriul își instala postul, iar membrii își ocupau locurile. Întrecerea nu putea întârzia din cauza vremii; poate concursurile nu aveau să fie la fel de captivante în aerul somnoros, dar rămâneau, totuși, probe de iscusință și rezistență.

Maris a zărit-o pe Sena străbătând nisipurile, în fruntea micilor aripiașchie, îndreptându-se spre scările ce conduceau la stânci. Fata s-a grăbit să li se alăture.

În fața mesei juriului se făcuse deja coadă. În spatele ei se aflau Insularul de pe Skulny și patru zburători, din Est, din Sud, din Vest și din Insulele Mărginașe.

Crainicul Insularului, o femeie plină, cu pieptul bombat ca un butoi, stătea pe marginea stâncii. În timp ce fiecare concurent numea un adversar, ea își ducea mâinile pâlnie la gură și striga numele pentru a-l auzi toți, iar ucenicii ei răspândeau vorbele pe întreaga plajă, urlând încontinuu, până ce vestea ajungea la zburătorul provocat, iar acesta se deplasa către locul întrecerii. Apoi cei doi concurenți se întâlneau, iar coada înainta. Majoritatea numelor îi sunau vag familiare lui Maris și știa că era vorba despre provocări între membrii aceleiași familii: părinții își încercau copiii sau – într-un caz –, un frate mai mic cerea dreptul fratelui mai mare de a purta aripile. Dar, chiar înainte ca elevii de la Aripiașchie să ajungă la masa juriului, o brunetă de pe Marea Shotan, fiica unui zburător de seamă, a numit-o pe Bari din Poweet, iar Maris l-a auzit pe Kerr înjurând printre dinți. Uite așa pierduse o țintă convenabilă!

După aceea a venit rândul lor.

Lui Maris i se părea că e și mai liniște.

Insularul era vioi, dar cei patru zburători aveau chipuri grave și crispate. Femeia din Est jongla cu ocheanul din lemn ce-i fusese pus în față, pe masă, tipul blond și musculos din Insulele Mărginașe stătea încruntat și chiar și Shalli își arăta preocuparea.

Sher a vorbit prima, urmată de Leya. Amândouă au numit zburători sugerați de Maris. Crainicul a strigat numele, iar Maris a auzit cum reverberau țipetele de-a lungul întregii plaje.

Damen l-a indicat pe Arak din Arrenul de Sud, iar femeia din Est a surâs pe furiș auzindu-i numele.

— Arak va fi *atât* de încântat! a zis ea.

Kerr l-a provocat pe Jon de pe Culhall. Maris nu a fost mulțumită de alegere. Jon era un zburător prost, un posibil adversar, și sperase ca va fi ales de un elev performant al academiei – Val, S'Rella sau Damen. Kerr era cel mai slab dotat dintre cei șase, iar Jon probabil că avea să scape basma curată.

Val O-Aripă a ajuns în fața mesei.

— Ce alegi? a mormăit mărginașul.

Omul era încordat ca toți ceilalți colegi, chiar și ca Insularul. Maris și-a dat seama că și ea se afla la limita calmului, temându-se de ce ar fi putut face Val.

— E musai să aleg doar unul? a replicat Val sardonic. Ultima oară am avut zeci de oponenți.

Shalli i-a tăiat-o scurt:

— Regulile s-au schimbat, după cum bine știi. Nu mai sunt permise provocările multiple.

— Păcat! a făcut Val. Speram să fac o colecție de aripi.

— Păcat va fi dacă vei câștiga orice pereche de aripi, parvenitule! i-a aruncat replica și femeia din Est. Mai așteaptă și alții. Numește-ți adversarul și fă pași.

Val a ridicat din umeri.

— Atunci, îl provoc pe Corm de pe Mica Amberly.

Tăcere. Shalli s-a uitat la el, mai întâi contrariată, apoi a zâmbit. Estica a chicotit în barbă, iar mărginașul a hohotit fățiș.

— *Corm de pe Mica Amberly!* a tunat crainicul. *Corm de pe Mica Amberly!*

Alte câteva voci mai subțiri au imitat chemarea.

— Înseamnă că trebuie să ies din juriu, a spus Shalli molcom.

— Nu, Shalli, i-a replicat femeia din Est. Avem încredere în imparțialitatea ta.

— Nu-ți cer să te dai la o parte, a intervenit Val. Shalli s-a uitat la el mirată.

— Foarte bine. Îți bați singur piroane în tălpi.

— Aripă. Corm nu e un copilandru în doliu.

Val i-a zâmbit tainic și a plecat, iar Maris și Sena l-au luat imediat la întrebări.

— De ce ai făcut așa ceva? l-a interpelat Sena. Profesoara se înfuriase.

— E clar că mi-am pierdut vremea cu tine! Corm! Maris, povestește-i cât de bun e Corm! Spune-i căposului ăstuia tâmpit că tocmai și-a aruncat aripile la gunoi!

Val se uita la ea.

— Cred că știe cât de priceput e Corm, a răspuns Maris, încrucișându-și privirea cu a lui. Și mai știe și că Shalli e soția lui. Cred că de asta l-a ales.

Val n-a apucat să zică nici pâs! Coada înaintase, în spatele lor, iar acum crainicul striga un alt nume. Maris l-a auzit, iar capul a început să i se învârtească și stomacul i s-a strâns.

— Nu! a făcut ea, deși cuvântul îi amuțise în gât și nu a auzit-o nimeni.

Dar, ca și cum i-ar fi răspuns, crainicul a repetat numele: *Garth de pe Skulny! Garth de pe Skulny!*

S'Rella se îndepărta de masa juriului, cu ochii plecați. Când și-a ridicat, în final, privirea, chipul îi era împurpurat, dar sfidător.

Doi câte doi, concurenții și-au luat zborul spre soarele dimineții, străduindu-se să înainteze prin aerul apăsător – liniștea

dispăruse, dar vânturile băteau încă alene și neregulat –, fâlfâind dintr-odată stângaci. Zburătorii erau echipați cu aripile lor, adversarii le împrumutaseră de la juriu, de la prieteni sau de la spectatori. Traseul avea să-i ducă pe o insuliță stâncoasă, Cununa, unde urmau să aterizeze și să primească un însemn de la Insular, înainte să facă drum întors. În condiții normale, zborul ar fi durat cam trei ore; Maris bănuia însă că pe vremea aceea vor face mai mult.

Cadeții de la Aripiașchie și adversarii lor s-au lansat în ordinea în care își provocaseră oponenții. Sher și Leya au pornit satisfăcător. Damen a avut ceva necazuri; Arak i-a strigat sudalme când dădeau roată în aer, așteptând semnalul de start, și a zburat periculos de aproape de el când au cotit spre ocean. Lui Maris i s-a părut că și de la distanță Damen arăta tulburat.

Kerr s-a descurcat și mai rău. Plonjonul a fost ca vai și-amar, băiatul părând mai degrabă că se împiedică și, când s-a aruncat brusc spre plajă, un țipăt a urcat dinspre spațiul de la poalele stâncii. În cele din urmă, și-a revenit cât de cât pe poziții și s-a tras în sus, dar până să ajungă deasupra mării, celălalt concurent câștigase deja un avantaj consistent.

Corm era voios și zâmbitor când se pregătea de meciul cu Val, glumind și flirtând cu cele două fete de înrădăcinați, care-l ajutau cu aripile, strigând comentarii către public și făcându-i cu mâna lui Shalli. Ba i-a aruncat un rânjet chiar și lui Maris. Dar nu i-a adresat niciun cuvânt lui Val înainte de lansare.

— Asta e pentru Ari, a răcnit el pe un ton războinic, apoi a început să alerge, iar vântul l-a primit pe coama lui.

Val nu a răspuns nimic. Doar și-a desfăcut aripile în liniște, a sărit tăcut de pe stâncă, a suit și i-a dat ocol lui Corm tot mutește. Crainicul a anunțat începutul cursei și ambii au zbughit-o în direcții opuse, întorcând amândoi corect. Umbrele aripilor au trecut peste chipurile înălțate ale copiilor de pe plajă. Când au dispărut la orizont, Corm se afla înainte, dar doar cu o lungime de aripă.

La final a venit rândul S'Rellei și al lui Garth. Maris, împreună cu Sena, stăteau aproape de juriu. Se uita în jos la stânca zburătorilor să-i vadă și, zărindu-i, a simțit un cuțit care îi străpunge inima. Garth era grav și palid, iar de la distanță părea prea voinic și împiedicat ca să aibă vreo șansă în fața adversarului zvelt și tânăr. Amândoi s-au pregătit în tăcere. Garth i-a adresat doar o dată sau de două ori cuvântul surorii lui, iar S'Rella nu a scos nicio vorbă. Niciunul nu a pornit cu dreptul. Garth avea ceva mai mult de furcă cu aerul dens din pricina greutății. S'Rella i-a trecut iute înainte, dar bărbatul a recuperat distanța până să dispară împreună pe cerul senin.

— Știu că ai vrut să îi ajuți pe cadeții tăi, dar chiar nu te-ai putut abține să trădezi un prieten?

Dorrel o interpelase pe Maris pe un ton calm, înșelător. Mâhnită, fata s-a întors la el. Nu-și mai vorbiseră din noaptea aceea petrecut pe plajă.

— N-am vrut să iasă așa, Dorr, s-a tânguit ea. Dar poate tot răul e spre bine. Știm amândoi că e bolnav.

— Da, bolnav, a izbucnit el. Dar voiam să-l ocrotesc. Dacă pierde, e ca și mort.

— S-ar putea să-l vedem ucis în cazul în care câștigă.

— Cred că ar prefera. Dar, dacă fetița îi ia aripile... O plăcea, știai? Mi-a povestit despre ea, cât de drăguță a fost în noaptea aia când Val a distrus petrecerea de la cabană.

Și Maris fusese rănită și înfuriată din pricina alegerii S'Rellei, dar mânia neîndurătoare a lui Dorrel o făcea să-și îndrepte simțămintele spre o altă țintă.

— S'Rella n-a făcut nimic greșit, a replicat ea. Provocarea a fost cât se poate de adecvată și nu Val a distrus petrecerea, cum spui tu. Cum îndrăznești să zici așa ceva: zburătorii l-au jignit primii și apoi i-au întors spatele.

— Nu pricep ce e în capul tău, s-a resemnat Dorrel tăcut. Am refuzat să văd cât te-ai schimbat. Dar e adevărat, au dreptate. Te-ai întors împotriva noastră. Preferi compania cadeților și a parvenitului în locul adevăraților zburători. Nu te mai recunosc!

Tristețea de pe chipul lui a rănit-o mai mult decât asprimea cuvintelor. Maris s-a silit să îi dea o replică.

— Nu, a zis ea, nu mă recunoști.

Dorrel a mai întârziat o clipă lângă ea, așteptând să continue, dar Maris știa că, dacă mai deschide gura, din piept nu aveau să-i răzbată decât un țipăt sau un suspin. Fata vedea mânia luptându-se cu durerea pe fața lui Dorrel, iar în cele din urmă furia a ieșit învingătoare. Bărbatul s-a întors fără a-i mai adresa niciun cuvânt și s-a îndepărtat cu pași mari, apăsați.

Urmărindu-l cum o părăsește, Maris a simțit că sângerează de moarte și a știut că ea singură își provocase rana.

— Alegerea mea, a susurat ea, iar lacrimile au început să i se rostogolească pe obraji când privea orbită spre mare.

***

Porniseră în pereche, dar când s-au întors, peste câteva ore, au sosit pe rând.

Hoardele de înrădăcinați staționaseră pe plajă, scormonind cerul cu ochii lor flămânzi. Așteptând rezultatele competiției, ei își văzuseră de propriile lor jocuri și concursuri, ca și de mâncare și băutură.

Membrii juriului urmăreau orizontul prin telescoapele lor, meșterite de cel mai iscusit făuritor de lentile din Stormtown. Pe masă, în fața lor, se aflau niște casete din lemn, câte una pentru fiecare pereche și două grămăjoare de pietricele: albe, pentru zburători, și negre, pentru adversarii lor. Când se încheia o cursă, fiecare membru introducea o mărgea în cutia din lemn. Dacă întrecerea se dovedea extrem de strânsă, juriul se putea hotărî să voteze o probă de baraj, punând în cutie câte o pietricică din ambele culori. Sau, – dar se întâmpla rar –, dacă învingătorul se detașa clar, i se puteau acorda două pietre albe sau negre.

Primul zburător a fost observat din bărci, înainte ca oricine altceva de pe mal să-l vadă, iar strigătul s-a propagat peste valuri. Pe plajă, oamenii au început să se ridice și să-și înalțe mâinile, protejându-și ochii de soare. Shalli s-a uitat prin telescop.

— Vezi ceva? a întrebat un coleg.

— Un zburător, a răspuns Shalli râzând. Acolo – a încercat să arate –, sub norul acela. Nu-mi dau încă seama cine e.

Ceilalți și-au îndreptat și ei privirile spre punctul indicat. Maris de-abia distingea pata mică la care se zgâiau toți; pentru ea putea să semene cu un vultur sau un ploier, dar ei aveau telescoapele.

Femeia din Est l-a recunoscut prima pe zburător.

— E Lane, a zis surprinsă.

Și ceilalți au părut impresionați. Lane plecase în a treia pereche, și-a amintit Maris, ceea ce însemna că-și depășise nu doar fiul, ci și pe ceilalți patru, care porniseră înaintea lui.

Până să aterizeze, alți doi zburători s-au aruncat năvalnic dintre nori, unul dintre ei cu câteva lungimi de aripă înaintea celuilalt. Era prima pereche, a anunțat juriul. Unul dintre asistenții Insularului a pasat pătratele de lemn în josul mesei, iar Maris a auzit pocnetele mărunte ale pietricelelor aruncate înăuntru.

Când casetele au fost puse deoparte, fata s-a tras mai aproape. În prima cutie ea a numărat cinci mărgele negre și una albă; patru membri votaseră pentru adversar, unul pentru baraj. Cealaltă, reprezentând cursa lui Lane, conținea cinci bile albe, dar când se uita cei de la masă au mai introdus trei – își făcuseră apariția alți doi zburători, depărtați bine unul de celălalt, dar niciunul nu era fiul lui Lane. Când băiatul a apărut, în cele din urmă, după vreo douăzeci de minute, cinci concurenți sosiseră deja înaintea lui, iar cutia lui Lane însuma acum zece pietricele albe. Copilul întârziase cumplit, iar Maris și-a dat seama că tânărul pierduse deja.

Pe măsură ce fiecare zburător ce se apropia era recunoscut, juriul îi comunica numele crainicului, care îl striga spre ceilalți. În cazul unora dintre anunțuri, dinspre înrădăcinații îmbulziți pe plajă răzbăteau ovații slabe și, din când în când, Maris mai detecta și un vaiet zgomotos. Bănuia că în mare parte aclamațiile erau motivate financiar, mai degrabă decât cu un substrat personal. Majoritatea înrădăcinaților nu-i cunoșteau suficient de bine

pe zburătorii de pe alte insule, ca să-și fi format simpatii și antipatii, dar pariurile erau o tradiție a sărbătorii, iar fata știa că mulți bani treceau acum în alte mâini. Pentru S'Rella avea să fie, oricum, dificil. Se aflau pe Skulny, casa lui Garth, iar bărbatul era deopotrivă cunoscut și popular printre spectatori.

— *Arak din Arrenul de Sud!* a răcnit crainicul.

Sena a bombănit câteva cuvinte de dulce. Maris a împrumutat telescopul de la Shalli. Înaripatul era într-adevăr Arak, zburând singur, în fața nu doar a lui Damen, ci și a lui Sher, a Leyei și a adversarilor lor.

Unul câte unul, cadeții și rivalii lor se îmbulzeau la locul de start.

Arak a sosit primul, apoi bărbatul provocat de Sher, apoi Damen, urmat de adversarul Leyei. Peste câteva minute, la orizont au apărut umbrele a trei zburători, îngrămădiți unul într-altul; Sher și Leya, inseparabile ca întotdeauna, și, aproape de ele, – trecând în față –, Jon din Culhall. Sena mesteca iar sudalme, cu chipul stâlcit din cauza deziluziei. Maris a încercat să spună ceva încurajator, dar nu-i venea nimic în minte. Juriul introducea pietricele în cutiuțe. Pe plajă, Damen atinsese solul și ieșea din legăturile aripilor, pe când ceilalți se pregăteau de aterizare.

Un moment cerul s-a păstrat curat, fără niciun grăunte uman, care să-i păteze seninul. Kerr pierdea și el zdravăn; Jon din Culhall se afla la sol acum, iar Kerr nu se zărea nicăieri. Maris a profitat de clipa de liniște, pentru a verifica cum îi punctase juriul pe elevi.

Fata nu se arăta prea bucuroasă. Caseta lui Sher avea șapte pietre albe, a Leyei, cinci, a lui Damen, opt. Kerr acumulase deocamdată șase

mărgele albe împotriva lui, dar membrii juriului mai aruncau câte una, pe măsură ce minutele treceau, iar el nu-și făcea apariția.

— Hai odată! a murmurat Maris pentru sine.

— Văd pe cineva, a anunțat zburătorul din Sud. E foarte sus și se înclină spre apă acum.

Ceilalți și-au înălțat telescoapele.

— Da, a confirmat altul.

Acum îl observaseră și oamenii de pe plajă pe noul-sosit, iar Maris auzea zumzetul mulțimii făcând speculații.

— E Kerr? a întrebat Sena agitată.

— Nu sunt sigură, a răspuns estica. Așteaptă!

Dar Shalli a lăsat telescopul jos, ca trăsnită.

— E O-Aripă, a îngăimat ea.

— Dă-mi să văd, a repezit-o Sena, smulgându-i ocheanul din mâini.

— El e.

Profesoara i-a trecut instrumentul lui Maris, rumenă toată.

Val era, fără tăgadă. Vântul se întețise puțin, iar băiatul profita de ocazie lunecând de pe curent pe curent, strunind briza cu eleganța unui veteran.

— Anunță-l, a ordonat Shalli crainicului, fără pic de vlagă.

— *Val O-Aripă, Val din Arrenul de Sud.*

Gloata a încremenit o clipă, apoi a răbufnit zgomotoasă; ovații furtunoase, vaiete, blesteme. Val O-Aripă nu rămăsese indiferent nimănui.

De deasupra o altă pereche argintată de aripi a tăiat aerul în două. Maris bănuia că e Corm, iar o privire furișă, prin ocheanul lui Shalli, i-a confirmat gândul. Dar bărbatul se afla în spate, mult prea înapoi, fără nicio șansă de a recupera distanța. Nici vorbă de umilire pentru el, dar în mod cert fusese învins.

— Maris, i s-a adresat Shalli, vreau să fii martoră, astfel încât nimeni să nu se îndoiască de corectitudinea mea.

Femeia a deschis pumnul, iar în căușul palmei ei stătea o singură mărgică neagră. Când Maris îi urmărea gesturile i-a dat drumul bilei în casetă. După ea au urmat alte patru pietricele.

— Încă unul, a zis cineva. Ba nu, doi.

Val aterizase și își scotea liniștit aripile. Ca și până atunci, a refuzat ajutorul copiilor de înrădăcinați ce se buluciseră în jurul lui. Corm a coborât, alunecând deasupra plajei și a stâncilor, apoi a dat un ocol jos, ca o pasăre de pradă înfuriată, nevrând să ajungă la sol și să-și înfrunte înfrângerea. Corm nu învățase niciodată să piardă, a reflectat Maris.

Toți ochii s-au îndreptat către cei doi noi zburători.

— Garth din Skulny, a zis blondul din Insulele Mărginașe, și adversarul lui. Fata zboară aproape de el.

— Da, e Garth, a intervenit Insularul.

Bărbatul nu fusese foarte mulțumit când S'Rella îi provocase un zburător. Riscul de a pierde o pereche de aripi nu reprezenta un gând plăcut pentru niciun Insular.

— Zboară, Garth, spunea el acum, luându-i partea, pe față. Grăbește-te!

Sena s-a strâmbat la el.

— Fata se descurcă bine, i-a zis profesoara lui Maris.

— Nu îndeajuns, a replicat ea.

Acum îi vedea limpede. S'Rella se afla la una-două lungimi de aripă mai în spate. Dar având plaja în vizor, fata părea să șovăie. Garth și-a început coborârea, trecându-i scurt prin față, iar turbulențele create de mișcarea lui au făcut-

o să se clatine. Aripile i s-au balansat o clipă, înainte să-și recâștige stabilitatea, dându-i ocazia lui Garth să câștige încă puțin avans.

Bărbatul a trecut pe deasupra plajei, la trei anverguri distanță de ea. Pietricelele au început să zăngăne în cutie. Maris s-a întors să vadă rezultatul. Fusese o cursă strânsă, genuină, dinamică. Poate că unii dintre membri aveau să ceară baraj.

Unul a făcut întocmai cum a gândit Maris, dar doar unul. Maris a numărat. Cinci mărgele albe pentru Garth și una singură neagră, pentru S'Rella.

— Hai să coborâm la ea, i-a propus Maris Senei.

— Kerr nu a ajuns încă, a replicat profesoara.

Fata aproape că uitase de el.

— Oh, sper că e în siguranță.

— N-ar fi trebuit să-l aduc aici, a bodogănit Sena. La dracu' cu bănetul alor lui!

Femeile au așteptat cinci minute, apoi s-au făcut zece, cincisprezece. Sher, Leya și Damen, tare pleoștit, au venit la ele. La orizont au apărut și alte aripi, dar niciuna nu era a lui Kerr. Maris a început să se îngrijoreze serios.

Dar, în cele din urmă, a sosit și băiatul, ultimul dintre cei care-și luaseră zborul de dimineață. A apărut dintr-o direcție greșită. Kerr a explicat că fusese purtat aiurea de curenți, departe de Skulny, și se simțea din cale-afară de rușinat.

Până atunci însă în cutia lui își făcuseră loc zece pietricele albe.

Grupurile de înrădăcinați începeau să se destrame pe plajă, plecând în căutare de mâncare, de băutură sau de umbră. Zburătorii se pregăteau pentru jocuri. Sena a făcut semn din cap.

— Hai! l-a îndemnat ea pe elev, punându-și brațul peste umerii lui Kerr. Să-i găsim pe ceilalți și să înfulecăm ceva.

***

După-amiaza a trecut repede. Unii dintre cadeți au mers să urmărească jocurile – un mărginaș și doi zburători de pe Shotan au câștigat premii la individual, iar Vestul a primit medalii la întrecerea pe echipe –, ceilalți preferând să se odihnească, să schimbe impresii sau să se distreze. Damen adusese un set de geechi, iar el și Sher și-au petrecut câteva ore aplecați asupra tablei, încercând amândoi să-și ia recompensa pentru mândria lor șifonată.

Seara au început petrecerile. Elevii de la Aripiașchie au ținut și ei un mic chef, în fața căbănuței Senei, dându-și silința, cu inima cam îndoită, să se binedispună. Leya a cântat la cimpoi, Kerr a născocit povești de pe mare și cu toții au băut din burduful cu vin adus de Maris. Val se purta ca de obicei, apatic, distant și inatacabil, dar restul au rămas la fel de morocănoși.

— N-a murit nimeni, a zis Sena, în final, arțăgoasă. Când o să vă pierdeți un ochi și o să vă zdrobiți un picior, ca mine, atunci veți avea tot dreptul să fiți cătrăniți. Acum nici să n-aud! Cărați-vă d-aici, stol de vrăbii, înainte să-mi sară mușstaru'!

Profesoara a vânturat ciomagul amenințător spre ei.

— Acum, valea și la culcare! Mai sunt două zile de competiții și cu toții puteți câștiga, dacă zburați bine. Mâine mă aștept la mai mult din partea voastră.

Înainte de a se întoarce la cabană, Maris și S'Rella s-au plimbat un timp pe plajă, vorbind și

trăgând cu urechea la freamătul molatic, nedomolit al mării.

— Ești supărată pe mine? a întrebat S'Rella sfielnic. Pentru că l-am provocat pe Garth?

— Am fost, a răspuns Maris cu un oftat.

N-avea curaj să-i mărturisească despre despărțirea de Dorrel.

— Poate că nu eram îndreptățită. Dacă-l învingi, aripile sunt de drept ale tale. Acum mi-a trecut.

— Mă bucur, a zis S'Rella. Am fost furioasă pe tine, dar nu mai sunt. Îmi pare rău!

Maris a luat-o de după umeri. Au făcut câțiva pași în tăcere, apoi S'Rella a spus:

— Am pierdut, nu?

— Nu, a replicat Maris. Mai ai șanse. Ai auzit-o pe Sena.

— Da, a făcut eleva, dar mâine vor puncta eleganța, iar eu n-am fost niciodată bună la asta. Chiar dacă înving la cursa cu obstacole, voi rămâne atât de în urmă, încât n-am să mai pot recupera nimic.

— Taci acum, a liniștit-o Maris. Nu mai vorbi așa! Tu zboară cât de bine poți și lasă restul pe seama juriului. E tot ce poți face. Dacă pierzi, mai ai o ocazie la anul.

S'Rella a dat din cap. Au ajuns la căbănuță. Fata a luat-o înainte, să deschidă ușa, dar, ajungând acolo, s-a dat speriată înapoi.

— Ah! a exclamat ea.

Vocea îi suna dintr-odată înspăimântată.

— *Maris!* a scâncit ea.

Alarmată, Maris a dat fuga lângă ea. S'Rella tremura din încheieturi și privea fix la ușa cabanei. Maris s-a uitat și ea într-acolo, iar stomacul i s-a revoltat.

Cineva bătuse în cuie, pe scânduri, doi ploieri morți. Păsările spânzurau puhave și

răvășite, cu penele lor strălucitoare pătate de întunecime. Piroanele le străpungeau trupurile mărunte, iar sângele se prelingea vâscos, în fire neîntrerupte, pe nisip.

Maris a intrat să ia un cuțit și s-a întors să dea jos de pe ușă avertismentele macabre. Dar, când a desprins primul cui, ploierul mort a căzut și Maris a descoperit cu oroare că pasărea nu fusese doar omorâtă, ci de-a dreptul măcelărită.

O aripă îi fusese smulsă.

***

Cea de-a doua zi se anunța friguroasă și înnorată. De dimineață plouase și, chiar dacă înainte să înceapă competiția s-a oprit, atmosfera era încă jilavă și rece, iar cerul apăsa încărcat de nori. Înrădăcinații-spectatori veniseră într-un număr mai mic – nu mai era așa de plăcut să stai pe plajă –, iar marea zbuciumată legăna doar câteva bărci.

Însă pentru zburători nu conta decât vântul, iar în această a doua zi curenții suflau constant cu forță, promițându-le un zbor excelent.

Maris a tras-o pe Sena departe de cadeți, pe plaja de sub stâncă, și i-a vorbit încet.

— Cine ar face o asemenea grozăvie? s-a minunat ea, cu vocea modificată de uimire.

Maris i-a apăsat profesoarei degetul pe buze. Nu voia să audă și ceilalți. S'Rella se panicase zdravăn din cauza incidentului și nu avea niciun rost să-i neliniștească și pe ceilalți.

— Presupun că un zburător, a șuierat Maris pătimașă. Un zburător dus cu capul și plin de ură. Dar n-avem nicio dovadă. Ar putea să fie fapta unuia dintre concurenții provocați sau a unui prieten de-ai lor ori pur și simplu a unui străin care îi urăște pe cadeți. E posibil să fie de vină chiar și un localnic opărit că a pierdut bani pariind împotriva lui Val O-Aripă. Eu, personal, îl bănuiesc pe Arak, dar n-am nicio dovadă.

Sena a încuviințat din cap.

— Bine ai făcut să nu le spui nimic. Sper doar ca S'Rella să nu fie prea afectată.

Maris s-a uitat la fata ce stătea printre colegii ei, discutând încetișor cu Val.

— Azi trebuie să facă o figură bună, dacă nu, s-a terminat.

— Începe! a strigat Damen, arătând cu degetul spre stânci.

Prima pereche de concurenți se avântase pe cer, iar acum se deplasau sprinteni deasupra plajei. Maris știa că trebuiau să se învârtească peste mare, iar fiecare dintre participanți să-și demonstreze talentul printr-o serie de cascadorii și manevre. Acrobațiile rămâneau la alegerea fiecăruia; unii se mulțumeau să execute trucurile clasice cât mai bine, pe când alții încercau să fie îndrăzneți și ambițioși. Mai rar vedeai câștigători sau învingători clar delimitați; la proba asta, juriul deținea puterea.

Primele două cupluri n-au impresionat prin nimic. Au executat plonjoane lungi, aterizări și întoarceri elegante și joase, toate stăpânite cu pricepere, dar nu spectaculoase. Zburătorul Lane, care se descurcase atât de bine cu o zi în urmă, era și un acrobat desăvârșit. Sărind de pe stâncă, s-a aruncat jos, spre plajă, trecând atât de aproape de nisip, încât înrădăcinații au trebuit să se ferească din calea lui. Apoi bărbatul a detectat un curent ascendent și s-a repezit în sus, planând printre nori și ieșind din raza vizuală, înainte de a se întoarce iar în picaj, cu o viteză periculoasă, doar ca să se oprească în ultima clipă. A încercat să cotească vertical și să facă o buclă completă și a staționat o singură dată, după care a ieșit repede din încremenire. Pe Maris a apucat-o admirația pentru vitalitatea lui. Fiul său nu-i semăna defel; sărmanul băiat avea să aștepte mult și bine să-și dobândească aripile, dacă la anul nu provoca pe cineva din afara familiei. După ce au încheiat, Maris a numărat optsprezece pietre albe în urna de vot, cu opt mai multe decât cele zece acumulate de Lane în cursa precedentă.

Sher era prima elevă de la Aripiașchie care încerca aerul. Fata a început cu dreptul; s-a lansat corect, aproape perfect, cu excepția unei

mici șovăieli, urmate de turele standard de întoarceri, rotocoale, plonjoane și suișuri, toate executate cu grație. Sher părea flexibilă și plină de voioșie în aer, în comparație cu manevrele lenevoase ale adversarului ei. Maris i-ar fi dat câștig de cauză lui Sher, la limită, dar când s-a uitat la masa juriului, a descoperit că aceștia fuseseră mai critici cu eleva decât se gândise ea. Doi dintre ei îi acordaseră votul zburătorului, doi îi plasaseră la egalitate și doar unul fusese de partea lui Sher, care pierdea acum cu unsprezece pietricele la trei.

Când Maris i-a anunțat rezultatul, Sena a oftat.

— Am început să mă obișnuiesc. Urăsc proba de cascadorii. O fi încercând juriul să fie drept, dar prejudecățile tot își fac loc. Nu e nimic de făcut, poate doar ca puii noștri să zboare așa de bine, încât victoria să le sară în ochi.

A urmat Leya, cu același program ca al lui Sher, dar fără norocul ei. Vântul se tot schimba în timpul zborului, furându-i grația elastică pe care Maris o admirase de multe ori. Execuția ei părea neregulată, iar de câteva ori, rafalele au aruncat-o dintr-o parte într-alta, distrugând virajele bune. Și rivalul ei avea probleme, dar mai puține. Patru membri i-au dat lui votul și doar unul a declarat întrecerea strânsă, punând-o pe Leya în dezavantaj.

Damen a fost mai ambițios decât oricare dintre ele. Când Arak a început iar să-i arunce cu sudalme, băiatul l-a împroșcat la rândul lui cu câteva, făcând-o pe Maris să zâmbească. Apoi cadetul a început cu o imitație acceptabilă a spectaculoasei scheme plonjon-deasupra-plajei pe care Lane o folosise mai înainte. Arak a încercat să-l pună în umbră, să zboare mai

aproape de Damen, astfel încât să-l forțeze să-și întrerupă stângaci alunecarea, dar tânărul s-a răsucit mai departe cu un viraj frumos și a dispărut după un nor, lăsându-l în urmă pe bătrânul zburător. Un membru al juriului, cel din Insulele Mărginașe, a bombănit în legătură cu tacticile lui Arak, dar ceilalți doar au ridicat din umeri.

— Orice s-ar zice, rămâne cel mai bun zburător, a insistat estica. Uită-te ce viraje strânse face. Băiatul e energic, dar cam neglijent.

Maris a trebuit să admită că femeia avea dreptate; Damen executa de obicei întoarceri largi, mai ales contra vântului.

La momentul votului, patru pietre îi fuseseră acordate lui Arak și doar una lui Damen, din partea mărginașului.

— *Jon din Culhall, Kerr de la Aripiașchie!* a răcnit crainicul.

Vântul se întețea, iar Kerr zbura neinspirat, ca de obicei.

După câteva minute, Sena s-a întors către Maris.

— Îmi vine greu să privesc, până și cu un ochi, s-a lamentat ea.

Jon a acumulat alte opt mărgele albe, iar pe Maris a cuprins-o mila pentru elev.

— *Corm din Mica Amberly!* a vestit pristavul. *Val O-Aripă, Val din Arrenul de Sud!*

Concurenții au pășit la vedere pe stânca zburătorilor, cu aripile prinse, dar nedesfăcute, iar Maris a simțit unda de înfiorare ce a străbătut publicul. Oamenii de pe plajă erau zgomotoși și până și străjile și asistenții s-au strâns mai aproape de Insular să privească.

Astăzi Corm nu mai râdea și nu mai făcea pe glumețul. Stătea la fel de tăcut ca Val, cu păru-i

brunet răvășit de vânt, pe când cineva îi desfăcea și îi fixa aripile. Ca întotdeauna, Val a împins la o parte ajutoarele.

— Corm poate fi destul de zvelt, a avertizat-o Maris, pe Sena. Val s-ar putea să aibă de furcă azi.

— Da, a aprobat Sena, aruncând o privire spre locul lui Shalli, la masa juriului.

Mulțimea devenea nerăbdătoare; cei doi zburători încă nu își luaseră avânt. Asistenții lui Corm se dăduseră înapoi, iar el stătea cu aripile pe deplin întinse, dar Val nu dădea semne că vrea să și le desfacă pe ale lui. În schimb, inspecta legăturile uneia dintre ele, ca și cum ar fi căutat vreun defect. Corm i-a zis ceva tăios, iar Val a privit în sus, dezlipindu-și ochii de la ce manevra, și a gesticulat amplu.

— Prea bine, s-a auzit Corm spunând limpede.

Apoi bărbatul a început să alerge, iar o clipă mai târziu plutea cu vântul.

— Uite-l pe Corm, a zis Shalli. Unde-i O-Aripă?

— Nu știe că asta-l va costa? a bolborosit Sena.

Maris a strâns-o de cot.

— Are de gând să o facă din nou, a spus ea impacientată.

— Ce? a întrebat Sena, dar chiar când a rostit cuvintele fața i s-a luminat, iar Maris și-a dat seama că înțelesese.

Val a plonjat.

Până jos era cale lungă, iar dedesubt se aflau doar nisipul și spectatorii; mai greu și mult mai periculos decât să execute același truc deasupra apei. Dar apoi s-a smucit într-o parte și a reușit; a început brusc să cotească în sus, îndepărtându-se de plajă, pornind spre mare.

Oamenii cădeau în nisip ca secerați, iar unul nu se mai oprea din țipat, dar din rândul spectatorilor se auzeau și strigăte.

Apoi s-a lăsat tăcerea, liniștea picura asupra gloatei, iar spectatorii și-au deschis larg piepturile, trăgând aer. Val a ras valurile, lunecând ca pe o întindere de gheață, și a început să se înalțe lejer. Băiatul a zburat tihnit către locul în care Corm, de-abia observat, făcuse o buclă complicată.

Au izbucnit aplauze și ovații și, odată cu toate acestea, înrădăcinații de pe țărm au izbucnit într-un refren ritmat, necontenit, susținut de bătăi din palme: *O-Aripă, O-Aripă, O-Aripă!* Nici măcar plonjonul impresionant al lui Lane nu-i înfiorase așa.

Femeia din Est râdea cu poftă.

— N-am crezut că voi mai vedea vreodată șmecheria asta! a exclamat ea. Să fiu a naibii, pe toți dracii! Nici Corbul n-o făcea așa de bine!

Shalli arăta distrusă.

— Un truc ieftin! a zis ea. Și de asemenea periculos.

— Poate, a fost de acord mărginașul, dar eu nu am mai văzut așa ceva. Chiar, cum a reușit?

Estica a încercat să-l explice și s-au adâncit în discuție. În depărtare, Val și Corm continuau giumbușlucurile. Val zbura bine, deși Maris a observat că virajele lui în direcția vântului încă nu erau desăvârșite. Corm se descurca și mai frumos, ținând pasul cu Val și reluând fiecare acrobație a lui mai elegant, sprijinit de priceperea dobândită în anii lungi de zbor. Dar efortul lui era acum în van, s-a gândit Maris; după Prăbușirea Corbului, nimic nu mai avea să redreseze balanța.

Fata avea dreptate. Shalli a fost singura excepție.

— Una peste alta, Corm a fost mai bun, a insistat ea. O acrobație imprudentă nu schimbă starea de fapt.

Femeia a aruncat o bilă albă în cutie, cu o mișcare sugestivă din încheietură.

Dar ceilalți membri doar i-au zâmbit iertători, iar cele patru mărgele ce au urmat-o pe-a ei au fost negre.

— Garth din Skulny, S'Rella de la Aripiașchie!

Privindu-i, lui Maris i s-a părut că în dimineața aceea S'Rella și Garth, deși total diferiți ca înfățișare, semănau ca două picături. Garth trebuie să fi fost încântat de victoria precedentă și erau șanse ca aripile lui să fie în siguranță, însă el părea mai palid și mai îmbătrânit. De-abia dacă i-a zis câteva cuvinte Riesei și a trecut să-și îmbrace atent echipamentul. S'Rella și-a mușcat buzele în timp ce ajutoarele i-au desfăcut aripile și parcă abia se abținea să nu plângă.

Niciunul dintre ei nu a încercat vreo cascadorie spectaculoasă, când s-au lansat. Garth s-a înclinat la dreapta, S'Rella la stânga și au trecut pe deasupra plajei și a bărcilor la fel de ușor. Câțiva localnici i-au făcut cu mâna lui Garth și i-au strigat numele când luneca deasupra capetelor lor, însă, în rest, mulțimea era tăcută, cu răsuflarea încă tăiată de la saltul lui Val.

Sena a clătinat din cap.

— S'Rella n-a oferit niciodată o priveliște la fel de frumoasă ca Sher și Leya, dar poate zbura mai bine de atât.

Fata tocmai făcuse o pauză, iar acum pierdea în altitudine printr-o răsucire banală în direcția vântului. Maris nu putea decât să-i dea dreptate profesoarei. S'Rella nu se descurca deloc minunat.

— Doar recapitulează mișcările, a zis Maris. Cred că e încă afectată de întâmplarea de azi-noapte.

Garth profita din plin de încetineala adversarului. Bărbatul s-a avântat cu îndemânarea lui cunoscută, domoală, a executat rotiri elegante și pline de poezie și a alunecat într-o buclă, dar S'Rella nu încerca să facă nimic.

— Asta-i floare la ureche, a comentat Insularul de pe Skulny cu un oftat de ușurare.

Bărbatul se pregătea deja să arunce o piatră albă. Maris nu putea decât să spere că n-avea să pună două.

— Ce face Garth? s-a mirat Maris cu voce tare.

Aripile lui se aplecaseră spre mare, înclinându-se mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, aproape zguduindu-se.

— Dar e debalansat de-a binelea.

— De-ar observa juriul! a zis Sena, cu acreală. Uite, acum s-a îndreptat!

Își revenise, într-adevăr. Aripile mari, argintii, își reluaseră poziția corectă, iar Garth plutea acum departe de plajă, pe coama vântului, coborând ușurel.

— Planează numai, a observat Maris derutată. Nu face nicio acrobație.

Garth a continuat să se îndepărteze spre apele adânci, de dincolo de talazuri. Zbura grațios, dar foarte drept; nu era mare filozofie să fii elegant, când nu trebuia decât să urmezi vântul. Bărbatul pierdea pas cu pas în altitudine. Acum ajunsese la aproape nouă metri deasupra apei și se scufunda mai departe. Zborul lui părea atât de molcom, de liniștitor.

Maris a tras aer în piept.

— Cade, a rostit ea.

Fata s-a întors spre juriu.

— Ajutați-l! a strigat ea. *Cade!*

— Ce tot urlă? a întrebat estica.

Shalli și-a ridicat ocheanul și l-a ochit pe Garth. Bărbatul ștergea acum valurile.

— Are dreptate, a încuviințat ea cu o voce pierită.

Atunci s-a creat o mare învălmășeală. Insularul a sărit de pe scaun și a început să-și agite brațele și să strige ordine. Doi străjeri au luat-o la goană pe scări, iar ceilalți s-au împrăștiat în alte părți.

Crainicul și-a dus palmele ca două lopeți la gură și a răcnit.

— *Ajutați-l! Ajutați zburătorul! Voi, cei din bărci, ajutați zburătorul!*

Pe plajă, alți pristavi răspândeau refrenul, iar spectatorii au alergat spre țărm, țipând și arătând cu degetele spre cer.

Garth a lovit apa. Mișcarea de înaintare l-a readus deasupra valurilor o dată, de două ori, iar în urma aripilor lui s-au deschis ca evantaiele pelicule de stropi. Dar bărbatul a pierdut repede în viteză, a încetinit și s-a oprit.

— E în regulă, Maris, spunea Sena. E-n regulă. Uite, o să ajungă la el!

O bărcuță de pescuit, alertată de țipetele de pe plajă, se ducea iute în direcția lui. Maris urmărea scena cu înfrigurare. Le-a luat un minut să-l ajungă pe Garth și încă un minut să-l pescuiască din apă într-un năvod, pe care l-au aruncat peste bord. Dar de la distanță Maris n-avea cum să-și dea seama dacă prietenul ei mai trăiește sau nu.

Insularul și-a coborât ocheanul.

— L-au prins și pe el, și aripile.

S'Rella zbura jos, deasupra bărcii care-l salvase pe Garth. Își dăduse prea târziu seama

de ce se petrecea și pornise în căutarea lui, dar era puțin probabil să-l poată ajuta în vreun fel.

Abătut, Insularul și-a trimis încă un străjer să afle informații despre starea lui Garth și apoi și-a reluat locul. Membrii juriului discutau agitați, iar Sena și Maris s-au cufundat într-o tăcere tulbure până ce bărbatul s-a întors, peste zece minute.

— E în viață și își revine, deși a înghițit apă, i-a anunțat străjerul. Îl duc acasă.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe Insularul.

— Sora lui zice că e bolnav de ceva timp, a răspuns omul. Se pare că a suferit un atac.

Insularul a scos o înjurătură.

— Nu mi-a spus niciodată nimic de așa ceva.

Bărbatul i-a fulgerat cu privirea pe zburătorii din juriu.

— Trebuie să decidem și pentru cursa asta?

— Mi-e teamă că da, a replicat Shalli împăciuitoare, după care a ridicat o pietricică neagră.

— Îi dai votul fetei?! a exclamat Insularul. Garth o depășise cu mult, până să îi vină rău. Vreți să îi acordați *fetișcanei* victoria?

— Doar nu vorbești serios, domnule, nu!? a intervenit bărbatul bine făcut din Insulele Mărginașe. Garth al vostru a căzut în ocean. Ar fi putut să se dea peste cap la fel de bine ca Lane, și tot pierdea.

— Trebuie să-i dau dreptate, a zis și estica. Insularule, tu nu ești zburător și nu înțelegi. Garth e norocos că a scăpat teafăr. Dacă se prăbușea în misiune, fără vreo navă care să-l pescuiască din apă, ar fi devenit hrană pentru scile.

— Nu s-a simțit bine, a insistat Insularul, disperat să nu piardă aripile.

— Nu contează, a încheiat sudista tăcută și a aruncat prima bilă în cutia de vot, făcându-i vânt cu degetul mare.

Mărgeaua era neagră. Alte trei pietre negre au urmat-o repede, la rând. Shalli a introdus votul ei vădit demoralizată, iar Insularul a ales, sfidător, o sferă albă.

***

Prăbușirea lui Garth i-a adâncit mai mult în mâhnire pe zburători și pe cadeți. Deasupra jocurilor de după-amiază și acrobațiilor plutea ușor un nor negru de furtună, iar concurenții erau secați de entuziasm. Marele câștigător a fost o fată din Est, de pe Odihna Vulturului, dar concurase aproape de una singură, din moment ce majoritatea zburătorilor renunțaseră la concurs în ultima clipă. Câțiva dintre cei fără interes direct în competiție au fost văzuți chiar luându-și tălpășița spre casă. Kerr, singurul cadet care s-a deranjat să asiste la jocuri, a povestit că și spectatorii se răriseră, iar numele lui Garth era pe buzele tuturor.

Sena a încercat să încurajeze elevii, dar s-a dovedit o corvoadă. Sher și Leya își făceau socoteli amănunțite în legătură cu șansele de câștig, fără a spera însă la nimic. Damen era într-o stare absolut jalnică, iar Kerr mai avea puțin și se strecura afară să se arunce în mare. S'Rella părea și ea aproape la fel de abătută. Fata a fost ostenită și retrasă toată ziua, iar seara s-a certat cu Val.

S-a întâmplat chiar după cină. Damen își aranja tabla de geechi și căuta un adversar, iar Leya își scosese din nou cimpoiul. Val a găsit-o pe S'Rella alături de Maris, pe plajă, și li s-a alăturat nepoftit.

— Hai la tavernă, i-a sugerat el S'Rellei, să ne sărbătorim victoriile. Vreau să mă descotorosesc de ratații ăștia și să aud ce zice lumea despre noi, poate chiar să vedem ce pariuri se fac pentru mâine.

— N-am nimic de sărbătorit, a replicat S'Rella ursuză. Am zburat îngrozitor. Garth a fost mult mai bun ca mine. N-am meritat să câștig.

— Câștigi sau pierzi, S'Rella, a zis Val. N-are nicio legătură dacă meriți sau ba. Hai!

Băiatul a încercat să o prindă de mână și să o facă să se ridice, dar ea s-a smucit nervoasă.

— Ție nu-ți pasă absolut deloc de ce a pățit Garth?

— Nu chiar. Și nici ție n-ar trebui să-ți pese. Din câte îmi amintesc, ultimul lucru pe care i l-ai spus a fost cât de tare îl urăști. Ar fi fost în avantajul tău dacă se îneca. Ar fi trebuit să-ți dea aripile lui. Acum vor găsi probabil o cale de a te păcăli.

Ascultându-l, Maris a început să-și piardă cumpătul.

— Termină, Val! a izbucnit fata.

— Vezi-ți de treaba ta, zburătorule! s-a rățoit O-Aripă. Vorbeam cu ea.

S'Rella a sărit în picioare.

— De ce ești atât de urâcios tot timpul? Te porți întotdeauna brutal cu Maris, iar ea n-a căutat decât să te ajute. Iar chestiile despre Garth... Garth a fost drăguț cu mine, și eu ce-am făcut? L-am provocat și aproape că a murit și tu îndrugi neadevăruri îngrozitoare despre el. Să nu mai scoți o vorbă! *Să nu îndrăznești!*

Chipul lui Val s-a împietrit ca o mască mortuară.

— Înțeleg, a replicat el impersonal. Cum vrei. Dacă îți sunt așa de dragi zburătorii, dă

fuga la Garth și zi-i să-și păstreze aripile. Voi sărbători de unul singur.

Le-a întors spatele și s-a îndepărtat cu pași mari pe nisip, spre drumul ce ducea la cuibul lui.

Maris i-a luat mâna S'Rellei.

— Ai vrea să-l vizitezi pe Garth? i-a propus ea din senin.

— E posibil?

Maris a încuviințat dând din cap.

— Locuiește cu Riesa într-o casă mare, la opt kilometri pe cărarea de pe deal. Îi plac apropierea mării și cabana. Am putea vedea cum se mai simte.

S'Rella era încântată și au pornit la drum imediat. Maris se temea puțin pentru cum aveau să fie primite, dar, în același timp, era îndeajuns îngrijorată pentru Garth ca să-și asume riscul. Frământările ei s-au dovedit neîntemeiate. Riesa le-a zâmbit larg când a deschis ușa și a început aproape instantaneu să plângă. Maris a trebuit s-o ia în brațe și s-o liniștească.

— Oh, veniți să-l vedeți, veniți să-l vedeți, repeta Riesa printre lacrimi. Va fi așa de bucuros!

Garth stătea în pat, proptit de un munte de perne. Pe picioare avea o pătură lățoasă, din lână. Chipul îi era palid ca ceara și umflat, dar când le-a zărit în pragul ușii fața i s-a destins într-un zâmbet sincer.

— Ah! a intonat el ca un tenor, cu vocea-i puternică dintotdeauna. Maris! Și micul demon, vânător de aripi!

Le-a făcut semn să se așeze lângă el.

— Veniți mai aproape și vorbiți cu mine! Riesa nu știe decât să facă tam-tam și să-și

frângă mâinile și nici măcar nu vrea să-mi aducă din berea ei.

Maris a zâmbit.

— N-ai nevoie de nicio bere, a zis ea apăsat când se îndrepta spre patul lui și l-a sărutat ușurel pe frunte.

Cu toate astea, S'Rella întârzia. Când a văzut, Garth a luat o mină serioasă.

— Ah, a făcut el, nu te teme. Nu sunt supărat pe tine.

Fata a înaintat, așezându-se lângă Maris.

— Adevărat?

— Adevărat! a răspuns Garth, fără să șovăie. Riesa, adu-le niște scaune!

Sora lui s-a conformat, iar când musafirele au luat loc Garth și-a reluat vorba.

— Am fost furios când m-ai provocat – și rănit –, nu pot nega.

— Îmi pare rău! a izbucnit S'Rella. N-am vrut să-ți fac rău. Nu te urăsc – așa cum am zis în seara aia în cabană.

Bărbatul a fluturat din mână, în semn de liniște.

— Știu. Și nu trebuie să regreți. Apa a fost al dracului de rece și m-a readus la realitate. În plus, am avut toată după-amiaza la dispoziție să meditez. Am fost un nerod și sunt norocos că mai apuc s-o spun. Am greșit că am păstrat secretul despre sănătatea mea și ai făcut bine să mă provoci, știind totul.

Garth a dat aprobator din cap.

— Știi, nu suportam să devin înrădăcinat. Iubesc zborul prea mult, îmi îndrăgesc prietenii și călătoriile. Dar acum s-a terminat; mica mea partidă de înot mi-a demonstrat. În cele din urmă, întrebarea e dacă vreau să fiu un înrădăcinat viu sau un zburător țeapăn. Înainte de ziua de azi reușisem de fiecare dată să-mi

controlez durerea, să ajung încotro trebuia. Dar în dimineața asta... ah, a fost chinuitor! Durerea îmi străpungea brațele și picioarele. Însă nu mai vreau să pomenesc. E destul că s-a întâmplat.

Garth s-a întins și i-a luat mâna S'Rellei într-a lui.

— Vreau să zic că nu pot concura mâine și nici nu aș face-o, chiar de aș putea. Riesa și marea mi-au băgat mințile în cap. Aripile sunt ale tale.

S'Rellei nu-i venea să creadă. Se holba la el, iar chipul i s-a luminat de un zâmbet șovăielnic.

— Ce-ai să faci de-acum, Garth? l-a întrebat Maris.

Chipul lui s-a strâns într-o grimasă.

— Sunt la mâna vracilor, a zis el. După mine, am trei opțiuni. Poate dau ortu' popii sau rămân schilod, dar, dacă voi găsi un vindecător care știe meserie, mă gândeam să îmi încerc norocul în negoț. Am destul bănet pus deoparte ca să-mi cumpăr o navă și astfel aș putea să și călătoresc, să văd celelalte insule, deși mă și sperie gândul de a naviga.

Bărbatul a chicotit.

— Tu și Dorr glumeați pe seama mea, spunând că aș fi un negustor dat dracului. Îți amintești, Maris? Ziceați că mi-aș vinde și aripile, dacă trocul merită, doar pentru că îmi plăcea să fac câte un schimb din când în când. Ce mai negustor! Uite, S'Rella îmi ia aripile gratis!

Garth s-a pus pe râs, molipsind-o și pe Maris.

Au vorbit mai mult de o oră despre negustori și marinari și, în cele din urmă, despre zburători, destinzându-se când se amuzau la glumele lui Garth și cleveteau.

— Corm e oțărât tare pe prietenul vostru, Val, a spus Garth la un moment dat, și nu pot să zic că-l învinovățesc. E un zburător priceput, care nu a luat niciodată în considerare posibilitatea de a-și pierde aripile. Iar acum se pare că s-a petrecut imprevizibilul. Și în fața cui? A lui O-Aripă, dintre toți oamenii. Ai avut ceva de-a face cu asta, Maris?

Fata a scuturat din cap.

— Nici gând. A fost doar ideea lui Val. N-o să recunoască în ruptul capului, dar cred că a intenționat să învingă un zburător performant ca să îi facă să-și ia gândul de la Ari. Soția lui Corm este în juriu, ceea ce a făcut isprava să pară și mai atractivă și, bineînțeles, în cazul în care pierdea, avea o scuză bună. Ar fi dat vina pe prejudecățile zburătorilor.

Garth a încuviințat și a făcut o glumă deocheată despre Corm, apoi s-a întors către sora lui.

— Riesa, de ce nu-i arăți casa S'Rellei?

Riesa a priceput aluzia.

— Da, vino după mine, te rog! a răspuns ea, iar S'Rella a urmat-o.

— E simpatică, a zis Garth după ce au plecat, și îmi amintește mult de tine, Maris. Mai ții minte când ne-am întâlnit prima oară?

Maris i-a zâmbit.

— Țin minte. A fost în timpul primei mele vizite în Cuib. S-a dat o petrecere în noaptea aia.

— Era și Corbul acolo. Atunci ne-a arătat el trucul.

— Uitasem, a spus Maris.

— Tu l-ai învățat pe O-Aripă să-l facă?

— Nu!

Garth a izbucnit în hohote.

— Toată lumea e convinsă că tu ești vinovata. Ne amintim cu toții cât de impresionată ai fost atunci de Corb. Coll a compus și-un cântec, nu?

Maris a zâmbit.

— Da.

Garth a dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit. În cameră s-a lăsat tăcere o vreme, iar voioșia s-a stins pe chipul lui Garth.

Bărbatul a început să plângă, luptându-se să-și înghită amarul, dar nereușind; el și-a întins mâinile masive spre fată, iar ea s-a apropiat, s-a așezat pe marginea patului și l-a îmbrățișat, mângâindu-l pe cap.

— Am știut... Nu am vrut să mă vadă S'Rella... ah, Maris, doare ca dracu', e cumplit!

— Of, Garth, a șoptit Maris, sărutându-l ușurel și chinuindu-se să-și învingă propriile lacrimi.

Se simțea atât de neajutorată. S-a gândit o clipă la cum ar fi reacționat ea, în locul lui Garth. S-a cutremurat și a respins nălucirea, strângându-l mai tare în brațe.

— Să vii să mă vezi, i-a cerut el. Eu... știi tu cum e... Când nu zbori, nu poți merge în Cuib. E destul de rău că-mi pierd libertatea și vântul, dar nu vreau să te pierd și pe tine și pe ceilalți prieteni doar pentru că... Ah, fir-ar să fie de lacrimi! Promite-mi că mă vizitezi. Hai, zi că vii!

— Îți promit, Garth, a răspuns ea, căznindu-se să nu sune afectată. Asta, în cazul în care nu te faci atât de rotund, încât n-am să pot suporta să mă uit la tine.

Bărbatul a început să râdă, printre lacrimi.

— Ah! a făcut el. Și tocmai când mă gândeam că pot să mă îngraș în voie! Tu...

Afară s-au auzit pașii S'Rellei și Riesei, care se întorceau, iar Garth și-a șters repede lacrimile, cu pătura.

— Mergeți, le-a zis el, zâmbind din nou. Hai, valea, m-ați epuizat! Dar să veniți iar mâine, când se termină tot, și să-mi povestiți cum au fost jocurile.

Maris a dat din cap în semn de aprobare, iar S'Rella a venit lângă ea și, înainte de a-și lua la revedere, l-a sărutat iute și timid pe Garth.

***

Au parcurs lent cei opt kilometri spre sat, sporovăind și desfătându-se în vântul răcoros ce bântuia în noapte. Au vorbit despre Garth și un pic despre Val, iar S'Rella a pomenit de aripi – aripile ei – cu uimire în glas.

— Sunt un zburător, a intonat ea voioasă. E adevărul-adevărat.

Dar n-avea să fie atât de simplu.

Sena le aștepta în cabana lor, pe marginea patului, nervoasă. Când au intrat, a sărit în picioare.

— Unde-ați umblat?

— Am mers să vedem cum se simte Garth, a răspuns Maris. S-a întâmplat ceva?

— Nu știu. Am fost chemate de juriu, la cabană.

Sena i-a aruncat S'Rellei o privire sugestivă, cu ochiul ei sănătos.

— Toate trei. Și deja am întârziat.

Au plecat imediat. Pe drum, Maris i-a comunicat Senei ce-i spusese Garth despre aripi, dar bătrâna profesoară nu părea mulțumită.

— Păi, rămâne de văzut, a rostit ea. Încă n-aș ieși cu ele la joacă.

Zburătorii nu mai petreceau în noaptea aceea. Camera principală era mai mult goală – doar vreo șase vestici, pe care Maris îi cunoștea vag, stăteau cuminți pe scaune –, iar atmosfera lâncezea, departe de a fi festivă. Unul dintre musafiri s-a ridicat când au intrat cele trei femei și le-a zis:

— În spate.

Cei cinci membri ai juriului se ciorovăiau în jurul unei mese rotunde, dar s-au întrerupt imediat când s-a deschis ușa.

— Maris, Sena, S'Rella – intrați, vă rog! le-a poftit Shalli, ridicându-se. Și închideți ușa.

Femeile și-au ocupat locurile la masă, iar Shalli și-a împreunat atentă mâinile în față când a reluat convorbirea.

— V-am chemat pentru că avem o neînțelegere și o implică pe tânăra S'Rella, iar voi aveți dreptul să vă spuneți părerea. Garth a trimis vorbă că nu va participa mâine...

— Știm, a întrerupt-o Maris. Tocmai venim de la el.

— Bun, a reluat Shalli. Atunci, ne înțelegeți dilema. Trebuie să decidem ce facem cu aripile.

S'Rella a rămas ca trăsnită.

— Sunt ale mele, a zis ea. Așa mi-a promis Garth.

Insularul bătea darabana în tăblia mesei și stătea încruntat.

— Aripile nu-i aparțin lui Garth, ca să le dea, a rostit el răspicat. Uite, copilă, îți voi pune o întrebare: dacă îți dăm aripile, promiți să-ți faci așezământ aici și să zbori pentru Skulny?

Fata nici nu s-a clintit sub privirea lui pătrunzătoare, a observat Maris cu mulțumire.

— Nu, a răspuns ea, direct. N-aș putea. Adică, sunt convinsă că e drăguț pe Skulny, dar... asta nu e casa mea. Am de gând să mă

întorc în Sud cu aripile, pe Veleth, insulița în care m-am născut.

Insularul a clătinat violent din cap.

— Nu, nu, nu! Poți să te întorci pe stânca ta, dacă așa ți-e pe plac, dar fără aripi.

Bărbatul s-a uitat la ceilalți membri.

— Vedeți?! I-am dat o șansă. Insist.

Sena a izbit cu pumnul în masă.

— Ce înseamnă comedia asta? Ce se petrece aici? S'Rella are dreptul la aripi, e mai îndreptățită decât oricine. Fata l-a provocat pe Garth, iar el n-a trecut proba. Cum îndrăzniți să spuneți că nu-i dați aripile?

Sena i-a străpuns pe toți cu privirea.

Shalli, care părea să fie purtătorul de cuvânt, a strâns din umeri cu părere de rău.

— Avem o divergență, e explicat ea. Întrebarea e cum se va vota în concursul de mâine. Unii cred că, dacă Garth nu zboară, S'Rella ar trebui declarată învingătoare prin neprezentare. Dar Insularul e de părere că nu putem puncta o probă la care participă un singur zburător. El insistă ca hotărârea să se ia doar pe baza celor două curse deja desfășurate. Dacă rămâne așa, Garth are în prezent cu o pietricică mai mult și înseamnă că-și păstrează aripile.

— Dar a renunțat la ele! a intervenit Maris. El nu poate să zboare, e prea bolnav.

— Legea are grijă, a replicat Insularul. Dacă un zburător cade la pat, aripile lui sunt încredințate Insularului și celorlalți zburători ca să le folosească, în cazul în care el sau ea nu are moștenitori. Vom da aripile cuiva care le merită, cuiva dispus să se mute pe Skulny. I-am acordat o șansă fetei și i-ați auzit toți răspunsul. Atunci, trebuie să alegem pe altcineva.

— Am sperat că S'Rella va accepta să rămână pe insulă, a completat Shalli. Așa s-ar fi rezolvat problema.

— Nu, a repetat S'Rella, încăpățânată, însă cu chipul întunecat de tristețe.

— Ce propui tu e o păcăleală, s-a rățoit Sena la Insular.

— Tind să îți dau dreptate, a intervenit bărbatul masiv din Insulele Mărginașe.

Omul și-a trecut degetele prin părul blond, ciufulit.

— Singurul motiv pentru care Garth e acum în avantaj e că tu, Insularule, ai votat azi pentru el, chiar și după ce a căzut în ocean. N-a fost nici pe departe corect.

— Am judecat bine, a replicat Insularul.

— Garth vrea ca S'Rella să aibă aripile lui, a zis Maris. Dorința lui nu contează nici cât negru sub unghie?

— Nu, a răspuns Insularul. Aripile nu i-au aparținut niciodată pe de-a întregul. Ele sunt sacre, sunt ale tuturor de pe Skulny.

Insularul a privit în jur, rugându-i să-l înțeleagă.

— Nu-i drept să le dăm sudistei, să reduc, fără niciun rost, numărul zburătorilor de pe insulă la doi. Ascultați-mă! Dacă Garth s-ar fi simțit bine, și-ar fi apărat aripile împotriva oricărui concurent și nu s-ar fi ajuns niciodată aici. De mi-ar fi spus despre boala lui, așa cum cer legile voastre, până acum am fi găsit alt purtător pentru aripi, în stare să le păstreze pe Skulny. E doar vina lui Garth că și-a ascuns starea, că am ajuns în impasul ăsta. Aveți de gând să-mi pedepsiți tot poporul pentru că un zburător a ținut un secret?

Maris a trebuit să admită că argumentele lui păreau drepte. Și ceilalți membri păreau că

ezită.

— E adevărat, a replicat sudista măruntă. M-aș bucura să văd o nouă pereche de aripi zburând spre Sud, dar cererea ta e greu de negat.

— Și S'Rella are drepturi, a stăruit Sena. Trebuie să-i dați ce-i al ei.

— Dacă îi încredințați aripile Insularului, a adăugat Maris, îi furați fetei privilegiul să concureze. Îi mai lipsește o bilă. Are șanse formidabile.

În acel moment, S'Rella a luat cuvântul.

— Nu mi-am câștigat aripile, a zis ea neîncrezătoare. Mi-a fost rușine de cum am zburat azi. Dar aș putea să le dobândesc pe merit, dacă aș mai avea oportunitatea. Știu că aș putea. Garth așa își dorește.

Shalli a oftat.

— S'Rella, scumpo, nu-i atât de simplu. N-avem cum să reluăm întreaga competiție, de dragul tău.

— Fata trebuie să aibă aripile, a bubuit mărginașul. Uite, eu îi acord deja pietricica pentru proba de mâine. Acum e șase la șase. Cine mi se mai alătură?

Bărbatul a dat roată cu privirea.

— N-ai aici sfere de vot, s-a răstit Insularul, și nu se poate să concureze un singur zburător.

Căpetenia și-a încrucișat brațele pe piept și s-a lăsat pe spate, cu un aer amenințător.

— Mi-e teamă că sunt de părerea Insularului, a zis sudista. Altfel, aș fi acuzată că favorizez un vecin.

Mai rămâneau Shalli și femeia din Vest, iar amândouă păreau să pregete.

— Nu există vreo cale de-ai mulțumi pe toți? a întrebat Shalli.

Maris s-a uitat la S'Rella și i-a atins brațul.

— Chiar ai de gând să zbori iar și să încerci să câștigi aripile?

— Da, a răspuns fata. Vreau să le capăt prin propriile puteri. Vreau să fiu vrednică de ele, indiferent de ce spune Val.

Maris a dat aprobator din cap și s-a întors către juriu.

— Atunci, am o propunere, a zis ea. Insulare, ai doi zburători pe Skulny. Îi consideri apți?

— Da, a replicat el, cu suspiciune în glas. Și ce-i cu asta?

— Doar atât – îți sugerez să reiei meciul. Păstrați scorul așa cum e: S'Rella în dezavantaj cu o pietricică. Dar, din moment ce Garth nu e în stare să zboare, vei numi un înlocuitor, un alt zburător de-ai tăi, care să-i poarte aripile. Dacă cel ales câștigă, atunci premiul rămâne pe Skulny și îl veți putea acorda oricui credeți de cuviință. Dacă învinge S'Rella, nimeni nu va putea să-i nege dreptul de a merge în Sud, ca zburător. Ce zici?

Insularul a analizat ideea un timp.

— Păi, a început el, așa aș putea să accept. Jirel o să zboare în locul lui Garth. Dacă fata asta o întrece, atunci, și-a câștigat dreptul, deși n-o să fiu mulțumit.

Shalli părea incredibil de ușurată.

— O sugestie minunată! a concluzionat ea zâmbitoare. Știam că ne putem baza pe judecata lui Maris.

— Atunci, ne-am înțeles? s-a grăbit să afle estica.

Toți cei prezenți au încuviințat, cu excepția bărbatului din Insulele Mărginașe, care a clătinat din nou din cap și a mormăit:

— Fata ar trebui să aibă aripile. Omul a căzut în ocean.

Dar nu a protestat prea convingător.

În fața cabanei, în aerul rece al nopții, începuse să cadă o ploaie măruntă. Dar Sena le-a oprit oricum, arătându-se preocupată.

— S'Rella, a zis ea, sprijinindu-se în toiag, ești sigură că asta vrei? Există posibilitatea să pierzi aripile. Se zice că Jirel ar fi un zburător înzestrat. Și poate am fi reușit să-i atragem pe jurați de partea noastră, dacă insistam.

— Nu, a replicat S'Rella grav. Nu, așa îmi doresc să se întâmple.

Sena a privit-o drept în ochi mult timp și în final a dat din cap, în semn de aprobare.

— Bun, a spus ea satisfăcută. Hai acasă. Mâine avem de înfruntat cerul.

***

În a treia zi, Maris s-a trezit înainte de răsărit, derutată de beznă și de frig, conștientă că ceva nu era la locul lui. În ușă se auzeau bătăi.

— Maris, a zis S'Rella din patul alăturat. Răspund eu?

Maris nu putea zări fata în camera întunecoasă; zorile erau încă departe și nu ardea nicio lumânare.

— Nu, a șoptit Maris. Liniște!

Fetei îi era frică. Bubuiturile nu mai conteneau, iar Maris și-a adus aminte de ploierii morți și se întreba cine o fi de partea cealaltă a ușii, la ora aia, străduindu-se atât să le trezească. Ea a coborât din pat și a reușit să găsească cuțitul pe care-l folosise să dea jos păsările măcelărite. Nu era mare lucru de capul lui, doar un briceag mic, din tablă. Nu semăna deloc cu un pumnal de luptă, dar îi dădea un sentiment de siguranță. Doar când a pus mâna pe șuriu a mers să vadă cine e afară.

— Cine-i acolo?

Bocăniturile s-au oprit.

— Raggin, a rostit o voce gravă pe care nu o știa.

— Raggin? Nu cunosc niciun Raggin. Ce dorești?

— Vin de la Securea-de-Fier, a răspuns glasul. Îl cunoști pe Val? Tipul care stătea cu mine?

Maris a simțit că i se risipesc temerile și s-a grăbit să-i dea drumul. Bărbatul luminat de razele lunii era slăbănog și gârbovit, cu un nas coroiat și o barbă neîngrijită, dar lui Maris i s-a părut dintr-odată cunoscut chipul lui: era cârciumarul de la taverna lui Val.

— Care-i baiul? S-a întâmplat ceva rău?

— Mă pregăteam să închid, dar amicul tău încă nu apăruse. M-am gândit că și-a găsit vreo drăguță cu care să se culce, dar după aceea am dat peste el afară, zăcând pe spate. Cineva i-a dat rău la oase.

— *Val,* s-a alarmat S'Rella, venind fuga spre ușă. Unde-i? Se simte bine?

— E în camera lui, a răspuns Raggin. L-am târât în sus pe scări și n-a fost treabă ușoară. Dar mi-am adus aminte că avea cunoștințe aici, așa că mi-am zis că mai bine vin să mă interesez și m-au trimis încoace. Mergeți cu mine? Nu știu ce să-i fac.

— Îndată, a replicat Maris grabnic. Hai, S'Rella, îmbracă-te!

S-a repezit la rândul ei să-și strângă hainele și imediat se îndreptau iute pe faleză. Maris ținea într-o mână un lampion. Drumul mergea o vreme paralel cu stâncile dinspre mare, iar un pas greșit, în beznă, s-ar fi putut dovedi fatal.

Taverna era întunecată și avea obloanele trase, iar ușa principală fusese blocată din interior cu o bârnă grea, din lemn. Raggin le-a

lăsat să aștepte în fața clădirii și a dispărut prin spate, căutând să pătrundă prin ceea ce numea el „pasajul secret”. Când le-a dat drumul să intre, bărbatul a zis:

— Trebuie să ne baricadăm. Pe aici umblă o grămadă de tipi cu tupeu. Nici nu ți-ar veni să crezi ce fel de clienți am uneori, zburătorule.

Fetele de-abia i-au ascultat explicația. S’Rella s-a repezit pe scări, spre odaia pe care o împărțise din când în când cu Val, iar Maris a urmat-o îndeaproape. S’Rella tocmai aprindea o lumânare la căpătâiul lui Val, când Maris a ajuns și ea.

Lumina roșiatică, pâlpâitoare a umplut cămăruța, iar forma cuibărită în pături s-a mișcat, scâncind ca un animal rănit. S’Rella a pus jos coloana de ceară și a tras plăpumile la o parte.

Ochii lui Val au găsit-o pe fată și au părut să o recunoască. Mâna lui dreaptă s-a crispat disperată, să o apuce pe S’Rella. Dar când a dat să vorbească, singurele sunete pe care le-a scos au fost niște gemete gâtuite, devastate de durere.

Lui Maris i s-au înmuiat picioarele. Tânărul fusese lovit cu sălbăticie în cap și în umeri, iar chipul îi era de nerecunoscut, sub masa de vânătăi și umflături. O tăietură de pe obraz încă sângera, iar pe cămașă și pe bărbie era numai sânge uscat. Gura îi era și ea înroșită când a deschis-o, vrând să spună ceva.

— *Val!* a strigat S’Rella, izbucnind în lacrimi.

I-a atins fruntea, iar el s-a chircit departe de palma ei, încercând să vorbească.

Maris s-a dus mai aproape. Val o înlănțuise strâns pe S’Rella, cu mâna stângă, trăgând-o și smucind-o spre el. Dar brațul drept îi atârna moale pe lângă trup, iar cearșaful era îmbibat

de sânge, sub el. Membrul lâncezea într-o poziție anormală, iar jacheta se vedea străpunsă, murdară de lichidul stacojiu. Fata a îngenuncheat, pe partea dreaptă a patului și i-a atins delicat brațul, însă Val a scos un țipăt atât de ascuțit, încât S'Rella a sărit îngrozită. Atunci a observat Maris muchia zimțată a osului ițindu-și capătul prin pielea și îmbrăcămintea lui.

Raggin se uita la ele din pragul ușii.

— Are mâna ruptă, n-o atinge, a zis el, vrând să se facă util. Urlă dacă-l atingi. Ar fi trebuit să auziți ce răcnete a scos când l-am adus sus. Cred că are și piciorul fracturat, nu știu sigur.

Val se liniștise, dar gâfâia ostenit. Maris s-a ridicat.

— De ce n-ai chemat un vraci? l-a luat la rost pe Raggin. De ce nu i-ai dat nimic pentru durere?

Raggin s-a tras înapoi siderat, ca și cum nici nu i-ar fi trecut vreodată prin minte.

— V-am chemat pe voi, nu? Cine să plătească vraciul? Că el sigur nu poate. N-are nici pe departe atâția bani. I-am căutat în lucruri.

Maris și-a strâns pumnii, încercând să-și înăbușe furia.

— Du-te după un vindecător în clipa asta! a ordonat ea. Puțin îmi pasă dacă trebuie să alergi douăzeci de kilometri, dar să te întorci rapid. Că, de nu, îți jur că vorbesc cu Insularul și-ți închide spelunca.

— Zburătorii! s-a oțărât cârciumarul. Faci pe șefa, nu? Păi, mă duc, dar cine plătește vraciul? Eu asta vreau să aflu și la fel o să vrea și el.

— Lua-te-ar naiba! a izbucnit Maris. Îl plătesc eu, blestematule, plătesc eu! Băiatul e zburător, iar dacă osul nu se vindecă cum

trebuie, dacă nu e îngrijit, nu va mai zbura niciodată. Du-te odată!

Raggin i-a mai aruncat o uitătură acră și s-a întors spre scări. Maris s-a dus lângă patul lui Val. Băiatul gemea și încerca să se miște, dar fiecare gest părea să-i provoace dureri mari.

— Nu-l putem ajuta? a întrebat S'Rella, ridicându-și ochii spre Maris.

— Ba da, a răspuns. Până la urmă, ne aflăm într-o tavernă. Coboară la parter, găsește proviziile de băutură și vino cu câteva sticle. Ar trebui să-i ușureze chinul până sosește vraciul.

S'Rella a dat din cap și a pășit spre ușă.

— Ce să aduc? a întrebat ea. Vin?

— Nu, ceva mai tare. Caută niște coniac. Sau – lichiorul ăla din Poweet, cum îi zice? – din cereale și cartofi...

S'Rella a făcut semn că a înțeles și a plecat. În scurt timp s-a întors cu trei sticle de coniac făcut pe insulă și o butelcă fără etichetă, ce răspândea un miros înțepător.

— Miroase zdravăn, a observat Maris.

A gustat chiar ea licoarea, apoi a pus-o pe S'Rella să-i țină capul lui Val, în timp ce îi picura lichidul pe limbă. Tânărul părea nerăbdător să o asculte, sorbind băutura cu nesaț, în timp ce prietenele lui făceau cu schimbul, ținându-i sticla la gură.

După mai mult de o oră Raggin s-a întors, în cele din urmă, cu un vindecător. Val deja își pierduse cunoștința.

— Uite-ți vraciul, a zis cârciumarul.

Bărbatul a observat apoi recipientele goale de pe podea și a adăugat:

— Ai să le plătești și p'alea, zburătorule!

***

După ce i-a pus lui Val mâna și piciorul la loc – Raggin avusese dreptate, ambele erau rupte, deși nu la fel de grav –, vindecătorul le-a fixat cu atele și i-a pansat fața tumefiată, apoi i-a dat lui Maris o sticlă plină cu o substanță verde închis.

— E mai bună decât coniacul, a explicat el. Îi va amorți durerea și va putea dormi.

Bărbatul a plecat, lăsându-le singure cu Val.

— Zburătorii l-au bătut, nu-i așa? a întrebat S'Rella suspinând alături de amica ei în odaia afumată, luminată de feștilă.

— Un braț și un picior rupte, și nicio zgârietură pe partea cealaltă, a zis Maris, scrâșnind din dinți. Da, îmi miroase a zburători. Nu cred că ar fi fost vreunul în stare să facă așa ceva, dar bănuiesc că cineva a pus la cale un plan.

Mânată de un imbold subit, Maris s-a îndreptat spre locul în care făcuseră grămadă hainele rupte și pătate de sânge ale lui Val și a scotocit printre ele.

— Hmmm, exact cum mă gândeam. Cuțitul lui a dispărut. Poate l-au luat atacatorii sau poate că l-a avut în mână și l-a scăpat.

— Sper că și l-a înfipt în ei, oricine ar fi fost, a zis S'Rella cu obidă. Crezi că e vina lui Corm? Pentru că Val urma să-i ia aripile mâine?

— Adică azi, a corectat-o Maris cu mâhnire în glas, privind pe fereastră.

Spre est cerul se arăta îmbujorat de primele raze ale zorilor.

— Dar nu, n-a fost Corm. Nu că el nu l-ar fi distrus cu cea mai mare plăcere, dacă ar fi avut ocazia, dar ar fi recurs la mijloace legale. Corm e prea mândru să se preteze la violență.

— Atunci, cine?

Maris a clătinat din cap.

— Nu știu. Cineva sărit de pe fix, în orice caz. Poate un prieten de-al lui Corm sau de-al lui Ari. Poate Arak ori acoliții lui. Val și-a făcut o groază de dușmani.

— Voia să vin cu el, a îngăimat S'Rella vinovată. În schimb, am fost să-l vizitez pe Garth. Dacă aș fi mers cu el, cum m-a rugat, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut.

— Dacă plecai cu el, a replicat Maris, probabil că zăceai și tu aici, însângerată și cu oasele rupte. S'Rella, scumpo, mai ții minte ploierii ăia pe care ni i-au lăsat? Au vrut să ne transmită un mesaj. Și tu ești o parvenită.

Maris a privit către răsărit.

— Și eu la fel. Poate e timpul să recunoaștem. Sunt doar pe jumătate zburător și așa voi rămâne întotdeauna.

Fata i-a zâmbit S'Rellei.

— Dar presupun că mai mult contează care jumătate.

S'Rella părea încurcată, dar Maris și-a încheiat monologul.

— Gata cu vorbăria. Mai sunt câteva ore până începe competiția și mi-aș dori să dormi puțin. Azi trebuie să-ți câștigi aripile, ai uitat?

— Nu pot, a protestat S'Rella. Nu acum.

— Ba mai ales acum, a contrazis-o Maris. Cine i-a făcut asta lui Val ar sări în sus de fericire să știe că te-a făcut și pe tine să renunți la vis. Așa vrei?

— Nu, a răspuns S'Rella.

— Atunci, culcă-te!

Mai târziu, când S'Rella adormise, Maris s-a uitat iar afară. Soarele se ridicase pe jumătate, cu chipu-i roșcovan brăzdat de nori grei, întunecați. Venea o zi grozavă, cu vânt favorabil. O zi numai bună de zburat.

***

Competiția începuse de mult când au sosit Maris și S'Rella. Întârziaseră când Raggin le interpelase la tavernă, cerându-și plata, și fusese nevoie de o discuție lungă pentru a-l convinge că avea să-și recupereze datoriile. Maris i-a smuls promisiunea că se va îngriji de Val și nu va lăsa pe nimeni altcineva să urce la etaj.

Au găsit-o pe Sena la locul ei obișnuit, lângă juriu, urmărindu-i pe concurenții veniți devreme în întrecerea de obstacole. Maris a trimis-o pe S'Rella să se alăture celorlalți cadeți și s-a grăbit să ajungă pe stâncă. Sena a părut ușurată să o vadă.

— Maris! a exclamat ea. Mi-a fost teamă că s-a întâmplat ceva rău. Val și S'Rella sunt cu tine? În curând o să fie rândul lor. De fapt, Sher e următoarea.

— S'Rella e gata de zbor, a răspuns Maris, apoi i-a povestit despre Val.

Toată vitalitatea și vigoarea parcă se scurgeau din trupul profesoarei în timp ce o asculta pe Maris. Ochiul sănătos i s-a aburit de lacrimi, s-a aplecat mai grea asupra bastonului și dintr-odată a părut chiar mult mai bătrână.

— N-am vrut să cred, a murmurat ea fără putere. N-am vrut – nici măcar după întâmplarea oribilă cu păsările, nici măcar atunci –, n-am putut să cred că ar face o asemenea faptă.

Chipul îi era tern, cenușiu.

— Ajută-mă, copilă! Trebuie să stau jos.

Maris i-a întins brațul și a condus-o spre masa juriului, unde Shalli și-a ridicat privirea spre ele îngrijorată.

— E în regulă?

— Nu, a răspuns Maris, dându-i Senei drumul pe un scaun. Val nu va zbura azi, a continuat ea, întorcându-se brusc cu fața la juraţi. Noaptea trecută a fost atacat și bătut la taverna unde era cazat. Are un braț și un picior rupte.

Toți cei patru au înmărmurit.

— Îngrozitor! a spus Shalli.

Estica a tras o înjurătură, mărginașul a scuturat din cap, iar Insularul a sărit în picioare.

— E înfiorător. N-am să permit ca o asemenea faptă să rămână nepedepsită pe insula mea. Îl vom găsi pe cel care a fost în stare să comită grozăvia, promit.

— Un zburător e autorul, a replicat Maris, sau, în orice caz, o persoană angajată de un zburător. I-au fracturat brațul și piciorul drept. O-Aripă. Înțelegeți.

Shalli s-a încruntat.

— E înfiorător, dar niciun zburător n-ar face așa ceva. Și dacă insinuezi cumva că soțul meu...

— Ai vreo dovadă că a fost un zburător? a întrerupt-o femeia din Est.

— Cunosc taverna la care stătea Val O-Aripă, a intervenit Insularul. Securea-de-Fier, nu? E un loc rău famat, cu clienți de cea mai joasă speță, oameni violenți. Putea fi oricine. Vreun beţivan arțăgos, un îndrăgostit gelos, un parior păcălit. Mi s-au înfățișat multe cazuri asemănătoare și toate se întâmplaseră acolo.

Maris se uita țintă la bărbat.

— N-ai să afli niciodată cine a fost, indiferent de promisiuni, a zis ea. Nu asta mă preocupă. Vreau să-i duc aripile lui Val înapoi la noapte.

— Aripile... lui Val?

— Mi-e teamă, a vorbit sudistul, că trebuie să aștepte și să încerce la anul. Regret că a fost rănit, când era atât de aproape de victorie.

— Aproape?

Maris s-a uitat în lungul mesei, a găsit cutia pe care o căutase, a ridicat-o și le-a zdrăngănit-o pe sub nas.

— Nouă pietre negre la una albă. E mai mult decât *aproape*. Val câștigase. Chiar de pierdea azi cu cinci pietre la zero, tot ieșea învingător.

— Nu, a rostit Shalli apăsat, cu încăpățânare. Corm își merită șansa. Nu te las să-l păcălești de dragul lui O-Aripă, oricât de milă mi-ar fi de el. Corm se pricepe foarte bine la obstacole. Era în stare să câștige cu zece la nimic. Dacă fiecare dintre noi îi acorda câte două mărgele, atunci își păstra aripile.

— Zece la zero? s-a mirat Maris. Care să fi fost șansele?

— Șanse erau.

— E adevărat, i-a ținut isonul estica. Nu-i putem acorda victoria lui O-Aripă. Nu e corect față de Corm, care a zburat ca un profesionist ani de-a rândul. Cred că trebuie să-l scoatem din concurs pe Val.

Capetele coborau și se ridicau, dar Maris n-a reușit decât să zâmbească.

— Îmi era teamă că așa veți hotărî.

Fata și-a pus mâinile în șolduri și i-a privit sfidătoare.

— Dar Val își va primi aripile. Noroc că există un precedent. L-ați stabilit chiar voi, aseară, în discuția despre S'Rella și Garth. Lăsați scorul așa și să continuăm jocul. Chemați-l pe Corm. Îl voi înlocui pe Val.

Știa că n-o puteau refuza.

***

Maris și-a luat aripile și s-a alăturat nerăbdătoare și din ce în ce mai neliniștită mulțimii fremătătoare de concurenți.

Obstacolele fuseseră ridicate noaptea. În nisip stăteau bine înfipte nouă structuri din lemn, solicitându-le participanților să execute o serie de viraje și cotituri dificile. Prima poartă se ridica chiar pe stânca zburătorilor și era alcătuită din doi pari înalți, din abanos, fiecare de cam doisprezece metri, la o distanță de cincisprezece metri unul de celălalt. O frânghie le unea capetele. Pentru a înscrie, zburătorul trebuia să alunece prin acea poartă. Era destul de simplu, însă următorul obstacol se afla la doar câțiva metri mai jos, pe plajă, nu drept în față, ci mai încolo, într-o parte, astfel încât concurentul era nevoit să întoarcă rapid înainte de a o rata. De asemenea, a doua poartă nu se înălța la fel de sus. Parii erau mai scunzi și puțin mai apropiați. Și tot așa, traseul ducea departe, spre bancurile de nisip, pentru a coti apoi abrupt, înapoi spre uscat. Era o cursă întortocheată ce-ți făcea aripile să se îndoaie, iar fiecare dintre porți se restrângea mai mult, în raport cu cea anterioară, până la al nouălea și ultimul obstacol, constituit din aceiași pari, numai că acum plasați la doar doi metri de pământ și exact șase metri depărtare. Nimeni nu depășise vreodată a șaptea poartă. Și nici măcar ăsta nu era un rezultat mediu; dintre toți zburătorii ce urmau să-și încerce îndemânarea de dimineață, doar fenomenalul Lane reușise mai înainte să treacă printr-a șasea poartă.

Aspiranții dădeau în general startul cursei; zburătorului i se oferea privilegiul de a ști ce scor are de depășit. Cu aripile pe umeri, Maris a urmărit încercările cadeților.

Sher s-a strecurat de pe stâncă direct prin prima poartă, abia izbutind să nu atingă frânghia, s-a înclinat brusc spre al doilea obstacol, dar a continuat să coboare repede, ba chiar prea repede. Panicată, mica aripiaşchie s-a îndreptat rapid, evitând să atingă solul, şi a început deodată să se înalţe, zburând pe deasupra porţii, nu prin ea. Zburătorul provocat de Sher a pătruns doar prin două obstacole, dar nu a fost suficient să-i asigure fetei victoria.

Văzând-o pe Sher, Leya a ales altă strategie. A plonjat de pe stâncă, a dat un ocol larg deasupra plajei, coborând încetul cu încetul ca să alunece echilibrat prin prima poartă, în loc să piardă altitudine. A dat să întoarcă cu mult înainte să pătrundă cum se cuvine prin spaţiul delimitat de pari, astfel încât s-a învârtit elegant în jurul unei prăjini, îndreptându-se deja spre al doilea obiectiv. A planat uşor şi prin acela, cotind din nou mai devreme, doar că acum mai abrupt, mai forţat, contra vântului. Leya s-a descurcat binişor, nimerind şi a treia structură, dar după aceea nu a mai avut niciun punct de sprijin pentru cotituri. A zburat calm în largul mării, ratând de departe a patra poartă. Câţiva spectatori au aplaudat-o oricum, iar rivalul ei nu a reuşit să înscrie decât două puncte înainte de a ateriza pripit în nisip. Aşa că Leya se putea lăuda cu primul ei triumf, deşi nu era de ajuns pentru a câştiga perechea de aripi.

Crainicul i-a anunţat pe Damen şi pe Arak. Amândoi au întâmpinat probleme. Damen a intrat prin porţi într-o viteză prea mare, astfel că nu a avut vreme să-şi revină la timp după a doua, pentru a se întoarce spre al treilea obstacol. Arak a alunecat prea sus, prin cea de-a

două structură; marginea superioară a aripii a atins frânghia și i-a fost de ajuns să-l dezechilibreze și să-l abată de la drum. Dar, chiar și terminând la egalitate, Arak și-a păstrat aripile.

Surprinzător, și Kerr a dus la bun sfârșit o cursă strânsă. Imitând-o pe Leya, a pătruns drept prin prima poartă, începându-și virajul și alunecând cu ușurință prin următoarea. Dar, ca și Leya, a întâmpinat dificultăți când a cotit contra vântului, spre a treia structură, dar, spre deosebire de colega lui, el a ratat-o. A căzut greu, în nisip, la câțiva metri de poartă, iar micii înrădăcinați au dat buzna peste el, vrând să-l ajute cu aripile. Jon din Culhall s-a străduit să evite soarta lui Kerr, menținându-se la o altitudine mai mare, dar a trecut peste și în dreapta celui de-al treilea obstacol.

— *Corm din Mica Amberly,* a anunțat crainicul. *Val O-Aripă, Val din Arrenul de Sud.*

A urmat o scurtă pauză.

— *Maris din Mica Amberly zboară ca înlocuitor pentru Val, Maris din Mica Amberly.*

Fata stătea pe stânca zburătorilor, cu ajutoarele meșterind în spatele ei, fixând la loc fiecare spiță. La câțiva zeci de metri mai încolo, Corm aștepta și el ca asistenții să termine. Maris s-a uitat către bărbat, iar privirea lui întunecată, arzătoare, a întâlnit-o pe-a ei.

— Maris O-Aripă, a strigat el cu obidă, asta ai ajuns? Mă bucur că Russ nu mai trăiește să te vadă.

— Russ ar fi mândru de mine, i-a replicat ea cu mânie, știind că el vrusese să o înfurie.

Fata îl întrecuse, cu șapte ani în urmă, într-o competiție mult mai furtunoasă. Avea încredere că putea să-l învingă și acum. Precizie, stăpânire, reflexe bune, intuiție; astea

erau ingredientele, iar ea avea suficient din toate.

Aripile i se întindeau ample și suple, metalul zumzăia încetișor la atingerea vântului și se simțea pe deplin liniștită și sigură pe sine. S-a întins, și-a înfășurat mâinile în jurul curelelor, a început să alerge, a sărit și s-a ridicat pe creasta brizei. A zburat tot mai sus și, din plăcere, s-a răsucit într-o buclă, apoi a plonjat, alunecând prin aer, mereu în jos, mânând curenții și jonglând cu micile vârtejuri, înclinată spre porți. S-a dezechilibrat brusc când a pătruns prin primul obstacol. Aripile au trasat o dungă argintie, diagonală, de la vârful unui par la baza celuilalt, dar și-a revenit elegant și s-a înclinat în partea opusă, apropiindu-se de al doilea obiectiv și pătrunzând ca o săgeată prin lăcașul corect. Zburătorul simțea, iubea cu patimă văzduhul, nu-și anticipa mișcările; pentru Maris, totul se rezuma la instinct, la reflex și la a cunoaște vântul, și devenise una cu el. A urmat a treia poartă, dificilul viraj contra vântului, dar înaripatul l-a efectuat rapid, cu ușurință și foarte corect, apoi s-a dat peste cap deasupra mării, corectându-și unghiul, planând acum spre a patra structură. A trecut și prin aceea, iar la a cincea a virat larg, în direcția curenților. Al șaselea obstacol se ridica aproape drept în față, la îndemână, dar strâmt, așa că s-a lăsat un pic în jos și aproape că a șters nisipul în zbor, cu aripile întinse larg. Spectatorii strigau și ovaționau.

Cursa a fost gata cât ai bate din palme.

Când a șasea pereche de pari se ridica în față, Maris s-a lovit de un curent descendent, apărut ca din senin acolo unde n-avea ce să caute. Vântul a împins-o, a zdruncinat-o doar o clipă, dar a fost de ajuns pentru ca aripile să radă

solul. În momentul următor, picioarele lăsau urme prin nisipul umed, iar ea a alunecat stângace înainte de a se opri definitiv, în umbra porții.

O fetiță blondă a venit în goană și a ajutat-o să se ridice și după aceea să-și desfacă aripile. Maris gâfâia, îmbătată de zbor. Cinci obstacole trecuse. Nu era cel mai bun scor al zilei, dar se păstra totuși un rezultat satisfăcător, iar atât îi era destul. Corm și Val ajunseseră la un scor atât de strâns, încât nu ajuta cu nimic să o bată. Ar fi trebuit s-o umilească, s-o zdrobească, să strângă câte două pietricele de la fiecare jurat, ceea ce părea cu neputință.

Corm își dăduse și el seama. Deconcertat de zborul ei, rivalul nici măcar nu s-a mai obosit. A eșuat la a patra poartă, cedându-le astfel o victorie decisivă lui Maris și lui Val. Fata a simțit că urcă în al nouălea cer când se târa agale pe plajă, cu aripile strânse pe umeri.

Crainicii trâmbițau rezultatele în dreapta și în stânga. S'Rella stătea încordată pe povârniș. Soarele se răsfrângea argintiu în aripi, iar Maris a zărit-o în spatele ei pe Jirel din Skulny, cu părul precum cremenea.

S'Rella a făcut saltul, iar Maris a rămas locului să o privească, înălțându-și inima odată cu a protejatei ei, tresăltând de speranță. S-a aplecat și a dat un ocol, s-a apropiat lejer, nu impetuos ca Maris, și a ieșit planând ușurel, ca Leya și Kerr. Eleva a trecut prin prima poartă, virând, paralelă cu pământul, întorcând apoi în direcția opusă – Maris a simțit o clipă cum bătăile inimii i se opresc în loc –, după aceea a pătruns și prin a doua structură, executând un viraj extrem de abrupt, precis ca o tăietură de chirurg, ca și cum vântul însuși s-ar fi abătut din calea lui, la porunca fetei. S-a mai întors o

dată și a depășit al patrulea obstacol – oamenii au început să se ridice și să o aclame. Al cincilea a fost floare la ureche și fata se îndrepta acum țintă spre al șaselea, unde Maris dăduse greș. Însă aripile i s-au balansat puțin, redresându-se apoi, și a zburat mai sus ca profesoara ei. Curentul a scuturat-o și pe ea, dar nu a pus-o la pământ, iar de îndată a alunecat ușoară printre parii porții cu numărul șase – strigătele năvăleau de pretutindeni –, la al șaptelea punct a fost nevoită să se încline o fracțiune de secundă, într-un unghi potrivit, iar S'Rella s-a descurcat de minune și a ieșit din spațiul pătrat al porții, pornind ca o nălucă spre al optulea obstacol...

... dar lăcașul a fost prea strâmt, parii prea apropiați, și S'Rella a zburat la doar câțiva centimetri prea într-o parte. Aripa stângă a lovit lemnul, trosnind, iar spițele s-au sfărâmat odată cu stâlpul. Eleva a căzut lată pe nisip.

Maris era doar unul zecile de oameni ce alergau spre copilă.

Când a ajuns, S'Rella stătea pe nisip, râzând din toată inima și suflând din greu, înconjurată de înrădăcinați ce strigau la ea, felicitând-o cu glasurile lor aspre de atâtea țipete. Copiii s-au îngrămădit să-i atingă aripile. Însă fata, cu chipul împurpurat de vânt, nu reușea să se mai oprească din hohote.

Maris și-a croit drum prin mulțime și a îmbrățișat-o, iar S'Rella a continuat să chicotească.

— Ești în regulă? a întrebat-o Maris, împingând-o, ca să o privească mai bine.

S'Rella a dat din cap cu toată puterea, scuturată încă de avalanșa de veselie.

— Atunci, ce-i...?

Fata a arătat cu mâna spre aripa ei, aceea care lovise poarta. Materialul, indestructibil, era neatins, dar o spiță de suport zăcea ruptă.

— Se repară ușor, a liniștit-o Maris, după ce s-a uitat cu atenție la mecanism. Nicio problemă.

— Nu vezi? a făcut S'Rella, sărind în picioare.

Aripa dreaptă s-a clătinat sus-jos, netedă și vibrantă, dar stânga spânzura moale și frântă. Țesătura argintie mătura nisipul.

Maris a privit-o și a început și ea să hohotească.

— O-Aripă, a zis, ținându-se de burtă.

Fetele s-au prăbușit înlănțuite în nisip, râzând fără să se poată stăpâni.

— Jirel nu te-a dezonorat, l-a asigurat Maris pe Garth în noaptea aceea, în vreme ce se odihnea alături de el, la căldura focului.

Bărbatul se simțea înviorat, arăta mai înzdrăvenit și bea din nou bere.

— Fata te-a înlocuit onorabil, a zburat prin cinci porți, la fel de pricepută ca mine. Dar cinci nu-s șapte, bineînțeles, și nu a fost suficient să câștige. Nici măcar Insularul nu l-a putut declara meci nul.

— Bun, a zis Garth. S'Rella merită aripile. Îmi place fetișcana. Pune-o să-ți promită că va veni să mă viziteze.

Maris a zâmbit.

— Așa voi face, s-a angajat ea. I-a părut rău că nu a putut veni astă-seară, dar a ținut neapărat să meargă direct la Val. Mă duc și eu la ei, după ce plec de aici. Nu mor de nerăbdare, dar...

Fata a oftat.

Garth a tras o dușcă zdravănă și a rămas mult timp cu privirea pironită în flăcări.

— Mi-e milă de Corm, a spus el. Nu mi-a plăcut niciodată, dar știa să zboare.

— Nu te mai frământa, l-a liniștit Maris. E cătrănit acum, dar îi trece. În curând sarcina lui Shalli va avansa prea mult ca să mai poată zbura și el îi va ține locul câteva luni. După cum îl cunosc, o va bate probabil la cap și după ce naște, să-și împartă aripile cu el. La anul va putea să provoace pe cineva. Și știu, de asemenea, că nu-l va alege pe Val. Corm e mai isteț. Fac prinsoare că va numi pe cineva ca Jon din Culhall.

— Ah, a zis Garth, dacă afurisiții ăia de vraci mă fac om, mai că l-aș lua și eu la trântă pe Jon.

— Va fi preferatul tuturor la anul, a fost de acord Maris. Până și Kerr ar vrea să-și mai încerce o dată cu norocul cu el, deși mă îndoiesc că Sena îl va mai sprijini până nu se maturizează. O să aibă o recoltă bună la anul. Cu victoriile lui Val și a S'Rellei, academia o să prospere din nou. Va avea în curând atâția elevi, că n-o să știe cum să se descurce cu ei.

Maris a chicotit.

— De altfel, tu și Corm n-ați fost singurii zburători deposedați de aripi. Bari din Poweet și le-a pierdut într-o întrecere familială, iar Hara Grăsuna a pierdut în fața propriei fiice.

— Un cârd de foști zburători, a mormăit Garth.

— Și o grămadă de parveniți, a adăugat Maris, destinzându-se într-un zâmbet. Lumea se schimbă, Garth. Înainte vorbeam doar despre înrădăcinați și zburători.

— Da, a recunoscut bărbatul, dând pe gâtlej încă o gură de bere. Apoi ai zăpăcit totul. Înrădăcinați zburători și zburători fără aripi. Când va lua sfârșit?

— Nu știu, a recunoscut Maris, apoi s-a ridicat. Aș mai sta, dar trebuie să vorbesc cu Val și am întârziat o grămadă să ajung pe Mica Amberly. Cu Shalli gravidă și Corm fără aripi, Insularul mă va munci ca pe un rob. Dar îmi fac timp să te vizitez, promit!

— Bun.

Garth și-a desfăcut buzele într-un zâmbet larg.

— Zboară cu bine!

După ce a plecat Maris, bărbatul i-a cerut Riesei altă bere.

***

Val stătea proptit în pat, într-o poziție incomodă, cu capul săltat doar cât să poată mânca, și sorbea supa din linguriță aflată în mâna stângă. S'Rella era lângă el, susținând bolul. Când a intrat Maris, și-au ridicat privirile, iar degetele lui Val s-au clătinat, vărsând lichidul fierbinte pe pieptu-i gol. A drăcuit, iar S'Rella l-a ajutat să se șteargă.

— Val, a rostit Maris indiferentă, dând din cap în semn de salut.

Fata a așezat pe podea, lângă ușă, aripile pe care i le adusese, pe vremuri ale lui Corm din Mica Amberly.

— Aripile tale.

Umflăturile de pe față i se retrăseseră, astfel încât Val își arăta din nou chipul lui cunoscut, deși buza buricată îi croia un zâmbet disprețuitor, ce nu-i era caracteristic.

— S'Rella mi-a povestit ce ai făcut, a rostit el greoi. Presupun că acum vrei să-ți mulțumesc.

Maris și-a împreunat brațele peste piept, așteptând.

— Știi, prietenii tăi, zburătorii, mi-au făcut asta, a zis el. Dacă oasele se sudează strâmb, n-

am să pot folosi niciodată ticăloasele alea de aripi. Nici dacă se vindecă cum trebuie, n-o să mai fiu la fel de bun.

— Știu, a recunoscut Maris, și regret. Dar nu prietenii mei sunt făptașii, Val. Nu toți zburătorii îmi sunt apropiați. Și nu toți îți sunt dușmani.

— Te-ai dus la petrecere, a replicat Val.

Maris a încuviințat dând din cap.

— N-o să-ți fie ușor, iar mare parte a misiunii e pe capul tău. Respinge-i, dacă așa îți place, urăște-i pe toți. Sau descoperă-i pe cei demni de a-i cunoaște. Depinde numai de tine.

— Îți zic eu pe cine o să descopăr, a spus Val. Pe ăia care m-au adus în starea asta, și apoi pe ăia care i-au plătit.

— Da, a făcut Maris. Și după?

— S'Rella mi-a găsit cuțitul, a anunțat-o Val simplu. L-am pierdut în tufișuri, azi-noapte. L-am tăiat destul de adânc pe unul dintre ei, așa că-l voi recunoaște după cicatrice.

— Unde ai de gând să mergi, după ce te faci bine? a întrebat Maris.

Val a părut bulversat de schimbarea bruscă de subiect.

— Mă gândeam să mă duc pe Colțul Mării. Am auzit cât de mult își dorește Insularul de acolo un zburător. Dar S'Rella zice că și cel de aici e destul de dornic. Am să discut cu amândoi, să văd ce-mi oferă.

— Val de pe Colțul Mării, a rostit Maris. Sună interesant.

— Mă voi numi întotdeauna O-Aripă, a replicat tânărul. Și poate și tu la fel.

— Semizburători, a recunoscut ea. Amândoi. Dar ce jumătate alegi? Val, îi poți face pe Insulari să-ți cadă la picioare. Înaripații te vor disprețui, majoritatea, iar câțiva dintre cei mai

tineri și lacomi te vor lua drept model. Aș urî să văd asta întâmplându-se. N-ai decât să porți cuțitul dăruit de tatăl tău când zbori, chiar dacă încalci una dintre cele mai vechi și înțelepte legi. E o faptă măruntă, o tradiție, iar zburătorii te vor ocărî iar, dar nimeni n-o să se atingă de tine. Însă, și fii atent la ce îți spun, dacă îi afli pe cei care au plănuit să fii bătut și îi ucizi cu același cuțit, s-a terminat cu O-Aripă. Zburătorii te vor numi paria, îți vor lua aripile și niciun Insular de pe Windhaven nu va fi de partea ta sau îți va da adăpost, indiferent de nevoile lor.

— Vrei să uit? a zis Val. Să uit *așa ceva?*

— Nu, a răspuns Maris. Găsește-i și predă-i unui Insular sau convoacă un complet de judecată. Lasă-ți inamicul să-și piardă aripile, casa și viața, nu tu. Ți se pare o alternativă chiar atât de proastă?

Val a zâmbit strâmb, iar Maris a observat că-și pierduse și câțiva dinți.

— Nu, a replicat băiatul. Aproape că îmi face cu ochiul.

— Tu alegi, a încheiat Maris. N-ai să zbori ceva vreme, așa că vei avea timp berechet să te gândești la propunerea mea. Te consider suficient de isteț să folosești cum trebuie acel timp.

Ea s-a uitat apoi la S'Rella.

— Trebuie să mă întorc pe Mica Amberly. E în drumul tău, dacă te duci înapoi în Sud. Ai vrea să zbori cu mine și să te odihnești o zi în casa mea?

S'Rella a dat din cap încântată.

— Da, mi-ar plăcea grozav... Asta, dacă Val va fi în regulă.

— Zburătorii au credit nelimitat, a răspuns rănitul. Dacă-i făgăduiesc lui Raggin destul

bănet, o să aibă grijă de mine, mai bine decât ar fi avut părinții mei.

— Atunci, vin, s-a hotărât S'Rella. Dar ne mai întâlnim, Val, nu? Acum avem amândoi aripi.

— Da, a răspuns tânărul. Du-te și încearcă-le! Eu le voi contempla pe ale mele.

S'Rella l-a sărutat și a traversat încăperea către locul în care rămăsese țintuită Maris. S-au îndreptat amândouă spre ieșire.

— *Maris!* a strigat-o Val precipitat.

Fata s-a întors, auzindu-i glasul. A intrat în cameră la timp ca să-l surprindă ducându-și mâna ciudat la ceafă, sub pernă, și țâșnind la suprafață cu o viteză înspăimântătoare. Lama alungită a sărit prin aer și s-a izbit de cadrul ușii, la nici un metru de capul lui Maris. Dar cuțitul era din obsidian ornamental, lucios, negru și ascuțit, însă nu elastic, așa că s-a făcut țăndări.

Maris trebuie să fi arătat îngrozită; Val zâmbea.

— N-a fost niciodată al tatălui meu, a mărturisit el. Taică-meu n-a avut niciodată nimic. L-am furat de la Arak.

Privirile li s-au încrucișat la mijlocul distanței, iar Val a izbucnit într-un râs chinuit.

— Te rog, scapă tu de el, O-Aripă!

Maris și-a îndulcit trăsăturile cu un zâmbet și s-a aplecat să strângă cioburile.

Partea a treia

PRĂBUȘIREA

S-a veștejit în nici un minut.

Când îl părăsise pe Insularul din Thayos se simțea încă tânără. Maris a pornit-o prin galeria subterană ce unea donjonul stâncos cu marea, un tunel igrasios, întunecat, săpat în munte. A mers iute, ținând în mână o lumânare, cu aripile strânse, legate pe umeri, înconjurată de ecouri și de picurul lent al apei. Pe jos se făcuseră bălți, iar umezeala îi pătrunsese prin ghete. Dorea să iasă cât mai grabnic la suprafață.

Doar când s-a aflat la celălalt capăt îndepărtat al masivului, scăldată de lumina crepusculului, a zărit cerul. Bolta era de un mov sumbru, amenințător, un violet atât de închis, că părea negru; semăna cu o zdrobitură urâtă, umflată de sânge și pulsând de durere. Vântul îi tăia răsuflarea cu răceala lui și vuia sălbatic. Aproape că simțea violența furiilor ce stăteau să se dezlănțuie, o vedea în norii apăsători. S-a oprit în dreptul scărilor tocite ce duceau la stânca dinspre mare și o clipă i-a dat prin cap să se întoarcă, să se odihnească peste noapte la cabană și să-și amâne zborul până în zori.

Însă gândul la lungul drum înapoi, prin culoar, a speriat-o și nu se simțea deloc fericită să se afle acolo. Thayos îi părea un tărâm pustiu și posomorât, iar Insularul, neobrăzat, abia reușind să-și camufleze firea crudă sub protocolul ce se impunea în relațiile cu zburătorii. Mesajul pe care i-l încredințase îi împovăra tare sufletul. Cuvintele lui fuseseră mânioase, haine, influențate de primejdia războiului, iar Maris voia neapărat să le livreze

și să și le șteargă din memorie, să se elibereze de corvoadă cât mai repede.

Așa că a stins făclia și a urcat scările cu pași mari, nerăbdători. Chipul îi era străbătut de riduri, iar în păr îi luceau șuvițe cenușii, dar rămăsese mlădioasă și sprintenă ca la douăzeci de ani.

Când a ajuns pe o platformă largă, din piatră, acolo unde se terminau treptele, și-a desfăcut aripile. Ele au zbârnâit imediat în vânt și au smucit-o pe purtătoare când fixa ultimele spițe. Întunecimea purpurie a vijeliei se reflecta negricioasă în metalul argintiu, iar razele soarelui ce murea la orizont aruncau dâre incandescente, ca niște tăieturi proaspăt deschise, mustind sângeriu. Maris s-a precipitat. Voia să o ia din loc înaintea furtunii, să se folosească de curenți pentru a-și mări viteza. Și-a strâns hamurile în jurul trupului, a verificat aripile o ultimă dată și și-a trecut mâinile printre curelele tăbăcite. Din doi pași a ajuns la marginea stâncii și s-a aruncat în gol, cum făcuse de nenumărate ori. Vântul era ibovnicul ei bătrân și credincios. S-a lăsat învăluită de îmbrățișarea lui și a început să planeze.

La orizont a zărit fulgerele. Spre răsărit cerul s-a despicat de la puterea unui trăsnet, ca o furcă interminabilă, cu trei dinți. Apoi vântul s-a domolit și a adiat încetișor asupra ei, iar ea s-a prăbușit, înclinându-se și răsucindu-se, pentru a prinde un curent mai puternic, până ce vijelia a lovit-o brusc, șfichiuind ca un bici. Vântul a prins să sufle ca turbat, ivit parcă din senin, cu o forță teribilă, iar când Maris se lupta să-l stăpânească, curentul și-a schimbat direcția. Apoi a deviat încă o dată și încă o dată. Ploaia îi

pișca fața, o orbea, iar în urechi își simțea puternic pulsul.

Vijelia a împins-o înapoi și a dat-o peste cap, de parcă ar fi fost o jucărie. N-avea mai mulți sorți de izbândă decât o frunză dusă de vânt. S-a clătinat astfel până când a simțit că-i vine rău și amețeală, conștientă că se afla în picaj. Privind peste umăr, a văzut muntele ridicându-se iute spre ea – un zid gol de piatră, lucios de la umezeală. A încercat să se tragă înapoi, dar nu a reușit decât să se răsucească, prinsă în brațele sălbatice ale vântului. Aripa stângă a zgâriat stânca, a căzut, iar Maris s-a prăbușit, țipând, într-o parte, cu aripa dreaptă neputincioasă; deși a încercat să fâlfâie dintr-un singur braț, știa că e în zadar, iar ploaia îi întuneca privirea. Furtuna o fărâmița între colții ei mortali și, cu ultima sclipire de luciditate, și-a dat seama că moartea îi ieșise în întâmpinare.

Marea și-a deschis apele spre ea, a zdrobit-o, apoi a scuipat-o ca pe un obiect străin. Au găsit-o târziu, a doua zi, pe o plajă pietroasă, la patru kilometri de stânca zburătorilor din Thayos, cu trupul sfărâmat și inconștientă, dar în viață.

Când și-a revenit, după câteva zile, îmbătrânise mult.

***

Arareori s-a trezit de-a binelea în cursul acelei săptămâni, iar apoi n-a reușit să-și aducă aminte mare lucru. Durerea o însoțea permanent, în somn sau la trezie, când se întorcea sau când stătea nemișcată. A dormit în cea mai mare parte a timpului, iar visele îi păreau aievea, ca durerea necontenită. Străbătea tunele nesfârșite, pe sub pământ, mergea până începeau să o chinuie cumplit picioarele, dar nu reușea niciodată să găsească

treptele ce urma să o ducă la cer. Cădea la infinit, prinsă în zona curenților statici, fără ca forța și priceperea să-i fie de ajutor în văzduhul mort. După aceea se făcea că stă înaintea Consiliului și pledează, însă cuvintele răsunau estompate și prea moi, iar oamenii n-o ascultau. Îi era cald, incredibil de cald, și nu se putea mișca. Cineva îi luase aripile și-i legase mâinile și picioarele. S-a căznit să miște și un singur deget, să vorbească. I se năzărea că are de transmis un mesaj urgent. Nu se putea clinti, nu putea vorbi, iar pe obraji nu știa dacă îi curg lacrimi sau picuri de ploaie. Cineva i-a tamponat fața și i-a dat să bea un lichid gros, amar.

La un moment dat, a început să fie conștientă că se afla într-un pat mare, cu o vatră alături, în care arde tot timpul un foc puternic, iar ea e acoperită de straturi grele de blănuri și pături. Murea de cald și a încercat să împingă învelitorile, dar n-a fost în stare.

Parcă în cameră tot intrau și ieșeau oameni. Pe unii i-a recunoscut – prietenii ei – dar, deși i-a rugat să dea plăpumile la o parte, ei nu au ajutat-o. Nu dădeau semne că ar auzi-o, dar adesea se așezau la capul patului și îi vorbeau. Povesteau lucruri de demult ca și cum s-ar fi petrecut chiar atunci, iar asta o zăpăcea, dar, pe de altă parte, totul era tulbure, așa că se simțea pur și simplu mulțumită să-i aibă alături pe amicii ei.

A vizitat-o Coll, care i-a cântat melodiile lui, însoțit de Barrion, cel cu zâmbetul vioi și vocea-i profundă, răsunătoare. Bătrână și invalidă, Sena a șezut pe marginea saltelei și nu i-a spus nimic. Corbul a apărut și el o dată, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, așa de îndrăzneț și de chipeș, că lui Maris inima i s-a strâns din

nou de atâta dragoste înăbușită. Garth i-a adus niște kivas fierbinte, aburind, apoi i-a zis glume, iar ea a râs și a uitat să mai bea. Val O-Aripă a privit-o din pragul ușii, inexpresiv ca întotdeauna. S'Rella, vechea ei prietenă, a venit des să o vadă, povestindu-i întâmplări din trecut. Iar Dorrel, prima ei iubire și încă un prieten de nădejde, i-a ținut companie de nenumărate ori, ajutând-o să-și învingă durerile și buimăceala. Au mai vizitat-o și alții: vechi iubiți, pe care nu credea că-i va mai vedea vreodată, i s-au înfățișat ca să-i vorbească, să o implore, să o acuze, apoi au dispărut, lăsându-i întrebările fără răspuns. Grăsunul T'mar i-a adus în dar figurine cioplite de el în piatră, iar Halland, cântărețul, robust, cu barba-i neagră, arăta la fel ca atunci când locuiseră împreună pe Mica Amberly. Apoi și-a amintit că bărbatul se pierduse pe mare și a lăcrimat, iar plânsul a orbit-o.

A mai venit s-o vadă și un bărbat străin, și totuși cunoscut. Îi știa atingerea blândă și sigură a mâinilor și sunetul aproape muzical al vocii ce-i pronunța numele. Spre deosebire de ceilalți musafiri, el se apropia mai mult de Maris, îi sălta capul și o hrănea cu supe fierbinți, lăptoase, ceaiuri aromate și îi dădea o licoare amăruie și vâscoasă, ce o adormea. Nu își aducea aminte cum sau când îl întâlnise, dar se simțea bucuroasă să-l vadă. Bărbatul era uscățiv și scund, dar puternic. Pielea palidă era fermă, peste oasele și trăsăturile chipului lui, pătat de vârstă. Părul alb, des, îi curgea pe spate, pornind de pe fruntea-i înaltă. Ochii încastrați sub boltele bogate ale sprâncenelor și prinși în păienjenișul subțiratic al ridurilor, străluceau ca două nestemate albăstrui. Dar,

deși îl vedea așa des și îl cunoștea, Maris nu reușea să-și aducă aminte cum îl cheamă.

Odată, când stătea alături de ea și o veghea, Maris s-a străduit să se smulgă din starea ei somnolentă și i-a spus cât de cald îi e, rugându-l să dea la o parte din pături.

Bărbatul a scuturat din plete.

— Ai febră, i-a zis el. Camera e răcoroasă, iar tu ești foarte bolnavă. Ai nevoie de căldură.

Surprinsă de năluca ce-i răspunde în sfârșit, s-a chinuit să se ridice ca să-l vadă mai bine. Trupul i-a răspuns cu încetineală la sforțări, iar o durere insuportabilă i-a sfâșiat toată partea stângă.

— Ușurel, i-a zis îngrijitorul ei.

Degetele lui reci i s-au alipit de frunte.

— Oasele trebuie să se sudeze, înainte de a te putea mișca. Uite, bea din asta.

I-a ridicat capul și i-a apăsat pe buze muchia groasă a unei cești. A simțit pe limbă amăreala cunoscută și a înghițit poțiunea, ascultătoare. Tensiunea și chinul i s-au scurs din trup când capul i-a picat din nou moale, pe pernă.

— Dormi și nu-ți face griji, a liniștit-o fantoma.

— Cine...? a reușit Maris să murmure, cu mare dificultate.

— Mă numesc Evan, a zis el. Sunt vindecător. Ești sub oblăduirea mea de patru săptămâni. Îți revii, dar ești încă slăbită. Acum trebuie să te odihnești și să-ți păstrezi forțele.

— Săptămâni.

Cuvântul o speria. Probabil fusese cumplit de bolnavă, grav rănită, ca să-și petreacă o lună în casa unui vraci.

— U-unde?

Omul și-a pus degetele viguroase, subțiri, pe gura ei, făcând-o să tacă.

— Te afli pe Thayos. Acum gata cu întrebările. Îți povestesc totul mai târziu, când mai prinzi putere. Dormi. Lasă-ți trupul să se vindece.

S-a lăsat în voia somnului. Îi spusese că se făcea bine și că era nevoie să-și păstreze energia. Alunecând în vis, s-a gândit doar că nu mai vrea să aibă coșmarul acela îngrozitor despre zborul înfricoșător prin furtună, cum se prăbușește și se zdrobește.

***

Mai târziu, când s-a trezit, lumea din jur era cufundată în beznă. Doar cărbunii mocnind în vatră dădeau formă umbrelor. Cum a început să se foiască, Evan și-a și făcut apariția. A ațâțat focul, i-a controlat fruntea și s-a așezat ușurel pe pat.

— A cedat febra, a anunțat-o el. Dar încă nu ești vindecată. Știu că vrei să te miști, îmi va fi greu să te țin pe loc. Ești foarte slăbită, iar corpul ți se va însănătoși mai bine, dacă nu-l soliciți. Dacă nu reușești să te abții singură, va trebui să-ți mai dau tesis.

— Tesis?

Propria ei voce avea o rezonanță ciudată. Maris a tușit, încercând să-și dreagă glasul.

— Băutura amară care îți liniștește trupul și mintea, aduce somnul și relaxarea, scăpându-te de chinuri. E o licoare tare sănătoasă, din o grămadă de ierburi tămăduitoare, dar în cantități mari devine otrăvitoare. Am fost nevoit să-ți dau mai multă decât aș fi vrut, ca să te fac să stai cuminte. Legăturile n-au ajutat deloc – te-ai zvârcolit, te-ai zbătut, sforțându-te să te eliberezi. N-ai vrut nici în ruptul capului să lași oasele rupte să se odihnească și să se refacă. Când luai tesis, alunecai în somnul

liniștit, binefăcător și fără dureri, de care aveai nevoie. Dar nu mai vreau să-ți dau. Te așteaptă chinul, însă ai să-i faci față. Dacă nu, o să-ți administrez calmantul. Mă înțelegi, Maris?

Femeia l-a privit în ochii strălucitori ca cerul.

— Da, a răspuns ea. Pricep. O să încerc să stau nemișcată. Să mă atenționezi.

Bărbatul a zâmbit, iar chipul i s-a luminat deodată, întinerit.

— O să te atenționez, a repetat el. Ești obișnuită cu activitatea, cu mișcarea, mereu pe drumuri. Dar nu poți merge niciunde să-ți recapeți sănătatea – trebuie să o aștepți aici, odihnindu-te, cât poți de răbdătoare.

Maris a început să dea din cap în semn de aprobare, atentă, căci simțea o durere înfundată, ca de entorsă, în partea stângă.

— N-am fost niciodată răbdătoare, a zis ea.

— Nu, dar am auzit că ești puternică. Folosește-te de forța asta ca să stai potolită și s-ar putea să te vindeci.

— Trebuie să-mi spui adevărul, a adăugat Maris.

Femeia i-a privit chipul, încercând să citească răspunsul în expresia lui. A simțit frica scurgându-i-se în trup ca gheața ucigătoare dintr-o otravă. Tânjea după puterea de a sta în capul oaselor, dorind să-și pipăie brațele și picioarele.

— Îți povestesc ce știu, a răspuns Evan.

Teama i s-a ghemuit în gât, ca un nod, și de-abia a putut să mai îngaime ceva. Cuvintele îi erau mai mult șoapte.

— Cât... Cât de rău am fost rănită?

A închis ochii, speriată de ce ar fi putut citi pe chipul lui.

— Ai fost zdruncinată zdravăn, dar ai supraviețuit.

Evan i-a mângâiat obrazul, iar ea a deschis ochii.

— Ți-ai rupt ambele picioare în cădere – stângul e secționat în patru locuri. Le-am fixat și acum par să se vindece, dar nu atât de repede cât s-ar fi vindecat dacă ai fost mai tânără, dar cred că vei putea merge fără să șchiopătezi. Brațul stâng a fost zdrobit, iar osul a străpuns mușchiul. M-am gândit că va trebui să-l amputez. Dar n-a fost nevoie.

Bărbatul și-a apăsat degetele pe buze și apoi și le-a retras, ca într-un sărut.

— Am curățat rana, am folosit esență de floare-de-foc și alte plante. Mâna va fi rigidă multă vreme, dar n-a fost afectat nervul, așa că, în timp și cu exerciții destule, brațul îți va fi din nou viguros și îl vei putea folosi. Ți-ai rupt două coaste când ai căzut și te-ai lovit cu capul de stâncă. Ai fost inconștientă trei zile, sub supravegherea mea – n-am știut dacă ai să te mai trezești.

— Doar trei membre rupte, a făcut Maris. A fost o aterizare ușoară, până la urmă.

Apoi s-a încruntat.

— Mesajul...

Evan a dat din cap.

— L-ai repetat de nenumărate ori în delirul tău, ca pe un descântec, hotărâtă să-l transmiți. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Insularul a fost anunțat despre accidentul tău, iar până la ora asta vestea trebuie să fi ajuns deja pe Thrane, printr-un alt zburător.

— Bineînțeles, a șoptit Maris.

A simțit ridicându-se o greutate despre care nici nu avusese habar că atârna asupra ei.

— Un mesaj așa de urgent, a continuat Evan, cu vocea modificată de amărăciune, n-ar fi putut să aștepte vremea bună. Te-a trimis prin

furtună, ca să fii rănită. Ai fi putut muri. Războiul încă nu a început, dar face deja victime.

Tristețea lui a tulburat-o mai mult decât faptul că pomenise de război, ceea ce de-abia o nedumerea.

— Evan, i s-a adresat Maris blând, zburătorul alege când e momentul să pornească la drum. Insularii nu au nicio putere asupra noastră, pe vreme de război și pe timp de pace. De vină a fost nerăbdarea mea de a părăsi insulița voastră sumbră.

— Iar acum insulița asta posomorâtă ți-e casă o vreme.

— Pentru câtă vreme? a întrebat ea. Cât o să dureze până să zbor din nou?

Omul a privit-o tăcut.

Atunci i-a trecut prin cap tot ce era mai rău.

— Aripile mele!

Femeia s-a zbătut să se ridice.

— S-au pierdut?

Evan a imobilizat-o repede, punându-și mâinile pe umerii ei.

— Stai cuminte!

Ochii lui albaștri au scânteiat.

— Am uitat, a șoptit ea. O să stau liniștită.

Tot trupul îi zvâcnea dureros, sub apăsarea blajină.

— Te rog... aripile mele?

— Sunt la mine, a răspuns el, apoi a scuturat din cap. Zburătorii. Trebuia să mă gândesc... Am mai vindecat înaripați înainte. Era bine să le atârn deasupra patului, ca să fie primul lucru pe care îl vezi. Insularul a dorit să le repare, dar am insistat să le păstrez. Ți le aduc.

A dispărut în camera alăturată. S-a întors în câteva minute, cu obiectele mult dorite.

Aripile erau scâlciate, rupte și nu se împătureau bine. Membrana argintie era indestructibilă, însă spițele erau din metal obișnuit, iar Maris a observat că unele se sfărâmaseră, iar altele se îndoiseră și se răsuciseră grotesc. Argintul strălucitor era acoperit de o crustă de nămol întărit și murdărit de pete mari, negre, din loc în loc. După felul nesigur în care le ținea Evan, aripile păreau compromise.

Dar Maris știa mai bine. Cel puțin nu se pierduseră în apă. Puteau fi refăcute. Văzându-le, inima i-a fost străbătută de un fior. Însemnau însăși viața pentru ea; avea să zboare din nou.

— Mulțumesc! i-a spus lui Evan, înghițindu-și lacrimile.

Vindecătorul a atârnat aripile pe zidul din fața patului, unde Maris să le poată privi. Apoi s-a întors către ea.

— Va dura mai mult și va fi mai anevoios să-ți reparăm trupul decât aripile, a zis el. Mult mai mult decât ai vrea. Nu e vorba de câteva săptămâni, ci de luni, multe luni și nici măcar atunci nu-ți pot promite nimic. Oasele ți s-au sfărâmat, iar mușchii ți s-au strivit. E puțin posibil, la vârsta ta, să-ți recâștigi puterea pe de-a întregul. Vei putea merge, dar de zburat...

— Voi zbura. Picioarele, coastele și brațul mi se vor vindeca, a replicat Maris, abia auzită.

— Da, cu timpul, sper să se vindece. Dar s-ar putea să nu fie suficient.

El s-a apropiat și Maris i-a citit îngrijorarea pe chip.

— Rana de la cap... e posibil să-ți fi afectat văzul sau echilibrul.

— Oprește-te! a făcut Maris. Te rog!

Din ochi i-au picurat lacrimi.

— E prea devreme, a continuat Evan. Îmi pare rău!

Bărbatul și-a trecut palmele peste obrajii femeii, ștergându-i.

— Trebuie să te odihnești și să speri, nu să te zbuciumi. Ai nevoie de timp să-ți revii. Îți vei pune iar aripile, dar nu înainte de a fi cu adevărat pregătită, nu înainte de a-ți zice eu că ești gata.

— Un vindecător înrădăcinat, spunându-i unui zburător când poate să zboare, a mormăit Maris în glumă, cu un aer amenințător.

***

Chiar dacă putea să îndure, perioada impusă de repaus nu-i era pe plac. Cu cât zilele treceau, iar Maris petrecea din ce în ce mai multă vreme trează, cu atât îi venea mai greu să stea nemișcată. Evan îi stătea alături în cea mai mare parte a timpului, amintindu-i să fie cu băgare de seamă, vorbindu-i, vorbindu-i mereu, astfel încât mintea ei neliniștită să aibă ceva de făcut, chiar dacă trupul era nevoit să rămână neclintit.

Iar Evan s-a dovedit un povestitor înzestrat. Se considera mai mult spectator al vieții și mai puțin actor și de multe ori dădea dovadă de o perspectivă detașată și de un spirit de observație ascuțit. O făcea deseori să râdă; o provoca să se gândească și a reușit chiar să o determine să uite, uneori minute întregi, că e țintuită la pat, cu trupul sfărâmat.

La început, i-a povestit legende despre societatea de pe Thayos. Descrierile lui erau atât de expresive, încât ea reușea să vadă cu adevărat oamenii. Dar, după o vreme, vorbăria lui s-a concentrat asupra propriei persoane și și-a depănat în fața ei întreaga viață, ca un fel de

răsplată pentru mărturisirile pe care ea i le făcuse în timpul delirului.

Omul se născuse în urmă cu șaizeci de ani, în pădurile adânci din Thayos, o insulă de la marginea Estului. Părinții lui fuseseră pădurari.

În codru se mai aflau și alte familii, alți tovarăși de joacă, dar, încă de copil, Evan preferase să-și petreacă timpul în singurătate. Îi plăcea să se pitească în tufișuri și să spioneze păsările-zugrav, sfioase și cu penajul ca mâlul, să descopere locurile unde creșteau cele mai îmbătătoare flori și cele mai gustoase rădăcini, să stea tăcut într-o poieniță, cu o bucată de pâine veche, și să ademenească păsările să-i mănânce din palmă.

Când a împlinit șaisprezece ani, s-a îndrăgostit de o moașă mereu pe drumuri. Jani, moașa, era o femeie mărunțică, cu pielea cafenie, ageră, și cu limba ascuțită. Ca să se apropie de ea, Evan s-a proclamat de unul singur ajutorul ei. La început, femeia s-a arătat amuzată de interesul lui, dar în curând l-a acceptat, iar el, cu atenția sporită de dragoste, a învățat multe lucruri de la ea.

Când femeia a trebuit să plece, Evan și-a mărturisit sentimentele. Jani n-avea de gând să rămână și nici să-l ia cu ea – nu ca iubit, nici ca prieten și nici măcar în calitate de ajutor, deși recunoștea că băiatul deprinsese bine meșteșugul și era iscusit. Ea călătorea întotdeauna singură și cu asta, basta.

El a continuat să-și exerseze noile deprinderi de vindecător după ce a plecat Jani. Din moment ce vraciul cel mai la îndemână locuia în satul Thossi, la o zi de mers prin pădure, n-a trecut mult și a fost din ce în ce mai solicitat. În cele din urmă, a devenit ucenicul omului din Thossi. Ar fi putut să urmeze școala specială,

dar asta ar fi însemnat să străbată marea, iar idea de a călători pe apa amenințătoare îl îngrozea mai tare decât orice pe lume.

Când a învățat tot ce a fost de învățat, Evan s-a întors în codru, ca să trăiască și să muncească. Deși nu se căsătorise niciodată, n-a locuit întotdeauna singur. Avea trecere la femei – soții în căutarea unui amant fără pretenții, călătoare ce îi rămâneau alături câteva zile sau luni, paciente care nu-l părăseau până ce patima nu li se vindeca.

Ascultându-i vocea blajină și domoală și fixându-i chipul cu privirea atâtea ore, încât ajunsese să-l cunoască la fel de bine ca iubitele lui, Maris a înțeles atracția. Ochii senini, scânteietori, mâinile dibace, blânde, pomeții înalți și nasul acvilin. Totuși, se întreba ce simte el – oare era atât de independent pe cât se arăta?

Într-o zi, i-a întrerupt povestirea despre o familie de vulpi-cățărătoare pe care le găsise recent, întrebându-l:

— Nu te-ai îndrăgostit niciodată? După Jani, vreau să zic.

Bărbatul s-a arătat surprins.

— Ba da, normal. Doar ți-am spus despre...

— Dar nu cât să te căsătorești.

— Uneori mă îndrăgosteam. Așa s-a întâmplat cu S'Rai. A locuit aici cu mine aproape un an și am fost foarte fericiți împreună. Am iubit-o nespus. Mi-am dorit să rămână. Dar avea viața ei în altă parte. N-a vrut să stea în pădure cu mine; a plecat.

— De ce nu te-ai dus cu ea? Nu ți-a propus?

Evan părea nefericit.

— Ba da. Voia să merg cu ea, cumva, însă, mi s-a părut imposibil.

— N-ai mai călătorit niciodată nicăieri?

— Am străbătut întreaga Thayos ori de câte ori a fost nevoie, a răspuns el, parcă apărându-se. Și am locuit în Thossi aproape doi ani, când eram mai tânăr.

— Toată insula arăta cam la fel, a zis Maris, ridicând din umărul sănătos.

În stângul a simțit un junghi, dar l-a ignorat. Acum avea voie să stea în capul oaselor și îi era teamă că Evan o să-i refuze privilegiul ăsta, dacă recunoaște că are dureri.

— În unele părți sunt mai mulți copaci, altele sunt stâncoase.

El a izbucnit în râs.

— O perspectivă foarte superficială! Pentru tine, toate cotloanele pădurii ar arăta la fel.

Observația era atât de evident adevărată, că n-a mai fost nevoie de replică.

— N-ai plecat niciodată din Thayos? a insistat Maris.

Chipul lui s-a crispat.

— Ba da, o dată. Avusese loc un accident: o barcă făcută țăndări de stânci, iar femeia din ea era grav rănită. Am fost transportat cu o navă de pescuit ca să o îngrijesc. M-am îmbolnăvit atât de tare pe drum, că abia am reușit să văd de pacientă.

Maris a zâmbit înțelegătoare, dar a clătinat din cap.

— Cum poți ști că ăsta-i singurul loc în care vrei să trăiești, dacă nu ai mai ieșit nicăieri în lume?

— Maris, nu susțin așa ceva. Aș fi putut pleca, aș fi putut avea altă viață. Dar a fost alegerea mea. Ce am aici mi-e cunoscut – e al meu, la bine și la rău. E cam târziu acum să mai deplâng ocaziile pierdute. Sunt fericit astfel.

Bărbatul s-a ridicat, încheind conversația.

— E timpul să tragi un pui de somn.

— Pot să...

— Poți să faci ce vrei, cât timp rămâi întinsă în pat, fără să te miști.

Ea a râs și l-a lăsat să o ajute să se lase înapoi pe spate. Nu voia să recunoască, dar poziția anterioară o obosise, iar odihna îi părea acum o binecuvântare. O frustra încetineala cu care i se vindeca trupul. Și nu înțelegea de ce, doar pentru câteva oase rupte, se epuiza așa de repede. A închis ochii, ascultând zgomotele făcute de Evan când aținând focul și punea ordine în odaie.

S-a gândit la vraci. Se simțea atrasă de el și, bineînțeles, împrejurările jucaseră un rol hotărâtor la crearea unei anumite intimități. Își imaginase că, odată ce se va recupera, pot să devină parteneri. Acum, când aflase mai multe despre viața lui, avea îndoieli. Evan iubise și fusese părăsit de prea multe ori. Îi era prea drag ca să vrea să-l rănească și mai știa că, de îndată ce va fi în stare să zboare din nou, avea să-l lase pe Evan cu insula lui. Era mai bine, s-a hotărât ea, pe jumătate adormită, să rămână doar prieteni. Trebuia să ignore plăcerea ce i-o dădea scânteia din ochii de culoarea cicorii și să uite fanteziile inspirate de trupul lui zvelt, musculos, și de mâinile pricepute.

A zâmbit, a căscat și a adormit, visând că-l învăța să zboare.

***

A doua zi a sosit S'Rella.

Maris era somnoroasă și pe jumătate ațipită, așa că la început a crezut că visează. Aerul închis din cameră s-a împrospătat deodată de aroma înțepătoare a curenților marini, iar când s-a uitat în sus a zărit-o pe S'Rella în prag, cu aripile atârnate peste un braț. O clipă i s-a

părut că seamănă cu fetișcana timidă, subțirică ce fusese cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, când Maris îi dăduse lecții de zbor. Dar apoi a zâmbit sigură, iar gestul i-a luminat chipul întunecat și slab, accentuându-i liniile brăzdate acolo de trecerea timpului. Iar când a înaintat, împroșcând cu apă sărată de pe aripi și haine, fantoma fetiței de la Aripiașchie s-a făcut nevăzută și a devenit S'Rella din Veleth, zburător experimentat și mamă a două fete mari. Prietenele s-au îmbrățișat stângaci din cauza mulajului uriaș ce-i proteja brațul lui Maris, dar cu emoție nestăvilită.

— Am plecat de îndată ce am auzit, i-a zis S'Rella. Îmi pare rău că a trebuit să stai singură aici atât timp, dar comunicarea între zburători, și în special între cei-de-o-aripă, nu mai e cum era. Posibil să nici nu fi ajuns încoace, dar a trebuit să livrez un mesaj pe Marea Shotan și după aceea m-am hotărât să vizitez Cuibul. O toană cam ciudată, dacă mă gândesc mai bine – cred că au trecut patru sau cinci ani de când n-am mai călcat pe acolo. Corina se afla acolo, abia sosită din Amberly, și mi-a spus că un zburător estic tocmai a adus vestea despre accidentul tău. Am plecat imediat. Am fost așa de îngrijorată...

Spunând asta, femeia s-a aplecat să-și ia din nou prietena în brațe, iar aripile aproape că i-au alunecat din mâini.

— Dă-mi voie să le atârn undeva, s-a oferit Evan repede, înaintând.

S'Rella i le-a dat, abia uitându-se la el. Avea ochi doar pentru Maris.

— Cum... Cum te simți? a întrebat ea.

Pacienta a zâmbit. Cu mâna sănătoasă a dat la o parte pătura, scoțând la iveală două picioare imobilizate.

— Sunt dărâmată, după cum vezi, dar îmi revin. Cel puțin, așa mă asigură Evan. Coastele deja nu mă mai dor. Și sunt sigură că și ghipsul de la picioare e gata de a fi scos – mă mănâncă îngrozitor!

Maris s-a încruntat, a scos un pai lung dintr-o vază cu flori de la capătul patului și l-a vârât în golul dintre mulaj și carne.

— Mă ajută câteodată, dar uneori îmi face și mai rău pentru că mă gâdilă.

— Și brațul?

Maris a căutat răspunsul pe chipul lui Evan.

— Nu mă băga la înaintare, Maris. Știi la fel de multe ca mine. Consideră că brațul se vindecă cum trebuie și nu s-a mai infectat. Cât despre picioare... vei putea să te scarpini în voie într-o zi sau două.

Ea a săltat ușor de bucurie, apoi s-a oprit să-și recapete suflarea. S-a albit la față și a înghițit cu greutate.

Încruntându-se, Evan a pășit spre pat.

— Ce s-a întâmplat? Ce te-a durut?

— Nimic, a răspuns Maris iute. Nimic. Am amețit un pic, atâta tot. Cred că mi-am zgâlțâit mâna.

El a dat din cap, dar nu părea mulțumit.

— Pun de ceai, a anunțat și le-a lăsat singure.

— Acum vreau noutăți de la tine, a cerut Maris. Pe ale mele le știi. Evan s-a purtat minunat, dar recuperarea durează așa de mult și m-am simțit cumplit de izolată aici.

— E un loc îndepărtat, a recunoscut S'Rella. Și rece.

Sudiștii considerau că întreaga lume e rece, în afară de arhipelagul lor. Maris a zâmbit larg – era o glumă veche între ele – și i-a strâns mâna S'Rellei.

— De unde să încep? a întrebat vizitatoarea. De la veștile bune sau de la cele rele? Bârfe sau politică? Tu ești aia țintuită la pat, Maris. Ce-ai vrea să afli?

— Totul, a replicat bolnava, dar poți începe cu fetele tale.

S'Rella a zâmbit.

— S'Rena s-a hotărât să se mărite cu Arno, băiatul care are afacerea cu plăcinte cu carne, în docurile din Garr. Ea deține doar standul cu prăjituri din fructe, bineînțeles, și au hotărât să-și unească forțele ca să încolțească amenințarea celor din piața de pe faleză.

Maris a pufnit în râs.

— Pare un aranjament foarte rezonabil.

S'Rella a oftat.

— Ah, da, o căsătorie de conveniență; foarte pragmatic. Nu-i nicio scânteie de romantism în sufletul ei – câteodată mă îndoiesc că e fiica mea.

— Marrisa e visătoare cât pentru amândouă. Ea ce mai face?

— Ah, umblă de colo-colo. E îndrăgostită de un cântăreț. N-am mai primit vești de la ea de o lună.

Evan a adus două căni aburinde, pline cu ceai, un amestec special, aromat cu muguri albi, apoi a dispărut.

— Și în Cuib ce se mai aude? a vrut să știe Maris.

— Foarte puțin, dar nimic de bine. Janis a dispărut în timpul unui zbor dinspre Geer spre Mica Shotan. Zburătorii se tem că l-au înghițit apele.

— Ah, a făcut Maris. Îmi pare rău! Nu l-am cunoscut niciodată foarte bine, dar se spunea că e un zburător iscusit. Tatăl lui a prezidat

Consiliul atunci când am adoptat sistemul academiilor.

S'Rella a încuviințat, dând din cap.

— Lori din Varon a născut, a continuat ea, dar pruncul a fost bolnav și a murit după o săptămână. Fata este sfâșiată și Garret la fel. Iar fratele lui T'katin a fost ucis într-o furtună. Știi, a comandat o navă de comerț. Se zice că vijelia a înecat toată flota. Sunt timpuri grele, Maris. Am auzit că se războiesc iar pe Lomarron.

— S-ar putea să pornească revolta și pe Thayos în curând, a zis Maris sumbru. N-ai nicio veste veselă?

S'Rella a clătinat din cap.

— Cuibul n-a fost un loc așa de voios. Mi s-a părut că nu eram binevenită. Cei-de-o-aripă nu prea merg acolo și iată-mă pe mine pângărind ultimul sanctuar al zburătorilor puri. Erau stânjeniți, deși Corina și alți câțiva au încercat să fie politicoși.

Maris a încuviințat. Era o poveste veche. Relațiile dintre zburătorii de tradiție și parveniții care își câștigaseră aripile în concurs deveneau din ce în ce mai tensionate. Cu fiecare an, cerul primea mai mulți înrădăcinați, iar familiile de zburători se simțeau amenințate.

— Ce știi de Val? a întrebat Maris.

— Val e tot Val, a răspuns S'Rella. Mai bogat ca niciodată, dar, altfel, a rămas neschimbat. Ultima oară când l-am vizitat pe Colțul Mării, purta o centură din zale de oțel. Nici nu vreau să-mi imaginez cât o fi costat. Lucrează o grămadă cu cadeții. Toți îl admiră. Restul timpului și-l irosește petrecând în Stormtown cu Athen, Damen, Ro și ceilalți camarazi de-o-aripă. Am auzit că s-ar ține cu o înrădăcinată de pe Poweet, dar n-aș crede că s-a deranjat să-i

spună Carei. Am încercat să-l cert, dar știi cât de împăcat cu sine poate fi Val...

Maris a zâmbit.

— Ah, da, a recunoscut ea.

A sorbit din ceai, iar prietena ei a continuat, aducându-i vești de pe întreaga Windhaven. Au bârfit alți zburători, au povestit despre prieteni comuni, familii și locuri pe care le vizitaseră împreună, discutând mult despre o groază de lucruri. Maris se simțea în largul ei, fericită și relaxată. Captivitatea avea să se sfârșească în curând – urma să meargă în câteva zile, apoi putea să înceapă să exerseze și să se antreneze pentru zbor –, iar S'Rella, cea mai bună prietenă a ei, îi era acum alături, amintindu-i de viața adevărată ce aștepta dincolo de zidurile acelea groase și ajutând-o să se întoarcă.

După câteva ore, Evan s-a întors cu farfurii cu brânză și fructe, pâine din ierburi, proaspăt scoasă din vatră, și ouă amestecate cu ceapă sălbatică și ardei. Au stat toți trei pe patul încăpător și au mâncat înfometați. Conversația sau poate speranța nou-născută îi dăduse lui Maris o poftă nestăpânită.

Discuția s-a abătut către politică.

— Chiar va începe războiul aici? a întrebat S'Rella. Din ce cauză?

— De la o stâncă, a bolborosit Evan. O stâncă de nici un kilometru lățime și trei lungime. Nici nu are nume. Stă ca un cub în Strâmtoarea Tharin, între Thayos și Thrane, și toată lumea credea că n-are nicio valoare. Doar că acum au găsit fier acolo. O echipă din Thrane a descoperit minereul, a început să-l exploateze și n-au de gând să renunțe la dreptul lor. Necazul e că stânca se află mai aproape de Thayos decât de Thrane, așa că Insularul nostru încearcă să pună mâna pe ea. A trimis zeci de

străjeri ca să oprească operațiunile, dar fără succes, iar acum Thrane fortifică așezarea.

— Thayos nu pare să aibă o poziție prea stabilă, a zis S'Rella. Insularul vostru chiar e în stare să pornească un război din pricina asta?

Evan a oftat.

— Aș vrea să cred altceva, dar pe Thayos e la putere un om războinic și hrăpăreț. I-a mai învins pe cei din Thrane în trecut, într-o dispută legată de pescuit, și e sigur că o poate face din nou. Mai degrabă ar sacrifica oameni cu nemiluita decât să facă un compromis.

— Mesajul pe care urma să-l livrez la Thrane era plin de amenințări, a intervenit Maris. Mă mir că n-au început încă luptele.

— Ambele insule strâng aliați, arme și făgăduințe, a zis el. Mi s-a spus că la castel e vânzoleală mare în fiecare zi. Fără îndoială că Insularul te va strânge și pe tine cu ușa când vei pleca, S'Rella. Zburătorii noștri, Tya și Jem, n-au mai avut nici măcar o zi de odihnă în ultima lună. Jem a livrat majoritatea mesajelor traversând Strâmtoarea, iar Tya a purtat oferte și promisiuni către zeci de posibili aliați. Din fericire, niciunul n-a părut interesat. De fiecare dată s-a întors cu refuzuri. Cred că doar asta mai întârzie războiul.

Bărbatul a oftat din nou.

— Însă e doar o chestiune de timp, a zis el cu glasul ostenit. Și mulți vor fi murit, înainte de a se termina. Voi fi chemat să-i peticesc pe cei care mai pot fi peticiți. E o bătaie de joc – un vindecător tratează pe timp de război simptomele, dar nu i se dă voie să trateze cauza – războiul însuși – decât dacă vrea să înfunde închisoarea, ca trădător.

— Presupun că ar trebui să mă simt ușurată că nu mai am nicio legătură, a rostit Maris, dar

vocea îi șovăia.

Nu avea aceleași sentimente ca Evan în ceea ce privește războiul; zburătorii stăteau mai presus de asemenea conflicte, la fel cum alunecau pe deasupra apelor învolburate. Ei erau neutri, niciodată afectați. Obiectiv vorbind, războiul era o faptă regretabilă, dar așa ceva n-o atinsese niciodată pe Maris sau pe cei dragi ei și nu putea să înțeleagă cu adevărat oroarea.

— Când eram mai tânără, puteam să învăț un mesaj fără să-l ascult. Se pare că mi-am pierdut talentul. Unele dintre vorbele auzite mi-au tăiat pofta de zbor.

— Știu, a aprobat S'Rella. Am văzut rezultatele unor mesaje pe care le-am livrat și uneori mă simt tare vinovată.

— Să nu te simți, a replicat Maris. Tu ești zburător. Nu e vina ta.

— Știi, Val nu e de acord, a spus S'Rella. M-am certat cu el o dată pe tema asta. El consideră că suntem responsabili.

— E de înțeles, a răspuns Maris.

S'Rella și-a strâns sprâncenele, neînțelegând.

— De ce?

— Sunt surprinsă că nu ți-a povestit niciodată, a replicat Maris. Tatăl lui a fost spânzurat. Un zburător a livrat ordinul de execuție de pe Lomarron pe Arrenul de Sud. De fapt, cel în cauză a fost Arak. Îl mai ții minte?

— Prea bine, a răspuns S'Rella. Val întotdeauna l-a suspectat pe Arak că ar fi fost în spatele bătăii pe care a încasat-o atunci. Îmi amintesc ce furios a fost când nu i-a putut găsi complicii, ca să-i dovedească vinovăția.

Femeia mai tânără a zâmbit ironic.

— Îmi aduc aminte și petrecerea de pe Colțul Mării, când a murit Arak, cu tort negru și tot

tacâmul.

Evan le privea îngândurat.

— De ce livrezi mesaje, dacă te simți vinovată? a întrebat-o el pe S'Rella.

— De ce? Pentru că sunt zburător, a răspuns ea. E datoria mea. Asta trebuie să fac. Primești răspunderea odată cu aripile.

— Presupun, a făcut Evan.

Bărbatul s-a ridicat și a început să strângă farfuriile goale.

— Sincer, nu cred că aș putea accepta ideea. Dar eu sunt un înrădăcinat, nu zburător. N-am fost născut să port aripi.

— Nici noi... a început Maris, dar el ieșise din cameră.

A simțit o undă de enervare, dar S'Rella a început să vorbească din nou; Maris a fost atrasă iar în discuție și, nu după multă vreme, uitase complet motivul iritării.

În cele din urmă, a sosit și momentul să-și scoată ghipsul. Picioarele aveau să-i fie eliberate, iar Evan îi promisese că nu va mai dura mult nici pentru braț.

Maris a țipat când și-a văzut picioarele. Erau atât de subțiri și albe, atât de ciudate. El a început să le maseze ușor, spălându-le cu o soluție caldă, cu miros vegetal, frământând blând, dibace, mușchii amorțiți de prea multă vreme. Maris a oftat cuprinsă de plăcere și relaxare.

Când el a terminat în sfârșit și s-a ridicat, punând deoparte bolul și cârpa, a crezut că o să explodeze de nerăbdare.

— Pot să merg? a întrebat ea.

Bărbatul s-a uitat la ea, rânjind.

— Poți?

Inima i-a tresăltat auzind provocarea și s-a așezat în capul oaselor, trecându-și picioarele

peste marginea patului. S'Rella s-a oferit să o sprijine, dar Maris a scuturat ușor din cap, îndepărtând-o.

Apoi s-a ridicat. Pe propriile ei picioare, fără ajutor. Dar ceva nu era în regulă. A amețit și a simțit că stă să leșine. N-a scos niciun cuvânt, dar chipul a dat-o de gol.

Evan și S'Rella s-au apropiat.

— Ce e în neregulă? a întrebat bărbatul.

— Cred... cred că m-am ridicat prea repede.

Transpira și se temea să mai miște, de frică să nu cadă, să leșine sau să vomeze.

— Ia-o încet, a îndemnat-o Evan. Nu-i nicio grabă.

Vocea îi era caldă și liniștitoare și omul i-a prins brațul sănătos. S'Rella a sprijinit-o pe partea stângă. De această dată, Maris nu i-a mai refuzat și nu a mai încercat să meargă singură.

— Încetul cu încetul, a zis Evan.

Ajutată și ghidată de ei, a făcut primii ei pași. Încă se simțea ușor rău și, straniu, dezorientată. Dar și triumfa în același timp. Picioarele îi mergeau din nou!

— Acum pot să merg singură?

— Nu văd de ce nu.

A pășit fără sprijin o dată, apoi a doua oară. A prins curaj. Era simplu! Își simțea picioarele puternice ca întotdeauna. Încercând să ignore greața, Maris a făcut al treilea pas, iar camera s-a înclinat într-o parte.

A bătut precipitat din brațe și s-a împiedicat, căutând să se echilibreze în odaia ce o luase deodată la vale, apoi Evan a prins-o.

— Nu! a țipat ea. Pot și singură!

El a ajutat-o să se ridice iar pe picioare și a stabilizat-o.

— Te rog, dă-mi drumul!

Maris și-a șters fața cu mâna tremurândă și a privit în jur. Camera era neclintită, podeaua la fel de plată ca întotdeauna. Picioarele o susțineau ferm. A tras tare aer în piept și a început din nou să meargă.

Dușumeaua i-a alunecat brusc de sub tălpi și ar fi căzut drept în nas, dacă nu o susținea Evan din nou.

— S'Rella, a zis el, dă-mi ligheanul.

— Sunt bine... pot să merg... lasă-mă...

Dar nu a mai fost în stare să scoată niciun sunet, pentru că a trebuit să vomite și, din fericire, S'Rella îi ținea vasul în față.

După aceea, instabilă, dar simțindu-se mai bine, Maris a pășit înapoi spre pat cu ajutorul lui.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea pe vraci.

Bărbatul a scuturat din cap, dar părea îngrijorat.

— Poate te-ai forțat prea mult de la început, a răspuns el.

Omul s-a întors.

— Acum trebuie să plec să îngrijesc de colicii unui bebeluș. Mă întorc într-o oră, o oră și ceva. Nu încerca să te ridici până nu vin eu.

***

Când i-a scos mulajul de la braț, a săltat de fericire, extaziată că membrul s-a dovedit întreg și puternic, fără stricăciuni permanente. Știa că avea să muncească din greu să pună la loc mușchii înainte de a zbura iar. Dar, după atâta timp de vegetat, ideea de exerciții lungi și grele mai degrabă o entuziasma decât o descuraja.

Mult prea curând, S'Rella a anunțat-o că urma să plece. Sosise un alergător trimis de Insular.

— Are un mesaj urgent pentru Arrenul de Nord, le-a zis ea, strâmbându-se cu dezgust, iar zburătorii lui sunt plecați în alte misiuni. Dar oricum era vremea să o iau din loc. Trebuie să mă întorc pe Veleth.

Cei trei s-au strâns în jurul unei mese nefinisate din lemn, în bucătăria lui Evan, bând ceai și mâncând pâine și unt, ca gustare de despărțire. Maris s-a întins peste tăblia mesei și a luat mâna S'Rellei într-a ei.

— O să-mi lipsești, i-a spus ea, dar mă bucur că ai venit să mă vezi.

— Mă întorc cât pot de repede, a asigurat-o prietena ei, deși mă aștept să-mi dea mult de lucru. În orice caz, voi împrăștia vestea recuperării tale. Prietenii tăi vor fi ușurați când vor auzi.

— Maris nu și-a revenit pe de-a întregul, a corectat-o Evan încet.

— Ah, e o chestiune de timp, a adăugat Maris înveselită. Până să ajungă noutățile la cineva, eu voi fi zburat deja.

Femeia nu înțelegea expresia sumbră de pe chipul lui. Se așteptase să fie la fel de optimist ca ea când îi scosese mâna din ghips.

— S-ar putea să ne întâlnim pe cer înainte să apuci să te întorci!

Evan a privit-o pe S'Rella.

— Te conduc, s-a oferit el.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, a zis ea. Știu calea.

— Mi-ar plăcea să te conduc.

Maris s-a crispat sesizând ceva indefinit în tonul lui.

— Spune ce ai de spus aici, a sărit ea repede. Orice ar fi, poți să-mi spui și mie.

— Nu te-am mințit niciodată, Maris, a început Evan.

Bărbatul a oftat, iar umerii i-au căzut grei, ca sub o povară, iar Maris l-a văzut dintr-odată bătrân.

El s-a lăsat pe spate, în scaun, dar a privit fix în ochii pacientei lui.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce e cu amețeala care te apucă ori de câte ori te ridici, te așezi sau te întorci brusc?

— Sunt încă slăbită. Trebuie să am grijă. Asta e tot, a răspuns Maris, deja defensivă. Membrele sunt sănătoase.

— Da, da, nu avem de ce să ne îngrijorăm din cauza picioarelor tale sau a brațului. Dar mai e ceva în neregulă, un lucru ce nu poate fi pus la loc, fixat și lăsat să se vindece. Cred că s-a întâmplat când ai căzut și te-ai lovit cu capul de piatră. Ți-a afectat creierul. Ți-a distrus simțul echilibrului, percepția adâncimii, poate și vederea. Nu știu exact despre ce e vorba. Știu prea puțin... nimeni nu cunoaște așa de multe.

— N-am nimic, a replicat Maris destul de calm. La început am fost amețită și slăbită, dar mă simt mai bine. Acum pot să merg – trebuie să recunoști – și voi putea zbura din nou.

— Înveți să te adaptezi, să compensezi lipsurile, asta e tot, a răspuns Evan. Dar ți s-a dat peste cap echilibrul. Vei fi probabil nevoită să te conformezi vieții la sol. Dar în aer... abilitatea de care ai nevoie acolo sus s-ar putea să fi dispărut. Nu cred că mai poți zbura, în lipsa ei. De simțul acesta depind foarte multe...

— Ce știi tu despre zbor? Cum îmi poți spune tu de ce am nevoie?

Vocea ei răsuna rece și tăioasă ca gheața.

— Maris, a șoptit S'Rella.

Femeia a încercat să prindă mâna prietenei ei, dar bolnava s-a tras într-o parte.

— Nu te cred, a continuat Maris. Nu-i nimic în neregulă cu mine, care să nu se poată vindeca. Voi zbura din nou. Sunt doar un pic bolnavă, atât. De ce să iei în considerare ce e mai rău? De ce ar trebui să iau eu în considerare asta?

Evan stătea nemișcat. Apoi s-a ridicat și s-a deplasat către colțul în care se afla ușa din spate, unde ținea lemnele de foc. Separate de bușteni și vreascuri, se vedeau câteva scânduri lungi, plate, cherestea rămasă după ce bărbatul făcuse atelele.

Omul a ales una de aproape doi metri, lată de șaptesprezece centimetri și groasă de cinci, și a așezat-o pe podeaua goală a bucătăriei.

Evan s-a îndreptat și s-a uitat la Maris.

— Poți să mergi de-a lungul ăsteia?

Maris a ridicat din sprâncene surprinsă și totodată batjocoritoare. În mod absurd, stomacul i s-a strâns de nervozitate. Normal că izbutea; nici nu-i trecea prin cap că e posibil să pice la o asemenea încercare.

Femeia s-a ridicat lent de pe scaun, prinzând cu o mână marginea mesei. A traversat camera cu ușurință, nu foarte încet. Podeaua nu i-a alunecat de sub picioare și nici nu s-a încovoiat cum se întâmplase în prima zi. Era o prostie să spui că simțul echilibrului îi fusese afectat în vreun fel; n-avea să cadă de pe dușumeaua plană și nici de la o înălțime de cinci centimetri.

— Să salt într-un picior? l-a întrebat.

— Doar mergi normal de-a lungul ei.

Maris a pășit pe scândură. Nu era tocmai suficient de largă ca să stai normal, cu picioarele alăturate, așa că a trebuit să facă un alt pas imediat, fără timp de gândire. Își amintea de muchiile stâncilor înalte, pe care

țopăise când era copil, unele mai înguste decât lemnul acela.

Scândura i s-a clătinat și i s-a mișcat sub tălpi. În ciuda propriei voințe, Maris s-a trezit țipând când simțea cum pică într-o parte. Evan a prins-o.

— Ai mișcat stinghia! a izbucnit ea furioasă.

Dar vorbele i-au sunat țâfnoase și copilărești. El doar o privea. Ea a încercat să se calmeze.

— Îmi pare rău! a zis. N-am vrut să spun asta. Lasă-mă să mai încerc o dată.

Bărbatul i-a dat drumul în tăcere și s-a tras înapoi.

Acum încordată, s-a suit iar și a făcut trei pași, apoi a început să șovăie. Un picior a trecut peste, pe podea. A blestemat și l-a tras înapoi și a mai înaintat un pas, simțind scândura cum devine iar instabilă. A greșit din nou. Și-a pus talpa înapoi pe lemn și a avansat, înclinându-se într-o parte și căzând.

Evan nu a mai susținut-o. Femeia a lovit podeaua, sprijinită în mâini și pe genunchi, și a sărit în sus, cu capul învârtindu-i-se de sforțare.

— Ajunge!

Mâinile lui blânde și ferme s-au așezat iar asupra ei, trăgând-o departe de scândura îngrozitoare. Ea o auzea pe S'Rella plângând încetișor.

— Foarte bine, a făcut Maris.

Femeia a încercat să-și mascheze îngrijorarea din glas.

— Ceva nu e regulă. Foarte bine. Recunosc. Dar tot mă vindec. Dă-mi timp. Mă voi face bine. Voi zbura din nou.

***

De dimineață Maris a început să exerseze plină de avânt. Evan îi adusese greutăți din

piatră și a început drumul antrenamentului regulat. A fost dezamăgită să observe că ambele brațe, nu doar cel rănit, erau la fel de slăbite de odihna prelungită, impusă.

Hotărâtă să încerce zborul cât de curând, Maris a pus să-i fie duse aripile la castel, la fierăria Insularului. Femeia de acolo era ocupată cu pregătirile pentru războiul ce bătea la ușă, dar un zburător nu putea fi nicicând refuzat, așa că a promis să îndrepte și să repare spițele stricate într-o săptămână. S-a ținut de cuvânt.

Maris a verificat aripile cu atenție în ziua când i-au fost înapoiate, împăturind și desfăcând fiecare spiță, trecându-și palmele peste material să se asigure că e întins și bine montat. Mâinile ei s-au apucat de treabă, ca și cum n-ar fi încetat niciodată să o facă; erau mâini de zburător și la nimic nu se pricepeau mai bine decât la îngrijitul aripilor. Maris se simțea aproape tentată să și le pună și să apuce pe lungul drum spre stânca zburătorilor. Aproape, dar nu întocmai. Echilibrul încă nu-i revenise, și-a zis ea, deși acum era mai stăpână pe propriile picioare. În fiecare noapte făcea proba scândurii pe furiș. Încă nu reușise s-o treacă, dar progresase. Nu era pregătită să zboare, dar curând avea să fie. Curând.

Când nu se antrena, mergea uneori cu Evan în pădure, fiind nevoit să culeagă ierburi și să aibă grijă de alți pacienți. A învățat-o denumirile plantelor pe care le folosea și i-a explicat pentru ce era benefică fiecare, când și cum să o folosească. Bărbatul i-a arătat și tot felul de animale; sălbăticiunile din pădurile răcoroase din Est nu semănau deloc cu cele ce locuiau în codrii prietenoși ai Micii Amberly, iar Maris le-a găsit fascinante. Evan părea că se

simte în largul lui în pădure, astfel încât creaturile nu se temeau de el. Ciori ciudate, albe, cu ochii stacojii, îi ciuguleau firimituri dintre degete, iar omul cunoștea intrări secrete în vizuinele maimuțelor-de-pământ, ce preschimbaseră solul într-un fagure de miere și o dată i-a oprit mâna și i-a indicat un torționar cu glugă, lunecând voluptuos din ram în ram, în căutarea unei prăzi nevăzute.

Maris i-a spus povești despre aventurile ei pe cer și în altele insule. Zburase mai mult de patruzeci de ani și amintirile îi erau doldora de minuni. I-a vorbit despre viața pe Mica Amberly, despre Stormtown, cu morile lui de vânt și cheiuri, despre ghețarii masivi, alb-albăstrui, din Artellia și munții de foc din Insulele de Tăciune. I-a pomenit de izolarea Insulelor Mărginașe, sărăcite de Oceanul Nesfârșit de la răsărit și de camaraderia ce înflorise odată în Cuib, înainte ca zburătorii să se despartă în grupuri.

Niciunul dintre ei nu aducea vorbea despre ce îi dezbina. Evan nu o contrazicea pe Maris când pomenea de zbor și nici ea, când bărbatul îi amintea de vreo rană invizibilă la cap. Subiectul stătea între ei ca un teren alunecos, lat cât o scândură, pe care niciunul nu voia să calce. Maris și-a păstrat secrete micile ei accese de amețeală.

Într-o zi, când ieșeau din casa lui, ea l-a oprit înainte de a pătrunde mai mult în pădure.

— Toți copacii ăia mă fac să mă simt tot închisă, s-a plâns ea. Am nevoie să văd cerul, să miros aerul curat, deschis. Cât de departe e marea?

Evan a arătat spre nord.

— Cam la trei kilometri, încolo. Poți observa unde se răresc arbuștii.

Maris a zâmbit larg.

— Pari reticent. Te întristezi când nu ai vegetație prin preajmă? Nu-i musai să vii, dacă nu suporți gândul, dar nu înțeleg cum poți să respiri în pădure. E prea întunecată și înghesuită. Nu miroase decât a pământ, a putregai și frunze mucegăite.

— Mirosuri minunate, a zis Evan, întorcându-i zâmbetul.

Au început să meargă spre nord.

— Marea e prea rece, pustie și întinsă pentru gustul meu. Mă simt confortabil, ca acasă, în pădurea mea.

— Ah, suntem atât de diferiți!

Femeia i-a atins brațul și a surâs cu generozitate, mulțumită de contrast. Și-a aruncat capul pe spate și a adulmecat aerul.

— Da, deja simt marea!

— O simțeai și din pragul casei – duhnește a mare pe toată insula, a subliniat el.

— Codrul a mascat mireasma.

Ieșind din desiș, Maris și-a simțit inima mai ușoară. Întreaga viață și-o petrecuse pe mare sau dincolo de ea. Îi simțise lipsa în fiecare dimineață, în casa vraciului, tânjind după bătăile valurilor și mirosul pătrunzător de sare, dar cel mai tare îi fusese dor de imensitatea cenușie, desfășurându-se larg sub un cer la fel de vast și turbulent.

Liziera s-a terminat brusc și au apărut stanele pietroase. Maris a rupt-o la fugă. Femeia s-a oprit pe marginea stâncii, respirând greu, și și-a fixat privirea pe întinderea mării și a cerului.

Firmamentul se profila indigo, înțesat de nori cenușii, alergați de vânt. Curenții băteau relativ ușor la înălțimea aceea, dar ea își dădea seama, după rotocoalele domoale ale unei

perechi de vulturi-gunoieri, că mai sus vremea era încă favorabilă pentru zbor. Poate nu potrivită livrării unui mesaj urgent, dar una numai bună de joacă, de fugăreală, de picaje și râsete, în aerul rece.

Femeia l-a auzit pe Evan apropiindu-se.

— Cum să spui că priveliștea asta nu e minunată?! a întrebat ea fără a se întoarce.

A înaintat încă un pas, pe muchie, s-a uitat în jos... și a simțit că lumea i se prăvălește sub picioare.

S-a luptat să inspire, iar brațele au prins să i se agite, căutând un punct de sprijin, dar se prăbușea, se prăbușea întruna și nici măcar îmbrățișarea lui viguroasă nu o putea opri.

***

În ziua următoare furtuna nu a contenit. Maris a stat înăuntru, pradă deznădejdii, meditând la ce se întâmplase pe stânci. Nu s-a mai antrenat. A mâncat fără poftă și și-a făcut curaj să se îngrijească de aripi. Evan o urmărea în liniște, încruntându-se adesea.

Ploaia a continuat și a doua zi, dar partea mai rea a vijeliei trecuse, iar aversele s-au mai liniștit. Vraciul a anunțat-o că urma să plece.

— Am nevoie de niște lucruri din Portul Thayos, a zis el. Ierburi care nu cresc aici. Am înțeles că a sosit un negustor săptămâna trecută. Poate reușesc să-mi completez stocul.

— Poate, a repetat Maris monoton.

Se simțea ostenită, deși de dimineață doar luase micul dejun. Se simțea bătrână.

— Ți-ar plăcea să te plimbi cu mine? N-ai văzut niciodată Portul Thayos.

— Nu, a răspuns Maris. Nu mă simt în stare acum. Voi rămâne în casă.

El a părut nemulțumit, dar s-a întins, oricum, după pelerina lui grea, de ploaie.

— Foarte bine, a replicat. Mă întorc înainte să se întunece.

Dar se înserase de mult când a apărut, în cele din urmă, cu un coș ticsit de plante îmbuteliate. Ploaia se oprise, în sfârșit. La apus, Maris începuse să-și facă griji pentru el.

— Ai întârziat, i-a reproșat ea când a intrat în casă, scuturându-și picurii de pe haină. Ești în regulă?

Omul radia de fericire, cum nu îl mai văzuse niciodată.

— Am vești, vești bune, a zis el. Tot portul vuiește. N-o să mai fie niciun război. Insularii de pe Thayos și Thrane au căzut de acord să se întâlnească pe stânca aia blestemată, să ajungă la un compromis în legătură cu drepturile de forare!

— Niciun război, a rostit Maris ca un ecou stins. Bun, bun. Deși cam ciudat. Cum s-a întâmplat?

Evan a aprins focul și a început să prepare ceaiul.

— Ah, a fost o coincidență, a explicat el. Tya s-a întors dintr-o altă misiune fără niciun răspuns. Insularul nostru a fost refuzat din toate părțile. Fără aliați, el nu s-a considerat destul de puternic să se impună. Mi s-a povestit că e furios, dar ce poate să facă? Nimic. Așa că l-a trimis pe Jem spre Thrane, să stabilească o întâlnire, să negocieze ce înțelegere o putea. Orice e mai bun decât nimic. Mă gândeam că va găsi ajutor pe Cheslin sau pe Thrynel, mai ales dacă le-a promis mult fier. Iar între Thrane și Insulele Arren nu există în niciun caz vreo iubire pierdută, a râs Evan. Ah, ce mai contează?! Nu mai începe războiul. Oamenii

din Port se simt salvați, cu excepția câtorva străjeri ce speraseră să-și înfunde buzunarele cu gologani. Toată lumea sărbătorește și ar trebui să ne bucurăm și noi.

S-a îndreptat către coș și a scotocit printre ierburi, scoțând la iveală un opah gras.

— M-am gândit că poate fructele de mare te vor înveseli, i-a spus. Știu cum să gătesc ăsta cu păpădie și nuci amare – o să-ți salte pe limbă de plăcere.

A găsit un cuțit lung, de os și a început să curețe peștele, fluierând voios în timp ce lucra. Veselia îi era atât de molipsitoare, că Maris s-a surprins surâzând, la rândul ei.

La ușă s-a auzit o bătaie puternică.

Evan și-a ridicat privirea, mirat.

— Vreo urgență, fără îndoială, a zis el, blestemând. Fii bună și răspunde tu. Am mâinile pline de solzi.

Fata din prag purta o uniformă verde-închis, garnisită cu blană cenușie; un străjer și încă unul dintre mesagerii Insularului.

— Maris din Mica Amberly? a întrebat ea.

— Da, a răspuns Maris.

Fetișcana a dat din cap.

— Insularul de pe Thayos îți transmite salutările lui și te invită pe tine și pe vraciul Evan să-l onorați cu prezența la cină mâine-seară. Dacă îți îngăduie starea de sănătate.

— Starea mea e minunată, a pufnit Maris. Cum de ni se face dintr-odată cinstea asta, copilă?

Mesagerul etala deja o seriozitate care-i depășea cu mult vârsta.

— Insularul îi cinstește pe toți zburătorii, iar accidentul tău, pe când te aflai în serviciul lui, i-a împovărat conștiința. Dorește să-și arate recunoștința față de toți zburătorii care și-au

îndeplinit misiunile, oricât de scurte, pentru Thayos, în situația urgentă ce tocmai a trecut.

— Aha, a făcut Maris.

Tot nu era mulțumită de explicație. Insularul nu i se păruse genul care să țină la asemenea obiceiuri onorabile.

— Asta e tot?

Fata a șovăit. Detașarea a părăsit-o o clipă, iar Maris a observat că era chiar foarte tânără.

— Nu face parte din mesaj, zburătorule, dar...

— Da... a îmboldit-o Maris.

Evan se oprise și el din lucru și stătea acum în spatele ei.

— Târziu, în după-amiaza asta, a sosit un zburător cu un mesaj personal pentru Insular. A primit-o pe femeie în apartamentele lui private. Era din Vest, cred. Purta haine ciudate și avea părul tuns prea scurt.

— Descrie-o, dacă poți, a spus Maris.

A scos o monedă din cupru din buzunar și a început să se joace cu ea.

Fata s-a uitat la ban și a zâmbit.

— Ah, era o vestică tânără, în jur de douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Avea părul negru, tuns ca al tău. Foarte drăguță. Cred n-am mai văzut pe nimeni așa de arătos. Mie mi s-a părut că a zâmbit frumos, dar oamenii de la cabană n-au plăcut-o. Mi-au spus că nici măcar nu s-a obosit să le mulțumească pentru ajutor. Avea ochii verzi. Purta un colier din trei șiruri de mărgele de sticlă-de-mare colorată. E suficient?

— Da, a răspuns Maris. Ești foarte vigilentă, a adăugat ea, întinzându-i moneda.

— O cunoști? a întrebat-o Evan.

Maris a dat din cap.

— O cunosc de când s-a născut. Îi știu și părinții.

— Cine e? a vrut el să știe, nerăbdător.

— Corina, a replicat femeia. Din Mica Amberly.

Mesagerul rămăsese pironit în dreptul ușii. Maris s-a uitat iar la ea.

— Da? a făcut ea. Mai e ceva? Acceptăm invitația, bineînțeles. Poți să-i mulțumești Insularului din partea noastră.

— Încă un lucru, a adăugat fata în pripă. Am uitat. Insularul îți transmite, cu tot respectul, că ți se cere să aduci aripile, dacă nu te împovărează prea tare.

— Desigur, a încuviințat Maris amorțită. Desigur.

Apoi a închis ușa.

***

Fortăreața Insularului din Thayos era un loc sumbru, aspru, singuratic, departe de orașe și sate, așezat într-o vale îngustă și izolată. Se afla aproape de mare, dar protejat de ea printr-un zid solid de creste muntoase. Pe pământ, doar două drumuri duceau către ele, iar ambele erau întărite de strajă. Un turn de veghe, din piatră, se înălța deasupra celui mai înalt vârf, sentinelă veghind asupra tuturor căilor de acces spre castel.

Cetatea însăși era veche și dezolantă, din blocuri imense de piatră neagră, erodată. Stătea cu spatele la munte, iar Maris știa de la vizita anterioară că o mare parte a așezării se întindea subteran, în odăi cioplite din rocă dură. Fațada exterioară lăsa la iveală un set dublu de ziduri ample – pe parapete patrulau străjeri, cu arcuri lungi –, înconjurând un grup de clădiri din lemn și două turnuri negre, dintre care cel mai

înalt măsura aproape cincisprezece metri. Ferestrele turnului erau zăvorâte cu stinghii solide din lemn. Valea, atât de aproape de mare, era umedă și rece. Solul era acoperit doar cu un lichen rezistent, violet, și cu mușchi verde-albăstrui, ce se agăța de bolovani și se întindea pe jumătate din zidurile castelului.

Venind pe drumul dinspre Thossi, Maris și Evan au fost opriți o dată la punctul de control din vale, apoi au trecut, ca să fie întrerupți iar, la zidul exterior, reușind în cele din urmă să intre. Ar fi putut să îi rețină mai mult, însă Maris ducea aripile argintii, lucitoare, iar străjerii nu se încurcau cu zburătorii. În curtea interioară era agitație mare – copiii se jucau cu dulăi lățoși, porcii cu mutre sălbatice fugeau pretutindeni, străjerii exersau trasul cu arcul și se antrenau cu ciomegele. La umbra unui zid era ridicată o spânzurătoare, cu lemnul lat crăpat și bătut zdravăn de ploi și vijelii. Puștanii se zbenguiau cu toții în preajma ei, iar unul folosea un laț pe post de leagăn. Celelalte frânghii înnodate atârnau goale, bălăbănindu-se ca două prevestiri rele în vântul tăios al serii.

— Locul îmi inspiră gânduri negre, i-a spus Maris lui Evan. Insularul de pe Mica Amberly locuiește într-o vilă uriașă din bușteni, pe un deal, cu fața la oraș. Are douăzeci de camere pentru musafiri, o sală de banchet colosală, ferestre încântătoare, din sticlă colorată, și un far ca să-i cheme pe zburători, dar îi lipsesc zidurile, străjerii sau spânzurătorile.

— Insularul tău e ales de popor, a zis el. Cel de aici provine dintr-o linie de conducători ce au stăpânit încă din vremurile corăbierilor stelari. Și mai uiți, Maris, că Estul nu-i așa de blând ca Vestul. Aici iernile durează mai mult. Furtunile sunt mai reci și mai turbate. Solul

nostru are mai mult metal, dar nu-i la fel de bun pentru agricultură ca acela din Vest. Foametea și războiul dau mereu târcoale în Thayos.

Au intrat pe o poartă impunătoare în castel, iar ea a amuțit.

Insularul i-a întâmpinat în apartamentele lui, așezat pe un tron simplu, din lemn, flancat de doi străjeri cu chipuri acre. Dar s-a ridicat când au intrat vizitatorii. Insularii și zburătorii erau egali.

— Sunt încântat că mi-ai acceptat invitația, zburătorule, a început el. Mi-am făcut griji din cauza sănătății tale.

În ciuda vorbelor politicoase, Maris nu-l plăcea. Era un bărbat înalt, bine proporționat, cu trăsături echilibrate, aproape frumoase, și păr sur, lung, prins la spate, după moda esticilor. Dar în atitudinea lui se simțea ceva tulburător, iar ochii îi păreau umflați și colțul gurii i se crispa, fără ca barba bogată să ascundă spasmul. Veșmintele îi erau bogate și sobre; o haină albastră-cenușie, împodobită cu blană neagră, cizme înalte până la coapse, o centură lată din piele, încrustată cu oțel, argint și pietre prețioase. Purta și un mic pumnal din metal.

— Mulțumesc pentru grijă, a replicat Maris. Am fost grav rănită, dar acum mi-am revenit. Aveți o comoară aici, pe Thayos. Vorbesc de Evan. Am întâlnit mulți vindecători, dar puțini atât de pricepuți ca el.

Insularul s-a cufundat iar în scaun.

— Va fi răsplătit onorabil, a rostit, de parcă Evan nici nu s-ar fi aflat de față. Munca bine făcută merită o răsplată pe cinste, așa-i?

— Îl voi plăti eu însămi, a zis Maris. Am suficient bănet.

— Nu, a insistat Insularul. Accidentul tău aproape mortal, petrecut când erai în slujba mea, mi-a provocat mare suferință. Lasă-mă să-mi arăt recunoștința.

— Îmi achit singură datoriile, a replicat ea.

Chipul Insularului a împietrit într-o expresie distantă.

— Prea bine, a capitulat el. Atunci, să discutăm altceva. Dar mai bine să aștepte pentru la cină. Plimbarea trebuie să te fi înfometat.

Bărbatul s-a ridicat subit.

— Vino! Vei vedea că am pus o masă pe cinste, zburătorule. Mă îndoiesc că ai mai mâncat vreodată așa de bine.

După cum s-a dovedit mai târziu, Maris mâncase mult mai bine de nenumărate ori la viața ei. Mâncare era din belșug, dar toată, prost gătită. Supa de pește era de departe prea sărată, pâinea, prea tare și uscată, iar felurile din carne fuseseră fierte peste măsură, că nu mai rămăsese nici pic de gust. Până și berea îi părea acră.

Au mâncat într-o sală de banchet, întunecată și igrasioasă, la o masă lungă, pregătită pentru douăzeci de persoane. Cumplit de stânjenit, Evan fusese așezat mult în josul mesei, printre câțiva ofițeri din garda Insularului și copiii mai mici ai căpeteniei. Maris ocupa un loc privilegiat, lângă bărbatul de vază, chiar alături de moștenitorul lui, o femeie morocănoasă, cu chip tăios, care n-a scos trei cuvinte toată seara. Vizavi de ea erau alți zburători. Cel mai aproape de Insular stătea un bărbat vlăguit, cu fața pământie și nasul borcănat; Maris l-a recunoscut, era Jem. A treia venea Corina din Mica Amberly. Fata i-a zâmbit de peste masă. Corina chiar era grozav de

drăguță, și-a zis ea, amintindu-și ce-i spusese mesagerul. Dar, pe de altă parte, tatăl ei, Corm, fusese întotdeauna un bărbat chipeș.

— Arăți foarte bine, i-a zis Corina. Mă bucur. Am fost tare îngrijorați din cauza ta.

— Sunt în regulă, a răspuns Maris. Sper să zbor din nou cât mai curând.

O umbră a întunecat chipul frumușel al Corinei.

— Maris... a început ea.

Apoi s-a răzgândit.

— Așa sper, i-a spus pe un ton firav. Toată lumea întreabă de tine. Ne-ar plăcea să te întorci acasă.

Fata și-a plecat privirea și s-a prefăcut ocupată să mănânce.

Între Jem și Corina era al treilea zburător, o tânără necunoscută lui Maris. După o încercare eșuată de a începe o conversație cu fiica Insularului, Maris a ales să o studieze pe străină, în loc să-și vadă de mâncare. Fata era cam de aceeași vârstă cu Corina, dar deosebirea dintre ele era izbitoare. Mica vestică vibra de energie și de frumusețe; părul brunet, pielea curată, sănătoasă, ochii verzi, scânteietori și alerți și un aer de încredere și ușor rafinament. Un zburător, fiica a doi zburători, născută și crescută să se bucure de privilegii și tradiții ce însoțeau aripile.

Femeia de lângă ea era slabă, deși în înfățișare i se citea o forță încăpățânată. Ciupiturile de vărsat de vânt îi acopereau obrajii scofâlciți, iar părul blond, spălăcit, era prins într-un nod ciudat la ceafă și tras pe spate într-un fel ce-i făcea fruntea să pară anormal de lată. Când a zâmbit, a băgat de seamă că are dinții încălecați și decolorați.

— Tu ești Tya, nu? a întrebat Maris.

Femeia a privit-o cu ochii negri, șireți.

— Sunt, a răspuns, cu o voce surprinzător de plăcută: rece și domoală, cu o nuanță ironică.

— Nu cred că ne-am cunoscut, a continuat Maris. Ai zburat mult?

— Mi-am câștigat aripile acum doi ani, pe Arrenul de Nord.

Maris a încuviințat dând din cap.

— Am ratat competiția aceea. Eram în misiune pe Artellia. Ai zburat vreodată în Vest?

— De trei ori, a replicat Tya. În două rânduri pe Marea Shotan și o dată pe Culhall. Niciodată în Insulele Amberly. Cel mai mult am călătorit în Est, în special zilele astea.

Fata i-a aruncat Insularului o privire tăioasă, cu coada ochiului, și a zâmbit complice spre Maris.

Corina, care ascultase conversația, a încercat să fie politicoasă.

— Cum ți s-a părut în Stormtown? a întrebat-o. Și în Cuib? Ai vizitat Cuibul?

Tya a zâmbit îngăduitoare.

— Sunt parvenită, a zis ea. M-am pregătit la Templul Aerului. Noi nu mergem în Cuib, zburătorule. Cât despre Stormtown, a fost impresionant. Nu-i niciun oraș asemănător în Est.

Corina a roșit. Maris s-a enervat o clipă. O întristau tensiunile dintre zburătorii-moștenitori și parveniții de-o-aripă; cerul de pe Windhaven nu mai era lăcașul prietenos de odinioară, în mare parte din cauza ei.

— Cuibul nu-i un loc atât de rău, Tya. Mi-am făcut o grămadă de prieteni acolo.

— Tu nu ești parvenită, a răspuns fata.

— Serios? Val O-Aripă însuși mi-a spus odată că sunt *prima* de-o-aripă, fie că recunosc, fie că nu.

Tya a scrutat-o cu privirea.

— Nu, a rostit ea în final. Nu-i corect. Tu ești altfel, Maris. Nici unul dintre bătrânii zburători, dar nici de-o-aripă. Nu știu ce reprezinți. Dar sigur te simți singură.

Cele trei au terminat de mâncat într-o tăcere încordată, stânjenitoare.

Când s-au strâns cupele de la desert, Insularul i-a trimis din încăpere pe membrii familiei, pe consilieri și pe străjeri, astfel încât în sală au mai rămas doar cei patru zburători și Evan. Bărbatul a încercat să scape și de vraci, dar omul n-avea de gând să plece.

— Maris e încă sub îngrijirea mea, a zis el. Rămân cu bolnava.

Insularul i-a aruncat o privire înfuriată, dar nu a mai stăruit.

— Prea bine, a pufnit el. Avem treburi de discutat. Treburi de zburători.

Bărbatul și-a întors ochii fulgerători spre Maris.

— Voi fi direct. Am primit un mesaj de la omologul meu, Insularul Micii Amberly. Se interesează de sănătatea ta. Au nevoie de aripi. Când te vei simți în putere să te întorci pe Amberly?

— Nu știu, a răspuns Maris. Vezi bine că mi-am revenit. Dar zborul de la Thayos spre Amberly e obositor pentru orice înaripat și încă nu mi-am revenit de tot. Voi părăsi Thayos cât voi putea de repede.

— E un zbor lung, a aprobat Jem, mai ales pentru cineva care nu a mai exersat nici măcar pe distanțe mici.

— Da, a încuviințat Insularul. Tu și vindecătorul v-ați plimbat mult. Pari sănătoasă din nou. Mi s-a spus că aripile au fost reparate.

Și, cu toate astea, nu zbori. N-ai venit niciodată la stânca zburătorilor. Nu te antrenezi. De ce?

— Nu sunt pregătită, a răspuns Maris.

— Insularule, a intervenit Jem, e așa cum ți-am povestit. Încă nu s-a vindecat, indiferent de ce se vede din exterior. Dacă ar fi putut, ar fi zburat.

Ochii bărbatului s-au întors către femeie.

— Regret dacă te rănesc, i-a zis, dar știi că spun adevărul. Și eu sunt înaripat. Și știu. Zburătorii *zboară*. Nu-i chip să ții un mesager sănătos la sol. Iar tu nu ești o oarecare – mi se povestea că iubești zborul mai presus de orice.

— Îl iubeam, a răspuns Maris. Îl iubesc.

— Insularule... a început Evan.

Maris a întors capul să se uite la el.

— Nu, Evan, a zis ea, povara nu-i a ta.

Apoi s-a adresat iar căpeteniei.

— Nu sunt pe deplin vindecată, a recunoscut femeia. Echilibrul meu... e ceva în neregulă cu el. Dar îmi revin. Nu mai e așa de rău ca la început.

— Îmi pare rău, a zis Tya iute.

Jem a dat și el din cap.

— Ah, Maris! a făcut Corina.

Fata părea adânc îndurerată, cu lacrimi în ochi. Corina nu moștenise nimic din maliția tatălui ei și știa ce înseamnă echilibrul pentru un zburător.

— Poți să zbori? a întrebat Insularul.

— Nu știu, a recunoscut Maris. Mai am nevoie de timp.

— Ai avut vreme din plin, a replicat bărbatul, întorcându-se către Evan. Vindecătorule, îmi poți spune când se va vindeca?

— Nu, a zis Evan trist. Nu-ți pot da o dată. Nu știu.

Insularul a luat un aer amenințător.

— Problema e a Insularului de pe Mica Amberly, dar povara pică pe mine. Iar eu consider că un zburător care nu poate să planeze nu e zburător deloc și nu are nevoie de aripi. Dacă recuperarea ta e atât de incertă, doar un nerod ar mai spera în ea. Te întreb încă o dată, Maris, ești în stare să sui pe cer?

Ochii lui o țintuiau, iar colțul gurii i s-a strâmbat într-un spasm slab, răutăcios. Maris știa că i se terminase timpul.

— Sunt! a spus ea.

— Bun. Noaptea asta e la fel de bună ca oricare alta. Zici că poți să zbori. Foarte bine. Ia-ți aripile. Arată-ne.

***

Drumul prin tunelul igrasios și ud a fost la fel de lung pe cât și-l amintea Maris și la fel de singuratic, deși acum avea companie. Nu vorbea nimeni. Nu se auzeau decât pașii. Doi străjeri conduceau grupul, cu torțe aprinse. Zburătorii își purtau aripile.

La celălalt capăt al coridorului subteran se lăsase o noapte rece, înstelată. Marea foșnea neliniștită la picioarele lor, ca o întindere vastă, întunecată, de melancolie. Maris a urcat scările spre stânca zburătorilor. Femeia a suit cu băgare de seamă, iar când a ajuns în capăt o dureau coapsele și gâfâia.

Evan a luat-o repede de mână.

— Pot încerca să te conving să renunți?

— Nu, a răspuns ea.

Bărbatul a dat din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Atunci, zboară cu bine!

Vraciul a sărutat-o și s-a dat la o parte.

Insularul s-a așezat lângă stâncă, încadrat de străjeri. Tya și Jem și-au desfăcut aripile. Corina

a rămas în urmă, până când a chemat-o Maris.

— Nu sunt mânioasă, a spus ea. Nu e fapta ta. Un zburător nu poartă vina pentru mesajul ce-l duce.

— Mulțumesc, a zis Corina.

Chipul mic și drăgălaș al fetei părea palid în lumina stelelor.

— Dacă eșuez, e de datoria ta să înapoiezi aripile, nu?

Corina a încuviințat, șovăind.

— Știi ce are Insularul de gând să facă cu ele?

— Va găsi un alt zburător, poate pe cineva care și le-a pierdut în concurs. Până atunci... ei bine, Mama e bolnavă, dar Tata e încă în formă.

Maris a râs stins.

— Grozavă ironie a sorții! Corm mi-a dorit întotdeauna aripile, dar voi face tot ce îmi stă în putere ca să nu i le cedez nici de data asta.

Corina a surâs.

Aripile îi erau complet întinse; Maris simțea impulsul cunoscut, stăruitor, al vântului. A verificat curelele și spițele, i-a făcut semn Corinei să se dea la o parte și s-a dus spre marginea prăpastiei. Ajunsă acolo, s-a fixat bine pe picioare și s-a uitat în jos.

Lumea a prins să se învârtească năucitor. Departe, dedesubt, brizanții se spărgeau de rocile negre, se înecau în mare și se izbeau de pietrele spălate permanent de apă. Maris și-a înghițit nodul din gât și s-a străduit să nu alunece în genune. Încetul cu încetul, lucrurile și-au recăpătat stabilitatea. Nu mai mișca nimic. Stânca era doar o stâncă, iar sub ea – oceanul nesfârșit. Cerul se desfășura sus – prietenul și iubitul ei.

Maris a îndoit brațele și a apucat mânerele. Apoi a tras aer în piept cu nesaț și a sărit.

Avântul a propulsat-o departe de rocă, iar curenții au prins-o, susținând-o. Vântul bătea puternic, rece ca gheața, un vânt ce te pătrundea până la oase, dar nu vijelios, ci unul pe care se putea zbura ușor. S-a relaxat și s-a lăsat în voia bunului ei prieten, a alunecat în jos, trasând o curbă lungă și grațioasă.

Dar curentul a împins-o iar spre munte, iar ea i-a surprins cu coada ochiului pe Insular și pe ceilalți zburători – Jem își desfăcuse aripile și era gata să plonjeze – înainte să hotărască să se întoarcă de la ei. Femeia și-a răsucit trupul și a încercat să se încline.

Cerul s-a legănat și a venit peste ea ca un val. Maris s-a aplecat prea mult, a rămas nemișcată, iar când a încercat să-și corecteze poziția, mutându-și centrul de greutate în direcția potrivită, s-a bălăbănit îngrozitor. Respirația i se oprise în gât.

Senzația dispăruse. A închis ochii o clipă și a simțit că-i vine rău. Cădea, trupul îi spunea asta prin toți porii. Se prăbușea, urechile îi țiuiau, iar intuiția vântului o părăsise. O avusese dintotdeauna: schimbări subtile ale curenților, mișcări la care trebuia să reacționeze înainte de a-și da bine seama de ele, gustul unei furtuni ce aștepta la orizont, prevestirile zonei de curenți statici. Acum nu mai percepea nimic din toate astea. Zbura printr-o mare pustie și infinită de aer, ametită, iar vântul turbat, straniu, pe care nu-l putea înțelege, se juca cu ea după bunul lui plac.

Aripile imense, argintii, i s-au zguduit cumplit înainte și înapoi, corpul i s-a cutremurat, a deschis ochii din nou, dintr-odată disperată. Și-a recăpătat echilibrul și a încercat să zboare, ghidându-se doar după văz. Dar rocile nu stăteau locului și era prea

întuneric, iar lumina strălucitoare a astrelor de sus părea să danseze și ea, să țopăie, batjocorind-o.

Vertijul a cuprins-o cu totul, a dat drumul la mânere – nu mai făcuse niciodată așa ceva, niciodată –, iar acum nu mai zbura, ci doar atârna sub aripi. S-a aplecat în față, prinsă în hamuri, și a vomat, expediind cina Insularului în valurile mării. Tremura din toate încheieturile.

Jem și Corina se născuseră în familii de zburători și acum veneau după ea, dar lui Maris nu-i păsa. Era slăbită, ostenită și bătrână. Sub ea se vedeau bărci glisând pe alunecușul negru al oceanului. A prins din nou mânerele, a încercat să se înalțe, dar n-a reușit decât să se întoarcă abrupt pe coama curentului, sfârșind prin a pierde altitudine. A încercat să-și revină la poziție, dar nu era în stare.

Plângea.

Marea aluneca în sus spre ea, lucind vălurită.

O dureau urechile.

Nu putea să zboare. Era zburător, fusese întotdeauna zburător, îndrăgostită de vânt, o Aripiașchie, un copil al văzduhului, solitar, a cărui singură casă fusese cerul, un zburător, *zburător* – iar acum nu putea să planeze.

A închis iar ochii pentru ca lumea să stea nemișcată.

Marea a primit-o în brațele ei, biciuind-o, iar în urmă a suflat un jet de apă sărată. Așteptase, s-a gândit. Toți anii aceia.

***

— Lasă-mă în pace! i-a zis ea în seara aceea când s-au întors în sfârșit acasă.

Evan i-a făcut pe plac.

Maris a dormit mai toată ziua următoare.

După aceea s-a trezit devreme, când prima rază obraznică de lumină s-a strecurat în cameră. Se simțea îngrozitor, înghețată și transpirată, iar pe piept îi atârna o greutate imensă. O clipă nu și-a dat seama ce era în neregulă. Apoi și-a amintit. Nu mai avea aripile. A încercat să se gândească la asta, dar disperarea, mânia și mila de sine au umplut-o până la refuz și în curând s-a făcut din nou covrig sub pături și a încercat să adoarmă la loc. Când dormea nu trebuia să facă față durerii.

Dar somnul nu voia să vină. S-a ridicat, în cele din urmă, și s-a îmbrăcat. Evan se afla în camera alăturată, unde gătea ouă.

— Ți-e foame? a întrebat-o el.

— Nu, a răspuns Maris monoton.

El a clătinat din cap și a mai spart două ouă. Ea s-a așezat la masă, iar când el i-a adus o farfurie cu omletă a început să se joace absentă cu furculița.

Era o zi umedă, cu vânt și vijelie zdravănă. Când și-a terminat micul dejun, Evan a mers să-și vadă de-ale lui. Aproape de după-amiază a lăsat-o singură, iar ea s-a învârtit fără noimă prin casa pustie. În cele din urmă s-a așezat la fereastră să privească ploaia.

La mult după ce se întunecase a sosit și Evan, ud leoarcă și fără chef. Ea era încă la geam, în adăpostul întunecat și rece.

— Ai fi putut măcar să aprinzi focul, a mormăit el.

Părea dezgustat.

— Ah, a făcut ea, privindu-l pierdută. Nu mi-a dat prin cap.

El a aprins vatra. A dat să-l ajute, dar s-a răstit la ea și a dat-o la o parte. Au mâncat în tăcere, iar masa a părut să-i redea lui Evan buna dispoziție. După aceea a pregătit unul dintre

ceaiurile lui speciale, a așezat o cană în fața lui Maris și s-a cufundat în scaunul lui preferat.

Ea a gustat licoarea aburindă, conștientă de privirea lui stăruitoare. În cele din urmă, a ridicat ochii spre el.

— Cum te simți? a întrebat-o.

A stat să se gândească.

— Moartă, a răspuns ea în sfârșit.

— Povestește-mi.

— Nu pot, a replicat femeia și a început să plângă. Nu pot!

Când nu s-a mai putut opri din plâns, vraciul i-a preparat un somnifer și a pus-o la culcare.

***

În ziua următoare Maris a ieșit la plimbare.

A ales o potecă pe care i-o arătase Evan, o cărare bine bătătorită, care nu ducea la stânci, ci chiar pe malul mării. Toată ziua a umblat pe o plajă rece, acoperită de grohotiș și aproape infinită. Când a obosit, s-a odihnit la marginea apei și a aruncat cu pietricele în valuri, urmărindu-le cum saltă și se scufundă, cu sufletul plin de plăcerea măruntă, melancolică a gestului.

Până și marea arăta altfel acolo, și-a zis ea. Era plumburie și înghețată, ștearsă. Ducea dorul undelor azurii și verzui ale apelor din jurul insulei Amberly.

Lacrimile i s-au rostogolit pe obraji și le-a lăsat să curgă în voie. La un moment dat și-a dat seama că suspină, dar nu-și aducea aminte când sau de ce începuse să plângă.

Marea se desfășura uriașă și goală, plaja se întindea la nesfârșit, iar cerul noros, sălbatic, o împresura de pretutindeni, dar Maris se simțea asaltată, sufocată. S-a gândit la toate locurile din lume pe care n-avea să le mai vadă

niciodată, iar amintirea fiecăruia dintre ele o împungea ca un cuțit. Și-a adus aminte de ruinele copleșitoare ale Vechii Fortărețe de pe Laus, de Academia Aripiașchie, gigantică și sumbră, cioplită în stânca Colțului Mării. De Templul Zeului Ceresc din Deeth. De palatele aerisite ale prințeselor-zburători din Artellia. De morile de vânt din Stormtown și de Vechiul Bârlog al Căpitanului, mai bătrâne decât timpul însuși. De orașele-arbust din Setheen și Alessy, de cimitirele și câmpurile de luptă din Lomarron, de podgoriile insulelor Amberly și de berăria primitoare, plină de fum a Riesei din Skulny. Toate erau pierdute acum. Iar Cuibul... Ar fi putut ajunge în alte locuri, pe o navă, însă Cuibul era adăpostul zburătorilor, închis acum pentru totdeauna.

S-a gândit la prietenii ei, risipiți în toate colțurile lumii, întocmai ca insulele numeroase. Unii probabil că aveau să o viziteze, dar mulți fuseseră smulși de lângă ea, ca și cum nici n-ar fi existat. Ultima dată când îl întâlnise, T'Mar se îngrășase și trăia fericit în coliba lui din piatră, pe Hethen, învățându-și nepoata să picteze armonia unei bucăți de piatră. Acum era mort pentru ea, la fel ca Halland; o amintire și nimic mai mult. N-avea să-l mai vadă niciodată pe Reid și nici pe frumoasa și joviala lui soție. Nu mai putea să-și petreacă noaptea bând bere cu Riesa, istorisind despre Garth. Gata cu suvenirurile din lemn, cumpărate de la S'mael, sau glumele cu bucătarul de la micul han din Poweet.

N-avea să mai privească nicicând spectacolele aeriene de la concursurile anuale sau să clevetească și să cânte printre zburători la vreo petrecere.

Amintirile o străpungeau ca mii de ace și s-a lăsat în voia durerii, suspinând până ce aproape nu a mai avut aer. Își dădea seama de cum arată: o bătrână ridicolă, bocind și gemând de una singură pe o plajă. Dar nu se putea stăpâni.

De-abia suporta să se gândească la zbor, la bucuria intensă și la libertatea pierdute pe vecie. Imaginile i se plăsmuiau însă în minte de la sine: lumea risipită sub ea, satisfacția de a avea aripi, fiorul de a merge în fața furtunii, nenumăratele nuanțe ale cerului, singurătatea grandioasă a înălțimilor. Toate acele lucruri pe care nu putea să le zărească sau să le simtă, ci doar să le vadă în gând. Odată dăduse peste un curent ascendent, ce o înălțase aproape de infinit, spre tărâmurile în care călătoriseră corăbierii stelari, de unde marea însăși dispărea în genune și nimic nu mai zbura, în afară de nălucile-vântului, stranii și imateriale. O zi pe care n-o va uita niciodată. Niciodată.

Lumea i s-a întunecat în jur, iar stelele au început să răsară. Sunetul mării domina atmosfera. Maris era amorțită, înghețată bocnă, secată de lacrimi, confruntându-se cu vidul existenței. În cele din urmă, a pornit pe lungul drum înapoi spre cabană, întorcând spatele întinderii de apă și cerului.

În casă era cald și mirosea bogat și ademenitor a tocană. Văzându-l pe Evan lângă vatră, inima a prins a-i bate mai cu putere. Ochii lui azurii erau infinit de blajini când i-a rostit numele. A alergat spre el și i s-a aruncat cu brațele de gât, strângându-l cu putere, ca și cum viața i-ar fi depins de asta. A închis ochii, alungând amețeala.

— Maris, a murmurat el. Maris.

Părea mulțumit și surprins. A ridicat brațele și a tras-o și mai aproape, protector. După care,

în cele din urmă, a condus-o la masă și i-a servit cina.

Evan a vorbit în timp ce mâncau, povestindu-i întâmplări de peste zi: aventura pe care o avusese urmărind o capră, găsise un măslin sălbatic, îi gătise un desert special.

Femeia a dat din cap, de-abia trecând prin minte ce-i spunea, dar liniștită, auzindu-i glasul și dorind să continue. Vorbele lui, prezența lui îi dovedeau că lumea nu se sfârșise de tot.

Până la urmă, l-a întrerupt.

— Evan, trebuie să știu. Această... rană a mea. Există vreo șansă să mă vindec vreodată? Să-mi... revin?

Bărbatul și-a lăsat lingura, iar chipul i s-a împietrit deodată.

— Nu știu, Maris. Cred că nimeni n-ar fi în stare să-ți spună dacă e trecătoare sau definitivă. Nu pot fi sigur.

— Atunci, zi-mi părerea ta.

Pe fața lui se citea durerea.

— Nu, a răspuns încet. Nu cred că te vei recupera total. Nu cred că mai poți redobândi ce ai pierdut.

Maris a încuviințat din cap, aparent calmă.

— Înțeleg.

A împins mâncarea la o parte.

— Mulțumesc. Trebuia să întreb. Cumva, încă speram.

Apoi, s-a ridicat.

— Maris...

Ea i-a făcut semn să nu se apropie.

— Sunt obosită. A fost o zi grea pentru mine și trebuie să mă gândesc. Sunt hotărâri de luat acum și am nevoie să fiu singură. Îmi pare rău, a rostit ea, schițând un zâmbet. Tocana a fost bună. Regret că renunț la desertul tău, dar nu mi-e foame.

***

Când s-a trezit, în cameră era beznă și se simțea frigul. Focul pe care îl aprinsese era stins. S-a săltat în capul oaselor și a sfredelit cu privirea întunericul. Nu mai avea lacrimi, s-a gândit ea. Le vărsase pe toate.

Când a dat păturile la o parte și s-a ridicat în picioare, podeaua s-a clătinat, iar ea a șovăit amețită o clipă. Și-a revenit, și-a pus un halat scurt și apoi a mers în bucătărie, unde a aprins o lumânare, de la cărbunii ce încă mocneau în vatră. Sub tălpile ei goale, pardoseala de lemn era rece când a străbătut holul, trecând prin fața camerei de lucru, unde Evan își pregătea poțiunile și alifiile și a dormitoarelor goale, rezervate celor ce veneau la el.

Când a deschis ușa de la odaia lui, Evan s-a rostogolit pe spate dintr-o mișcare și a clipit.

— Maris, a întrebat, cu vocea răgușită de somn, ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să fiu moartă, a zis ea.

A traversat camera și a așezat lumânarea pe măsuța de la capătul patului. El s-a ridicat și i-a prins mâna.

— Am făcut pentru tine tot ce mi-a stat în putință, ca vindecător, i-a spus el. Dacă îmi vrei dragostea... dacă mă vrei pe mine...

Femeia i-a curmat vorbele cu un sărut.

— Da, a răspuns ea.

— Draga mea, a rostit el, privind-o la lumina flăcării minuscule.

Umbrele îi schimonoseau chipul și o clipă Maris s-a simțit jenată și speriată.

Dar a trecut. El și-a azvârlit plapuma, iar ea și-a aruncat halatul de pe umeri și s-a ghemuit în pat, lângă el. Brațele vraciului au încolăcit-o, iar mâinile i s-au mișcat blând, tandru și familiar. Trupul îi era cald și plin de viață.

***

— Învață-mă să vindec, i-a spus Maris în dimineața următoare. Mi-ar plăcea să lucrez cu tine.

Evan a zâmbit.

— Îți mulțumesc, i-a răspuns. Nu-i așa de simplu. De unde interesul ăsta brusc pentru tainele tămăduirii?

Femeia s-a încruntat.

— Trebuie să fac ceva. Nu mă pricep decât la un singur lucru, la zburat, iar acum îmi e imposibil. Aș putea să mă îmbarc pe o navă spre Amberly și să-mi petrec restul zilelor în casa moștenită de la tatăl meu vitreg, pierzându-mi vremea cu nimicuri. Aș fi îngrijită – chiar dacă n-aș avea o lețcaie, oamenii de acolo nu-și lasă zburătorii retrași să ajungă muritori de foame.

Maris s-a îndepărtat de masa cu micul-dejun și a început să se plimbe în sus și în jos.

— Sau aș putea rămâne aici, dacă am ceva de făcut. Dacă nu-mi găsesc o preocupare care să-mi umple zilele, să mă facă utilă, mi-e teamă că amintirile mă vor distruge, Evan. A trecut vremea să am copii – m-am decis să nu devin mamă acum ani buni. Nu știu să navighez, să cânt sau să construiesc case. Grădinile pe care le-am sădit au pierit mereu, nu sunt în stare să cos și să stau încuiată într-un magazin, căci asta mi-ar da ghes la băutură.

— Văd că ai luat în considerare toate opțiunile.

Pe buze îi fâlfâia umbra unui zâmbet.

— Da, le-am luat, a răspuns serioasă. Nu știu dacă am talent de vindecător, n-am niciun motiv să cred asta. Dar sunt hotărâtă să muncesc din greu și, în plus, am memorie de zburător. Nu există nicio șansă să confund otrăvurile cu medicamentele. Te pot ajuta să

culegi ierburi, să amesteci leacurile, să imobilizezi victimele în timp ce le tai sau ce-o fi. Am asistat la două nașteri – aș face tot ce mi-ai cere, oricând ai avea nevoie de încă o pereche de mâini.

— Am lucrat singur multă vreme, Maris. N-am răbdare cu stângăciile, ignoranța sau greșelile.

Ea a zâmbit.

— Sau cu părerile care nu se potrivesc cu ale tale.

El a izbucnit în râs.

— Da. Presupun că aș putea să te învăț și să-mi prindă bine ajutorul tău. Dar nu sunt sigur că te cred când spui că vei face tot ce-ți cer. E cam târziu să începi acum prin a fi un umil servitor.

Femeia l-a privit încercând să-și ascundă panica ce-o cuprinsese. Dacă o refuza, ce îi rămânea de făcut? Era în stare să-l implore să o lase să stea acolo.

Evan probabil a întrezărit ceva din toate astea pe chipul ei, căci i-a prins mâna și a strâns-o tare.

— O să încercăm, a zis el. Dacă tu ești dispusă să înveți, atunci și eu sunt dornic să te ajut. A venit timpul să-mi transmit cunoștințele cuiva, astfel încât, dacă mă mușcă o căpușă albastră sau sunt țintuit la pat de febra-mincinoșilor, n-o să se piardă chiar tot după moartea mea.

Ea a surâs, ușurată.

— Cum începem?

El s-a gândit un moment.

— În pădure sunt sătuce și tabere pe care nu le-am mai vizitat de o jumătate de an. Călătorim o săptămână sau două, dăm

consultații și așa îți vei face o idee despre ocupația mea și vom vedea dacă ai ce-ți trebuie.

I-a eliberat mâna, s-a ridicat și s-a îndreptat către magazie.

— Vino și ajută-mă să împachetez!

***

Maris a învățat o mulțime de lucruri în călătoriile cu Evan prin păduri, dar puține dintre ele plăcute.

Era o muncă anevoioasă. Deși vraci răbdător, Evan se dovedise un profesor exigent. Dar pe ea o bucura. Era bine să-și cunoască limitele, să muncească până cădea lată. N-avea timp să-și mai deplângă pierderea și dormea adânc în fiecare noapte.

Dar, în timp ce se mulțumea cu ajutorul dat lui Evan și îndeplinea cu plăcere sarcinile trasate de el, pentru ea s-au ivit alte obiective noi, la care nu se putea adapta la fel de ușor. Îi era greu să aline pacienții și încă și mai greu când nu exista alinare. Avea coșmaruri despre o femeie căreia îi murise copilul. Evan fusese cel care o anunțase pe nefericită, dar, în furia și jalea ei, ea s-a întors împotriva lui Maris, refuzând să dea crezare realității, sperând într-un miracol imposibil. Maris se minuna cum de poate el să reziste așa de bine și să îndure atâta durere, teamă și mâhnire, an de an, fără să cedeze. A încercat să-i imite calmul și felul ferm, blajin de a fi, amintindu-și că vindecătorul îi zisese că e *puternică*.

Se întreba dacă în timp avea să dobândească mai multă pricepere și siguranță. Uneori, Evan părea să știe ce-i de făcut din pur instinct, credea ea, exact ca aripiașchie ce călăreau vântul, ca și cum s-ar fi născut să-l moștenească, pe când alții se luptau

neajutorați, lipsiți de darul necesar cunoașterii curenților. Printr-o simplă atingere Evan putea ușura suferința pacienților, dar Maris nu stăpânea un asemenea talent.

Când se lăsa noaptea, în a nouăsprezecea zi a periplurilor, au continuat să meargă mai repede amândoi, în loc să oprească și să ridice tabăra. Până și Maris, pentru care toți copacii arătau la fel, recunoștea partea aceea de pădure. Curând s-a zărit casa lui Evan.

Dintr-odată bărbatul a prins-o de încheietura mâinii, oprind-o. Omul se uita fix în față, către cabană. La fereastră lucea o lumină, iar pe coș ieșea fum.

— Un prieten? a presupus ea. Cineva care are nevoie de ajutorul tău?

— Poate, a șoptit el. Dar mai există și alții... fugarii, oameni alungați din satele lor din cauza unor fapte rele sau a nebuniei. Asaltează drumeții ori sparg case și așteaptă...

Cei doi s-au apropiat tiptil de cabană, Evan mergând în față, îndreptându-se spre fereastra luminată, mai degrabă decât spre ușă.

— Un bărbat și un copil... Nu arată rău, a murmurat vraciul.

Era o fereastră înaltă. Cocoțată pe vârfuri, sprijinindu-se de Evan, Maris de-abia a putut privi înăuntru.

A zărit un bărbat masiv, roșcat, bărbos, pe un taburet din fața focului. La picioarele lui stătea un copil, privind în sus, la chipul omului.

Intrusul a întors ușor capul, iar focul i-a luminat rubicond părul întunecat. Maris i-a zărit fața în lumină.

— Coll! a strigat ea bucuroasă.

S-a poticnit și aproape că a căzut, dar a prins-o el.

— Fratele tău?

— Da!

A luat-o la goană, ocolind casa, iar când a pus mâna pe clanță, ușa s-a deschis din interior și Coll a cuprins-o în brațele lui generoase, ca de urs.

Maris era mereu surprinsă de proporțiile fratelui ei vitreg. De obicei, se întâlneau o dată la câțiva ani, iar în timpul dintre regăsiri și-l închipuia ca pe micul Coll, frățiorul ei firav, stângaci și subdezvoltat, relaxat doar cu o chitară în mână, când își putea depăși condiția prin muzică.

Dar copilul plăpând se împlinise și-și atinsese înălțimea maximă. Anii de călătorii, câștigându-și traiul pe alte insule, trudind ca marinar și lucrând orice era la îndemână, când spectatorii erau prea nevoiași să plătească pentru cântările lui, îl întăriseră. Părul odinioară arămiu se închisese și acum bătea spre castaniu – roșcatul i se mai vedea doar în firele din barbă și în lucirea focului.

— Tu ești Evan, vindecătorul? a întrebat Coll, întorcându-se spre bărbat.

O ținea pe Maris de un cot. La semnul afirmativ al lui Evan, a continuat.

— Îmi pare rău că am fost atât de nepoliticoși, dar ni s-a spus în Portul Thayos că Maris locuiește aici cu tine. Vă așteptăm de patru zile. Am spart un oblon ca să intrăm, dar l-am reparat – ba cred că-l vei găsi chiar mai bun ca înainte.

S-a uitat în jos spre ea și a îmbrățișat-o din nou.

— Ne era teamă că te-am pierdut. Că ți-ai luat iar zborul.

Maris a încremenit. A citit îngrijorarea pe chipul lui Evan, dar a clătinat ușor din cap.

— Mai vorbim despre asta, a răspuns ea. Hai să ne așezăm lângă foc – îmi pică picioarele de atâta mers. Evan, ești drăguț să prepari ceaiul tău delicios?

— Am adus kivas, a sărit Coll. Trei sticle, în schimbul unui cântec. Să încălzesc una?

— Ar fi minunat, a fost ea de acord.

Când se îndrepta spre dulăpiorul cu cănile grele din lut, a zărit iar copilul, ascuns pe jumătate în umbră și s-a oprit de îndată.

— Bari? a întrebat ea mirată.

Fetița a înaintat șovăind, cu capul în pământ, privind în sus doar printre gene.

— Bari, a repetat Maris cu duioșie în glas. Tu ești! Sunt mătușa ta, Maris!

S-a aplecat să îmbrățișeze copila, apoi s-a tras înapoi să o privească mai bine.

— Normal, n-ai cum să-ți amintești de mine. Nu erai decât o păsăruică ultima oară când te-am văzut.

— Tata cântă despre tine, a zis Bari.

Vocea i-a susurat limpede, ca un clinchet.

— Dar tu cânți? a întrebat Maris.

Fetița a ridicat încurcată din umeri și a pus ochii în pământ.

— Câteodată, a îngăimat ea.

Bari era o fetiță subțirică, zveltă, de cam opt ani. Păru-i șaten deschis era tuns scurt, atârnându-i pe cap ca o beretă mătăsoasă, încadrând un chip pistruiat, în formă de inimă, cu doi ochi mari, verzi. Hainele semănau cu o versiune mai mică a veșmintelor tatălui ei: o tunică din lână, încinsă cu o curea, peste pantalonii de piele. Pe un lănțișor de la gât îi atârna o bucată întărită de rășină, transparentă și aurie.

— De ce nu aduci perne și pături mai aproape de foc, să ne facem cu toții comozi? a

sugerat Maris. Sunt în cufărul de lemn, din colțul acela.

Femeia a adus cănile și s-a întors lângă vatră. Coll a prins-o de mână și a tras-o în jos, la el.

— Ce bine să te pot vedea mergând, vindecată, a spus el cu vocea-i profundă, caldă. Când am auzit de accident, m-am temut că vei rămâne infirmă ca Tata. Tot drumul din Poweet până aici am sperat să primesc vești mai bune, dar nu am auzit nimic de tine. Mi-au spus că a fost o căzătură îngrozitoare, pe o piatră; că ți-ai rupt ambele brațe și picioarele. Dar acum văd cu ochii mei că ești întreagă. Cât mai durează până să zbori înapoi pe Amberly?

Maris s-a uitat în ochii omului pe care îl iubise ca pe un frate peste patruzeci de ani, deși n-aveau nicio legătură de sânge.

— Nu mă mai întorc niciodată pe Amberly, Coll, a zis ea.

Glasul îi suna egal.

— N-o să mai zbor vreodată. Când m-am prăbușit, m-am rănit mai grav decât am vrut să cred. Brațul și picioarele mi s-au vindecat, dar mai e ceva ce nu a putut fi refăcut. Când m-am lovit la cap... Simțul echilibrului mi-a fost afectat. Nu mai sunt în stare să zbor.

Coll s-a holbat la ea și s-a întunecat la față. Apoi a scuturat din cap.

— Maris... nu...

— Nu mai are niciun rost, a spus ea. A trebuit să accept situația.

— Nu se mai poate face nimic?

A intervenit Evan, spre ușurarea ei.

— Nu. Maris și cu mine am făcut tot ce ne-a stat în putință. Rănile de la cap sunt lucruri tainice. Nici măcar nu știm ce anume s-a întâmplat și aș băga mâna în foc că nu-i

vindecător în toată lumea care să știe cum să procedeze.

Coll a dat din cap, părând șocat.

— N-am vrut să se înțeleagă greșit... Doar că mi-e tare greu să accept. Maris, nu mi te pot imagina țintuită la pământ!

Ea știa că nu e rău intenționat, dar durerea și lipsa lui de înțelegere îi zgândăreau rănile.

— Nu trebuie să-ți imaginezi nimic, a replicat ea mai degrabă țâfnoasă. Acum asta e viața mea, în ochii tuturor. Aripile au fost deja duse înapoi pe Amberly.

Coll nu a spus nimic. Ea nu voia să îi vadă suferința de pe chip, așa că a continuat să privească țintă la flăcări și a lăsat tăcerea să apese între ei. A auzit pocnind o sticlă din piatră pe care au destupat-o, apoi pe Evan turnând kivasul aburind în trei căni.

— Pot să gust și eu?

Bari s-a ghemuit lângă tatăl ei, uitându-se în sus, plină de speranță. Coll i-a zâmbit și a dat din cap în glumă.

Urmărindu-i pe amândoi, tată și fiică, Maris a simțit cum se risipește încordarea. Privirea i s-a încrucișat cu a lui Evan când el i-a dat o cană cu vin fierbinte, aromat, și a zâmbit.

Femeia s-a întors la Coll și era cât pe ce să zică ceva, când ochii i s-au oprit pe chitara ce zăcea la îndemână, ca întotdeauna. Văzând-o, a simțit că o năpădesc amintirile și dintr-odată i s-a părut că Barrion, mort de mulți ani, se afla acolo, în cameră, cu ei. Chitara îi aparținuse lui și declarase că fusese transmisă din generație în generație în familia lui, încă din vremurile corăbierilor stelari. Maris nu știuse niciodată când să-l creadă și când nu – exagerările și minciunile frumos ticluite îi veneau lesne, ca respirația – dar instrumentul sigur era foarte

vechi. El i-l încredințase lui Coll, protejatul lui și fiul pe care nu-l avusese niciodată. Maris s-a întins să pipăie lemnul neted, închis la culoare, lăcuit în multe straturi și șters de atâtea atingeri.

— Cântă-ne, Coll! l-a rugat Maris. Cântă-ne ceva nou.

Înainte să fi rostit cuvintele, chitara era deja la el în brațe, legănată pe piept.

— Balada asta se numește *Plânsul Cântărețului,* a zis el, cu un zâmbet ironic pe buze.

Și a început să cânte o melodie tristă, pătrunzătoare, despre un cântăreț părăsit de soție pentru că este prea dedicat muzicii. Maris a bănuit că își povestea propria lui căsnicie, deși fratele ei nu-i spusese niciodată de ce se sfârșise, iar ea nu se prea aflase prin preajmă ca să știe multe despre ea.

Refrenul suna astfel: *Cântăreții nu se însoară, / Cântăreții nu se cunună, / Sărută doar muzica, în al ei zbor, / Și mireasă o fac cu-al lor dor.*

Apoi a cântat o melodie despre iubirea furtunoasă dintre un Insular mândru și un parvenit, încă și mai trufaș – Maris a recunoscut unul dintre nume, dar nu auzise povestea.

— E adevărat? l-a întrebat ea când a terminat melodia.

Coll a râs.

— Îmi amintesc că obișnuiai să-i pui aceeași întrebare și lui Barrion! O să-ți răspund tot ca el: Nu-ți pot spune când, unde sau dacă s-a întâmplat aievea, dar, oricum, e o întâmplare reală!

— Acum cântă melodia mea! a cerut Bari.

Coll și-a sărutat fiica pe năsuc și a interpretat un cântecel voios, cu o temă fantezistă, despre o fetiță pe nume Bari, care se împrietenește cu o scila, iar monstrul o duce cu el, să descopere comorile ascunse în peștera de sub valuri.

Mai încolo a cântat compoziții mai vechi: balada lui Aron și a lui Jeni, cântecul despre zburătorii-strigoi, despre Insularul Smintit de pe Kennehut, propria versiune a legendei lui Aripiașchie.

Înspre noapte, când Bari a mers la culcare, au dat gata și cea de-a treia sticlă de kivas și și-au povestit viețile. Acum mai calmă, Maris a vorbit cu fratele ei despre decizia de a rămâne cu Evan.

Primul impact a trecut, Coll știind că nu e nevoie să-și exprime compasiunea, dar a lăsat de ghicit că nu îi înțelege alegerea.

— Dar de ce să stai aici, în Est, departe de toți prietenii tăi?

Apoi, cu jovialitatea insuflată de aburii alcoolului, a adăugat.

— Nu vreau să te jignesc, Evan.

— Oriunde m-aș hotărî să rămân, tot aș fi departe de cineva, a replicat Maris. Știi doar că cei dragi mie sunt împrăștiați în toate colțurile lumii.

Femeia a sorbit din băutura fierbinte, îmbătătoare, simțind cum se relaxează.

— Întoarce-te cu mine pe Amberly, a ademenit-o el. Am trăi în casa în care am crescut. Am putea să mai așteptăm până la primăvară, când se mai domolește marea, dar, serios, călătoria nu e chiar așa de rea.

— Poți să păstrezi casa, a zis ea. Poți trăi acolo cu Bari. Sau să o vinzi, dacă vrei. Nu mă pot întoarce acolo, am prea multe amintiri

despre el. Aici, pe Thayos, pot începe o viață nouă. O să fie greu, dar Evan mă ajută.

Maris l-a luat de mână.

— Nu pot suporta să lenevesc; îmi face bine să mă simt utilă.

— Dar ca vindecătoare?

Coll a clătinat din cap.

— E ciudat să mă gândesc la tine astfel.

Apoi Coll și-a îndreptat privirea spre Evan.

— E bună de ceva? Sincer!

Evan îi ținea mâna lui Maris între palme și o desmierda.

— Învață repede, a zis el după câteva momente de gândire. Își dorește mult să fie de ajutor și nu cedează în fața sarcinilor plictisitoare sau anevoioase. Nu știu încă dacă are darul vindecării sau nu, dacă va fi vreodată cu adevărat pricepută. Dar trebuie să recunosc – egoist din partea mea – că mă bucur că o am aici. Sper că nu va vrea niciodată să mă părăsească.

Obrajii ei s-au aprins, iar femeia și-a plecat capul și a mai luat o gură de vin. Era mirată, însă încântată de ultimele lui cuvinte. Nu prea vorbiseră despre dragostea dintre ei, nu-și făcuseră promisiuni romantice, nu ridicaseră pretenții și nici nu schimbaseră complimente. Și, deși încercase să și-o scoată din minte, undeva în adâncul ei se temea că-l pusese pe Evan în fața faptului împlinit, în legătură cu relația lor, și îi dăduse impresia că se instalase în viața lui înainte chiar de a se gândi la asta. Dar în glasul lui simțise afecțiune.

S-a lăsat tăcere. Ca să o întrerupă, l-a întrebat pe Coll despre Bari.

— Când ai început să o iei cu tine în călătorii?

— De vreo șase luni, a răspuns el.

Bărbatul și-a pus cana goală jos și a ridicat chitara. A lovit strunele, intonând câteva acorduri slabe când vorbea.

— Noul soț al mamei ei e un tip violent, a bătut-o o dată pe Bari. Maică-sa n-ar zice nici pâs în fața lui, dar n-a avut nimic împotrivă să o iau. Mi-a spus că s-ar putea să fie gelos pe Bari, că tot încearcă să aibă un copil al lui.

— Cum se simte micuța?

— Cred că e fericită cu mine. E micuță și tăcută. Știu că îi e dor de maică-sa, dar se bucură că nu se mai află în casa în care orice făcea era greșit.

— Atunci, o faci cântăreață? a întrebat Evan.

— Dacă vrea. Eu știam deja, înainte să ajung la vârsta ei, dar Bari nu s-a decis ce vrea să facă în viață. Cântă ca o privighetoare, dar a fi cântăreț presupune mai mult decât să reiei melodiile altora și încă n-a dovedit talent la compus.

— E foarte mică, a spus Maris.

Coll a ridicat din umeri.

— Da. Mai e timp. Nu o forțez.

Bărbatul a clipit des și a căscat cu poftă.

— A trecut de ora de culcare.

— Te conduc într-o cameră, s-a oferit Evan.

Coll a râs și a scuturat din cap.

— Nu-i nevoie, a replicat el. După patru zile, mă simt ca acasă.

S-a ridicat, iar Maris s-a săltat și ea, strângând vasele goale. L-a sărutat pe Coll de noapte bună, apoi a mai rămas, așteptându-l pe Evan să înăbușe focul, să îndrepte mobila și să meargă împreună, mână în mână, în patul pe care-l împărțeau.

***

În următoarele zile Coll a înveselit-o pe Maris. Erau mereu nedespărțiți, iar el îi povestea aventurile lui și îi cânta. În toți anii aceia de când plecase să hoinărească împreună cu Barrion, iar Maris devenise zburător cu drepturi depline, cei doi frați nu mai petrecuseră atâta timp împreună. Acum, pe măsură ce treceau zilele, iar Coll și Bari amânau clipa în care aveau s-o părăsească, s-au apropiat mai mult decât în vremea când Coll era un copilandru. Cântărețul i-a vorbit pentru prima dată despre căsnicia lui ratată și gândul că fusese vina lui, pentru că stătea mereu departe de casă. Maris nu a deschis discuția despre accident sau nefericirea ei, dar, pe de altă parte, nici nu era nevoie. Coll știa prea bine ce însemnau aripile pentru ea.

Zilele s-au preschimbat, aproape pe nesimțite, în săptămâni, iar Coll și Bari au continuat să-i rămână alături. Coll a mers dincolo de sat, să cânte în hanurile din Thossi și Portul Thayos, iar Bari a început să-l urmeze pe Evan în drumurile lui. Fetița era tăcută, discretă și atentă, iar el se simțea încântat de interesul ei. Locuiau toți patru comod, făcând cu rândul la treburile casnice, iar seara se adunau în jurul focului ca să povestească și să se distreze cu jocuri. Maris îi spunea lui Evan, lui Coll, și sieși că e fericită. Nu-și putea închipui altă viață.

Apoi, într-o zi, a sosit S'Rella.

Maris era singură acasă după-amiaza și a răspuns la ciocăniturile din ușă. Primul impuls a fost să se bucure de prezența vechii ei prietene, dar chiar când își deschidea brațele să o cuprindă, privirea i-a fost atrasă de aripile pe care S'Rella le ținea atârnate pe un braț, iar inima i s-a strâns de durere. Când o conducea spre un scaun de lângă vatră și a așezat

ceainicul pe foc, s-a gândit dezamăgită că S'Rella avea să zboare din nou și să o lase în urmă.

I-a venit greu să ia loc lângă prietena ei și să-i ceară vești, prefăcându-se interesată.

Chipul S'Rellei radia de un entuziasm abia mascat.

— Am venit aici cu treburi, a zis ea. Am un mesaj pentru *tine*. Vreau să te rog, să te invit să faci o călătorie spre Colțul Mării și să locuiești acolo ca noul director al Academiei. Au nevoie de un profesor puternic, titular la Aripiașchie, nu ca cei care s-au tot perindat pe acolo în ultimii șase ani. Cineva dedicat, un profesionist. Un conducător. Ca tine, Maris. Toată lumea te admiră – nu există o persoană mai potrivită ca tine pentru slujba asta. Cu toții te vrem acolo.

Maris s-a gândit la Sena, dusă de aproape cincisprezece ani, așa cum fusese în ultima perioadă a lungii ei vieți. Zburătorul decrepit, infirm, stând pe stânca de la Academie, strigând până răgușea când încerca să le transmită cunoștințele ei micilor cadeți ce dădeau ocol în aerul de deasupra. Fără a mai putea să zboare vreodată, țintuită la pământ pentru totdeauna, cu un picior nefolositor și un ochi orb, albicios. Singură, pe vecie, fixând vânturile furtunii cu privirea, urmărindu-i pe aripiașchie îndepărtându-se de ea în zbor, an după an. Și tot așa, până când, în cele din urmă, și-a dat duhul. Cum de reușise să îndure?

A străbătut-o un fior cumplit și a clătinat sălbatic din cap.

— Maris? a exclamat S'Rella, șocată. Ai fost mereu cel mai înfocat susținător – din întreg sistemul – al Academiei. Mai sunt atâtea de făcut... Ce se întâmplă?

Maris a țintuit-o cu privirea, încordată și stând să țipe. În schimb, a rostit în șoaptă:

— Cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Dar...

S'Rella și-a desfăcut mâinile, întrebătoare.

— Ce ai de făcut aici? Maris, știu cum te simți, crede-mă. Dar viața ta nu s-a sfârșit. Îmi amintesc că odată mi-ai zis că noi, zburătorii, suntem o familie. Lucrurile nu s-au schimbat. E o prostie să te izolezi așa. Întoarce-te! Ai nevoie de noi acum, iar noi de tine. Locul tău e la Aripiașchie – fără tine, nici n-ar fi existat vreodată. Nu-i întoarce spatele!

— Nu înțelegi, s-a opus Maris. Cum ai putea? Tu poți să zbori.

S'Rella s-a întins și a prins-o de mână, deși degetele i-au rămas moi, impasibile la atingerea ei.

— Încerc să pricep, a replicat femeia. Îmi închipui ce greu trebuie să-ți fie. Crede-mă, de când am auzit veștile, n-am făcut decât să mă gândesc la cum ar fi viața mea, dacă m-aș accidenta. Știi că o dată am stat la sol un an, așa că am ceva idee despre cum e, deși n-a fost nevoie niciodată să mă împac cu gândul de a nu mai zbura niciodată. Toți suntem nevoiți să luăm varianta asta în considerare. Câteodată se întâmplă în competiții, altă dată din cauza accidentelor și, cel mai adesea, din pricina vârstei.

— Întotdeauna m-am gândit că voi muri pur și simplu, a zis Maris șoptit. Nu că am să supraviețuiesc fără a putea să zbor.

S'Rella a dat din cap, înțelegătoare.

— Știu, a spus ea. Dar acum, că e așa, trebuie să te adaptezi.

— Încerc, a replicat Maris. Încercam.

Femeia și-a tras mâna.

— Mi-am făcut o viață nouă aici. Dacă n-ai fi venit... dacă aș putea să uit, pur și simplu...

Vedea în umbra de suferință de pe chipul S'Rellei că o jignise. Numai că ea n-avea de gând să renunțe prea ușor.

— N-ai cum să uiți, i-a zis. N-are rost. Trebuie să continui să faci lucrurile pe care le știi. Vino și predă la Aripiașchie. Rămâi aproape de prietenii tăi. Ascunzându-te aici, nu reușești decât să te minți singură...

— Bine, e o păcăleală, a izbucnit Maris tăioasă.

Femeia s-a ridicat, a mers către fereastră și a privit orbește cețurile umede, maronii și verzi ale pădurii.

— De amăgire am nevoie, dacă vreau să supraviețuiesc. Nu pot suporta să mi se amintească permanent de ce am pierdut. Când te-am văzut în pragul ușii, nu m-am gândit decât la aripile tale și la cât de mult îmi doream să mi le pun și să zbor naibii de aici. Credeam că am renunțat la visele astea. Mi-am imaginat că mi-am găsit un loc aici. Îl iubesc pe Evan și învăț multe, ca asistentă. Fac ceva util. M-am bucurat să-l am pe Coll aproape și să îi cunosc fiica. Dar a fost de ajuns să văd o singură pereche de aripi și totul s-a întors pe dos, viața mi s-a spulberat.

Tăcerea a cuprins toată cabana. În cele din urmă, Maris s-a întors de la geam să o privească pe S'Rella. A observat lacrimile de pe obrajii ei, dar și dezaprobarea încăpățânată.

— Prea bine, a capitulat, oftând. Spune-mi că greșesc. Zi-mi ce-ți trece prin cap.

— Cred, a răspuns S'Rella, că nu faci bine. Cred că îți îngreunezi situația din viitor. Nu-ți poți șterge viața cu buretele, ca și cum nici n-ar fi existat, nu trăiești într-o lume fără zburători.

Poate că te ascunzi aici și te prefaci că ești asistenta unui vindecător, dar n-ai să reușești niciodată să-ți uiți cu adevărat natura de zburător. Avem încă nevoie de tine – încă îți poți clădi destinul. Deocamdată nu ți-ai încheiat socotelile cu viața, va trebui să o înfrunți în continuare. Vino la Aripiașchie, Maris!

— Nu, nu, nu! S'Rella, n-aș face față. S-ar putea să ai dreptate, iar ce încerc eu aici să fie greșit, dar nu am de ales. Nu rezist la durere. Trebuie să supraviețuiesc și să mă prefac că am uitat ce am pierdut sau, de nu, îmi voi pierde mințile. N-ai cum să știi – aș muri să-i văd zburând în jurul meu, bucurându-se în aer, și să știu că sunt incapabilă de a mă mai înălța vreodată alături de ei. Să mi se amintească tot timpul de handicapul meu. Nu pot. Academia se va descurca și fără mine. Nu îndrăznesc să mă întorc.

S-a oprit, tremurând din cauza tensiunii, a fricii, a readucerii aminte.

S'Rella s-a ridicat și a ținut-o în brațe, până ce s-a liniștit.

— În regulă, i-a șoptit ea. Nu te bat la cap. N-am niciun drept să-ți dau sfaturi. Dar... dacă te răzgândești, dacă vei chibzui mai bine mai încolo, știu că postul va fi mereu disponibil pentru tine. E hotărârea ta. Nu-ți mai pomenesc niciodată de asta.

***

În ziua următoare, Maris și Evan s-au trezit devreme și și-au petrecut dimineața înveselind un bătrân bolnav și plângăreț în coliba lui singuratică din pădure. Bari, care se deșteptase și ea la prima rază de soare, s-a luat după ei, din moment ce tatăl ei încă dormea. Fetița reușise

cel mai bine să aducă un surâs pe buzele subțiri ale suferindului. Maris se bucura. Nu era în apele ei și se simțea jalnic, iar vaietele bătrânului o iritau și mai tare. Trebuia să-și înăbușe impulsul de a se răți la el.

— Ai fi zis că stă să moară, la cum se smiorcăia, a spus ea pe drumul de întoarcere.

Micuța Bari s-a uitat straniu la ea.

— Păi, moare, a îngăimat fetița, apoi și-a ridicat privirea spre Evan, căutându-i susținerea.

Vindecătorul a încuviințat dând din cap.

— Are dreptate, a aprobat el țâfnos. Semnele sunt destul de limpezi, Maris. N-ai ascultat nimic din ce te-am învățat? Bari a fost mai atentă decât tine în ultima vreme. Mă îndoiesc că omul va mai rezista trei luni. De ce crezi că i-am dat tesis?

— Semne? a făcut întrebat mirată.

S-a simțit stânjenită. Putea să memoreze ușor indicațiile lui Evan, dar îi venea greu să aplice cunoștințele.

— Se plângea de dureri de oase, a spus ea. Credeam că... până la urmă e bătrân, iar bătrânii adesea...

Evan a scos un sunet ce-i trăda nerăbdarea.

— Bari, a zis el, de unde știi că e pe moarte?

— Am simțit în cot și în genunchii lui, cum mi-ai arătat, a răspuns ea entuziasmată și mândră de lucrurile învățate de la Evan. Erau umflate și tari. Și avea o gâlmă și sub bărbie, în spatele favoriților. Pielea era rece. Suferă de bolfe?

— Da, a răspuns Evan satisfăcut. Copiii își revin adesea, dar adulții nu se fac bine niciodată.

— N-N-am observat, a recunoscut Maris.

— Nu, a comentat Evan. Nu ai observat.

Și-au continuat drumul în tăcere. Bari țopăia voioasă, iar Maris se simțea peste poate de ostenită.

***

Adia un suflu anemic de primăvară.

Maris se veselea pășind prin aerul curat al zorilor, împreună cu Evan. Castelul sinistru al Insularului îi aștepta la căpătui drumului, dar soarele lucea pe cer, aerul era proaspăt, iar briza aproape că o mângâia prin pelerina de pe umeri. Roșii, albastre și galbene, florile se ițeau ca niște nestemate dintre peticele de mușchi verzui-cenușiu și humus negru de pe marginea drumului. Păsările cântau și zburdau din pom în pom, ca scânteile abia zărite sau ca bucățelele rupte din bolta cerească. Era o zi în care viața și putința de a te mișca erau ele însele o bucurie.

Evan pășea tăcut lângă ea. Maris știa că încerca să deslușească mesajul ce-i pusese pe drum. Un nepoftit îi trezise bătând la ușă, înainte să se lumineze. Unul dintre mesagerii Insularului îi anunțase, fără suflare, că la castel e nevoie de un vraci. Nu putea spune mai multe, nu știa mai multe, doar că cineva era rănit și are nevoie de ajutor.

Încălzit și buimac de somn, cu părul cărunt, zbârlit ca penele unei păsări fudule, Evan n-avea niciun chef să plece.

— Toată lumea știe că Insularul își ține vindecătorul aproape, pentru familie și servitori, a obiectat el. De ce nu se poate ocupa el de urgență?

Alergătorul, care, evident, nu știa alte amănunte, părea nedumerit.

— Vraciul, Reni, a fost de curând întemnițat pentru trădare, pentru suspiciune de trădare, a

explicat el gâfâind, fără vlagă.

Evan a tras o înjurătură.

— Trădare! E o nebunie! Reni n-ar... Ah, foarte bine, nu-ți mai bate capul, băiete! Voi veni cu asistenta mea și o să ne ocupăm de rană.

În scurt timp au ajuns în valea îngustă și au zărit fortăreața masivă, din piatră, a Insularului, dominând orizontul. Maris și-a strâns pelerina mai bine pe trup. Aerul părea mai rece: primăvara nu se aventurase dincolo de zidurile muntoase. Nu se vedeau nicio floare și nicio mlădiță luminoasă de iederă, care să mai îmblânzească nuanța monotonă a rocii și a lichenilor, iar singurele păsări ce glăsuiau erau pescărușii răgușiți, devoratori de stârvuri.

Un străjer în vârstă, cu fața brăzdată de cicatrici, cu un hanger la talie și un arc prins la spate, i-a întâmpinat înainte de a mai păși câțiva metri în vale. Femeia i-a interogat în amănunt, i-a percheziționat și a luat asupra ei trusa chirurgicală a lui Evan, până să-i escorteze prin cele două puncte de control și prin poartă, spre castel. Maris a băgat de seamă că pe meterezele înalte și vaste patrulau și mai mulți străjeri decât la ultima vizită și a observat că printre trupele ce se antrenau în curte se simțea un fior nou de înverșunare și ardoare înăbușită.

Insularul îi aștepta singur în sala exterioară, însoțit doar de gărzile nelipsite, aflate la cinci pași mai în spate. Chipul i s-a întunecat când a zărit-o pe Maris și i s-a adresat dur lui Evan.

— Am trimis după tine, vindecătorule, nu după zburătorul ăsta inapt.

— Maris e acum asistenta mea, a replicat Evan calm. După cum ar trebui să știi foarte bine, nu este zburător.

— Odată ce-ai fost zburător, rămâi pe vecie zburător, a bombănit Insularul. Are prieteni

asemenea și n-avem trebuință de ea aici. Paza...

— Mi-e ucenic, l-a întrerupt Evan. Garantez în numele ei. Jurământul ce mă constrânge pe mine o va constrânge și pe ea. Nu vom sufla o vorbă din ce vedem aici.

Insularul tot s-a încruntat. Maris se încordase de furie – cum putea să vorbească așa despre ea, ignorând-o ca și cum nici n-ar fi fost de față?

În cele din urmă, Insularul a continuat, bolborosind:

— Nu am încredere în „ucenicia“ asta, dar te pun chezaș, vindecătorule. Însă, ține minte, de va rosti vreo vorbă despre ce vede azi aici, veți atârna amândoi în ștreang.

— Ne-am grăbit să ajungem, a zis Evan rece. Dar judec, după cum vorbești, că nu-i nicio urgență.

Insularul i-a întors spatele, fără să-i răspundă, și a trimis după încă o pereche de străjeri. Apoi a plecat, necinstindu-i nici măcar cu o ocheadă aruncată peste umăr.

Gardienii, ambii tineri și înarmați până în dinți, i-au însoțit în jos, pe niște trepte abrupte din piatră, spre un tunel săpat în roca dură a muntelui, departe, sub apartamentele locuite ale cetății. Pe ziduri fumegau feștile, dispuse la intervale mari, răspândind o lumină incertă, pâlpâitoare. Pe coridorul îngust și scund aerul mirosea a mucegai și a fum înțepător. Maris a simțit că o cuprinde panica și l-a strâns tare pe Evan de mână.

În cele din urmă, au ajuns la un coridor ramificat, tapetat cu uși grele din lemn. S-au oprit la una dintre ele, iar străjerii au dat la o parte drugii grei ce o blocau. Înăuntru era o celulă înghesuită din piatră, cu o saltea aspră pe podea și o ferestruică rotundă, tăiată sus de tot.

O tânără stătea sprijinită de perete, avea părul lung, blond spălăcit. Buzele umflate, un ochi înnegrit, iar hainele, murdare de sânge. Lui Maris i-a luat câteva clipe să o recunoască.

— Tya! a exclamat ea surprinsă.

Gărzile i-au lăsat, zăvorând ușa în urma lor, asigurându-i că sunt afară, dacă aveau nevoie de ceva.

În timp ce Maris se holba la fată, neînțelegând nimic, Evan s-a apropiat de Tya.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

— Brutele Insularului n-au fost prea drăguțe când m-au arestat, a răspuns Tya, pe tonul ei distant, ironic.

S-ar fi zis că vorbea despre altcineva.

— Sau poate că am greșit eu să mă împotrivesc.

— Unde ai fost rănită? s-a interesat Evan.

Tya a făcut o grimasă.

— Cred că mi-au rupt clavicula. Și mi-au ciobit un dinte. Asta-i tot – în rest, doar vânătăi. Sângele ăla e de la buze.

— Maris, trusa, a cerut el.

Ea i-a dus echipamentul și a privit-o pe Tya.

— Cum a putut să aresteze un zburător? De ce?

— Sunt acuzată de trădare, a răspuns Tya.

Apoi a inspirat scurt atunci când degetele lui au pipăit-o în jurul gâtului.

— Șezi, a îndemnat-o Evan, ajutând-o. O să-ți fie mai bine.

— Cred că s-a țicnit, a continuat Maris.

Cuvântul i-a adus aminte de Insularul Smintit din Kennehut. Lovit de nenorocire, la vestea morții fiului său pe meleaguri străine, l-a ucis pe mesagerul ce-i vestise jalnica întâmplare. După aceea zburătorii l-au evitat, până ce mândra și bogată insulă Kennehut a

ajuns o ruină, un tărâm pustiit, sinonim cu demența și disperarea. De atunci, niciun Insular nu a mai îndrăznit să atingă nici măcar cu un deget vreun zburător. Până în ziua aceea.

Maris a clătinat din cap, privind-o fix pe Tya, dar neobservând-o cu adevărat.

— Și-a pierdut mințile într-atât încât să-și închipuie că mesajele de la inamicii lui reprezintă propriile tale sentimente? Să numești asta trădare e o eroare în sine. Omul e de-a dreptul scrântit. Nu îi ești supusă, știe că zburătorii sunt mai presus de legile neînsemnate ale locului. Cum a fost în stare să-i facă ceva așa de îngrozitor unui egal al lui? Pentru ce te condamnă?

— Ah, știe el ce am făcut, a replicat Tya. Nu zic că am fost arestată degeaba. Doar că nu m-am așteptat să afle. Încă nu reușesc să mă dumiresc cum de a știut, în ciuda precauțiilor pe care mi le-am luat.

Fata a tresărit de durere.

— Dar acum nu mai contează. Războiul ar fi izbucnit, la fel de sângeros și crud, și dacă nu m-aș fi amestecat eu.

— Nu pricep.

Tya a rânjit. Ochii ei negri priveau încă sarcastic și vioi, în ciuda vânătăilor și durerii vădite.

— Nu? Am auzit că unii zburători bătrâni pot să ducă mesaje fără să știe ce spun. Dar eu am știut întotdeauna fiecare amenințare, fiecare promisiune ademenitoare, fiecare potențială alianță. Am ajuns să cunosc lucruri despre care n-avem de gând să vorbesc. Am schimbat mesajele. Și m-am întors cu răspunsuri ce aveau să întârzie sau să deturneze lupta mult căutată. Strategia asta a mers până când mi-a descoperit înșelăciunea.

— Bun, Tya, a zis Evan. Gata cu vorba! O să-ți fixez clavicula și o să doară. Poți să nu te miști sau vrei să te țină Maris?

— Voi fi cuminte, vraciule, l-a asigurat Tya, apoi a inspirat adânc.

Maris se holba la Tya, încă nevenindu-i să-și creadă urechilor. Tya săvârșise ceva de neînchipuit: schimbase un mesaj ce-i fusese încredințat. Se amestecase în politica înrădăcinaților, în loc să se țină deoparte, cum făceau mereu zburătorii. Fapta nesocotită de a închide un zburător nu-i mai părea atât de nesăbuită – ce altceva ar fi putut face Insularul? Nu era de mirare că fusese atât de nemulțumit de prezența lui Maris. Când vestea avea să ajungă la alți mesageri...

— Ce are Insularul de gând cu tine? a întrebat femeia.

Pentru prima dată, Tya își luase o mină serioasă.

— Pedeapsa obișnuită pentru trădare e moartea.

— N-ar îndrăzni!

— M-aș mira. M-am temut că o să mă îngroape aici, că o să mă omoare în taină și o să-i reducă la tăcere pe străjerii care m-au arestat. Atunci, aș fi dispărut pur și simplu. S-ar fi crezut că am pierit pe mare. Dar acum, că ai ajuns aici, nu cred că mai poate să facă toate astea. Tu ai fi în stare să-l demaști.

— Și atunci, ne-ar spânzura pe amândoi ca pe niște mincinoși trădători, a adăugat Evan.

Vorbise relaxat. Apoi a adăugat ceva mai serios:

— Ai dreptate, Tya. Insularul n-ar fi trimis după mine, dacă ar fi vrut să te ucidă în secret. I-ar fi venit mai lesne să te lase să mori. Cu cât

știe mai puțină lume despre arestarea ta, cu atât se pune mai puțin în pericol.

— Există o lege a zburătorilor – Insularul nu are niciun drept să te judece, a zis Maris. Va trebui să te predea, pur și simplu, zburătorilor. Se va convoca un complet de judecată și ți se vor lua aripile. Ah, Tya! N-am mai auzit niciodată de un zburător care să facă așa ceva.

— Nu-i așa că te-am uimit, Maris? a zâmbit Tya. Nu poți să vezi mai departe de oroarea de a fi încălcat legea. Nici măcar tu? Ți-am spus eu, nu ești deloc de-o-aripă.

— Ai impresia că are vreo importanță? a întrebat-o Maris în șoaptă. Trăiești cu impresia că parveniții se vor strânge cerc în jurul tău și îți vor cânta în strună? Că vei reuși cumva să-ți păstrezi aripile? Ce Insular te-ar mai vrea?

— Insularilor nu le-o fi plăcând, a replicat Tya, dar e timpul să-și dea seama că nu ne pot controla. Am prieteni printre cei de-o-aripă ce îmi dau dreptate. Insularii au prea multă putere, mai ales aici, în Est. Și cu ce drept? Ăla dobândit prin naștere? Tot regula asta decidea și cine moștenește aripile, dar Consiliul tău a schimbat situația. De ce să se hotărască astfel cine conduce? Nu îți dai seama de câte e în stare un Insular, Maris. În Vest este altfel. Și ai reușit să te menții deasupra tuturor, ca ceilalți zburători, din garda veche. Dar pentru parveniți lucrurile stau altfel. Noi creștem ca toți ceilalți înrădăcinați, n-avem nimic deosebit. Iar după ce ne câștigăm aripile, Insularii ne iau încă drept supuși. Aripile pe care le purtăm le impun respectul și ne tratează ca pe egali, dar cinstea asta nu e de durată. Ne putem pierde dreptul la cer în orice competiție și redevenim mărunți și umili cetățeni. În Est, în Insulele de Tăciune, în mare parte din Sud și chiar și în unele insule

din Vest – acolo unde Insularii moștenesc puterea –, ei privesc cu respect zburătorii născuți pentru aripi. Poate că reușesc să se ascundă, dar pentru noi, cei care am luptat și am muncit să ne obținem drepturile, simt un soi de dispreț. Ne tratează doar superficial ca pe egali, încearcă tot timpul să ne controleze, să ne vândă și să ne cumpere, ne dau ordine și ne încredințează mesaje, de parcă am fi un stol de porumbei călători. Ei bine, ce am făcut eu îi va scutura un pic, îi va face să se gândească mai bine data viitoare. Nu suntem servitorii lor și n-avem de gând să ne mai supunem livrării mesajelor cu care nu suntem de acord, să cărăm amenințări cu moartea de colo-colo și ultimatumuri, ca să aprindem războaie ce ne-ar putea distruge familiile, prietenii și pe alți nevinovați!

— Nu poți să alegi așa, a întrerupt-o Maris. N-ai cum, mesagerul nu e de vină pentru mesaj.

— Asta-și zic zburătorii de veacuri întregi, a replicat Tya.

Ochii îi fulgerau de furie.

— Dar normal că mesagerul e vinovat! Am creier, inimă, conștiință – n-am să mă prefac că îmi lipsesc.

Dintr-odată un gând ca un jet de apă rece i-a astâmpărat lui Maris patima: *N-am nicio legătură cu toate astea!* Fusese părăsită în mânia și deznădejdea ei. Ce treabă avea să se certe pentru treburile zburătorilor? Ea nu mai era dintre ei. S-a uitat la Evan.

— Dacă ai terminat, să plecăm, a zis ea tărăgănat.

El i-a pus o mână pe umăr și a încuviințat din cap, apoi s-a uitat la Tya.

— E numai o fractură oarecare, a spus el. N-ar trebui să fie probleme la vindecare. Doar

odihnește-te. Nu face nicio mișcare bruscă, că s-ar putea să disloce atela.

Tya a rânjit strâmb, afișându-și dantura spălăcită.

— Cum ar fi să evadez? N-am nimic în plan. Dar ar fi bine să-l anunțați pe Insular, ca nu cumva să uite gărzile lui de masajul cu ciomegele.

Evan a bătut la ușă, chemând străjerii și aproape imediat s-a auzit scrâșnetul drugilor imenși.

— La revedere, Maris, a strigat Tya.

Ea a ezitat, ieșind pe ușă. Apoi s-a întors.

— Nu cred că Insularul va îndrăzni să te înfrunte el însuși, i-a spus serioasă. Va trebui să-i lase pe egalii tăi să te judece. Dar nu vor fi blânzi, Tya. Ce ai făcut tu e prea primejdios. Afectează prea mulți oameni – îi afectează pe toți.

Tya a privit-o stăruitor.

— La fel a fost și ce ai făcut tu, Maris. Dar consider că lumea e pregătită pentru o nouă schimbare. Știu că fapta mea a fost îndreptățită, chiar dacă am dat greș.

— Poate că lumea e într-adevăr gata, a continuat Maris neclintită. Dar asta să fie oare calea schimbării? N-ai făcut decât să înlocuiești amenințările cu minciuni. Crezi că zburătorii sunt mai înțelepți și nobili decât Insularii? Că ar trebui să poarte întreaga răspundere pentru ce mesaje să modifice, pe care să le accepte și pe care nu?

Tya s-a uitat din nou la ea, fără să pară mișcată.

— Aș face-o iar, a încheiat ea.

Drumul înapoi prin tunel a părut mai scurt. Insularul îi aștepta din nou în sala aerisită și i-a

privit tăios pe amândoi, ca și cum ar fi căutat semne de mânie sau teamă.

— Un accident din cele mai nefericite, a rostit el.

Evan a replicat:

— N-are decât clavicula fracturată și câteva vânătăi. Ar trebui să-și revină repede, dacă e hrănită și se odihnește cum trebuie.

— Va fi foarte bine îngrijită, în timpul detenției aici, a răspuns Insularul.

Bărbatul s-a uitat la Maris, deși își adresa cuvintele lui Evan.

— L-am trimis pe Jem să vestească arestarea ei. O datorie ingrată – zburătorii n-au niciun conducător, nicio formă rațională de organizare ce ar face lucrurile prea ușoare. În schimb, vestea trebuie să ajungă la cât mai mulți, iar asta necesită timp. Dar se va face. Jem zboară pentru mine de mulți ani, iar mama lui a zburat pentru tata. Pe el, cel puțin, mă pot baza.

— Atunci, intenționezi să o dai pe Tya pe mâna judecătorilor zburători? a întrebat Maris.

Gura Insularului s-a strâns spasmodic. Căpetenia l-a privit pe Evan, ignorând-o pe ea, ca într-un soi de comedie foarte elaborată.

— Mi-a trecut prin minte că zburătorii și-ar dori să trimită pe cineva care să le reprezinte punctul de vedere. Care să condamne oficial faptele Tyei, să pledeze pentru iertare, să prezinte vreun soi de termeni împăciuitori. Dar fărădelegea s-a îndreptat împotriva mea – împotriva insulei – și numai Insularul de pe Thayos poate să judece și să împartă pedepsele într-un asemenea caz. Ești de acord?

— Nu cunosc legea și nici ce ar trebui să facă un Insular, a murmurat Evan. Tot ce știu e să vindec oamenii.

Maris a simțit pe braț apăsarea de avertizare a vraciului și nu a zis nimic. S-a lăsat o tăcere copleșitoare. De ani întregi femeia spunea întotdeauna ce gândea.

Insularul i-a zâmbit triumfător lui Evan. Chipul lui arăta că e dezgustat.

— Poate că ai vrea să înveți? Tu și asistenta ta sunteți bineveniți să luați masa cu mine, iar apoi vă promit un spectacol mai edificator. La apus va fi spânzurat un trădător – Reni, vraciul.

— Pentru ce ticăloșie?

— Trădare, cum am menționat. Reni ăsta are familia pe Thrane. Și a fost văzut adesea în compania zburătorului infam – de fapt, se zice că trăiau împreună. A fost complicele ei. N-ai vrea să rămâi și să vezi care e soarta celor ce-mi încalcă porunca?

Lui Maris îi era greață.

— Nu prea cred, a răspuns Evan. Acum, dacă ne îngădui, trebuie să ne vedem de drum.

N-au mai schimbat niciun cuvânt, până ce străjerii nu i-au lăsat la gura văii și s-au văzut liberi, pe cărarea spre casă, presupunând că sunt în siguranță, departe de urechile dușmane.

— Sărmanul Reni! a exclamat el atunci.

— Sărmana Tya! a zis și Maris. Are de gând să o spânzure și pe ea. Ah, ce a făcut a fost greșit, fără îndoială, dar ce soartă! Nu știu ce vor face zburătorii, dar nu pot tolera așa ceva. Un zburător n-are cum să fie acuzat și executat de un Insular!

— E posibil să nu se întâmple, a replicat Evan. Săracul Reni va muri, cu siguranță, dar s-ar putea să fie suficient, ca să-l domolească pe Insular. E un om însetat de sânge, dar nu-i complet zălud. Își dă sigur seama că, în cele din urmă, va trebui să o predea pe Tya zburătorilor, că pedeapsa trebuie să vină de la ei.

— Oricum, soarta Tyei nu e treaba mea, a oftat Maris. E un obicei greu de înfierat, după patruzeci de ani în care m-am considerat zburător. Dar acum sunt înrădăcinat, ca oricare altul, iar ce i se întâmplă Tyei n-ar trebui să aibă nicio însemnătate pentru mine.

El a cuprins-o cu brațul și a tras-o aproape în timp ce mergeau.

— Maris, nu se așteaptă nimeni de la tine să uiți că ai fost vreodată zburător sau să rupi legăturile.

— Știu, a zis ea. Nimeni, în afară de mine. Dar n-are rost, Evan. Sunt nevoită. Nu știu cum să fac față altfel. Când eram mai tânără, aveam impresia că povestea lui Aripiașchie e romantică. Îmi spuneam că visele sunt cele mai importante și că, dacă îți dorești ceva îndeajuns de mult, îl vei avea, până la urmă, chiar dacă trebuie să-ți dai viața. Nu mi-a dat prin cap să mă întreb ce s-ar fi ales de Aripiașchie, dacă ar fi fost salvat din ocean, dacă prăbușirea lui legendară nu l-ar fi ucis. Dacă ar fi fost cules, plutind pe aripile alea ridicole din lemn, și încredințat prietenilor săi înrădăcinați. Oare cum ar fi făcut față eșecului, viselor spulberate? Ce compromisuri ar fi făcut?

Femeia a oftat și și-a sprijinit capul de umărul lui Evan.

— Am avut o viață lungă ca zburător, mai lungă decât a multora. Ar trebui să fiu mulțumită. Mi-aș dori să fiu. Într-un fel, sunt încă un copil, Evan. Nu am învățat niciodată să suport dezamăgirea, am crezut că există întotdeauna o cale de a obține ce vreau, fără să renunț la nimic și fără concesii. E greu, Evan.

— Să crești mare poate fi destul de dureros, a răspuns vraciul. Iar să te vindeci durează. Acordă-ți timp, Maris.

Coll și Bari nu erau acasă. Își propuseseră să mai dea o raită prin Thayos înainte să se îmbarce pe nava care mergea în celelalte insule estice. Aveau să se întoarcă în curând, așa îi asigurase Coll pe Maris și pe Evan, dar sora lui știa că vor să-și prelungească șederea, iar până să-i revadă pe Coll și pe Bari aveau să treacă ani, nu luni.

În fapt, însă, n-au trecut decât câteva zile.

Coll clocotea de furie.

— E nevoie de permisiunea Insularului, ca să părăsești stânca asta nenorocită! a răspuns când Maris l-a întâmpinat surprinsă.

Bărbatul mai avea puțin și se punea pe țipat.

— Sunt vremuri de restriște, când cântăreții sunt bănuiți de spionaj!

Bari a scos timidă căpșorul de după trupul masiv al tatălui ei, apoi s-a aruncat mai întâi în brațele lui Maris și după aceea în ale lui Evan.

— Mă bucur că ne-am întors, a murmurat ea.

— Atunci, s-a declarat război cu Thrane? a întrebat Evan.

În ciuda surâsului adresat fetiței, chipul îi era sumbru.

Coll s-a lăsat greu în scaunul încăpător de lângă vatră.

— Nu știu dacă se numește război sau nu, a răspuns el. Dar pe străzi se vorbește că Insularul a trimis deja trei nave de luptă, ticsite cu străjeri, ca să preia controlul asupra minei de fier.

Se juca cu chitara în timp ce vorbea, degetele-i neastâmpărate lovind coardele la întâmplare.

— Și, în timp ce stă aici așteptând rezultatul micii lui aventuri, nimeni nu are voie să acosteze ori să plece din Thayos fără îngăduința

expresă și personală a Insularului. Negustorii sunt înfuriați, dar le e teamă să protesteze.

Coll s-a încruntat.

— Stai să vezi când oi ieși de aici! O să compun un cântecel să-i bășice urechile Insularului, când l-o auzi. Și o să am grijă să ajungă la el, o să am grijă.

Maris a pufnit în râs.

— Vorbești ca Barrion. El zicea mereu că voi, cântăreții, sunteți cei care conduc cu adevărat.

Replica i-a smuls un zâmbet lui Coll, dar Evan a rămas la fel de posomorât.

— Nicio melodie nu-i va vindeca pe răniți și nu va învia morții, a intervenit el. Dacă războiul stă să izbucnească, trebuie să plecăm din pădure spre Port. Acolo vor aduce victimele, pe cei ce vor supraviețui înfruntărilor. O să aibă nevoie de mine.

— Oamenii parcă au luat-o deja razna, a adăugat Coll. Auzi tot felul de zvonuri și povești care mai de care mai năstrușnice. Nu-i o atmosferă prea plăcută în oraș. Insularul l-a spânzurat pe vindecător, iar oamenilor le e teamă să mai meargă la castel. Vom da de belea în curând și nu doar din cauza luptei cu Thrane.

Ochii lui s-au îndreptat către Maris.

— Se întâmplă ceva și cu zburătorii. Cred că am numărat zece perechi de aripi traversând Strâmtoarea. Presupun că livrează mesaje de război, dar am băut cu un tăbăcar din Capul Scilei, care mi-a zis altceva. Femeia mi-a spus că are o soră printre gărzi și că fata s-a lăudat că ar fi arestat un zburător cu puțin timp în urmă. Insularul a decis să judece el un zburător pentru trădare! Îți vine să crezi așa ceva?

— Da, a recunoscut Maris. E adevărat!

— Ah! a făcut Coll.

Părea surprins și distras de la cuvântarea lui.

— Mi-ați putea da un ceai?

— Îl aduc eu, s-a oferit Evan.

— Continuă, l-a îndemnat Maris. Ce se mai aude?

— S-ar putea să știi mai mult decât mine. Ce-i cu arestul ăsta? Mie nu prea mi-a venit să cred. Tu ce știi?

Maris a ezitat.

— Am fost avertizați să nu vorbim.

Coll a bătut nerăbdător cu degetele în chitară.

— Sunt fratele tău, la dracu'! Cântăreț au ba, pot să-mi țin gura. Acum dă-i drumul!

Așa că ea i-a povestit cum fuseseră chemați la cetate și ce aflaseră acolo.

— Asta explică o grămadă, a spus Coll când sora lui și-a încheiat relatarea. Ah, oricum am auzit vorbindu-se – oamenii bârfesc, până și străjerii, iar secretele Insularului nu-s așa de bine tăinuite pe cât își imaginează el. Dar nu mi-am închipuit să fie adevărat. Nu-i de mirare că se preumblă atâția zburători pe aici. Lasă-l pe Insular să încerce să-i țină la un loc!

Bărbatul și-a răsfrânt buzele într-un rânjet.

— Care-s celelalte bârfe? l-a zorit Maris.

— Da, a făcut Coll. Păi, știai că Val O-Aripă a fost pe Thayos?

— Val? Aici?

— A plecat acum, din nou. Cică și-a luat zborul acum câteva zile. Părea tare trudit, ca după o călătorie lungă. Și nu a fost singur. Era însoțit de alți cinci sau șase. Toți zburători.

— Știi câteva nume?

— Doar pe al lui Val. Îl știu toți ca pe un cal breaz. Dar pe ceilalți mi i-au descris oamenii. O bondoacă din Sud, cu părul cărunt. Un bărbat uriaș, cu barba neagră și cu un dinte de scila la

gât. Câțiva vestici, dintre care doi semănau destul ca să fie frați.

— Damen și Athen, a spus Maris. Nu sunt sigură de ceilalți.

Evan s-a întors cu cești le cu ceai aburind și un platou cu felii groase de pâine.

— Îi recunosc eu, a zis el. Cel puțin pe unul dintre ei. Bărbatul cu colier este Katinn din Lomarron. Vine des în Thayos.

— Bineînțeles, a încuviințat Maris. Katinn. E un lider printre parveniții din Est.

— Ce mai știi? a întrebat Evan.

Coll și-a pus deoparte chitara și a suflat în ceai ca să-l răcească.

— Am auzit că Val i-a reprezentat pe zburători. A încercat să-l convingă pe Insular să o elibereze pe femeia asta, pe Tya.

— O înșelătorie, a comentat Maris. Val nu-i reprezintă pe zburători. Toți cei pe care i-ai numit sunt de-o-aripă. Familiile vechi, tradiționaliștii încă îl urăsc pe Val. Nu i-ar permite nicicând să vorbească în numele lor.

— Da, am auzit, a confirmat Coll. Oricum, se bârfea că Val s-a oferit să convoace un complet de judecată pentru Tya. A fost destul de înțelegător să lase fata în custodia Insularului până...

Maris a dat înfrigurată din cap.

— Da, da. Dar ce a răspuns Insularul?

Coll a ridicat din umeri.

— Unii zic că a fost rece ca gheața, alții, că s-a luat la harță cu Val O-Aripă. În orice caz, a insistat ca judecata să aibă loc la curtea lui și el să dea sentința. Prin oraș umblă vorba că verdictul a fost deja pronunțat.

— Deci nu i-a ajuns nenorocitul de Reni! a îngăimat Evan. Insularul trebuie să mai ucidă pe cineva ca să-și răzbune mândria.

— Cum a reacționat Val? s-a interesat Maris.

Coll a sorbit din ceai.

— Mi-a ajuns la ureche că a plecat după întâlnirea cu Insularul. Unii sunt de părere că parveniții vor porni un raid asupra cetății și o vor salva pe Tya. Se mai zvonește și că a fost convocat un Consiliu al zburătorilor, ca să se ia o măsură împotriva insulei Thayos și să o izoleze.

— Nu mă mir că oamenii sunt speriați, a zis Evan.

— Și zburătorii ar trebui să se teamă, a completat Coll. Localnicii nu prea-i au la inimă. Am auzit într-o tavernă aproape de stâncile din nord o discuție despre cum zburătorii, zice-se, ar fi făcut mereu legea pe Windhaven, cum ar fi pecetluit ei soarta insulelor și a indivizilor, prin mesajele purtate și minciunile scornite.

— E absurd! a izbucnit Maris contrariată. Cum pot să gândească așa ceva?

— Cum, necum, ideea e că asta cred, a replicat Coll. Sunt fiu de zburător. Deși nu am zburat, am fost crescut în spiritul lor. Le înțeleg tradițiile, legăturile ce-i unesc, sentimentul că sunt mai presus de ceilalți. Dar mai știu și că oamenii, pe care zburătorii îi numesc „înrădăcinați“, ca și cum ar fi toți o apă și-un pământ, s-au unit și ei într-o familie mare.

A pus jos cana cu ceai și a ridicat iar chitara, ca și cum obiectul i-ar fi conferit elocvență.

— Tu știi cât de disprețuitori pot fi înrădăcinații cu zburătorii.

— Am prieteni la sol, a spus Maris. Iar parveniții au început toți ca înrădăcinați.

Coll a oftat.

— Da, mai sunt și cei care adoră zburătorii. Cabanierii care-și dedică viața îngrijirii lor, copiii care visează să atingă aripile, pierde-vară

cărora le place să se bage în pat cu vreun zburător și așa își fac un statut. Dar mai există și alții. Înrădăcinații care îi urăsc pe zburători arareori se împrietenesc cu vreunul, Maris.

— Știu că sunt probleme. Nu pot să uit ostilitatea de care ne-am lovit când Val și-a căpătat aripile, amenințările, bătaia, răceala. Dar lucrurile se schimbă, cu siguranță, acum societatea zburătorilor nu se mai limitează doar la moștenitori.

Coll a scuturat din plete.

— E mai rău, a replicat el. În trecut, când dreptul se dobândea în familie, mulți îi considerau speciali pe zburători. În numeroase insule din Sud zburătorii sunt preoți, o castă aleasă, binecuvântată de Zeul Văzduhului. În Artellia sunt prinți și prințese. Așa cum Insularii din Est le urmează la conducere părinților, așa își luau zburătorii aripile de la ai lor. Dar nimeni n-ar mai face acum greșeala de-ai crede pe zburători aleși divini. Apar brusc noi întrebări. Cum se face că țâncul jegos de fermier, cu care am crescut, a devenit deodată așa de țanțoș? Ce mă desparte pe mine de fostul vecin și ce-i dă lui atâta libertate, putere și bogăție? Parveniții nu păstrează distanța ca vechii zburători, ci le poruncesc tovarășilor din trecut și uneori se amestecă în treburile lor. Nu se retrag complet din treburile politice de pe insule – încă au interese. Toate astea nu fac bine.

— Acum douăzeci de ani niciun Insular n-ar fi îndrăznit să întemnițeze un zburător, a zis Evan îngândurat. Dar oare ar fi cutezat vreunul să modifice un mesaj?

— Normal că nu, a făcut Maris.

— Totuși, mă întreb câți vor crede așa ceva, a spus Coll. Acum, că s-a dovedit înșelătoria, e

clar că a existat posibilitatea ca și în trecut să se fi recurs la ea. Fermierii pe care i-am auzit discutând erau convinși că zburătorii au manipulat mesajele tot timpul. Din câte am înțeles, Insularul de pe Thayos devine mai degrabă un erou pentru că e primul care a dat în vileag adevărul.

— Un erou? a pufnit Evan scârbit.

— Nu se poate schimba tot din cauza unei minciuni bine intenționate, a stăruit Maris.

— Nu, a replicat Coll. Se schimbă de mult. Și e doar vina ta.

— A mea? N-am nicio legătură cu toată tevatura.

— Nu?

Coll i-a zâmbit larg.

— Mai gândește-te. Barrion obișnuia să-mi spună o poveste, surioară. Despre cum a plutit cu tine într-o barcă, așteptând să furați aripile de la Corm ca să poți convoca Consiliul. Îți aduci aminte?

— Normal!

— Ei bine, ați zăbovit acolo ceva vreme, sperând să plece Corm, iar în tot timpul ăla Barrion s-a gândit bine la ce făceați voi doi. La un moment dat, zicea el, când își curăța unghiile cu un cuțitaș, i-a trecut prin cap că cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face cu pumnalul ar fi fost să-l folosească asupra ta. Îmi spunea că ar fi scutit Windhaven de o harababură. Că, dacă ai fi câștigat, aveau să se petreacă mai multe schimbări decât îți imaginai și câteva generații ar fi avut de suferit. Barrion și-a închipuit lumea ta, Maris, dar și-a mai spus și că erai naivă. *N-ai cum să schimbi o notă în mijlocul cântecului,* mă atenționa el. Odată ce ai făcut primul pas, ceilalți trebuie să-l

urmeze întocmai, până ce recreezi toată melodia. Vezi tu, totul se leagă.

— Și-atunci, de ce m-a ajutat?

— Barrion a fost mereu un zurbagiu, a răspuns Coll. Presupun că și-a dorit să modifice cântecul, să scoată o piesă mai bună.

Fratele ei vitreg a rânjit răutăcios.

— Și în plus, nu l-a avut niciodată la inimă pe Corm.

***

După o săptămână fără vești, Coll s-a hotărât să se întoarcă în Port, să mai afle câte ceva. Docurile și tavernele unde-și desfășura activitatea erau mereu o sursă bună de vești.

— Poată că mă voi duce chiar la cetatea Insularului, a zis el dezinvolt. Am compus un cântecel despre căpetenia noastră de aici și tare mi-ar plăcea să-i văd fața când îl aude!

— Să nu îndrăznești! l-a amenințat Maris.

Bărbatul a zâmbit larg.

— Încă n-am luat-o pe arătură, surioară. Dar, dacă Insularului îi place muzica, s-ar putea să merite vizita mea. Aș mai auzi câte ceva. Tu doar să ai grijă de Bari.

***

Peste două zile, un negustor de vin i-a adus lui Evan un pacient: un câine negru, uriaș, lățos, perechea celuilalt dulău cumplit, ce-i trăgea căruciorul din lemn din sat în sat. Un călău mascat îi schilodise animalul, iar acum patrupedul zăcea printre burdufurile cu băutură, cu blana întărită de sânge închegat și nămol.

Evan n-a putut face nimic ca să-l salveze, dar pentru eforturile lui negustorul l-a răsplătit cu un burduf de vin roșu, acrișor.

— Au osândit-o pe trădătoarea aia de zburător, le-a povestit omul când beau lângă foc. O să fie spânzurată.

— Când? a întrebat Maris.

— Cine știe? Zburătorii sunt în tot locul și cred că Insularului i-e frică de ei. Fata e închisă în castelul lui. Cred că așteaptă să vadă ce-au de gând înaripații. Dacă ar fi după mine, i-aș veni de petrecanie și-aș încheia odată socotelile. Dar nu m-am născut Insular.

Maris a rămas în pragul ușii când vânzătorul a pornit la drum, urmărind cum trag amândoi în hamuri, bărbatul și câinele supraviețuitor. Evan s-a apropiat de ea din spate și a luat-o în brațe.

— Cum te simți?

— Confuză, a răspuns Maris, fără să se întoarcă. Și speriată. Insularul vostru i-a provocat pe zburători fără nicio rezervă. Îți dai seama cât de grav e? Trebuie să fac ceva, nu pot să tolerez un asemenea lucru.

Femeia i-a atins mâna vraciului.

— Mă întreb despre ce se discută în Cuib în noaptea asta? Știu că nu am voie să mă las atrasă în treburile zburătorilor, dar e greu...

— Sunt prietenii tăi, a intervenit Evan. E firesc să-ți faci griji.

— Grija mea îmi va aduce și mai multă suferință, a adăugat Maris. Totuși...

Femeia a clătinat din cap și s-a întors spre el, tot în brațele lui.

— Acum îmi dau seama cât de mărunte sunt necazurile mele, a zis ea. N-aș vrea să fiu în locul Tyei la noapte, deși ea e încă zburător, iar eu nu mai sunt.

— Bun, a făcut vraciul.

A sărutat-o ușurel.

— Căci eu pe tine te vreau alături, nu pe Tya.

Maris i-a surâs și au intrat împreună în casă.

***

Au sosit în toiul nopții: patru străini, îmbrăcați ca pescarii, cu botine grele, pulovere și chipiuri negre, garnisite cu blană de pisică-de-mare, aducând mirosul înțepător, sărat al mării. Trei purtau cuțite lungi, din os, iar ochii le luceau ca apa înghețată dintr-un lac în miezul iernii. Al patrulea a grăit:

— Nu-ți aduci aminte de mine, dar ne-am mai întâlnit, Maris. Numele meu e Arrilan și sunt din Insula Inelului Frânt.

Maris l-a măsurat din cap până-n picioare, amintindu-și de un tinerel pe care-l mai văzuse o dată sau de două ori. Chipul îi era de nerecunoscut sub barba blondă, netunsă de trei zile, dar ochii pătrunzători, azurii păreau familiari.

— Tu ești, a conchis ea. Ești departe de casă, zburătorule. Unde-ți sunt aripile? Și manierele?

Arrilan a zâmbit sec.

— Manierele? Să-mi fie iertată îndrăzneala, dar am venit într-un suflet și m-am pus în primejdie. Am traversat marea dinspre Thrynel ca să te vedem, iar apele au fost agitate și periculoase pentru o barcă așa mică cum e a noastră. Când bătrânul a încercat să ne facă vânt de aici, ne-am pierdut răbdarea.

— Dacă-i mai zici lui Evan „bătrân”, o să-mi pierd eu răbdarea, a replicat Maris tăios. De ce ați venit? De ce nu ați zburat?

— Aripile mele se află în siguranță pe Thrynel. Ne-am gândit că e mai bine să trimitem pe cineva la tine, în secret, pe cineva necunoscut pe Thayos. Pentru că mă trag din Insulele de Tăciune și sunt nou printre

zburători, m-au ales pe mine. Părinții mei au fost pescari și m-au crescut ca atare.

Băiatul și-a dat jos chipiul și și-a scuturat pletele frumoase, aurii.

— Pot să mă așez? a întrebat. Avem treburi importante de discutat.

— Evan? a făcut Maris.

— Ia loc, l-a invitat vraciul. Pun de ceai.

— Ah, a zâmbit Arrilan. Ar fi binevenit. Marea e rece. Îmi pare rău dacă vorbesc prea aspru. Vremurile sunt și ele aspre.

— Da, a recunoscut Evan, ieșind să scoată apă pentru ceainic.

— De ce te afli aici? a întrebat Maris, când Arrilan și cei trei tovarăși ai lui s-au așezat. Despre ce e vorba?

— M-au trimis să te iau de aici. Știi că de-abia poți să te îmbarci pe vreo navă din Port. Nu ți s-ar da voie să pleci. Noi avem o bărcuță de pescuit, ascunsă nu prea departe. Vei fi în siguranță. Dacă ne surprind străjerii, le zicem că suntem pescari simpli din Thrynel, abătuți de o furtună spre nord-est.

— Se pare că mi-ați plănuit bine evadarea, a observat Maris. Păcat că nu s-a gândit nimeni să mă întrebe mai întâi!

S-a uitat țintă la zburătorul deghizat, încruntându-se.

— A cui a fost ideea? Cine te-a trimis?

— Val O-Aripă.

Maris a zâmbit.

— Bineînțeles. Cine altcineva?! Dar de ce vrea Val să plec din Thayos?

— Pentru siguranța ta, a răspuns Arrilan. E primejdios să trăiești aici ca fost zburător, neajutorată.

— Nu sunt un pericol pentru Insular, l-a contrazis ea. N-ar avea niciun motiv să...

Tânărul a scuturat înfrigurat din cap.

— Nu e vorba despre Insular, ci despre populație. Nu știi ce se întâmplă aici?

— Așa se pare, a recunoscut Maris. Poate mă pui tu la curent.

— Vestea arestării Tyei s-a răspândit pretutindeni în Windhaven. A ajuns până și în Artellia și în Insulele de Tăciune. Mulți înrădăcinați au început să-și arate neîncrederea în zburători. Chiar și Insularii.

Tânărul a roșit.

— Căpetenia Inelului Frânt m-a chemat de îndată ce a auzit și a vrut să știe dacă am mințit-o vreodată sau dacă am modificat vreun mesaj. M-a obligat să-i jur credință. Chiar în timp ce mă descosea mi s-a părut că se îndoiește de cuvintele mele. Și m-a amenințat! M-a amenințat cu temnița, ca și cum i-ar fi dat mâna, ca și cum ar fi avut dreptul... a izbucnit băiatul, părând să-și înghită, la propriu, ura.

— Desigur, sunt de-o-aripă, a reluat el. Toți suntem acum suspecți, dar cel mai rău e pentru parveniți. S'wena din Deeth a fost prinsă de huligani și bătută, după ce i-a luat apărarea Tyei, în timpul unei discuții într-o tavernă. Alții sunt batjocoriți, ocoliți, chiar și scuipați în orașele din Est. Pe Jem, care e pe cât se poate de tradiționalist, l-au lovit cu o piatră ieri, în Thrane. Iar casei lui Katinn din Lomarron i-au dat foc când omul era plecat.

— N-am știut că e așa de grav, a îngăimat Maris.

— Da, a zis Arrilan. Și se înrăutățește. Lucrurile s-au înfierbântat cel mai tare aici, pe Thayos. Val crede că bandele vor veni și după tine în curând, așa că ne-a trimis să te luăm cu noi, ca să fii în siguranță.

Evan se întorsese și pregătea ceaiul.

— Poate ar trebui să mergi, i-a spus el lui Maris, cu îngrijorare în glas. Urăsc ideea că ai fi în pericol. Cu timpul, răscoala va răsufla și atunci te-ai putea întoarce sau aș veni eu la tine.

Ea a clătinat din cap.

— Nu cred că mă paște vreo primejdie. Poate dacă aș umbla pe străzi, urlându-mi grija pentru Tya... dar aici, în pădure, sunt doar un fost-zburător ramolit, inofensiv, care nu a făcut nimic să stârnească furia cuiva.

— Găștile nu judecă, i-a spus Arrilan. Nu înțelegi? Trebuie neapărat să vii cu noi, pentru binele tău.

— Ce drăguț din partea lui Val să fie așa preocupat pentru mine! a exclamat Maris, uitându-se țintă la tânăr. Și cât de neobișnuit! Într-o perioadă ca asta, Val sigur are multe năpaste pe cap. Chiar nu mi-l pot imagina rupându-și din timp și depunând eforturi să orchestreze o strategie așa de complicată ca să o salveze pe sărmana Maris, nici pe departe așa de neajutorată pe cât o crede. Dacă Val chiar v-a trimis să mă puneți la adăpost, înseamnă că s-a gândit că-i voi fi cumva de folos.

Arrilan a tresărit vizibil.

— El... Greșești! E foarte îngrijorat pentru soarta ta. El...

— Și pentru ce altceva mai e îngrijorat? Ai putea la fel de bine să-mi spui pentru ce ai venit, de fapt.

Arrilan a zâmbit cu căință.

— A zis el că n-o să te lași păcălită, a îngânat băiatul.

Tânărul părea plin de admirație.

— Ți-aș fi dezvăluit oricum de îndată ce te duceam departe de aici. Val a convocat Consiliul zburătorilor.

Maris a încuviințat din cap.

— Unde?

— Pe Arrenul de Sud. E aproape, dar izolat de ostilități, iar Val are prieteni acolo. Zburătorilor le va lua o lună sau chiar mai mult să se strângă, dar avem timp. Insularul e speriat și va fi destul de precaut până ce ajunge Consiliul la un rezultat.

— Ce are de gând Val?

— Ce altceva? Va cere ca Thayos să fie sancționat, până e eliberată Tya. Niciun zburător nu va mai ateriza aici sau pe altă insulă cu care întreține legături. Stânca asta va fi ruptă de lume. Insularul ori va ceda, ori va fi distrus.

— Dacă Val câștigă. Parveniții sunt încă o minoritate, iar Tya nu e nici ea nevinovată, a observat Maris.

— Tya e zburător, a subliniat Arrilan, luând recunoscător ceașca de ceai din mâna lui Evan. Val se bizuie pe loialitatea zburătorilor. De-o-aripă sau nu, fata e de-a noastră și nu o putem abandona.

— M-aș mira, a făcut Maris.

— Ah, vom lupta, bineînțeles. Îi bănuim pe Corm și pe alții că vor încerca să se folosească de incident ca să-i compromită pe parveniți și academiile.

Tânărul a zâmbit pe deasupra ceștii.

— Nu prea ne-ai fost de ajutor, să știi. Val zice că ți-ai ales cel mai prost moment ca să te prăbușești.

— N-am prea avut de ales, a replicat Maris. Dar încă nu mi-ai explicat de ce ai venit după mine.

— Val vrea să prezidezi Consiliul.

— *Cum?*

— E tradiție ca un zburător retras să conducă discuțiile, știi bine. El crede că ești cea mai bună alegere. Ești foarte cunoscută și respectată atât printre parveniți, cât și printre moștenitorii de drept și n-am întâmpina nicio problemă să te facem pe tine acceptată printre ei. Orice alt parvenit ar fi respins. Și avem nevoie de cineva pe care să ne putem baza, nu vreo relicvă mumificată ce ține morțiș ca lucrurile să fie cum erau înainte. Val e de părere că vei fi de un ajutor neprețuit.

— S-ar putea, a zis Maris, amintindu-și de rolul important pe care-l jucase Jamis Seniorul în Consiliul convocat de Corm.

— Dar va trebui să găsească pe altcineva. Am terminat cu zburatul și Consiliile zburătorilor. Vreau să fiu lăsată în pace.

— Nu va fi liniște până ce nu vom învinge.

— Nu-s vreo pietricică pe tabla de geechi a lui Val și, cu cât află mai repede, cu atât mai bine! E conștient că voi plăti cu vârf și îndesat, dacă fac ce spune el. Cum îndrăznește? Te-a trimis să mă păcălești, să mă minți, vorbindu-mi despre siguranță, pentru că știa că voi refuza. Nu suport să văd nici măcar un zburător în fața ochilor – ai impresia că voi rezista să fiu printre mii ca tine, privindu-i cum se joacă în cer și ascultându-i cum își povestesc? Iar la sfârșit să rămân singură, o babă infirmă, în timp ce voi vă luați zborul? Chiar crezi că mi-ar plăcea?

Maris și-a dat seama că începuse să țipe. Durerea i se făcuse ghem în stomac.

Vocea lui Arrilan a sunat posomorâtă.

— De-abia te cunosc, de unde să știu ce simți? Îmi pare rău! Sunt sigur că și Val regretă. Dar nu pot da înapoi. E o chestiune mai importantă decât simțămintele tale. Totul

depinde de Consiliul ăsta, iar el ține morțiș să te aibă acolo.

— Transmite-i scuzele mele, a îngăimat Maris. Zi-i că-i urez noroc, dar nu vin. Sunt bătrână și ostenită și îmi doresc doar să fiu lăsată în pace.

Arrilan s-a ridicat. Ochii îi luceau glacial.

— I-am făgăduit că n-am să-l dezamăgesc, a zis el. Suntem patru împotriva voastră.

Tânărul a făcut un gest mărunt, iar femeia din dreapta lui a scos un cuțitaș din teacă. Însoțitoarea și-a desfăcut buzele într-un rânjet și Maris a văzut că avea dinți de lemn. Bărbatul din spatele ei s-a ridicat și el de jos, ținând la rândul lui un pumnal.

— Ieșiți afară! i-a avertizat Evan.

Vraciul stătea aproape de ușa cabinetului, iar în mâini avea arcul de vânătoare cu o săgeata, gata să tragă.

— Cu aia nu poți doborî decât pe unul dintre noi, a observat femeia cu dantură din lemn. Dacă ai noroc. Și n-ai mai apuca să pui altă săgeată, babacule.

— Adevărat, a zis Evan. Dar vârful e înmuiat în venin de căpușă albastră, așa că unul dintre voi va da colțul.

— Puneți cuțitele la loc! le-a poruncit Arrilan. Te rog, lasă ăla jos! Nu-i nevoie să moară nimeni.

Băiatul s-a uitat apoi la Maris.

— Chiar ai avut impresia că mă poți *obliga?* a întrebat ea.

Apoi a scos un sunet, arătându-și dezgustul.

— Poți să-i transmiți lui Val că, dacă tactica lui e la fel de bună ca a ta, parveniții sunt ca și terminați.

Arrilan s-a uitat la tovarășii lui.

— Plecați, le-a zis. Așteptați afară.

Reticenți, cei trei s-au dus, târșâind, spre ușă.

— Gata cu amenințările! a spus Arrilan. Îmi pare rău, Maris. Poate înțelegi cât de disperat sunt. Avem *nevoie* de tine.

— Aveți, poate, nevoie de zburătorul ce am fost odată, dar făptura aceea a murit când s-a prăbușit. Lăsați-mă în pace! Sunt doar o bătrână, o ucenică de vraci, și doar la atât mai visez. Nu mă mai răni târându-mă în lume!

Pe chipul lui Arrilan se citea fățiș sila.

— Și când te gândești că încă se mai cântă despre o lașă ca tine! a pufnit el.

Când a plecat tânărul, ea s-a întors către Evan. Tremura, iar capul și-l simțea imponderabil și amețit.

Vraciul a coborât arcul mare pe care-l ținuse și l-a pus deoparte. Avea un aer amenințător.

— Moartă? a întrebat el cu amărăciune. În tot timpul ăsta ai fost moartă? Și eu, care gândeam că înveți să trăiești din nou! Dar se pare că patul meu a fost doar un mormânt pentru tine.

— Ah, Evan, nu! a strigat ea descurajată.

Își dorea alinare, nu alte reproșuri.

— Ai zis cu gura ta, a continuat el. Tot mai crezi că viața ți s-a terminat odată cu prăbușirea?

Chipul i s-a strâns de suferință și mânie.

— N-am de gând să iubesc un cadavru.

— Ah, Evan!

Femeia s-a lăsat brusc pe vine, simțind că i se înmoaie picioarele.

— Nu am vrut să... Am vrut doar să zic că sunt moartă pentru zburători sau că ei sunt morți pentru mine. Acel capitol al existenței mele s-a dus.

— Nu cred să fie așa de ușor, a replicat Evan. Dacă încerci să ucizi o parte din tine, riști să te pierzi cu totul. Cum a spus fratele tău – de fapt, cum a spus Barrion – despre a schimba nota dintr-un cântec.

— Prețuiesc destinul nostru împreună, Evan, a continuat Maris. Te rog să mă crezi! Doar că Arrilan – blestematul ăsta de Consiliu al lui Val – mi-a reînviat toate amintirile. Mi-am adus aminte de tot ce am pierdut. Durerea m-a ars iar.

— Te-a făcut să-ți plângi de milă, a replicat Evan.

Maris a simțit un val de furie. Nu era în stare să priceapă? Oare ar fi putut un înrădăcinat să înțeleagă vreodată ce-i fusese dat să sufere?

— Da, a răspuns ea cu un glas de gheață. Mi-am plâns de milă. N-am dreptul?

— Vremea pentru lamentări a trecut de mult. Trebuie să te împaci cu ce ești acum.

— Mă voi împăca. Mă împac. Învățam să uit. Dar să fiu atrasă iar în disputa asta ar distruge tot; mi-aș pierde mințile. Nu vezi atâta lucru?

— Nu văd decât o femeie care se leapădă de tot ce a fost vreodată, i-a replicat el.

Ar fi vrut să spună mai multe, dar un zgomot i-a făcut să se uite cu atenție în jur și au observat-o pe micuța Bari stând în pragul ușii, puțin speriată.

Chipul lui Evan s-a îmblânzit și s-a dus către copilă, pe care a ridicat-o în brațele lui puternice.

— Am avut niște vizitatori, a liniștit-o el, sărutând-o.

— Dacă tot s-a trezit toată casa, n-ar fi mai bine să pregătesc micul dejun? a propus Maris.

Bari a zâmbit cu toți dinții și a dat din cap. Pe chipul lui Evan nu se putea citi nimic. Ea s-a

întors și a început să trebăluiască, hotărâtă să uite incidentul.

***

În săptămânile ce au urmat abia dacă au vorbit despre Tya sau despre Consiliu, dar veștile ajungeau la ei regulat, fără să le caute. Un crainic, în piața din Thossi, bârfe de la tarabagii, drumeți care aveau nevoie de leacurile sau sfaturile lui Evan, cu toții vorbeau despre război și despre Insularul însetat de sânge.

Maris știa că zburătorii de pe Windhaven se strângeau pe Arrenul de Sud. Înrădăcinații insuliței nu aveau să uite niciodată zilele acelea, nu mai mult decât oamenii de pe Mica și Marea Amberly în vremea ultimului Consiliu. Până atunci străzile din Portul de Sud și Arrenton – orașele prăfuite, după cum bine își aducea aminte – vor fi luat deja un aer festiv. Negustori de vin, patiseri, cârnățari și vânzători se strângeau la un loc de prin insulele învecinate, străbătând marea cumplită în bărci șovăitoare, sperând să stoarcă ceva bănuți de la zburători. Hanurile și tavernele trebuie să fi fost neîncăpătoare, iar înaripații să umble în hoarde pe te miri unde, umplând măruntele așezări până la refuz. Maris parcă îi și vedea în gând: zburătorii din Marea Shotan, în uniformele vișinii, artellienii spelbi și bățoși, cu coroanele de argint așezate pe frunți, preoții Zeului Văzduh, din Sud și din Insulele Mărginașe, și localnicii Tăciunilor, cu care nu mai dăduse nimeni ochii de ani. Prietenii vechi urmau să se îmbrățișeze călduros și să povestească toată noaptea; amanții aveau să schimbe surâsuri nesigure și să găsească alte căi de a-și petrece ceasurile nopții. Cântăreții și povestitorii

depănau legendele vechi și compuneau altele noi, potrivite ocaziei. Atmosfera zumzăia de zvonuri, fală și cântare, înmiresmată cu aroma picantă de kivas și carne friptă.

Toți prietenii sigur se aflau acolo, s-a gândit Maris. Îi vedea în vis: zburători mai tineri și mai în vârstă, parveniți și moștenitori, mândri și timizi, scandalagii și liniștiți; se strângeau împreună, iar luciul aripilor și clinchetul râsetelor aveau să răzbată în tot Arrenul de Sud.

Și aveau să *zboare*.

Maris a încercat să-și alunge imaginea din minte, dar gândul venea nepoftit, iar în năluciri se înălța pe cer, alături de camarazii ei. În somn simțea vântul atingând-o cu degetele lui cunoscute, line, purtând-o spre paradis. În jur vedea sute de aripi arzând pe cerul de un albastru tare, virând și înclinându-se în cercuri languroase și elegante. Propria ei aripă reflecta lumina solară și fulgera scurt, ca o oglindă: un suspin neauzit de fericire. Își imagina aripile, în razele apusului, sângerii pe cerul portocaliu și violet, apoi preschimbându-se ușor în indigo și întorcându-se la nuanța lor argintie când se stingea și ultima strălfulgerare a zilei, iar pe boltă nu mai rămâneau decât stelele, pe post de călăuze.

Maris și-a amintit gustul ploii, zvâcnetul tunetului îndepărtat și marea sclipind la răsărit, chiar pe când soarele ieșea îmbăiat din apă. Și-a adus aminte cum era să alerge și să se arunce de pe stânca zburătorilor, încredințându-se toată vântului, aripilor și propriei ei îndemânări.

Câteodată începea să tremure și țipa în noapte, iar Evan o cuprindea cu brațele și îi șoptea vorbe de alinare, dar ea nu-i povestea visele ei. El nu fusese zburător, nu văzuse

niciodată un Consiliu și n-avea cum să înțeleagă.

Timpul trecea. Bolnavii veneau la Evan sau mergea el la ei, mureau sau îmbătrâneau. Maris și Bari lucrau cot la cot cu vraciul, făcând ce puteau. Dar Maris a descoperit că mintea nu-i stătea mereu la treburi. Odată, Evan a trimis-o în pădure să strângă iarba-somnului, o plantă ce-i trebuia ca să prepare tesis, dar ei i-a zburat gândul la Consiliu când se plimba prin pădurea rece și umedă. Trebuie să fi început deja, își zicea ea, și parcă auzea în închipuire cuvântările lui Val, lui Corm și ale celorlalți, le cântărea argumentele și aducea altele împotriva lor, întrebându-se pe cine aleseseră să prezideze. Când s-a întors, în cele din urmă, în coșul de la subraț avea doar iarba-mincinosului, asemănătoare cu leacul căutat, dar fără proprietăți benefice. Evan a luat coșul și a oftat cu năduf, clătinând din cap.

— Maris, Maris! a exclamat el. Ce mă fac eu cu tine?

S-a întors către Bari.

— Scumpo, mergi și adună-mi iarba-somnului până nu se întunecă. Mătușii tale nu-i e bine.

Maris nu putea decât să-i dea dreptate.

Apoi, într-o zi, după vreo șase săptămâni de absență, Coll s-a întors târându-se din greu pe drum, cu chitara agățată la spate. Nu venea singur. S'Rella pășea alături de el, cu aripile încă pe umeri, împleticindu-se ca adormită. Chipurile le erau pământii și supte.

Când i-a văzut apropiindu-se, Bari a strigat tare și a alergat să-și îmbrățișeze tatăl. Maris s-a întors către S'Rella.

— Ești bine? Cum a decurs Consiliul?

Prietena ei a început să plângă.

S-a dus lângă ea și a îmbrățișat-o, simțind că tremura. Femeia a încercat de două ori să vorbească, dar n-a reușit decât să ofteze din toți rărunchii și să se înece.

— E-n regulă, S'Rella, i-a zis neajutorată. Gata, gata, e-n regulă, sunt aici!

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Coll.

— Bari, a rostit Coll cu voce tremurătoare, du-te după Evan și adu-l la noi.

Privind-o îngrijorată pe S'Rella, fetița a dat fuga, ascultându-și tatăl.

— Eram la cetatea Insularului, a explicat Coll, după ce a plecat micuța. A aflat că sunt fratele tău și s-a hotărât să mă închidă până ce se termină Consiliul. S'Rella a venit acolo, după întrunire. Străjerii au prins-o și au dus-o și pe ea la castel. Mai erau și alți zburători. Jem, Ligar din Thrane, Katinn din Lomarron, un copilandru amărât din Vest. În afară de mine și de înaripați, încă patru cântăreți, vreo doi povestitori și, bineînțeles, toți crainicii și mesagerii Insularului. Vezi tu, vrea să se împrăștie vestea despre ce a făcut. Am fost martori. Gărzile ne-au repezit în curte și ne-au obligat să privim.

— Nu! a făcut Maris, strângând-o pe S'Rella mai aproape. Nu, Coll, doar n-a îndrăznit! N-a fost în stare...

— Au spânzurat-o pe Tya din Thayos ieri, la apus, a anunțat Coll răspicat. Și nu mai are niciun rost să negi. Am văzut cu ochii mei. A vrut să țină o cuvântare, dar Insularul nu i-a dat voie. N-au strâns lațul bine, așa că nu și-a rupt gâtul în cădere și s-a chinuit mult până să se sufoce.

S'Rella s-a desprins din brațele lui Maris.

— Ai fost norocoasă, a spus ea cu greu. Ar fi putut să trimită după tine. Ah, Maris! N-am

fost în stare să mă uit în altă parte... Eu... A fost oribil! N-au lăsat-o nici măcar să-și spună ultimele cuvinte. Iar partea cea mai rea...

Femeii i-a pierit din nou glasul.

Evan și Bari se apropiau, dar Maris de-abia dacă auzea pașii sau pe Evan. O învăluise o mare de gheață, aceeași senzație de moleșeală pe care o avusese la moartea lui Russ sau când Halland pierise în valuri.

— Cum de-a cutezat? a îngăimat ea. N-a făcut nimeni nimic? Nu l-a oprit nimeni?

— Câțiva ofițeri dintre străjeri l-au avertizat, în special unul mai mare în rang – bănuiesc că ea îi comandă garda personală. N-a vrut să asculte. Santinelele care ne-au condus afară erau înspăimântate. Unii și-au ferit privirea când s-a deschis trapa. Până la urmă, n-au putut decât să se supună. În fond, sunt străjeri, iar el e Insularul lor.

— Dar Consiliul? a întrebat Maris. De ce n-a făcut nimic Consiliul? Și Val, zburătorii?

— Consiliul, a replicat S'Rella mâhnită, a numit-o paria și i-a luat aripile.

Furia îi secase lacrimile.

— Consiliul i-a dat permisiunea să înfăptuiască omorul!

— Și, ca să știe toată lumea că a spânzurat un zburător, a adăugat Coll trudit, Insularul i-a pus aripile pe umeri. Închise, bineînțeles, dar tot se vedeau. A făcut glume pe seama lor. I-a zis să-și folosească aripile ca să nu cadă, să-și ia zborul.

Mai târziu, după ce au băut câteva căni din ceaiul lui Evan și au mâncat pâine cu cârnați, S'Rella și-a recăpătat calmul și le-a povestit tot despre dezastruosul Consiliu, în timp ce Coll a mers afară să discute cu fiica lui.

Povestea era simplă. Val O-Aripă, care convocase al cincilea Consiliu al zburătorilor

din istoria planetei, pierduse controlul asupra tratativelor. De fapt, nu-l deținuse niciodată. Aliații lui și parveniții de-abia alcătuiau un sfert din totalul participanților, iar trei dintre cei care prezidaseră – Insularii din Arrenul de Nord și de Sud și zburătorul retras, Kolmi din Thar Kril – nu-i susținuseră cauza. Nici nu începuse bine întâlnirea, că s-au și auzit voci înfierbântate să o denunțe pe Tya și abuzul ei, inclusiv Kolmi.

— Fetișcana asta înrădăcinată nu a înțeles deloc ce înseamnă să fii zburător, a redat S'Rella vorbele lui Kolmi.

Veteranului i s-au alăturat și alții. Unul susținuse că nu i-ar fi trebuit date aripile niciodată. Comisese o fărădelege nu doar față de Insular, dar și împotriva tovarășilor ei zburători, adăugase altul. Își trădase jurământul, îi făcuse pe toți înaripații să pară suspecți, continuase un al treilea glas.

— Katinn din Lomarron a încercat să-i ia apărarea, le-a relatat S'Rella, dar i-au închis gura. Katinn s-a enervat și i-a blestemat pe toți. Ca și Tya, a văzut multe lupte la viața lui. Unii dintre prietenii Tyei au încercat să o susțină, să-i explice măcar gestul, dar ceilalți nu au vrut să asculte. Când s-a ridicat Val și a dat să înainteze propunerea noastră, am crezut o clipă că mai avem o șansă. A vorbit calm și rațional, cum nu l-ai mai văzut vreodată. I-a domolit recunoscând că Tya săvârșise o faptă abominabilă, dar a continuat spunând că zburătorii trebuie să o apere oricum, că nu ne permitem să-l lăsăm pe Insular să-și facă de cap, că destinele noastre sunt unite cu al Tyei. A fost un discurs foarte bine ticluit. Dacă l-ar fi ținut oricine altcineva, în afară de Val, e posibil să-i fi îmbunat, dar, din păcate, publicul

clocotea de dușmani. Cât de mulți dintre veterani îl urăsc încă! Val a propus să-i fie luate Tyei aripile cinci ani, după care ar fi trebuit să le câștige în competiție. A mai zis să insistăm ca doar zburătorii să-i judece pe zburători, ceea ce însemna să o eliberăm din Thayos, amenințându-l sau sancționându-l pe Insular. A pregătit oameni să-l susțină și să vorbească în numele lui, dar a fost în zadar. Kolmi nici nu ne-a luat în seamă. Nu am avut ocazia să spunem ce gândim. Consiliul s-a desfășurat toată ziua și zece parveniți de-abia au reușit să deschidă gura. Kolmi ne-a refuzat pur și simplu dreptul de a ne face ascultați. După Val, i-a dat cuvântul unei femei din Lomarron, care a povestit cum a fost spânzurat tatăl lui Val, un ucigaș, și cum o împinsese Val însuși pe Ari la sinucidere, luându-i aripile. A zis că „nu-i de mirare că vrea să-i luăm apărarea ticăloasei ăsteia“. Au mai fost și alții ca ea; s-a discutat mult despre infracțiune, despre faptul că cei de-o-aripă au înțeles doar pe jumătate ce înseamnă să fii zburător, iar propunerea lui Val s-a pierdut în harababură. După aceea niște veterani au venit cu ideea de a închide academiile, dar n-a fost bine primită. Corm a luat cuvântul în favoarea ei, dar fiica lui l-a înfruntat. Aia da, imagine. Și Artellienii au fost pentru și alți câțiva din garda veche și au reușit să impună votarea, dar n-au întrunit majoritate. Academiile sunt în siguranță.

— Măcar atât, a zis Maris.

S'Rella a dat din cap aprobator.

— Apoi a vorbit Dorrel. Știi cât e de apreciat. A ținut o cuvântare rafinată – mult prea rafinată. La început a pomenit de motivațiile idealiste ale Tyei și de solidaritatea lui cu încercarea fetei. Dar după aceea a completat că

nu putem lăsa compasiunea sau altă emoție să ne hotărască parcursul. A zis că păcatul Tyei lovește chiar în inima societății zburătorilor. Dacă Insularul nu se mai poate baza pe zburători să livreze mesajele veridic și obiectiv, să se comporte ca voci ale lui pe pământurile îndepărtate, atunci, care mai e rostul nostru? Și, dacă nu mai suntem de niciun folos, cât va mai trece până ce ne vor lua aripile cu forța și ne vor înlocui cu oamenii lor? A mai spus că nu ne putem lupta cu străjerii. Trebuie să recâștigăm încrederea pierdută și că singura cale e să o declarăm pe Tya paria, în ciuda intențiilor ei nobile. Să o lăsăm în voia sorții, oricât am simpatiza cu ea. Dacă o apăram pe Tya în vreun fel, a adăugat Dorrel, înrădăcinații ar fi înțeles greșit că suntem de acord cu fapta comisă. Trebuia să ne exprimăm clar dezaprobarea.

Maris a încuviințat din cap.

— În mare parte, e adevărat, a recunoscut ea, fără a lua în seamă grozăvia consecințelor. Îmi dau seama că discursul a fost convingător.

— Au mai urmat și alții, de aceeași părere cu Dorrel. Tera-kul din Yethien, bătrânul Arris din Artellia, o femeie din Insulele Mărginașe, Jon din Culhall, Talbot de pe Marea Shotan – lideri, fiecare, și foarte respectați. Toți l-au sprijinit. Val clocotea de furie, iar Katinn și Athen strigau în cor, cerând cuvântul, dar Kolmi de-abia s-a uitat la ei. Discuțiile s-au prelungit ore întregi și, în final, în mai puțin de un minut, s-a pomenit iar propunerea lui Val, dar nu a câștigat voturi suficiente, iar Consiliul a declarat-o pe Tya paria și a fost dată pe mâna conducătorului din Thayos. Nu i-am cerut noi Insularului să o spânzure. La sugestia lui Jirel

din Skulny am ajuns chiar să-l rugăm să n-o facă. Dar a rămas doar o rugăminte.

— Insularul nostru arareori bagă în seamă rugămințile, a replicat Evan încet.

— Pentru mine, acela a fost sfârșitul, a continuat S'Rella. Atunci au plecat parveniții.

— *Au plecat?*

S'Rella a dat din cap.

— Când s-a încheiat votul, Val s-a ridicat de pe scaun, iar privirea lui... mamă, sunt bucuroasă că n-a avut o armă la îndemână, că îi ucidea pe toți. În schimb, a vorbit; i-a numit pe toți neghiobi și lași și chiar mai rău. S-a strigat, l-au înjurat, s-au încăierat. Val și-a chemat toți prietenii și ne-a spus să ne luăm tălpășița. Damen și cu mine a trebuit să ne facem loc cu coatele până la ușă. Zburătorii, oameni pe care îi cunoșteam, pe unii de ani, ne-au huiduit și ne-au batjocorit. A fost oribil, Maris! Furia...

— Cu toate astea, ați ieșit.

— Da. Și am zburat, aproape toți parveniții, pe Arrenul de Nord. Val ne-a condus pe un câmp întins, un vechi câmp de luptă, și s-a urcat pe o fortificație năruită și ne-a vorbit. Am ținut propriul Consiliu. Un sfert din toți zburătorii de pe Windhaven s-a aflat acolo. Am votat impunerea unei sancțiuni asupra Thayosului, chiar dacă ceilalți n-aveau să o facă. De asta am zburat cu Katinn încoace; urma să-l anunțăm împreună pe Insular. Fusese deja înștiințat despre cealaltă hotărâre, dar Katinn și cu mine trebuia să-l punem în fața amenințării parveniților.

Femeia a râs cu amărăciune.

— Ne-a ascultat distant și când am terminat ne-a spus că neamul nostru nu-i făcut pentru zburat și că nimic nu l-ar mulțumi mai mult decât să nu mai prindă picior de parvenit pe

Thayos. Ne-a promis că ne va arăta fix ce crede el despre noi, despre Val și despre toți cei de-o-aripă. Și ne-a arătat. La apus au venit gărzile lui și ne-au dus în curte, împreună cu restul, și acolo și-a făcut demonstrația.

S'Rella se făcuse cenușie la față. Povestirea îi deschisese din nou rănile.

— Ah, S'Rella! a oftat Maris mâhnită.

Femeia s-a întins să-i cuprindă mâna prietenei ei, dar când a atins-o a tresărit speriată și a izbucnit iar în lacrimi.

Cu greu s-a abătut somnul asupra lui Maris. Se întorcea de pe o parte pe alta și se perpelea ca pe frigare. Visele îi erau întunecate și nelămurite, zboruri de coșmar ce se terminau la capătul unei frânghii.

S-a trezit cu câteva ore înainte de răsărit, în beznă, în acordurile unei muzici îndepărtate.

Evan dormea alături, sforăind ușor, cu nasul în perna de fulgi. Maris s-a ridicat, și-a pus hainele și a ieșit din cameră. Bari se odihnea confortabil, într-un somn naiv de copil, lipsit de grijile ce apăsau pe umerii celorlalți. S'Rella dormea și ea, încolăcită sub pături.

Camera lui Coll era goală.

Maris a luat urma muzicii domoale, stinse. Și-a găsit fratele afară, sprijinit de o latură a casei, sub lumina stelelor, umplând aerul răcoros al crepusculului cu melancolia cuminte a chitarei.

S-a așezat lângă el, pe solul umed.

— Compui un cântec?

— Da, a încuviințat Coll.

Degetele lui căutau ușor ritmul.

— De unde ai știut?

— Mi-am amintit, a răspuns Maris. Când eram tineri, te trezeai în toiul nopții să ieși

afară ca să lucrezi la un nou cântec, pe care voiai să-l ții secret.

Coll a mai lovit o dată dramatic o coardă, apoi a pus chitara deoparte.

— Înseamnă că nu m-am schimbat, a replicat el. Păi, n-am de ales. Când cuvintele îmi dau buza în gând, nu mai pot să adorm.

— L-ai terminat?

— Nu. Mă gândeam să-l numesc *Căderea Tyei,* iar versurile le am deja în mare parte, dar nu și melodia. Aproape că o aud, dar de fiecare dată e alta. Uneori pare mohorâtă și tragică, un cântec domol, trist, ca balada lui Aron și a lui Jeni. Dar mai încolo mi se năzare că ar trebui să fie mai ritmat și să pulseze ca sângele unui om ce-și înghite propria furie, că ar trebui să frigă, să doară și să palpite. Tu ce crezi, surioară? Cum să-l fac? Ce ți-a inspirat căderea Tyei? Mânie sau durere?

— Și una, și alta, a zis Maris. Nu-ți sunt de ajutor, dar e singurul răspuns pe care îl am. Și una, și alta și chiar mai mult. Mă simt vinovată, Coll.

I-a povestit despre Arrilan, tovarășii lui și oferta făcută. Coll a ascultat-o cu răbdare și, când a terminat, i-a luat mâna într-a lui. Degetele îi erau acoperite de bătături, însă erau moi și calde.

— N-am știut, a spus el. S'Rella n-a pomenit nimic.

— Mă îndoiesc că știe. Val i-a cerut probabil să nu vorbească despre refuzul meu. Are o inimă bună, Val O-Aripă, orice se spune despre el.

— Singura ta vină e naivitatea, a zis Coll. Chiar dacă te duceai, mă mir să se fi schimbat ceva. O persoană în plus sau în minus nu-i așa o mare diferență. Consiliul s-ar fi spart cu sau

fără tine, iar Tya tot ar fi fost spânzurată. N-ar trebui să te mai torturezi cu remușcări pentru ceva ce n-ai fi putut să împiedici.

— Poate că ai dreptate, a recunoscut Maris. Dar s-ar fi cuvenit să încerc, Coll. Poate mă ascultau – Dorrel și prietenii lui, grupul din Stormtown, Corina, până și Corm. Mă cunosc cu toții. Val n-a putut niciodată să ajungă la sufletele lor. Poate că eu aș fi reușit să-i țin pe zburători uniți, dacă mergeam să prezidez, cum mi-a cerut Val.

— Pure speculații, a făcut Coll. Te perpelești degeaba.

— Poate că e timpul să mă pedepsesc, a rostit Maris. Mi-era teamă de durere, de asta nu m-am dus cu Arrilan când a venit după mine. Am fost o lașă.

— Nu răspunzi tu pentru toți zburătorii de pe Windhaven, Maris. Trebuie să te gândești mai întâi la tine, la nevoile tale.

Maris a zâmbit.

— Acum mult timp am fost egoistă și am schimbat întreaga lume ca să-mi convină mie. Ah, mi-am zis atunci că e spre binele tuturor, dar noi doi știm că tot ce am făcut a fost, de fapt, doar pentru mine. Barrion avea dreptate, Coll. Am fost naivă. Nici nu mi-a trecut prin cap ce avea să urmeze. Știam doar că vreau să zbor. Ar fi trebuit să mă duc. Era răspunderea mea. Nu mi-a păsat decât de durerea *mea,* de viața *mea,* când se cerea să iau în considerare lucruri mai importante. Am mâinile pătate de sângele Tyei, a spus Maris, înălțând o palmă.

El i-a prins degetele și le-a strâns tare.

— Prostii! Eu n-o văd decât pe sora mea torturându-și sufletul de pomană. Tya e moartă, nu se mai poate face nimic, și chiar de ar fi fost ceva, șansa ta a zburat de acum. S-a

dus. Nu te neliniști niciodată pentru trecut, așa mi-a spus Barrion odată. Preschimbă-ți suferința în cântec și dă-o lumii.

— Eu nu știu să compun muzică, l-a contrazis Maris. Nu pot să zbor. Am promis că mă voi face utilă, dar le-am întors spatele celor care au avut nevoie de mine și m-am prefăcut că sunt vindecătoare. Nu-s vraci. Nu-s zburător. Așa că... ce sunt? Cine sunt?

— Maris...

— Doar atât, a adăugat femeia. Maris din Mica Amberly, fata care a schimbat cândva lumea. Dacă am fost în stare atunci, poate voi fi din nou. Măcar să încerc.

Ea s-a ridicat brusc, cu chipul grav în lumina pală, al cărei lustru vag picura la răsărit, asupra orizontului.

— Tya a murit, a încheiat Coll.

Și-a luat chitara și s-a ridicat în picioare, față în față cu sora lui vitregă.

— Consiliul s-a destrămat. Nu mai există nicio soluție, Maris.

— Nu, s-a împotrivit ea. N-am de gând să accept. Nu s-a terminat. Nu-i prea târziu ca să schimb finalul cântecului despre Tya.

Evan s-a trezit repede, la atingerea ușoară a lui Maris, și s-a ridicat în capul oaselor, gata să răspundă la orice urgență.

— Evan, a zis femeia, așezându-se lângă el, știu ce am de făcut. A trebuit să-ți spun ție mai întâi.

Bărbatul și-a trecut cu palma peste cap, netezind părul alb, ciufulit și încruntându-se.

— Ce?

— Eu... Trăiesc, Evan! N-oi putea să zbor, dar știu încă cine sunt.

— Mă bucur să te aud spunând asta atât de convinsă!

— Și, de asemenea, nu sunt vraci. Nu voi fi niciodată.

— Văd că ai început să descoperi câte ceva. S-a întâmplat în timp ce dormeam? Da... știam, deși nu ți-am spus niciodată de-a dreptul. Nu păreai că ai vrea să știi.

— Normal că nu voiam. Am crezut că e singura cale. Ce altceva mă mai aștepta? Durere, amintirea suferinței și a neputinței. Ei bine, necazul și trecutul încă mă macină, dar nu e musai să și fac umbră degeaba pământului. Trebuie să învăț să trăiesc cu durerea, să o accept sau să o ignor, pentru că am treburi de rezolvat. Tya a murit, iar zburătorii sunt dezbinați și numai eu pot îndrepta situația. Așa că, vezi tu...

Maris și-a mușcat buza și și-a ferit privirea de a lui.

— Te iubesc, Evan! Dar trebuie să te părăsesc.

— Stai!

A atins-o pe obraz și a întors-o spre el. Ei i-a venit în minte clipa când plonjase prima dată în adâncimile lor albastre și a simțit deodată împunsătura, neașteptat de intensă, a pierderii ce o suferea.

— Spune-mi acum *de ce* trebuie să mă părăsești, i-a cerut Evan.

Maris a dat din mâini încurcată.

— Pentru că... Nu am niciun rost. Locul meu nu e aici.

Evan și-a ținut răsuflarea – Maris n-ar fi știut să spună de fusese suspin sau hohot de râs ce încercase vraciul să înăbușe.

— Ai impresia că te-am iubit ca ucenic, ca vindecător? Pentru potențialul tău ajutor? Sincer, ca vraci, mi-ai cam pus răbdarea la încercare. Te iubesc ca pe o femeie, pentru ceea

ce ești. Și acum, că ai ajuns să te cunoști, te-ai gândit că ar trebui să mă părăsești?

— Am lucruri de care trebuie să mă ocup, a zis ea. Nu știu care-mi va fi soarta. S-ar putea să eșuez. Pentru tine s-ar putea dovedi periculos să fim văzuți în continuare împreună. Nu vreau să-ți asumi riscul de a împărtăși soarta lui Reni.

— Nu risc nimic din cauza ta, a răspuns el răspicat. Risc pur și simplu pentru că vreau.

Bărbatul i-a luat mâna și a ținut-o strâns.

— Probabil că au să se ivească situații în care să fiu de ajutor – lasă-mă să-ți fiu alături. Vom împărți povara, primejdiile și totul va părea mai simplu. Știi, pot mai mult decât să-ți servesc prietenii cu ceai.

— Dar nu-i nevoie, a replicat Maris. N-ar trebui să-ți pui zadarnic viața în pericol. Asta nu-i lupta ta.

— Nu e lupta mea?

El părea indignat, însă cu o urmă de blândețe în glas.

— Oare Thayos nu e casa mea? Ce decretează Insularul mă afectează pe mine, pe prietenii mei, pe pacienți. Apropiații mei se află în pădurile și munții ăștia. *Tu* ești străinul. Orice ai obține pentru neamul tău, pentru zburători, se va răsfrânge și asupra noastră. Iar eu îi cunosc cum tu nu i-ai cunoaște niciodată. Și ei mă cunosc, la rândul lor, și au încredere în mine. O grămadă îmi datorează mai mult decât se poate plăti cu monede. Ei mă vor ajuta, iar eu am să te susțin pe tine. Cred că ai nevoie de un sprijin.

Maris își simțea puterea scurgându-i-se prin trup, trecându-i din strânsoarea mâinii lui în braț. A zâmbit, bucuroasă că nu e singură și simțindu-se mult mai hotărâtă.

— Da, Evan, am nevoie de tine!

— Atunci, îți aparțin. Cum începem?

Maris s-a sprijinit de căpătâiul de lemn al patului, strecurându-și capul în golul dintre brațul îndoit al lui Evan.

— Ne trebuie o ascunzătoare, un câmp de aterizare; un loc sigur pentru zburători, unde să vină și de unde să plece fără ca Insularul sau spionii lui să știe că se află pe Thayos.

L-a simțit pe Evan dând aprobator din cap, de cum a terminat propoziția.

— Ca și rezolvat, a făcut vraciul. Știu o fermă părăsită, nu departe de aici. Stăpânul ei a murit chiar iarna trecută, așa că vegetația încă nu a pus stăpânire pe clădire, deși o să o adăpostească bine de ochii inamici.

— Bun. Poate ar fi indicat să ne mutăm cu toții acolo un timp, în cazul în care străjerii vin să ne caute.

— Eu trebuie să rămân aici, a contrazis-o Evan. Dacă nu mă pot găsi gardienii, n-o să dea de mine nici bolnavii. Lor trebuie să le stau la dispoziție.

— Nu pare sigur.

— Cunosc o familie în Thossi, cu treisprezece copii. Am ajutat-o pe mamă la o naștere grea și i-am salvat copilașii de la moarte de nenumărate ori – mi-ar înapoia favorul bucuroși. Casa lor e la drumul mare, iar de un micuț s-ar putea lipsi întotdeauna. Astfel, dacă străjerii o să vină după noi, ne-ar putea vesti unul dintre frați.

Maris a zâmbit.

— Perfect!

— Altceva?

— Mai întâi, să o trezim pe S'Rella.

Maris s-a ridicat, desprinzându-se din îmbrățișarea lui molatică, și și-a legănat picioarele la marginea patului.

— Am nevoie de ea ca zburător, să livreze mesaje, multe mesaje. Dar primul e crucial. Cel către Val O-Aripă.

***

Val i-a răspuns la chemare, bineînțeles.

Maris îl aștepta în pragul unei cabane înghesuite, din scânduri, cu două camere, greu încercată de vreme și cu mobilier năpădit de mucegai. Zburătorul a dat trei rotocoale deasupra câmpului sufocat de buruieni, înainte să decidă că e sigur să aterizeze. Aripile argintii brăzdau cerul mohorât.

Când s-a lăsat la sol, ea l-a ajutat să-și desprindă hamurile, deși înlăuntrul ei, ceva s-a strâns dureros și a vibrat când mâinile au atins materialul fin, metalic. Val a îmbrățișat-o și i-a surâs.

— Arăți bine pentru o babă oloagă! a întâmpinat-o el.

— Ești tare bun de gură pentru un idiot! i-a întors-o și ea. Intră!

În cabană se afla Coll, care-și acorda chitara.

— Val! a zis el, înălțând capul în chip de salut.

— Stai jos, l-a poftit Maris. Vreau să asculți ceva.

Zburătorul a privit-o fulgerător, încurcat. Dar s-a așezat.

Coll a cântat *Cântecul Tyei.* La insistențele surorii lui, compusese două versiuni. Lui Val i-a prezentat-o pe cea tristă.

Bărbatul a ascultat politicos, arătându-se doar vag neliniștit.

— Tare drăguț! i s-a adresat el lui Coll, când a terminat de cântat. Foarte trist!

Apoi Val și-a mutat privirea acră spre Maris.

— Pentru asta ai trimis-o pe S'Rella după mine și m-ai pus pe drumuri, cu riscul vieții, în ciuda jurământului de a nu mai călca pe Thayos? Pentru asta? Ca să ascult un cântec?

O-Aripă s-a încruntat.

— Cât de tare te-ai lovit la cap când ai căzut?

Coll a izbucnit în râs.

— Dă-i o șansă! i-a spus el.

— E-n regulă, a zis Maris. Val și cu mine suntem obișnuiți unul cu celălalt, nu?

Val a zâmbit subțire.

— Îți dau șansa, a încuviințat el. Spune-mi despre ce-i vorba.

— Despre Tya, a răspuns Maris. Și despre cum să îndreptăm ce s-a greșit în Consiliu.

Val s-a încruntat iar.

— E prea târziu. Tya a murit. Noi am răspuns, iar acum așteptăm să vedem ce se va întâmpla.

— Dacă așteptăm, abia *atunci* va fi prea târziu. Nu ne permitem să stăm cu mâinile-n sân până închid zburătorii academiile sau limitează întrecerile doar la cei care promit să ignore sancțiunea. Le-ai dat o armă lui Corm și alor lui când ai renunțat, când ai acționat de capul tău.

Val a scuturat din plete.

— Am făcut ce a trebuit. Și pe an ce trece se ivesc mai mulți parveniți. Insularul poate să râdă cât poftește acum, dar n-o să rânjească o veșnicie.

— Nici nu ai o veșnicie la dispoziție, l-a înfruntat Maris.

O clipă femeia a amuțit, cu gândurile rostogolindu-i-se așa de repede în minte, că-i era teamă să mai spună vreun cuvânt. Nu-și putea îngădui să-l îndepărteze pe Val. Se înțelegeau cu adevărat unul pe altul, așa cum îi

explicase lui Coll, dar Val rămăsese tot orgolios și temperamental, cum o arătaseră și faptele lui din timpul Consiliului. Acum i-ar fi venit greu să admită că greșise.

— Ar fi trebuit să vin când ai trimis după mine, a rostit Maris, după un timp. Dar mi-a fost teamă și m-am comportat egoist. Poate aș fi reușit să previn ruptura.

Val a replicat nepăsător:

— Nu mai are sens. Ce-a fost a fost.

— Nu înseamnă că nu e chip să se schimbe situația. Am înțeles, ai simțit că e nevoie să se facă ceva, dar ce ai săvârșit tu s-a dovedit cu mult mai rău decât pasivitatea. Dacă se hotărau zburătorii să-ți ia și ție aripile, să izgonească de pe cer toți parveniții?

— Numai să încerce!

— Ce-ai putea face? Să te iei la trântă cu fiecare, parte-n parte? Dacă se hotărăsc să le confiște aripilor tuturor celor care te susțin cu sancțiunea ta, rămâi fără soluții. Exceptând, poate, ideea de a omorî câțiva zburători și de a fi martor la spânzurarea mai multor parveniți. Insularul i-ar sprijini cu toate forțele pe înaripați.

— Dacă se întâmplă așa ceva...

Val a țintuit-o cu privirea. Chipul parcă-i stătea să se crape de atâta încordare.

— Dacă se întâmplă așa ceva, vei ajunge să-ți vezi visul spulberându-se. Chiar înseamnă așa mult pentru tine? Tot mai înseamnă? Când știi că tu însăți nu vei mai fi capabilă să zbori vreodată?

— Chestia asta e mai importantă decât speranța sau viața mea, a replicat Maris. A depășit demult stadiul ăsta. Știi prea bine. Și ție îți pasă, Val.

Liniștea din mica baracă părea să se strângă în jurul lor ca un laț. Nici măcar degetele lui Coll nu mai umblau pe corzile chitarei.

— Da, a recunoscut Val cu un oftat. Dar ce... ce pot să fac?

— Renunță la sancțiune, a răspuns Maris degrabă, înainte ca dușmanii să o folosească împotriva ta.

— Insularul o să anuleze execuția Tyei? Nu, Maris, pedeapsa mea e singura putere pe care o mai avem. Ori ni se alătură și ceilalți zburători, ori rămânem dezbinați.

— E un gest fără rost și o știi foarte bine, s-a opus Maris. N-o să plângă Thayosul de dorul parveniților! Moștenitorii vor zbura pe aici ca și până acum, iar Insularul va avea la dispoziție aripile să-i livreze mesajele. N-are nicio însemnătate.

— Ba înseamnă că ne ținem de cuvânt; că nu vorbim ca să ne aflăm în treabă. În plus, am votat cu toții pentru aplicarea sancțiunii. N-aș putea să o revoc singur, nici dacă aș vrea. Îți pierzi vremea.

Ea a surâs ironic, dar în sine era optimistă. El începea să bată în retrage.

— Nu te juca cu mine, Val! Tu reprezinți parvenițiii. De aceea te-am chemat aici. Știm amândoi că o să facă orice le-ai sugera.

— Sincer, îmi ceri să uit ce-a înfăptuit Insularul? Să o uit pe Tya?

— Nimeni n-o va uita.

S-a auzit zumzetul unei corzi.

— Va avea cântecul meu grijă de asta, a intervenit Coll. Îl voi cânta în Port peste câteva zile. O să-l preia și ceilalți cântăreți. Curând va răsuna pretutindeni.

Val se holba la el, nevenindu-i să creadă ce-i aud urechile.

— Adică ai de gând să interpretezi melodia în Port? Te-ai țăcănit? Nu știi că simplul nume ale Tyei stârnește blesteme și bătăi? Cântă balada în orice tavernă de acolo, și pun pariu că vei sfârși cu beregata tăiată în vreun șanț.

— Cântăreții au o anumită libertate, a răspuns Coll. Mai ales dacă sunt talentați. Poate că, auzind prima dată numele Tyei, îmi voi atrage câteva huiduieli, dar după ce vor fi ascultat toată melodia, vor simți altfel. N-o să treacă mult până ce Tya o să devină o eroină, o victimă tragică. Și toate, datorită cântecului meu, deși puțini o să recunoască sau o să-și dea seama.

— N-am mai întâlnit niciodată atâta îngâmfare! a izbucnit Val stupefiat.

Bărbatul s-a uitat la Maris.

— Tu l-ai pus să facă așa ceva?

— Am discutat.

— I-ai pus în vedere și faptul că e posibil să fie ucis? Unii oameni or fi vrând să asculte un cântec ce o înnobilează pe Tya. Dar alți străjeri furioși sau beți vor încerca să-l oprească pe rapsod de la a-și răspândi minciunile și îi vor zdrobi capul. La asta ai cugetat?

— Pot să am și singur grijă de mine, a replicat Coll. Nu toate melodiile mele sunt apreciate, mai ales la început.

— E viața ta, a făcut Val, clătinând din cap. Dacă mai trăiești, îmi închipui că ți-ai vedea cântecul făcând minuni.

— Vreau să trimiți niște zburători încoace, a continuat Maris. Parveniți care știu să cânte onorabil.

— Vrei ca fratele tău să-i pregătească pentru ziua când își vor pierde aripile.

— Melodia lui trebuie să ajungă dincolo de hotarele insulei Thayos, a răspuns Maris. Îmi

doresc ca zburătorii care-l vor învăța cel mai bine să-i învețe pe cântăreți, oriunde s-ar duce, și mai vreau să-l răspândească în tot locul, ca un mesaj din partea noastră. Pe Windhaven se va ști despre Tya și vor încerca să cânte balada lui Coll despre strădania ei.

Val s-a uitat la ea gânditor.

— Prea bine, a zis el. Îmi voi trimite oamenii aici, în secret. Departe de Thayos, melodia s-ar putea să devină populară.

— Vei răspândi și zvonul că sancțiunea împotriva insulei a fost revocată.

— Ba nici gând! a pufnit Val. Răzbunarea Tyei trebuie să fie mai aprigă decât o simplă baladă!

— Ai cunoscut-o pe Tya? a întrebat Maris. Nu știi ce a încercat să facă? A căutat să împiedice războiul și să le demonstreze Insularilor că nu au cum să-i controleze pe zburători. Dar pedeapsa ta nu va face decât să ne arunce iar la mâna lor, pentru că ne-a dezbinat și ne-a slăbit. Doar împreună înaripații au puterea să-i înfrunte pe Insulari.

— Zi-i asta lui Dorrel, a replicat Val glacial. Nu da vina pe mine! Am convocat Consiliul tocmai pentru a acționa ca un grup și a o salva pe Tya, nu ca să ne plecăm în fața Insularului din Thayos. Dorrel mi-a furat Consiliul și ne-a învrăjbit. Lui să-i spui și vezi ce-ți răspunde!

— Intenționez să o fac, a răspuns Maris. S'Rella e chiar acum în drum spre Laus.

— Îl aduce aici?

— Da. Pe el și pe alții. Acum nu mai pot merge la ei. Cum ai amintit și tu, sunt oloagă.

Femeia a rânjit sumbru.

Val a șovăit, încercând, evident, să așeze informațiile cap la cap.

— Tu vrei mai mult decât revocarea sancțiunii, a zis el în cele din urmă. E doar primul pas spre a-i uni pe parveniți și pe moștenitori. Ce ți-ai propus să faci, dacă reușești să ne aduci la un loc?

Lui Maris i-a tresărit inima de încântare, știind că urma să aibă acordul lui.

— Știi cum a murit Tya? l-a întrebat. Știai că Insularul a fost crud și suficient de prost cât să o spânzure cu aripile încă prinse pe spate? După aceea i le-au luat și le-au dat omului de la care le câștigase cu doi ani mai înainte. Trupul i-a fost îngropat într-un loc nemarcat, pe un câmp, chiar în afară cetății, laolaltă cu hoții, ucigașii și alte scursuri. A murit cu aripile pe umeri, dar nu a avut parte de o înmormântare de zburător. Și nu a plâns-o nimeni.

— Și? Ce-are a face cu mine? Ce vrei, în definitiv?

Femeia a surâs.

— Vreau să-i plângi moartea, Val. Atâta tot. Vreau să plângi moartea Tyei.

***

Maris și Evan au auzit veștile de la o povestitoare nomadă, o femeie trecută, arțăgoasă, din Portul Thayos, care s-a oprit la ei puțin pentru ca vindecătorul să-i scoată un ghimpe ce i se înfipsese adânc sub piele, la unul dintre picioarele desculțe.

— Străjerii noștri au căpătat mina de pe Thrane, a zis bătrâna când vraciul îi scotea țepul. Cică ar vrea să calce chiar pe Thrane.

— Ce nesocotință! a exclamat Evan. N-aduc decât mai multă moarte.

— Se mai aude și altceva? s-a interesat Maris.

Zburătorii continuau să se preumble pe la ascunzătoarea ei, dar trecuse mai mult de o săptămână de când Coll, transmițându-le cântecul altor șase parveniți, pornise spre Port. Zilele se rostogoliseră pe axa lor, reci, ploioase și tensionate.

— Zburătorul ăla, a zis femeia.

Povestitoarea a tresărit când cuțitul lui Evan, din os subțire, i-a spintecat carnea.

— Ai grijă, vraciule, l-a atenționat ea.

— Zburătorul?

— Unii zic că-i strigoi, a explicat femeia.

Evan îi scosese spinul și acum îi freca rana cu salvie.

— Poate-i fantoma Tyei. O femeie, îmbrăcată toată în negru, mută și neliniștită. A apărut de la apus, cu două zile înainte să plec. Cabanierii au ieșit să o întâmpine, să o ajute cu aterizarea și să aibă grijă de aripi. Dar n-a aterizat. A planat încet deasupra munților și a cetății Insularului și de-a lungul ținutului, spre Port. Nu a coborât nici acolo. De când a venit prima dată, a zburat mereu în cerc larg, o dată și încă o dată, de la Port până la castel și înapoi, și nu a aterizat deloc, nici n-a strigat vreun cuvânt. Doar planează mereu, pe soare sau pe furtună, fie zi, fie noapte. O afli acolo de la apus și până la răsărit. Nu mănâncă și nu bea.

— Fascinant! a făcut Maris, înfrânându-și zâmbetul. O fi o fantomă?

— Poate, a răspuns bătrâna. Am văzut-o cu ochii mei de multe ori. Mă plimb pe aleile din Port și deodată simt că mă atinge o umbră și mă uit în sus și o văd pe ea. A iscat discuții, nu glumă. Oamenilor le e frică, iar unii străjeri zic că Insularului îi e cel mai teamă, deși încearcă să nu se arate. Nu vrea în ruptul capului să iasă

afară, când trece ea pe deasupra castelului. Poate își închipuie că o să vadă fața Tyei.

Evan i-a înfășurat un bandaj înmuiat în alifie în jurul tălpii rănite.

— Gata, a anunțat bărbatul. Încearcă să te sprijini pe el.

Femeia s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se de Maris.

— Doare un pic.

— A fost infectat, a replicat Evan. Ești norocoasă. Dacă mai zăboveai câteva zile, puteai să pierzi piciorul. Poartă cizme. Potecile din pădure sunt primejdioase.

— Puțin îmi pasă de cizme! a zis femeia. Îmi place să simt pământul, iarba și piatra sub călcâi.

— Îți place și să te împungă țepii sub piele? a răspuns vraciul.

S-au ciondănit astfel un timp, iar, în final, povestitoarea a acceptat să-și îmbrace doar piciorul rănit în niște cârpe moi și doar până se vindecă.

Când a plecat, Evan s-a întors către Maris, cu un surâs pe buze.

— Cum de stă așa hămesită fantoma asta?

— Poartă o desagă cu nuci și fructe uscate și un burduf de apă, l-a lămurit Maris. Zburătorii fac adesea așa, mai ales în călătoriile lungi. Cum altfel credeai că ajungem până în Artellia sau pe Insulele de Tăciune?

— Nu prea m-am întrebat asta.

Maris a dat din cap gânditoare.

— Bănuiesc că o schimbă cu cineva pe furiș noaptea, ca fantoma să aibă timp să se odihnească. Isteț din partea lui Val să trimită o persoană ce seamănă cu Tya! Ar fi trebuit să-mi dea mie prin cap.

— Ți-au dat destule, a zis Evan. Nu-ți mai face atâtea reproșuri. De ce ești așa serioasă?

— Mi-aș dori, a îngăimat Maris, să fi fost eu zburătorul.

***

Peste două zile o fetiță a sosit gâfâind la ușa lor. Era unul dintre copiii familiei atât de îndatorate lui Evan, iar Maris, cumplit de încordată, s-a întrebat o clipă dacă nu cumva străjerii o căutau deja. Dar copila aducea doar vești; Evan le ceruse să îi anunțe orice noutate auzită în Thossi.

— A sosit un negustor, a spus fata. A zis ceva de zburători.

— Ce-i cu ei? a întrebat Maris.

— I-a zis lu' bătrânu' Mullish de la han că Insularu' e speriat. Sunt trei, a povestit ea. Trei zburători negri, care se tot răsucesc pe cer.

Fetița s-a ridicat și a început să se învârtească în cerc, cu brațele slăbănoage întinse, ca să le arate oamenilor ce voia să spună. Maris s-a uitat la Evan și a zâmbit.

***

— Acum sunt șapte înaripați negri, i-a anunțat un bărbat corpolent.

Omul venise la ușa lor, bătut și sângerând – un dezertor din rândul străjerilor –, îmbrăcat în zdrențe.

— A încercat să mă trimită pe Thrane, a explicat el, dar să fiu al dracului dacă mă duc!

Când nu vorbea, tușea și scuipa des sânge.

— Șapte?

— Număr de rău augur, a bâiguit bărbatul, tușind iar. Toți în negru; și asta culoare nenorocoasă. Nu prevestesc nimic bun.

Omul a început deodată să se zguduie așa de tare, din cauza tusei, că n-a mai putut scoate niciun cuvânt.

— Încet, a făcut Evan, încet!

Vraciul i-a dat vin amestecat cu ierburi și împreună cu Maris l-a condus în pat.

Însă trupeșul dezertor n-avea de gând să se odihnească. Când i s-a terminat criza, a început din nou să pălăvrăgească.

— Dacă aș fi Insular, i-aș scoate pe arcași la înaintare și i-aș săgeta pe înaripați când zboară peste cetate. Da, așa aș face. Unii spun că săgețile ar trece prin ei, dar nu și eu. Eu cred că-s din carne și oase, ca noi.

Omul s-a plesnit peste pântecele încăpător.

— Nu poți să-i lași să zboare de capul lor. Ne aduc ghinion la toți. Vremea a fost rea în ultimul timp, iar pescuitul a mers prost și am auzit că niște oameni s-au îmbolnăvit sau au murit în Port, după ce i-a atins umbra aripilor ălora. Pe Thrane se va întâmpla ceva îngrozitor. Eu știu și de asta n-am vrut în ruptul capului să merg. Nu și cu șapte înaripați negri pe cer. Nu, eu nu. Ascultă-mă, e făcătură diavolească și o să se abată nenorocirea peste noi.

În orice caz, rotofeiului nu i-a adus decât rele. Când a venit cu micul dejun în dimineața următoare, Maris i-a găsit trupul imens înlemnit și rece. Evan l-a îngropat în pădure, printre mormintele altor câtorva călători.

***

— Thenya s-a dus în Portul Thayos să-și vândă tapiseriile, a povestit alt copil, din liota de țânci pe care-i moșise Evan.

Acum a fost un băiat.

— Când s-a întors în Thossi, a zis că acum sunt mai mult de zece zburători îndoliați pe cer

și că planează în cerc mare, de la Port până la cetate. Și sosesc din ce în ce mai mulți în fiecare zi.

***

— Douăzeci de înaripați, toți în negru, tăcuți, sumbri, a zis tânăra cântăreață.

Fata avea păr de aur și ochi azurii, o voce dulce și o fire prietenoasă.

— Ce subiect de cântec! M-aș apuca acum de compus, dacă aș ști cum se va termina...

— De ce crezi că sunt aici? a întrebat Evan.

— Pentru Tya, bineînțeles, a răspuns tânăra, surprinsă de întrebare.

— A mințit ca să oprească războiul, iar Insularul a ucis-o din cauza asta. Pun rămășag că zburătorii poartă negru pentru ea. Mulți oameni o jelesc.

— Ah, da, a exclamat Evan. Tya. Povestea ei ar face un cântec grozav. Te-ai gândit să scrii unul?

Fata a zâmbit larg.

— Dar există deja unul. L-am auzit în Port. Vrei să-l asculți?

***

Maris s-a întâlnit cu Katinn din Lomarron pe câmpia părăsită, unde tâlharii subțiratici, verzui și dragonii diformi de pământ se îmbulzeau iute prin grâul sălbatic. Bărbatul masiv, cu dintele de scila la gât, a coborât elegant pe aripile-i argintate, îmbrăcat complet în negru.

Maris l-a condus în cabană și i-a dat apă.

— Deci...?

Omul și-a șters umezeala de pe buze și i-a rânjit grosolan.

— Am zburat foarte sus și am văzut cercul sub mine. Ah, să fi fost acolo! Aș zice că sunt patruzeci de aripi. Insularul cred că face pe el de frică. S-a și împrăștiat zvonul. Sosesc mai mulți parveniți din tot Estul, iar Val însuși a dus vorba în Vest, ca să nu treacă prea mult până ni se alătură și alții. De acum e sigur să ne mai desprindem din cerc, pentru pauză sau mâncare, fără să observe vreun deștept. N-o invidiez pe săraca Alain că a început. E un zburător puternic, fără îndoială. N-am auzit-o niciodată văitându-se de oboseală. Zilele astea se odihnește în secret pe Thrynel, dar o să ni se alăture în curând. Cât despre mine, mă îndrept chiar acum spre cercul de pe cer.

Maris a încuviințat dând din cap.

— Și de balada lui Coll ce știi?

— O cântă pe Lomarron, în Arrenul de Sud și pe Odihna Vulturului. Am auzit-o chiar eu de câteva ori. Și a ajuns și în Sud și pe Insulele Mărginașe, și în Vest, normal – pe Amberly a ta, pe Culhall și pe Poweet. Am înțeles că se răspândește printre cântăreții din Stormtown.

— Bun, a zis Maris. Bun.

***

— Insularul l-a trimis pe Jem sus, pe cer, să-i interogheze pe zburători, i-a informat prietenul lui Evan, repetând ce auzise în Thossi.

— Și se zice că i-a recunoscut și i-a strigat pe nume, dar ei n-au vrut să-i răspundă. Musai să vii în oraș să-i vezi, Evan. Văzduhul e umbrit de înaripați la orice oră.

***

— Insularul le-a poruncit zburătorilor să-și ia tălpășița, dar nu s-au dat bătuți. Și, până la

urmă, de ce l-ar asculta? Vorba cântăreților, cerul e al înaripaților!

***

— Am înțeles că a sosit un zburător din Thrane cu un mesaj de la Insularul de acolo pentru al nostru, dar când l-a întâmpinat căpetenia în sala de audiențe s-a făcut alb ca varul de frică, căci înaripatul era acoperit în negru, din cap până în picioare. Femeia i-a transmis mesajul, iar Insularul dârdâia de teamă, dar înainte să termine zburătorul, a întrerupt-o și a întrebat-o de ce poartă doliu. „Merg să mă alătur cercului și să o plâng pe Tya", a răspuns ea. Și chiar așa a și făcut.

— Jem zboară cu înaripații negri!

— Insularul le-a dat străjerilor ordin de retragere din Thrane. Se zvonește că s-ar teme de zburătorii întunecați și vrea să-i aibă în preajmă pe cei mai buni arcași. Cetatea a devenit neîncăpătoare. Oamenii zic că Insularul nu mai vrea să iasă afară, ca să nu cadă asupra lui umbra aripilor.

***

S'Rella a sosit cu vestea îmbucurătoare că Dorrel se afla la doar o jumătate de zi distanță de ei. Maris a stat chiar ea de pază pe stânci toată după-amiaza, prea nerăbdătoare să aștepte acasă, cu S'Rella. În cele din urmă, eforturile i-au fost răsplătite. La orizont s-a ivit o siluetă neagră ce plana spre continent. Femeia s-a grăbit în pădure, să-l întâmpine.

Era o zi caniculară, înăbușitoare, rea pentru zbor. Maris lovea aerul cu palma, în stânga și în dreapta, alungând insectele pe când înainta greoi prin iarba înaltă, ce aproape camufla cabana. Inima i-a luat-o la galop, emoționată,

când a împins ușa masivă din lemn, prinsă în balamale.

Femeia a clipit, orbită de bezna ce se lăsase brusc înăuntru, după ce mersese atâta drum prin soarele aprins. Apoi i-a simțit mâna pe umăr și i-a auzit glasul cunoscut, rostindu-i numele.

— Ai... venit, a îngăimat ea.

Dintr-odată Maris rămăsese fără grai.

— Dorrel!

— Te-ai îndoit?

Acum vedea. Zâmbetul familiar, postura-i neschimbată.

— Te deranjează dacă stăm jos? a întrebat bărbatul. Sunt teribil de obosit. Am avut un drum lung din Vest și nu mi-a făcut prea bine să o ajung pe S'Rella din urmă.

Prietenii s-au așezat aproape unul de celălalt, pe două scaune pereche, ce odată fuseseră foarte frumoase. Dar acum pernuțele erau pline de colb, verzui și umede de mucegai.

— Ce mai faci, Maris?

— Păi... supraviețuiesc. Mai întreabă-mă peste o lună sau cam așa, s-ar putea să-ți dau un răspuns mai bun.

S-a uitat țintă în ochii lui ca smoala, îngrijorați, apoi s-a întors iar.

— A trecut mult timp, nu, Dorrel?

Omul a încuviințat din cap.

— Când nu ai apărut la Consiliu, am înțeles... Ai făcut ce era mai bine pentru tine. Am fost mai mult decât bucuros când am primit-o pe S'Rella cu rugămintea ta de a te întâlni aici.

Bărbatul s-a îndreptat puțin în scaun.

— Dar, desigur, n-ai trimis după mine doar pentru plăcerea de-ați revedea un vechi prieten.

Maris a inspirat adânc.

— Am nevoie de ajutorul tău. Știi de cerc? De zburătorii negri?

Dorrel a dat din cap.

— Zvonul s-a și împrăștiat. Și i-am văzut pe drum. E o imagine impresionantă. E isprava ta?

— Da.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Și-aș băga mâna în foc că nu ai de gând să te oprești aici. Care-i planul?

— Mă ajuți? Ne trebuie sprijinul tău.

— *Ne* trebuie? Să înțeleg că ai luat partea parveniților?

Dorrel nu vorbea pe un ton mânios și nici disprețuitor, însă Maris era conștientă că se îndepărtase de ea, chiar dacă pe nesimțite.

— Nu-i vorba despre tabere, Dorrel. Cel puțin, nu în ce-i privește pe zburători. Nici nu trebuie – într-acolo e moartea, sfârșitul a tot ce prețuim mai mult. Zburătorii, de-o-aripă sau moștenitori, nu trebuie să stea despărțiți, dezbinați, la mila unui Insular.

— De acord. Dar e prea târziu. A fost prea târziu încă de când Tya a desconsiderat legile și tradițiile, rostind prima minciună.

— Dorr, a făcut, cu glasul ademenitor și chibzuit. Nici eu nu aprob fapta Tyei. A vrut să facă un bine, în cele din urmă, a săvârșit un rău, dar...

— Eu sunt de acord, tu ești de acord, a întrerupt-o el. Dar. Întotdeauna se ajunge la asta. Tya e moartă – măcar aici nu mai încape loc de îndoială. E moartă, dar lupta încă nu s-a încheiat, e departe de a se fi încheiat. Alți parveniți o numesc eroină, martiră. A murit pentru amăgire, pentru libertatea de a înșela. Câte minciuni vor mai fi spuse? Cât timp va trece până ce oamenii să aibă din nou încredere în noi? De când parveniții au refuzat să o

repudieze pe Tya și s-au separat de noi, se vorbește printre... ei bine, printre unele persoane... despre închiderea academiilor și suspendarea întrecerilor. Se vrea întoarcerea la vechile obiceiuri, la timpurile de demult, când un zburător rămânea zburător odată pentru totdeauna.

— Doar nu vrei așa ceva.

— Nu. Nu vreau.

Umerii i-au căzut o clipă, cum nu îi stătea în fire, și a oftat.

— Dar nu contează ce ne dorim. Lucrurile nu mai stau în puterile noastre. Val le-a semnat condamnarea la moarte parveniților când i-a dus afară de la Consiliu și a votat sancțiunea lui ilegală.

— Pedepsele pot fi revocate, l-a contrazis Maris.

Dorrel s-a uitat fix la ea. Ochii i s-au îngustat.

— Așa ți-a spus Val O-Aripă? Nu-l cred. A pus la cale vreun joc murdar și te folosește împotriva mea.

— Dorrel!

Femeia s-a săltat în picioare, indignată.

— Ai puțină încredere în mine! Nu-s una dintre marionetele lui! Nu a promis să anuleze sancțiunea și nici nu mă manipulează. Am încercat să-l conving că ar fi spre binele tuturor să procedez astfel încât parvenții și moștenitorii să redevină o familie. Val e încăpățânat și repezit, dar nu prost. N-a vrut să-mi promită că o să revoce sancțiunea, dar l-am făcut să-și vadă greșeala – că pedeapsa este inutilă, din moment ce e pusă în aplicare doar de un grup mic, și că ruptura dintre zburători n-a făcut absolut nimănui niciun bine.

Dorrel s-a uitat la ea gânditor. Apoi s-a ridicat și el și a început să pășească împrejurul camerei mici și prăfuite.

— E o realizare, dacă l-ai făcut pe O-Aripă să-și recunoască eroarea, a zis el. Dar la ce mai folosește acum? E de acord că planul nostru a fost corect?

— Nu, a răspuns Maris. Nu cred nici eu că a fost corect. Consider că ai fost prea aspru. Ah, știu ce ți-ai spus – știu că a trebuit să vă eliberați de infracțiunea Tyei și cea mai bună cale a fost să o predați Insularului spre a fi executată.

Dorrel s-a oprit și s-a încruntat la Maris.

— Știi că nu asta a fost intenția mea. Nu m-am gândit că Tya merită să moară. Dar propunerea lui Val a fost absurdă. Ar fi părut că-i tolerăm faptele.

— Consiliul ar fi trebuit să insiste pentru pedepsirea Tyei și apoi să-i ia aripile de tot.

— Chiar i-am luat aripile.

— Nu, s-a opus femeia. L-ați lăsat pe Insular să o facă, *după* ce a spânzurat-o cu ele prinse pe umeri. De ce crezi tu că a procedat așa? Ca să arate că poate ucide un zburător și să scape basma curată.

El părea oripilat. A traversat camera și a prins-o strâns de braț.

— Maris, nu! A spânzurat-o cu aripile prinse pe spate?

Femeia a dat din cap în semn că da.

— Nu știam.

Bărbatul s-a prăbușit înapoi în scaun, ca și cum i-ar fi retezat cineva picioarele.

— S-a făcut înțeles, a continuat Maris. A demonstrat că zburătorii pot fi omorâți la fel de ușor ca oricine. Acum, că tu și cu Val i-ați dezbinat în două bande rivale, Insularii vor profita de ocazie la maximum. Vor cere

jurăminte de loialitate, vor impune reguli și legi, guvernând peste zburătorii lor, îi vor executa pe rebeli, pentru trădare – cu timpul, cine știe, vor avea pretenția ca aripile, proprietatea lor, să fie trecute cui vor ei. Și mâine pot fi arestați și executați și alți zburători. Nu trebuie decât să-și dea seama încă un Insular că deține puterea – că zburătorii sunt acum mult prea fragmentați să se mai împotrivească.

Maris s-a așezat și l-a țintuit din ochi pe Dorrel, cu răsuflarea aproape tăiată, sperând la un răspuns favorabil.

Dorrel a clătinat încet din cap.

— Vorbele tale au un sâmbure tulburător de adevăr. Dar... ce pot face? Numai Val și ceilalți parveniți pot hotărî să revină. Doar nu te aștepți să-i conving pe zburători să adopte și ei o pedeapsă?

— Bineînțeles că nu. Dar nu depinde doar de Val, nu se poate. Există două tabere și fiecare trebuie să dea un semnal de împăcare.

— Și care ar fi semnalul ăla?

Maris s-a aplecat înainte.

— Alătură-te zburătorilor negri, a zis ea. Plânge-o pe Tya. Reunește-te cu ei. Când o să audă că Dorrel din Laus e pe cer cu zburătorii îndoliați, vor urma și alții.

— S-o plâng?

Bărbatul s-a încruntat.

— Vrei să mă îmbrac în negru și să zbor în cerc?

Vocea-i suna bănuitoare.

— Și altceva? Ce mai trebuie să fac cu zburătorii tăi negri? Ăsta ți-e planul? Să impui o sancțiune asupra insulei, ținând cerul ocupat cu toți parveniții?

— Nu. Nu e o pedeapsă. Ei nu împiedică niciun zburător care aduce un mesaj pe Thayos sau pleacă de aici. Iar dacă tu sau oricare dintre amicii tăi ar trebui să părăsiți cercul, nu v-ar opri nimeni. Doar fă gestul ăsta.

— Sunt sigur că e mai mult decât un gest și decât o ceremonie de doliu, a rostit Dorrel. Maris, fii cinstită cu mine. Ne cunoaștem de un amar de vreme. În numele dragostei ce încă ți-o port aș fi în stare de multe fapte. Dar n-am de gând să-mi încalc credința și nici să mă las dus de nas. Te rog, nu juca una dintre farsele lui O-Aripă și nu încerca să te folosești de mine! Cred că merit sinceritatea.

Maris i-a întors privirea, neclintită, dar în inimă a simțit împunsătura vinovăției. Chiar încerca să-l manipuleze – bărbatul era un element important al planului ei și fusese sigură că nu o va dezamăgi, în numele a tot ce însemnaseră odată unul pentru celălalt. Dar nu intenționase să-l înșele.

I-a răspuns încet.

— Dorr, întotdeauna te-am considerat prietenul meu, chiar și atunci când am fost rivali. Dar nu-ți cer să faci asta pentru mine doar din prietenie. E mai mult de atât. Cred că și pentru tine e important ca ruptura dintre moștenitori și parveniți să se vindece.

— Atunci, spune-mi tot adevărul. Spune-mi ce vrei să fac și de ce.

— Îmi doresc să zbori cu înaripații negri, să demonstrezi că parveniții nu au rămas singuri. Intenționez să-i reunesc pe zburători, să arăt lumii că încă sunt o forță unită.

— Crezi că, dacă zbor cu Val O-Aripă, noi doi o să trecem peste toate neînțelegerile?

Maris a zâmbit trist.

— Poate că odată, demult, chiar am fost naivă să îmi închipui așa ceva. Dar nu și acum. Sper doar ca înaripații să acționeze ca un grup.

— Cum? Ce ți-ai pus în minte să se întâmple după jelania stranie de pe cer?

— Zburătorii negri nu poartă arme, nu amenință pe nimeni și nici măcar nu aterizează pe Thayos, a zis ea. Doar poartă doliu. Dar prezența lor îl agită foarte tare pe Insular. Nu înțelege. E deja atât de speriat, că și-a chemat înapoi trupele de pe Thrane – astfel, zburătorii au reușit acolo unde Tya a fost învinsă și au pus capăt războiului.

— Dar Insularul își va înfrânge teama, cu siguranță. Iar înaripații negri n-o să dea ocol insulei mereu.

— Căpetenia de aici e un om aprins, războinic și cumplit, a explicat Maris. Agresivii îi suspectează întotdeauna pe ceilalți de violență. Și nu-i stă în fire să aștepte să facă altcineva primul pas. Cred că are un plan și o să-și pună strategia în aplicare nu peste multă vreme. Le va da zburătorilor un motiv să lupte.

Dorrel s-a încruntat.

— Făcând ce? O să tragă cu săgeți în noi, ca să ne gonească de pe cer?

— În *noi?*

El a clătinat din cap, dar pe buze i se citea un surâs.

— Ar putea fi periculos, Maris. Să-l provocăm...

Zâmbetul lui îi dăduse curaj lui Maris.

— Zburătorii nu fac altceva decât să zboare. Dacă locuitorii din Port se tulbură din cauza umbrelor, asta-i doar din pricina Insularului și a oamenilor lui.

— Mai ales a vracilor și a cântăreților! Știm cu toții ce instigatori pot fi! Voi face cum îmi ceri, Maris. Va fi o poveste bună de adormit nepoții, când își vor face apariția. Oricum, nu-mi voi mai păstra aripile prea mult, din moment ce Jan devine un zburător atât de bun.

— Oh, Dorr!

Bărbatul a ridicat o mână.

— Voi purta negru, adică doliu pentru Tya, a spus el precaut. Și mă voi alătura cercului întins de zburătorii ce o jelesc. Dar nu voi face nimic prin care să dau de înțeles că-i accept faptele sau că urmez impunerea sancțiunii asupra Thayosului pentru moartea ei.

S-a ridicat din scaun și s-a întins.

— Bineînțeles, dacă se întâmplă ceva, dacă Insularul va socoti de cuviință să-și manifeste puterile asupra noastră și să ne amenințe, va

trebui să lucrăm împreună, parveniți și moștenitori.

Maris s-a ridicat și ea. Pe buze îi înflorise un zâmbet.

— Știam că așa vei înțelege situația, a replicat ea.

Și-a încolăcit brațele în jurul lui și l-a tras spre ea într-o îmbrățișare călduroasă. Apoi el i-a ridicat bărbia și a sărutat-o, poate doar de dragul vremurilor apuse, dar o clipă au simțit că anii ce se așterneau între ei nici nu existaseră vreodată și că erau tineri din nou și îndrăgostiți, iar cerul, în lărgimea lui infinită, și tot ce mișca sub el le aparțineau.

Dar sărutarea s-a curmat și s-au despărțit din nou: prieteni vechi, uniți prin amintiri și regrete vagi.

— Mergi cu bine, Dorr, i-a urat Maris. Să te întorci repede!

***

Întorcându-se de pe stâncile dinspre mare, unde-l zărise pe Dorrel pornind în zbor spre Laus, Maris se simțea însuflețită de speranță. Într-un colț al inimii își făcuse loc și tristețea – dorul prea bine cunoscut o cuprinsese iar când îl ajutase pe Dorrel să-și desfacă aripile și-l urmărise cum se ridică pe cerul albastru, încins.

Dar, de data asta, durerea era puțin mai blândă. Deși ar fi dat orice să mai zboare cu el, avea acum și alte lucruri de luat în considerare și nu-i venea greu să-și mute gândurile zadarnice de la cer și să-și ocupe mintea cu ceva mai practic. Dorrel îi promisese că se va întoarce curând, cu mai mulți susținători, iar ea se bucura acum de imaginea unui cerc și mai larg de zburători negri, imagine care i se ivise în gând.

Când se apropia de casa lui Evan, un strigăt a smuls-o brusc din visare.

A alergat pe ultima sută de metri și a dat ușa de perete. I-a văzut de îndată pe Bari plângând și pe Evan încercând să o liniștească. Un pic mai într-o parte stăteau S'Rella și un băiat din Thossi.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Maris, închipuindu-și ce era mai rău.

Auzind-o, Bari s-a întors și a dat buzna, lăcrimând, în brațele mătușii ei.

— Tata, l-au luat pe tata, zi-le, te rog, zi-le...

Maris a îmbrățișat-o pe copila îndurerată și a mângâiat-o absentă.

— Ce i s-a întâmplat lui Coll?

— A fost arestat și dus la cetate, a răspuns Evan. Insularul a întemnițat alți șase cântăreți – toți cei știuți că au interpretat melodia despre Tya. Intenționează să-i judece pentru trădare.

Maris a ținut-o în continuare, strâns, pe Bari.

— A avut loc o revoltă în Portul Thayos, a completat băiatul din Thossi. Când au venit la Hanul Peștelui Argintat să o ridice pe Lanya, cântăreața, străjerii au dat nas în nas cu clienții ce au voit să o apere. I-au bătut cu bâtele. N-a murit nimeni.

Maris a ascultat înlemnită, străduindu-se să facă față veștii, să gândească.

— Voi zbura la Val, a zis S'Rella. Voi răspândi vestea printre zburătorii negri – vor veni cu toții. Insularul nu va avea decât să-i dea drumul lui Coll!

— Nu, s-a opus Maris.

Încă o ținea pe Bari în brațe, iar suspinele fetiței încetaseră.

— Nu, Coll e un înrădăcinat, un cântăreț. N-are nicio legătură cu zburătorii, n-o să se mobilizeze în apărarea lui.

— Dar e fratele tău!

— Și ce contează?!

— Trebuie să facem ceva, a insistat S'Rella.

— Vom face. Am sperat să-l provocăm pe Insular. Dar ne așteptam să-i țintească pe zburători, nu pe înrădăcinați. Dar acum, că lucrurile stau astfel... Coll și cum mine am discutat posibilitatea asta.

Maris i-a ridicat blând chipul lui Bari și i-a șters lacrimile.

— Trebuie să pleci acum.

— Nu! Îl vreau pe tata! Nu plec fără el!

— Bari, ascultă-mă! E musai să fugi înainte să te prindă Insularul. Tatăl tău n-ar vrea asta.

— Nu-mi pasă, a stăruit fetița încăpățânată. Nu-mi pasă dacă mă prinde Insularul! Vreau să fiu cu tata!

— Nu ți-ar plăcea să zbori? a întrebat Maris.

— Să zbor?

Fețișoara lui Bari s-a luminat brusc de mirare.

— S'Rella o să te lase să zbori cu ea peste ocean, a răspuns Maris, dacă ești curajoasă.

Apoi femeia și-a îndreptat privirea spre amica ei.

— Poți să o iei, da?

S'Rella a aprobat din cap.

— E ușurică. Val are oameni pe Thrynel. O să fie un zbor lejer.

— Ești curajoasă? i-a zis Maris fetei. Sau o să-ți fie frică?

— Nu mi-e teamă, a replicat Bari cu înfocare, rănită în orgoliu. Tata a zburat și el, să știi.

— Știu, a zis Maris zâmbind.

Și-a amintit groaza lui Coll de zbor și a sperat ca Bari să nu-l fi moștenit.

— Și-l vei salva pe tata? a întrebat micuța.

— Da, a zis Maris.

— Și după ce o duc pe Thrynel? a intervenit S'Rella. După, ce fac?

— După, a răspuns Maris, ridicându-se și luând-o pe Bari de mână, vreau să livrezi la cetate un mesaj pentru Insular. Spune-i că eu am pus totul la cale, că eu i-am implicat pe Coll și pe ceilalți cântăreți. Dacă mă vrea pe mine, și mă va voi, zi-i că mă voi preda de îndată ce-i eliberează pe Coll și pe ceilalți.

— Maris, a avertizat-o Evan, o să te spânzure.

— Poate, a replicat Maris. E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

***

— E de acord, a anunțat-o S'Rella la întoarcere. În semn de credință, le-a dat drumul tuturor, mai puțin lui Coll. Au fost duși cu o barcă pe Thrynel și le-a ordonat să nu se mai întoarcă niciodată pe Thayos. I-am văzut chiar eu plecând.

— Și Coll?

— Mi-a dat voie să vorbesc cu el. Părea nevătămat, deși era îngrijorat pentru chitară – nu i-au dat voie să o păstreze. Insularul a zis că-l va ține pe Coll trei zile. Dacă nu apari până atunci la castel, o să-l spânzure.

— Atunci, trebuie să plec pe dată, a zis Maris.

S'Rella a luat-o de mână.

— Coll mi-a spus să te avertizez. A zis să nu vii sub nicio formă. E prea periculos.

Maris a ridicat din umeri.

— Și pentru el e la fel de primejdios. Normal că mă duc.

— S-ar putea să fie o capcană, a intervenit Evan. Nu poți avea încredere în Insular. Poate

are de gând să vă spânzure pe amândoi.

— N-am ce face. Dacă nu apar la cetate, Coll va muri cu siguranță. Nu pot să trăiesc cu așa ceva pe conștiință, eu l-am băgat în necaz.

— Nu-mi place cum sună, a zis Evan.

Maris a oftat.

— Insularul tot va pune mâna pe mine mai devreme sau mai târziu, doar dacă nu zbor imediat de pe Thayos. Dacă mă predau, am o șansă de a-l salva pe Coll. Și poate, de a face mai mult.

— Ce altceva ai mai putea face? s-a minunat S'Rella. O să te atârne în ștreang și, probabil, pe fratele tău la fel și cu asta, basta.

— Dacă mă ucide, a replicat Maris calmă, ne vom fi căpătat pretextul. Moartea mea îi va uni pe zburători ca nimic altceva până acum.

Sângele i s-a scurs S'Rellei din obraji.

— Maris, nu! a șoptit ea.

— M-am gândit eu că despre asta trebuie să fie vorba, a cugetat Evan, pe un ton nefiresc de împăcat. Iată tertipul planurilor tale. Te-ai decis că vrei să trăiești doar atât cât să devii martiră.

Maris s-a încruntat.

— Mi-a fost teamă să-ți spun. Mi-am închipuit că așa se va întâmpla – a trebuit să iau posibilitatea în considerare când am plănuit totul. Ești furios?

— Furios? Nu. Dezamăgit. Rănit. Și foarte trist. Te-am crezut când mi-ai spus că te-ai hotărât să trăiești. Păreai mai fericită și puternică și mi-am zis că mă iubești cu adevărat și că te pot ajuta.

A oftat.

— Nu mi-am dat seama că, în loc de viață, alesesești pur și simplu ce ai crezut a fi o moarte mai nobilă. Mă lupt zilnic cu sfârșitul și nu l-

am găsit nicicând nobil, dar poate că m-am uitat prea îndeaproape. Vei avea parte de ce-ți dorești, iar după ce mori cântăreții sigur vor avea grijă ca povestea ta să sune foarte frumos.

— Nu vreau să mor, s-a opus ea, foarte încet.

S-a dus către Evan și l-a strâns de umeri.

— Uită-te la mine și ascultă-mă, l-a zguduit ea.

Ochii lui albaștri i-au întâlnit pe ai ei, iar femeia a citit amărăciunea din lucirea lor și s-a urât pentru că-l făcuse să treacă prin așa ceva.

— Iubirea mea, trebuie să mă crezi, a zis ea. Mă duc la cetate pentru că e singurul lucru pe care-l pot face. Trebuie să încerc să-mi salvez fratele și pe mine și să-l conving pe Insular că nu-i de șagă cu zburătorii. Intenționez să-l împing la capătul răbdării și să-l aduc pe punctul să facă ceva prostesc, recunosc. Și știu că-i un joc periculos. Am fost mereu conștientă că eu sau un prieten de-al meu ar putea muri. Dar nu-i în niciun caz vreun proiect elaborat de a-mi oferi un sfârșit demn. Evan, vreau să trăiesc. Și te iubesc. Te rog, nu te îndoi de asta.

Maris a inspirat adânc.

— Am nevoie să ai încredere în mine. Am avut nevoie de ajutorul și dragostea ta tot timpul. Știu că Insularul s-ar putea să mă ucidă, dar trebuie să merg acolo și mă supun riscului ca să pot trăi. E singura cale. O fac pentru Coll și pentru Bari, pentru Tya, pentru zburători și pentru mine. Pentru că trebuie să aflu cu adevărat că încă am un rost pe lume. Că am supraviețuit cu un scop. Înțelegi?

Evan a privit-o, studiindu-i chipul. În cele din urmă a dat din cap.

— Da. Înțeleg. Te cred.

Maris s-a întors.

— S'Rella?

În ochii celeilalte femei luceau lacrimi, dar zâmbea șovăitor.

— Mi-e teamă pentru tine. Dar ai dreptate. Trebuie să te duci. Și o să mă rog să reușești, de dragul tău și al nostru, al tuturor. Nu vreau să câștigăm, dacă prețul e viața ta.

— Încă un lucru, a adăugat Evan.

— Da?

— Vin cu tine.

Erau amândoi în negru.

Nu porniseră la drum nici de zece minute, când l-au întâlnit pe unul dintre amicii lui Evan, o fetiță, grăbindu-se cu răsuflarea tăiată pe cărarea dinspre Thossi, ca să-i avertizeze că vreo șase străjeri se îndreaptă spre ei.

S-au întâlnit cu garda o jumătate de oră mai târziu. Oamenii erau sleiți de puteri, înarmați cu bâte cu țepi și arcuri, și purtau uniforme soioase, pătate de sudoare de la lungul marș forțat. Dar pe Evan și pe Maris i-au tratat aproape cu respect și n-au părut deloc surprinși să-i găsească pe drum.

— Ni s-a poruncit să vă escortăm înapoi la cetatea Insularului, a zis tânăra din fruntea grupului.

— Bine, a răspuns Maris, impunându-le un ritm vioi.

***

Cu o oră înainte de a coborî în valea izolată a Insularului, Maris i-a văzut, în sfârșit, pe zburătorii negri pentru prima dată.

De la distanță păreau un roi de insecte, fărâme mici, întunecate, târându-se pe suprafața tăriei, deși se mișcau cu o încetineală languroasă, pe care gângăniile n-ar fi putut-o imita niciodată. N-au ieșit din vedere nici o dată de când Maris observase mișcarea lentă la

orizont. Nici nu apuca unul să dispară în spatele unui copac sau al unei formațiuni stâncoase, că altul apărea îndată în locul lui. Soseau necontenit, o procesiune nesfârșită, iar Maris știa că șirul aerian se întindea pe kilometri întregi în spate, spre Port, spre cetate și mare, înainte de a se undui într-un inel imens ce-și întâlnea capătul deasupra valurilor.

— Uite, i-a zis Maris lui Evan, arătând ceva cu degetul.

Bărbatul s-a uitat, i-a zâmbit și s-au luat de mâini. Cumva, faptul că-i văzuse pur și simplu pe zburători o însuflețise pe Maris, îi dăduse putere și încredere. Când mergea mai departe, petele mobile de pe cerul după-amiezii căpătau formă și sens, crescând până ce le-a surprins lucirea argintie a soarelui pe aripi și modul în care se înclinau pe curenții potriviți.

Zburătorii treceau direct peste punctul unde cărarea spre Thossi se intersecta cu drumul principal ce ducea la Port, iar pe parcursul călătoriei trecătorii au pășit chiar pe sub umbrele lor. De acum Maris îi distingea destul de bine pe înaripați; unii zburau sus, unde vântul bătea mai puternic, dar majoritatea planau la nivelul vârfurilor de copaci, iar argintiul aripilor și negrul hainelor erau la fel de remarcabile. La câteva minute, un zburător îi prindea din urmă pe Maris și pe Evan și chiar și pe escortele lor, astfel încât umbra aripilor trecea tăcută pe deasupra lor, ca brizanții silențioși ce spală plajele.

Maris a observat că străjerii nu priveau deloc în sus. De fapt, ceremonia de pe cer părea să-i facă ursuzi și să-i enerveze și cel puțin unul din grup – un tânăr alb ca brânza și cu fața ciupită – tremura ori de câte ori îl acopereau umbrele.

Aproape de apus, drumul a început să urce spre cele din urmă dealuri și primul punct de control.

Însoțitorii lor au mărșăluit înainte, fără să se oprească. După câțiva metri, cărarea a coborât abrupt, la un post înalt de observare, de unde se vedea întreaga vale, de dedesubt.

Maris a inspirat adânc și a simțit mâna lui Evan strângându-se într-a ei.

În aburul roșiatic, scânteietor al apusului, culorile se estompau și dispăreau pe când umbrele se lăsat dezolant pe solul văii. Sub ele, lumea părea înmuiată în sânge, iar castelul se cocoșa ca un animal monstruos, rănit, făcut din negură și întunecat ca bezna. Focurile dinăuntrul ei unduiau fierbinți și însăși piatra neagră parcă se chircea și palpita, astfel că cetatea semăna cu adevărat cu o bestie tremurând de frică.

Deasupra, în așteptare, planau zburătorii.

Valea mișuna de ei; Maris a numărat zece înainte de-a pierde șirul. Căldura ce perpelea stânca producea curenți ascendenți puternici, iar înaripații se avântau pe ei, urcând pe jumătate spre cer, înainte de a se rostogoli liberi, în spirale ample și elegante. Dădeau rotocoale, încercuind, zăbovind; vulturi negri gunoieri, nerăbdători să se hrănească din trupul monstrului muribund. Era o priveliște sumbră, mută.

— Nici nu mă mir că-i e teamă, a zis Maris.

— Nu trebuie să ne oprim, li s-a adresat ofițerul tânăr ce-i conducea.

Aruncând o ultimă privire, Maris și-a continuat drumul în josul văii, unde muții zburători îndoliați trasau cercuri înfiorătoare deasupra fortăreței umbrite, iar Insularul de pe

Thayos aștepta în sălile lui reci din piatră, speriat de cerul deschis.

***

— Mi-am pus în gând să vă spânzur pe toți trei, a zis Insularul.

Stătea pe tronul din lemn, în apartamentele de întruniri, pipăind un cuțit greoi din bronz, ce-i zăcea pe genunchi. Pe deasupra cămășii albe, din mătase, lucea stins lanțul din argint, însemn al poziției lui, scos în evidență de lumina lămpilor cu ulei, dar chipul îi contrasta puternic cu îmbrăcămintea: palid, tras și chinuit de spasme.

Camera era ticsită de străjeri; oamenii se înșiruiau de-a lungul zidurilor, muți, impasibili. În sală nu se afla nicio fereastră. Poate că acela fusese motivul pentru care o alesese Insularul. Afară s-ar fi văzut zburătorii dând roată pe cerul serii, presărat cu stele.

— Coll trebuie eliberat, a spus Maris, încercând să-și alunge spaima din glas.

Insularul s-a încruntat și a făcut un gest cu pumnalul.

— Aduceți cântărețul! a ordonat el.

Un ofițer din gardă s-a grăbit să îndeplinească porunca.

— Frate-tău mi-a dat de furcă, a continuat căpetenia. Cântecele lui sunt trădătoare. Nu văd niciun sens în a-l elibera.

— Avem o înțelegere, a răspuns Maris iute. Am venit. Acum trebuie să-i redai lui Coll libertatea.

Gura Insularului s-a schimonosit.

— Să n-ai impresia că-mi poți spune ce să fac! Cu ce drept crezi tu că-mi poți dicta condiții? Noi nu ne putem târgui. Eu sunt

Insular aici. Eu sunt Insula Thayos. Tu și fratele tău îmi sunteți prizonieri.

— S'Rella mi-a transmis promisiunea ta, a replicat ea. Va ști că ți-ai încălcat făgăduiala și curând zburătorii și toți Insularii de pe Windhaven vor afla adevărul. Cuvântul tău nu va mai valora nimic. Cum vei mai conduce atunci, cum vei mai negocia?

Ochii bărbatului s-au îngustat ca două lame.

— Serios? Poate că nu va fi cazul.

Apoi a zâmbit.

— Totuși, n-am promis că-i voi da drumul întreg. Mă întreb cât de bine va mai cânta frate-tău despre Tya, cu limba smulsă din gură și fără degetele de la mâna dreaptă.

Dintr-odată a cuprins-o amețeala, ca și cum s-ar fi aflat pe buza unei prăpăstii, fără aripi și cât pe ce să cadă. Apoi a simțit cum Evan o ia din nou de mână, iar când degetele i s-au împreunat cu ale ei, a găsit deodată răspunsul pe care-l căuta.

— N-ai îndrăzni, a zis ea. Până și gărzile tale s-ar revolta la o asemenea atrocitate, iar zburătorii ar duce vestea crimei tale oriunde i-ar mâna vântul. Niciun cuțit nu te-ar mai putea proteja atunci.

— Intenționez să-i dau drumul, a zis Insularul tare, nu pentru că mi-e teamă de prietenii lui și de amenințările tale goale, ci pentru că sunt milos. Dar nici el și nici un alt cântăreț nu va ma pomeni vreodată de Tya pe insula mea. Va fi trimis departe de Thayos, fără a se mai putea întoarce vreodată.

— Și noi?

Insularul a surâs și și-a trecut degetul mare peste lama pumnalului din bronz.

— Vraciul nu reprezintă nimic. Mai puțin decât nimic. Și el poate să plece.

S-a aplecat înainte și a îndreptat ascuțișul spre Maris.

— Cât despre tine, zburător infirm, îmi voi arăta mila și în ceea ce te privește. Vei fi și tu liberă.

— Dar există un preț, a spus Maris sigură.

— Vreau să nu mai văd urmă de zburător negru pe cerul meu, a răspuns Insularul.

— Nu, s-a opus Maris.

— *Nu?* a strigat bărbatul, înfigând vârful ascuțit al pumnalului în mânerul scaunului.

— Unde te trezești? M-am săturat de aroganța ta! Cum îndrăznești să refuzi!? Te spânzur la prima rază de soare, dacă vreau.

— Nu ne vei spânzura, a replicat ea.

Gura Insularului tremura.

— Zău? a făcut el. Atunci, continuă. Spune-mi ce să fac și ce nu. Sunt nerăbdător să aud.

Vocea îi răsuna gâtuită, abia stăpânindu-și mânia.

— Poate ți-ar plăcea să ne pui în ștreang, a continuat Maris, dar nu te încumeți. Din cauza zburătorilor mori de neastâmpăr să scapi de noi.

— Am izbutit să ucid un zburător, a zis omul. Pot să le vin de hac și altora. Înaripații tăi negri nu mă sperie.

— Nu? Atunci de ce n-ai făcut niciun pas din apartamentele tale, zilele astea, chiar și pentru a vâna sau a te plimba prin curte?

— Zburătorii sunt juruiți să nu poarte arme, a replicat Insularul. Ce rău mi-ar putea face? Lasă-i să plutească acolo sus pe vecie.

— De veacuri niciun zburător n-a mai purtat vreun tăiș în văzduh, a recunoscut Maris, alegându-și cu grijă cuvintele. E legea înaripaților, e tradiția lor. Dar tot regulile lor spun și că ei trebuie să rămână departe de

treburile înrădăcinaților și să livreze mesajele fără să se gândească de două ori la ce înseamnă. Cu toate astea, Tya a făcut ce-a făcut. Iar tu ai ucis-o, în ciuda tradiției de veacuri, ce spune clar că niciun Insular n-are dreptul să judece un zburător.

— A fost o trădătoare, a răspuns Insularul. Trădătorii își merită soarta, fie că poartă aripi, fie că nu.

Maris a ridicat din umeri.

— Ideea este, a zis ea, că tradițiile nu reprezintă cine știe ce siguranță în vremurile astea tulburi. Te crezi la adăpost pentru că zburătorii nu au arme?

Femeia l-a fixat rece cu privirea.

— Ei bine, fiecare zburător care-ți va aduce un mesaj va purta negru, iar unii dintre ei vor jeli în sufletul lor. Când îi vei asculta îți vei pune mereu întrebarea: „Oare asta va fi? Oare va deveni o nouă Tya, Maris sau un nou Val O-Aripă? Oare vechea orânduire se va termina aici și acum, într-o baie de sânge?"

— Nu se va întâmpla niciodată, a contrazis-o Insularul strident.

— E de neînchipuit, a admis ea. La fel de inimaginabil ca și ce i-ai făcut Tyei. Spânzură-mă, și nu vei reuși decât să grăbești lucrurile.

— Ucid pe cine vreau eu. Gărzile mă apără.

— Pot să oprească o săgeată trasă din văzduh? Îți vei bate scânduri la toate ferestrele? Vei refuza să mai primești zburători?

— Mă amenințI! a izbucnit Insularul deodată înfuriat.

— Te avertizez, l-a corectat Maris. Poate nu ți se va întâmpla nimic rău, dar nu vei ști niciodată cu siguranță. Zburătorii negri vor avea grijă de asta. Te vor urmări tot restul vieții, bântuindu-te ca fantoma Tyei. Ori de câte ori

vei privi spre stele, vei zări aripi. Ori de câte ori o umbră va trece asupra ta, vei avea îndoieli. Nu vei mai fi în stare să privești pe fereastră sau să te plimbi la soare. Zburătorii îți vor împresura cetatea pe vecie, ca mușteleasupra unui stârv. Te vor însoți la groapă, casa îți va fi închisoare și nici măcar acolo nu te vei simți în siguranță. Zburătorii pot trece orice zid și, odată ce au scăpat de aripi, arată ca oricare altul.

Insularul a stat nemișcat cât a vorbit ea, iar femeia l-a urmărit cu atenție, sperând că-l împinge în direcția dorită. În ochii lui umflați se citeau sălbăticia și imprevizibilul ce o speriau. Vocea ei suna calm, dar fruntea-i era scăldată de broboane de sudoare, iar mâinile i se umeziseră.

Privirea Insularului se tot plimba din loc în loc, ca și cum ar fi căutat să scape de nălucile zburătorilor negri, până când, în cele din urmă, ochii i s-au fixat asupra unui străjer.

— Adu-mi zburătorul! a pufnit el. Mai repede, mai repede!

Omul probabil că aștepta chiar în fața camerei, căci a intrat pe dată. Maris l-a recunoscut; un înaripat slab, chelios, gârbovit, pe care nu-l știuse niciodată cu adevărat.

— Sahn! a spus ea tare când numele i-a revenit în minte.

Bărbatul nu i-a răspuns.

— Insulare, a zis el politicos, dar anemic.

— Femeia asta mă amenință, a zis Insularul mânios. Zice că zburătorii negri mă vor vâna până la moarte.

— Minte, a răspuns Sahn repede și deodată Maris și-a amintit cine era omul.

Sahn din Thayos, moștenitor, conservator; Sahn, care în urmă cu doi ani își pierduse

aripile în fața unui parvenit novice. Acum și le recăpătase, în urma morții ei.

— Zburătorii negri nu reprezintă o amenințare. Nu reprezintă nimic.

— Zice că nu-mi vor da pace, a adăugat Insularul.

— Se-nșală, a replicat Sahn, cu glasul lui subțiratic, lingușitor. N-ai de ce te teme. Vor pleca curând. Au îndatoriri, Insularii lor, vieți de trăit, familii, mesaje de livrat. Nu pot rămâne de tot.

— Alții le vor lua locul, a replicat Maris. Sunt mulți înaripați pe Windhaven. Nu vei ieși nicicând din umbra aripilor.

— Nu-i da atenție, stăpâne, a spus Sahn. Zburătorii n-o susțin. Doar câțiva parveniți, scursurile văzduhului. Când vor pleca, nu le va lua nimeni locul. Trebuie doar să aștepți, Insulare.

Ceva din glasul lui, dincolo de vorbe, o șoca și o scârbea și deodată și-a dat seama ce anume: Sahn vorbea cum îi vorbește un servitor stăpânului, nu de la egal la egal. Îi era frică de Insular și rămăsese lângă el doar din cauza aripilor, iar vocea lui arăta limpede că știa toate astea. Pentru prima dată un zburător devenise sluga Insularului său.

Insularul s-a întors iar către Maris, privind-o cu ochii lui glaciali.

— Așa cum mă gândeam și eu, a spus. Tya m-a mințit și am aflat. Val O-Aripă a încercat să mă sperie cu amenințările lui goale. Iar acum, tu. Sunteți cu toții niște mincinoși, dar eu sunt mai isteț decât credeți. Zburătorii tăi negri nu vor mișca un deget. Sunt doar parveniți. Adevărații înaripați nu dau doi bani pe Tya. Consiliul a demonstrat.

— Da, a aprobat Sahn, încuviințând din cap.

O clipă Maris s-a lăsat cuprinsă de furie. Îi venea să se repeadă în cealaltă parte a camerei, să-l zguduie pe zburătorul mărunt până-l face bucăți. Dar Evan a strâns-o tare de mână, iar când l-a privit, bărbatul a clătinat din cap.

— Sahn, a zis ea blând.

Precaut, omul i-a întâlnit privirea. Tremura, a observat ea, poate din pricină că îi era rușine de ce devenise. Când îl studia, i s-a năzărit că vede în el câte puțin din fiecare zburător pe care-l cunoscuse vreodată. *De ce-am fi în stare ca să putem zbura,* și-a zis ea...

— Sahn, a repetat femeia. Jem s-a alăturat zburătorilor negri. El nu e de-o-aripă.

— Nu, a admis Sahn. Dar a cunoscut-o bine pe Tya.

— Dacă-l sfătuiești pe Insularul tău, a zis Maris, spune-i și cine e Dorrel din Laus.

Sahn a șovăit.

— Cine? a izbucnit Insularul cu ochii pendulând între Maris și Sahn. Cine?

— Dorrel din Laus, a spus el reticent. Un zburător vestic, Insulare. Provine dintr-o familie cu tradiție. Un zburător foarte bun. Are aproape vârsta mea.

— Și ce-i cu el? Ce-mi pasă mie?

Insularul era nerăbdător.

— Sahn, a continuat ea, ce s-ar întâmpla dacă Dorrel s-ar alătura cercului?

— Nu! a făcut Sahn iute. El nu e parvenit. N-ar face-o.

— Și dacă...?

— E iubit. Un lider. Ar veni și alții.

În mod clar, lui Sahn nu-i plăcea să recunoască.

— Dorrel din Laus aduce cu el o sută de zburători din Vest ca să se adauge cercului, a rostit Maris cu nesaț.

Probabil că exagera, dar ei nu aveau cum să știe.

Gura Insularului a tresărit.

— E adevărat? l-a întrebat pe zburătorul lui de casă.

Sahn a tușit incomod.

— Dorrel, eu... ei bine, e greu de zis, stăpâne. E influențabil, dar... dar...

— Tăcere, a cerut Insularul, sau voi găsi alt stăpân pentru aripile alea!

— Ignoră-l, l-a îndemnat Maris, tăios. Sahn, un Insular n-are nicio putere să ne acorde sau să ne răpească aripile. Zburătorii s-au unit pentru a demonstra adevărul acesta.

— Tya a murit purtând aripile, a zis Sahn. El mi le-a dat mie.

— Sunt ale tale, nu te condamnă nimeni, a spus ea. Dar Insularul tău n-ar fi trebuit să procedeze cum a procedat. Dacă îți pasă, dacă ești de acord că moartea Tyei a fost nedreaptă, vino alături de noi. Ai ceva de îmbrăcat?

— Negru? Păi... cred că da.

— Ai înnebunit? s-a răstit Insularul, arătând spre Sahn cu pumnalul. Prindeți-l pe bezmetic!

Ezitând, doi dintre străjeri s-au aruncat înainte.

— Nu vă apropiați! a zis Sahn răsunător. Sunt zburător, lua-v-ar dracu'!

Iar ei s-au oprit, privind înapoi la Insular.

Bărbatul a făcut iar semn spre el, iar buzele i s-au strâmbat într-un spasm. Parcă nu-și găsea cuvintele.

— Îl veți... îl veți lua pe Sahn și...

Dar nu a apucat să termine. Ușile camerei s-au dat de perete și doi străjeri au intrat târându-l de mijloc pe Coll. L-au îmbrâncit spre Insular. El s-a împleticit și a căzut pe brânci, apoi s-a ridicat șovăitor. Partea dreaptă a feței îi era

numai o vânătaie violetă, iar ochii îi erau la fel de negri ca veșmintele.

— Coll! a exclamat Maris oripilată.

El a reușit să surâdă anemic.

— E vina mea, surioară. Dar sunt în regulă.

Evan a mers la el și i-a examinat chipul.

— Nu am ordonat asta, s-a apărat Insularul.

— Ai zis că n-ar trebui să cânte, a replicat un gardian. Nu se mai oprea.

— E bine, a zis Evan. Vânătaia o să se vindece.

Maris a oftat ușurată. În ciuda discuției despre moarte, o șocase să-i vadă fața.

— Sunt sătulă, i-a spus ea Insularului. Ascultă, dacă vrei să-mi auzi condițiile.

— Condiții?

Parcă nu-i venea să creadă.

— Sunt Insular pe Thayos și tu ești un nimic. Nu-mi poți pune condiții.

— Ba pot și o voi face. Ai face bine să fii atent. Dacă nu mă asculți, nu vei fi singurul care va avea de suferit. Nu cred că-ți dai seama de poziția în care vă aflați tu și toată insula. Pe cuprinsul întregului ținut oamenii cântă balada lui Coll, iar cântăreții se mută din insulă în insulă, răspândind-o în toată lumea. În curând pe Windhaven se va ști cum ai ucis-o pe Tya.

— A fost o mincinoasă, o trădătoare.

— Zburătorii nu sunt slugi și nu pot fi trădători, a explicat ea, și a mințit ca să oprească un război crud. Ah, va fi mereu o controversă. Dar ai fi un nătâng să subestimezi puterea cântăreților. Devii un om din ce în ce mai urât.

— Liniște! a poruncit Insularul.

— Poporul tău nu te-a iubit niciodată, a continuat Maris. Și oamenii sunt speriați. Zburătorii negri îi înspăimântă, cântăreții sunt

arestați, zburătorii, uciși, negoțul a fost întrerupt, războiul tău a răsuflat, până și străjerii dezertează. Iar tu ai pricinuit toate astea. Mai devreme sau mai târziu, vor dori să se descotorosească de tine. Sunt deja conștienți că nimic altceva nu-i va alunga pe înaripații îndoliați.

— Poveștile răsună pretutindeni, a adăugat Maris. Thayos e blestemată, e condamnată, Tya bântuie castelul, Insularul e smintit. Vei fi surghiunit ca primul Insular nebun, insula va fi evitată precum Kennehut. Dar poporul tău nu va îndura prea mult timp. El știe soluția. Se va ridica împotriva ta. Cântăreții vor aprinde scânteia. Zburătorii negri vor înteți flăcările. Vei arde de viu.

Insularul a zâmbit viclean, grosier.

— Nu, a zis el. Vă voi ucide pe toți și voi isprăvi cu tot.

Femeia i-a răspuns la zâmbet.

— Evan e un vraci ce și-a dedicat viața Thayosului și sute de localnici îi sunt îndatorați. Coll e unul dintre cei mai mari cântăreți de pe Windhaven, cunoscut și iubit pe o sută de insule. Iar eu sunt Maris de pe Mica Amberly, fata din baladă, cea care a schimbat lumea. Sunt o eroină pentru oamenii care nu m-au cunoscut niciodată. Ne vei omorî pe toți trei? Prea bine. Zburătorii negri vor vedea și vor duce vestea, rapsozii vor compune cântece. Cât timp crezi că vei conduce atunci? Următorul Consiliu al zburătorilor nu se va mai rupe, Thayos va deveni precum Kennehut, un ținut mort.

— Minciuni! a spus Insularul, pipăind cuțitul.

— Nu le vrem răul oamenilor tăi, a adăugat Maris. Tya e moartă și nimic n-o mai aduce

înapoi. Dar tu îmi vei accepta condițiile. De nu, toate lucrurile de care te-am avertizat se vor petrece întocmai. În primul rând, ne vei da trupul Tyei, pentru a-l arunca în marea din cer, așa cum sunt înmormântați zburătorii. În al doilea rând, vei încheia pacea, așa cum și-a dorit ea. Vei renunța la orice pretenție asupra minei ce a declanșat conflictul cu Thrane. Apoi vei trimite în fiecare an câte un copil sărman la Academia Templul Aerului, ca să se antreneze. Tyei i-ar fi plăcut asta. Și, în final, în final... – Maris s-a oprit puțin, privind furtuna din ochii bărbatului, și a continuat, indiferentă – vei renunța la conducere și te vei retrage, iar familia ta va fi dusă din Thayos pe o insulă unde nu ești cunoscut și îți vei putea trăi restul zilelor în pace.

Insularul își plimba buricul degetului mare pe lama cuțitului. Se tăiase, dar nu părea să bage de seamă. O bobiță măruntă de sânge îi pătase albul imaculat al cămășii de mătase. Gura i s-a strâns. În liniștea ce i-a precedat cuvintele, Maris s-a simțit deodată slăbită și ostenită. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Spusese tot ce știuse. Acum aștepta.

Brațul lui Evan i-a cuprins umerii, iar cu coada ochiului a văzut buzele tumefiate ale lui Coll deschizându-se într-un surâs și dintr-odată Maris s-a simțit mai bine. Orice avea să se întâmple mai departe, dăduse ce avusese mai bun. Se simțea de parcă abia se întorsese dintr-un zbor cumplit de lung; membrele o dureau și îi tremurau, era năclăită de sudoare și înghețată până în măduva oaselor, dar își amintea cerul și ridicarea aripilor și asta-i era de ajuns. Era mulțumită.

— Condiții! a pufnit Insularul.

Glasul îi suna veninos.

S-a ridicat de pe tron, cu pumnalul mânjit de sânge în mână.

— Îți arăt eu condiții! a zis.

A arătat cu lama spre Evan.

— Luați-l pe bătrân și tăiați-i mâinile! a ordonat el. Apoi dați-l afară și să încerce să se vindece singur. Ce mai priveliște!

Bărbatul a hohotit, iar mâna i s-a mișcat într-o parte, indicându-l pe Coll.

— Cântărețul să-și piardă o mână și limba!

Cuțitul s-a deplasat iar.

— Iar tu, a zis el, când vârful de bronz a ajuns la ea, din moment ce îndrăgești așa tare negrul, voi avea grijă să te satur de culoarea asta. Te voi închide într-o celulă fără ferestre sau lumină, unde-i beznă zi și noapte, și vei rămâne acolo până ce vei uita ce-i soarele. Cum îți plac condițiile astea, zburătorule? Ia spune!

Maris a simțit că ochii i se inundă de lacrimi, dar n-avea de gând să le arate.

— Mi-e milă de poporul tău, a zis ea încet. N-a păcătuit cu nimic ca să te merite.

— Luați-i, a strigat Insularul, și faceți cum v-am poruncit!

Străjerii s-au uitat unul la celălalt. Unul a pășit ezitant înainte și s-a oprit când a văzut că e singur.

— Ce așteptați? a țipat Insularul. Prindeți-i!

— Stăpâne, a spus o femeie înaltă, demnă, în uniforma marilor ofițeri. Vă rog să vă mai gândiți! Nu putem schilodi un cântăreț ori să o întemnițăm pe Maris din Mica Amberly. Am fi terminați. Zburătorii ne-ar distruge.

Insularul s-a holbat la ea, apoi a arătat cu pumnalul.

— Ești și tu arestată, trădătoareo! Vei ocupa celula de lângă ea, dacă îți place așa de mult.

— Luați-i! le-a zis celorlalți străjeri.

Nu s-a clintit nimeni.

— Trădători! a bombănit. Sunt înconjurat de trădători. Veți muri cu toții.

Ochii lui au găsit-o pe Maris.

— Iar tu, tu vei fi prima. Te ucid cu mâna mea.

Ea simțea împunsătura doar văzându-i cuțitul din mână, tăișul lung din bronz, pata de sânge de pe lamă. Evan stătea tensionat alături. Insularul a surâs și s-a îndreptat spre ei.

— Opriți-l! a ordonat femeia pe care încercase să o aresteze.

Glasul ei suna ostenit, dar ferm. Ca la un semn, străjerii l-au înconjurat pe Insular. Un munte de om i-a imobilizat brațele, iar o femeie zveltă i-a luat cuțitul la fel de ușor și îndemânatic ca și cum l-ar fi tras din teacă.

— Regret, a zis femeia ce preluase conducerea.

— Dă-mi drumul! a cerut prizonierul. Sunt Insularul vostru!

— Nu, a răspuns ea. Nu. Stăpâne, mi-e teamă că ești foarte bolnav.

***

Străvechea cetate mohorâtă nu găzduise nicicând o asemenea festivitate.

Zidurile cenușii erau împodobite cu pânze strălucitoare și lampioane colorate, iar miresmele de mâncare și vin, de fum de lemn și artificii îmbibau aerul. Porțile se deschiseseră larg pentru toată lumea. Străjerii încă umblau prin castel, dar puțini purtau uniformă, iar armele fuseseră date uitării cu totul.

Spânzurătorile fuseseră demontate, eșafodajul, preschimbat într-o scenă unde jonglerii, magicienii, clovnii și cântăreții se dădeau în spectacol pentru mulțimi.

Înăuntru ușile era date de perete, iar în săli mișunau chefliii. Prizonierilor li se redase libertatea și până și celor mai răi netrebnici din Portul Thayos li se îngăduise să participe la petrecere. În salonul mare, mesele fuseseră așternute, acoperite cu roți mari de cașcaval, coșuri cu pâine și pește de tot soiul, afumat, murat sau prăjit. Vetrele miroseau încă de la porcul și pisica-de-mare perpelite, iar bălțoace de bere și vin luceau pe pardoseala din piatră.

Muzica și râsetele umpleau atmosfera; era o sărbătoare bogată și impresionantă cum nu se mai pomenise în Thayos. Iar printre gloatele de localnici își făceau loc figuri îndoliate – dar nu după chip: zburătorii. Acești înaripați, parveniți și moștenitori laolaltă, împreună cu rapsozii surghiuniți, erau invitații de onoare, sărbătoriți și cinstiți de toată lumea.

Maris umbla prin gloata gălăgioasă, gata să ocolească pe oricine o mai recunoștea. Petrecerea durase prea mult. Se simțea obosită și îi era puțin rău de la mâncare și de la prea multă băutură, ambele fiind tributuri impuse de admiratori. Nu voia decât să-l găsească pe Evan și să meargă acasă.

Cineva i-a rostit numele și s-a întors precaută. L-a văzut pe noul Insular de pe Thayos, într-o rochie lungă, brodată, ce nu i se potrivea. Femeia nu părea să se simtă în largul ei fără uniformă.

Maris a forțat un zâmbet.

— Da, Insulare.

Fostul ofițer al străjerilor s-a strâmbat.

— Presupun că va trebui să mă obișnuiesc cu titlul ăsta, dar încă îmi aduce aminte de cineva cu totul altfel decât mine. Nu prea te-am văzut azi. Poți să-mi acorzi câteva minute?

— Da, bineînțeles. Cât vrei. Mi-ai salvat viața.

— N-a fost un gest așa de nobil. Faptele tale au necesitat mai mult curaj decât ale mele și n-au fost egoiste. Povestea pe care o vor născoci despre mine va vorbi despre cum am complotat cu grijă și am plănuit să-l detronez pe Insular și să-i iau locul. Nu e adevărat, dar ce le pasă cântăreților de adevăr?

Glasul îi răsuna plin de amărăciune. Maris s-a uitat la ea surprinsă.

Femeile au pășit împreună prin camerele pline cu jucători, beți și amanți, până ce au găsit o sală goală, unde s-au putut așeza și vorbi.

Pentru că Insularul nu scotea încă niciun sunet, Maris a spus:

— Sigur nu-i e nimănui dor de vechiul Insular? N-a fost un om prea plăcut.

Noua căpetenie s-a încruntat.

— Nu, nu i se va duce dorul și nici mie, atunci când nu voi mai fi. Dar a fost un conducător bun ani de-a rândul, până ce a devenit prea speriat și a început să acționeze prostește. Mi-a părut rău că a trebuit să fac ce am făcut, dar nu am avut de ales. Petrecerea asta e încercarea mea de a face trecerea cât mai veselă, nu insuportabilă. De a mă achita de datoria de-a face oamenii fericiți.

— Cred că apreciază gestul, a zis Maris. Toți par foarte mulțumiți.

— Da, acum, dar uită repede.

Insularul s-a foit ușor pe scaun, ca și cum ar fi voit să alunge gândul. Linia dintre sprâncene i s-a relaxat, iar trăsăturile i s-au îmblânzit.

— N-am intenționat să te plictisesc cu problemele mele personale. Te-am tras deoparte pentru a-ți spune cât ești de

respectată pe Thayos și cât de mult îți apreciez încercările de a păstra pacea între zburători și locuitorii insulei.

Maris se întreba dacă nu cumva roșise.

— Te rog, a făcut ea. De-ajuns! Ca să fiu sinceră, eu... m-am gândit la zburători, nu la poporul de pe Thayos.

— Nu contează. Ce ai înfăptuit e important. Ți-ai riscat viața.

— Am făcut tot ce am putut, a răspuns Maris. Dar, până la urmă, n-am obținut prea mult. Un armistițiu, o pace temporară. Adevărata greutate sunt conflictele dintre moștenitori și parveniți și dintre Insulari și zburătorii cu care lucrează. Există în continuare și vor răbufni din nou...

S-a întrerupt, dându-și seama că Insularului nu-i păsa și nu voia să știe că acel final fericit nu era, în fapt, deloc sfârșitul.

— Zburătorii nu vor mai avea necazuri pe Thayos, a zis Insularul.

Maris a observat că femeia avea abilitatea folositoare de a face cea mai simplă propoziție să sune ca o lege.

— Îi respectăm pe zburători și pe cântăreți.

— O alegere înțeleaptă, a replicat, apoi a zâmbit larg. Nu strică niciodată să ai cântăreții de partea ta.

Insularul a continuat ca și cum nu s-ar fi întrerupt.

— Iar tu, Maris, vei fi întotdeauna binevenită, dacă hotărăști vreodată să vii în vizită.

— În vizită?

Ea s-a încruntat, nedumerită.

— Îmi dau seama că, din moment ce nu mai zbori, călătoria pe mare va fi...

— Despre ce vorbești?

Insularul părea deranjat de toate întreruperile.

— Știu că pleci pe Colțul Mării în curând, ca să te stabilești la Academia Aripiașchie.

— Cine ți-a spus?

— Cântărețul, Coll, cred. Era secret?

— Nu-i secret. Nu-i nici măcar adevărat, a oftat Maris. Mi s-a oferit slujba la Academie, dar nu am acceptat-o.

— Dacă vei rămâne pe Thayos, vom fi, bineînțeles, foarte mulțumiți, iar în cetatea asta... în cetatea mea, vei găsi mereu ospitalitate.

Insularul s-a ridicat, dând astfel semn că-și încheia mărturisirea. Maris s-a ridicat de pe scaun și au mai vorbit câteva clipe despre lucruri neînsemnate. Cu greu era atentă. Gândurile îi erau iar date peste cap de un subiect pe care-l crezuse încheiat. Oare Coll visase că va reuși să facă situația reală, dacă vorbește despre ea? Trebuia să discute cu el.

Dar, când l-a găsit, după câteva minute, în curtea exterioară, aproape de poartă, nu era singur. Bari se afla lângă el, iar S'Rella purta aripile.

Maris s-a grăbit să li se alăture.

— S'Rella... doar nu pleci, nu?

Prietena ei a luat-o de mâini.

— Trebuie. Insularul vrea să livrez un mesaj pe Deeth. M-am oferit să-l duc. Trebuie să mă întorc acasă și oricum aș fi zburat spre sud într-o zi sau două. Nu era nevoie să plece Jem sau Sahn atât de departe, când pot să mă duc eu la fel de bine. Tocmai l-am trimis pe Evan să te caute, să-ți spună că plec. Dar, știi, nu trebuie să fie o despărțire tristă, doar ne vedem curând la Aripiașchie.

Maris i-a aruncat o privire fulgerătoare lui Coll, dar el părea neatent. Ea i-a zis S'Rellei:

— Ți-am spus că-mi voi trăi viața pe Thayos.

S'Rella s-a arătat surprinsă.

— Dar ești sigură că nu te-ai răzgândit, după toate cele întâmplate? Și știi doar că încă te vor la Academie – acum mai mult ca oricând. Ai devenit iar o eroină!

Maris s-a posomorât.

— Aș vrea să încetați cu asta! De ce sunt eroină? Ce-am făcut? Am peticit lucrurile un pic. Nu s-a stabilit nimic. Măcar tu îți dai seama, nu, S'Rella?

Femeia a scuturat din cap nerăbdătoare.

— Nu schimba vorba. Cum rămâne cu discursul minunat pe care ni l-ai oferit, despre cât de important e să ai un scop în viață – cum poți să întorci acum spatele operei tale? Ai recunoscut că nu ești bună de vindecător, deci ce vei face pe Thayos? Ce ai de gând cu viața ta?

Își pusese și ea aceeași întrebare și rămăsese trează mare parte din noapte, tot certându-se de una singură. Acum a răspuns încet:

— O să găsesc ceva. Poate îmi face rost Insularul de o slujbă.

— Dar e o pierdere de vreme! Maris, au nevoie de tine la Aripiașchie. Acolo e locul tău. Ești zburător, chiar și fără aripi, ai fost și vei fi întotdeauna. Credeam că ai înțeles!

În ochii S'Rellei scânteiau lacrimi. Maris s-a lăsat cuprinsă de remușcări și încolțită, nu-și dorea să poarte o asemenea discuție.

— Locul meu e lângă Evan. Nu-l pot părăsi, a răspuns ea, străduindu-se să-și păstreze tonul egal și calm.

— Și se zice că indiscreții nu aud niciodată bine de unii singuri.

Maris s-a întors și l-a zărit pe Evan. În ochi i se citea atâta blândețe, că a uitat îndoielile chinuitoare. Luase hotărârea bună. Nu-l putea părăsi.

— Dar, știi, nu-ți cere nimeni să te desparți de mine, a zis el. Tocmai am vorbit cu un vraci mai tânăr, nerăbdător să se mute în casa mea și să-mi preia pacienții. Sunt gata să plec într-o săptămână.

Maris a căscat ochii la el.

— Să pleci? Să-ți părăsești casa? Dar de ce?

Bărbatul a zâmbit.

— Ca să merg cu tine pe Colțul Mării. S-ar putea să nu fie o călătorie prea plăcută, dar cel puțin o să ne sprijinim unul pe altul la boală.

— Dar... nu înțeleg. Evan, doar nu vorbești serios – tu aparții acestui loc!

— Vreau să merg cu tine, oriunde ar fi, a răspuns omul. Nu-ți pot cere să rămâi pe Thayos, doar ca să te țin lângă mine. Nu pot fi așa de egoist, știind că au nevoie de tine la Aripiaș chie și că locul tău e acolo.

— Dar cum să pleci? Cum o să pleci? Tu nu ai fost niciodată departe de Thayos.

Evan a râs, cumva forțat.

— Parcă mi-ai propune să trăiesc în mare! Pot să mă despart de Thayos ca oricine altcineva, pe o navă. Viața nu mi s-a sfârșit încă, iar până se va termina nu există niciun motiv pentru care n-aș putea să mă schimb. Sunt sigur că un vraci bătrân ca mine va găsi ceva de lucru pe Colțul Mării...

— Evan...

A îmbrățișat-o.

— Știu. Crede-mă, m-am gândit bine. Doar n-ai crezut că dormeam noaptea trecută, când te învârteai și te răsuceai, întrebându-te ce-i de făcut! M-am hotărât că nu te pot lăsa să ieși din

viața mea. Pentru prima oară de când sunt, trebuie să prind curaj și să îndrăznesc să fac altceva. Vin cu tine.

Maris nu și-a mai putut reține lacrimile, deși n-ar fi știut să zică de ce plânge. El a tras-o mai aproape și a strâns-o tare în brațe, până ce și-a revenit.

Când s-au desprins din îmbrățișare, l-a auzit pe Coll asigurând-o pe Bari că mătușa ei e fericită, că plângea de bucurie; apoi a văzut-o pe S'Rella stând puțin mai la o parte, cu fața luminată de mulțumire și de iubire.

— Cedez, a zis Maris.

Vocea îi tremura. S-a șters pe obraji cu palmele.

— Nu mai am nicio scuză. Voi veni pe Colțul Mării – *vom* veni pe Colțul Mării – de îndată ce găsim o navă.

***

Grupul restrâns, de câțiva prieteni, ce o conducea pe S'Rella la stânca zburătorilor s-a preschimbat într-o adevărată procesiune, o prelungire a petrecerii din castel. Maris, Evan și Coll erau eroii mulțimii și unii oameni își doreau să stea lângă ei, să vadă cu ochii lor ce era așa de special la zburătorul, vraciul și cântărețul ce-l detronaseră pe Insularul tiranic, puseseră capăt războiului și punct amenințării înspăimântătoare a înaripaților negri. Dacă cineva mai credea în vinovăția Tyei, părerea asta rămânea nerostită, reprimată ca o opinie nedorită.

Maris știa că până și în gloata prietenoasă și veselă vechile resentimente rămăseseră îngropate. Nu izgonise definitiv disensiunile dintre înrădăcinați și zburători și nici conflictele dintre parveniți și moștenitori. Mai

devreme sau mai târziu, lupta avea să înceapă iar.

Drumul prin tunelul săpat în munte n-a mai fost singuratic. Vocile răsunau tare, cu ecou, reverberând din pereții de stâncă, și zeci de torțe ardeau înflăcărate și fumegau, preschimbând total coridorul umed și întunecat.

Au ieșit afară, în noaptea neagră și vijelioasă, ale cărei stele rămâneau ascunse de nori. Maris a văzut-o pe S'Rella aproape de marginea stâncii, vorbind cu un alt zburător, un parvenit ce purta tot negru. La vederea prietenei ei cocoțate pe piatra atât de familiară, a simțit cum i se strânge stomacul, iar capul i se învârtește. Dacă nu o sprijinea Evan, ar fi căzut. Știa că nu-și dorea să o privească pe S'Rella plonjând de pe stânca de pe care ea se prăbușise nu o dată, ci de două ori. I s-a făcut dintr-odată teamă.

Câțiva tineri s-au grăbit în față, luptându-se pentru privilegiul de a o ajuta să se pregătească de zbor. S'Rella s-a întors pe jumătate, căutând-o din priviri, iar ochii li s-au întâlnit. Maris a inspirat adânc, redobândindu-și echilibrul, încercând să se elibereze de frică, i-a dat drumul mâinii lui Evan și a pășit înainte.

— Lasă-mă să te ajut, s-a oferit ea.

Știa senzațiile atât de bine. Textura țesăturii din metal, greutatea aripilor în mâini, spițele rigide, potrivindu-se în lăcașurile lor. Chiar dacă nu mai purta ea însăși aripi, mâinilor ei le plăcea să facă gesturile atât de cunoscute, deși plăcerea era îndoită de tristețe.

Când aripile s-au desfăcut de tot și ultimele spițe s-au fixat, a simțit că o apucă iar frica. Știa că senzația e irațională și nu i-o putea mărturisi S'Rellei, dar i se părea că, dacă amica ei va sări

de pe stânca primejdioasă, se va prăbuși la fel ca ea.

În cele din urmă, forțându-se, femeia a reușit să îngaime:

— Zbori cu bine!

Glasul îi era tare slăbit.

S'Rella a cercetat-o cu privirea.

— Ah, Maris, a făcut zburătorul. Nu vei regreta, ai făcut alegerea potrivită. Ne vedem în curând.

Apoi, nemaigăsindu-și cuvintele, S'Rella s-a aplecat și și-a sărutat prietena.

— Zbori cu bine! i-a urat, ca de la un zburător, la altul, apoi s-a întors spre marginea stâncii, spre mare și spre cerul deschis și a plonjat pe coama vântului.

Mulțimea a izbucnit în aplauze când zburătorul a prins un curent ascendent și a cotit deasupra platformei din piatră, cu aripile licărind în umbră. Apoi, înălțându-se și mai mult și îndreptându-se spre largul apei, a dispărut la orizont aproape imediat, părând că se contopește cu cerul nopții.

Maris a continuat să cerceteze văzduhul cu privirea, mult după ce S'Rella se făcuse nevăzută. Inima stătea să-i explodeze, dar în ea își făcuseră loc hotărârea, durerea, însă și o scânteie din fericirea de altădată. Avea să supraviețuiască. Și fără aripi, tot zburător era.

EPILOG

Bătrâna s-a trezit când s-a deschis ușa într-o cameră ce mirosea a boală. Se mai simțeau și alte mirosuri: de apă sărată, fum, mâl, mireasma persistentă a ceaiului aromat, ce se răcise la capătul patului. Dar deasupra tuturor plana duhoarea copleșitoare și supărătoare a morbului, din pricina căruia atmosfera era densă și lipicioasă precum clisa.

În prag, o femeie ținea o lumânare fumegândă. Bătrâna îi vedea lumina, o ceață gălbuie și pâlpâitoare, și deslușea ființa ce ținea obiectul și o altă siluetă lângă ea, deși chipurile le erau șterse. Vederea ei nu mai era ce fusese odată. Capul i se scutura cumplit, ca de fiecare dată când se trezea. Fusese așa de ani întregi. Femeia a dus la frunte o mână fină, împânzită de vene albăstrui și-a strâns din ochi.

— Cine e? a întrebat ea.

— Odera, a răspuns femeia cu lumânarea.

Maris a recunoscut glasul vraciului.

— Se află aici cel pe care l-ai chemat. Te simți în putere să-l primești?

— Da, a răspuns bătrâna. Da.

S-a străduit să se ridice în capul oaselor, în pat.

— Vino mai aproape, a zis ea. Vreau să te văd.

— Să rămân? a întrebat Odera șovăitoare. Ai nevoie de mine?

— Nu, a răspuns bolnava. Nu. Vremea vindecării a trecut. Îl vreau doar pe el.

Odera a încuviințat din cap – femeia în vârstă a deslușit gestul, deși chipul celeilalte îi

rămânea începătoșat –, a aprins grijulie lămpile cu ulei de la fitil și a închis ușa în urma ei.

Vizitatorul și-a tras un scaun din lemn, cu spătarul drept, din celălalt colț al camerei și s-a așezat aproape de pat, unde ea îl putea zări binișor. Era doar un băiat, de-abia dacă avea douăzeci de ani, fără fir de păr în barbă, cu doar câteva tuleie pale, încercând să schițeze o mustață deasupra buzei de sus. Părul lui era foarte deschis și cârlionțat, sprâncenele mai că nu se vedeau. Dar avea un instrument – un fel de chitară primitivă, pătrățoasă și cu doar patru strune – și a început să-l acordeze, de îndată ce a luat loc.

— Ai vrea să-ți cânt ceva? a întrebat tânărul. O melodie anume?

Vocea îi răsună plăcut, cadențat, doar cu un slab accent.

— Ești tare departe de casă, a spus bătrâna.

Băiatul a zâmbit.

— De unde știi?

— După graiul tău, a răspuns ea. Au trecut ani buni de când nu am mai auzit un asemenea glas. Vii din Insulele Mărginașe, nu?

— Da, a răspuns el. Casa mea e un colțișor de la capătul lumii. Probabil că nici nu ai auzit de el. Se numește Brațul Furtunii Îndepărtate.

— Ah! a exclamat bătrâna. Mi-amintesc bine. Turnul de Est și ruinele celui de dinainte. Băutura amară pe care poporul tău o prepară din rădăcini. Insularul vostru a insistat să o încerc. A râs, văzându-mi expresia de pe față, când am înghițit. Era un pitic. N-am văzut în viața mea un om mai urât, dar nici mai isteț.

Cântărețul a părut surprins o clipă.

— A murit acum aproape treizeci de ani, a zis el. Dar ai dreptate, am auzit povești. Atunci, ai fost acolo?

— De trei sau patru ori, a răspuns femeia, savurând reacția tânărului. Acum amar de vreme, înainte să te naști tu. Am fost zburător.

— Ah, a făcut el, bineînțeles. Trebuia să mă gândesc. Pe Colțul Mării sunt o grămadă de zburători, nu?

— Nu chiar, a replicat ea. Ne aflăm la Academia Aripiaşchie și majoritatea celor de aici sunt doar visători ce au încă de luptat până să-și câștige aripile sau profesori care au renunțat demult la ale lor. Ca mine. Eu am fost profesoară, până m-am îmbolnăvit. Acum nu fac decât să zac în patul ăsta.

Cântărețul a atins coardele, aducând la viață o explozie de sunete ce s-au topit iute în liniște.

— Ce ți-ar plăcea să asculți? a întrebat-o el. Pe Stormtown e la modă o nouă melodie.

Chipul i s-a posomorât.

— E cam deșucheată, totuși. Poate nu-ți place.

Bătrâna a râs.

— Eh, poate că te înșeli. Ai fi surprins să știi ce amintiri am. Dar nu te-am chemat aici ca să-mi cânți.

Băiatul a fixat-o cu ochii mari, verzi.

— Poftim? a făcut el nedumerit. Dar mi-au spus – mă aflam într-un han din Stormtown, tocmai sosisem, nava din Est acostase alaltăieri și deodată mă trezesc cu băiatul ăsta care îmi zice că e nevoie de un cântăreț.

— Și ai venit. Ai plecat de la han. Nu-ți era bine acolo?

— Ba da, a replicat. Până la urmă, n-am mai vizitat Insulele Shotan până acum, iar clienții nu erau nici surzi, nici zgârciți. Dar...

Tânărul s-a întrerupt brusc, iar panica i s-a întipărit pe chip.

— Dar ai venit oricum, a continuat bolnava, pentru că ți-au spus că o bătrână muribundă ceruse un cântăreț.

Tânărul n-a răspuns.

— Nu te simți vinovat, a adăugat ea. Nu trădezi niciun secret. Știu că sunt pe moarte. Odera și cu mine suntem sincere una cu alta. Probabil că ar fi trebuit să mor cu multă vreme în urmă. Mă doare capul tot timpul și mi-e teamă că orbesc. Se pare că oricum am supraviețuit mai mult decât majoritatea. Oh, nu mă înțelege greșit. Nu vreau să mă duc. Dar nici nu mor de nerăbdare să continui așa. Nu-mi place durerea și nici să fiu o povară. Mă sperie moartea, dar cel puțin mă va elibera de duhoarea din camera asta.

Femeia i-a citit chipul și a surâs.

— Nu-i nevoie să te prefaci că nu simți nimic. E un miros bolnăvicios.

Bătrâna a oftat.

— Prefer aromele tari. Mirodeniile și apa sărată, chiar și sudoarea. Vântul. Furtuna. Încă îmi amintesc mireasma pe care o lasă tunetul.

— Sunt și melodii pe care le-aș putea cânta, a zis băiatul precaut. Cântece voioase, care înveselesc. Amuzante sau triste, dacă îți plac. Ar putea să mai alunge durerea.

— Kivasul o alungă, i-a zis ea. Odera îl face tare și câteodată îl drege cu iarba-somnului sau alte plante, îmi dă tesis să mă adoarmă. N-am nevoie de vocea ta, pentru suferințele mele.

— Știu că sunt tânăr, a zis băiatul, dar sunt priceput. Lasă-mă să-ți arăt.

— Nu.

Bolnava a zâmbit.

— Sunt sigură că ai talent, chiar sunt. Deși probabil că n-aș ști să te apreciez. Poate că îmi pierd și auzul sau e doar un truc al vârstei, dar

niciun rapsod dintre cei ascultați în ultimii zece ani nu m-a încântat ca aceia din vechime. I-am cunoscut pe cei mai buni. I-am ascultat pe S'Lassa și pe T'rhennian în duet, pe Veleth, acum amar de vreme. M-au distrat Jared din Geer și Gerri Chiorul, cel fără adăpost. Odată am cunoscut un cântăreț pe nume Halland. Aș pune rămășag că el m-a amuzat cu melodii mult mai îndrăznețe decât cea de care mi-ai pomenit. Când eram tânără, l-am auzit pe Barrion și nu o dată.

— Sunt la fel de bun ca oricare dintre ei, a insistat cântărețul încăpățânat.

Bătrâna a oftat.

— Nu te îmbufna! l-a certat ea. Sunt sigură că ești minunat. Dar n-ai să reușești niciodată să convingi pe cineva așa bătrân ca mine să recunoască.

Băiatul și-a lovit nervos instrumentul.

— Dacă nu vrei un cântec pe patul de moarte, a zis el, de ce ai trimis pe Stormtown după un rapsod?

— Vreau să-ți cânt eu, a replicat femeia. Nu va fi prea rău, deși nu știu să cânt. O să recit, în mare parte.

Cântărețul și-a pus deoparte instrumentul și și-a împreunat brațele pe piept, pregătindu-se să asculte.

— E o dorință ciudată, a zis el, dar înainte să devin cântăreț am fost spectator. Numele meu e Daren, apropo.

— Bun, a făcut bolnava. Încântată, Daren. Îmi doresc să mă fi cunoscut când eram nițel mai în putere. Acum fii atent. Vreau să înveți cuvintele și să cânți balada după ce voi muri eu, dacă o consideri frumoasă. Dar știu că îți va plăcea.

— Cunosc deja o grămadă de cântece grozave, a spus tânărul.

— Nu și pe ăsta, a răspuns ea.

— L-ai compus chiar tu?

— Nu, a negat ea. Nu. A fost un soi de dar, un cadou de rămas-bun. Fratele meu l-a cântat când trăgea să moară și m-a obligat să învăț toate versurile. Atunci suferea foarte tare, iar moartea l-a scăpat de durere, dar nu s-a dus până ce nu s-a convins că am reținut toate vorbele. Așa că le-am învățat repede, plângând tot timpul, apoi s-a stins. S-a întâmplat într-un orășel de pe Mica Shotan, acum mai puțin de zece ani. Așa că îți dai seama că melodia înseamnă mult pentru mine. Acum, dacă ești bun, ascultă-mă.

Femeia a început să cânte.

Glasul îi era dogit și bătrânesc, gâtuit de durere, iar efortul îl încorda la maximum, așa că uneori tușea sau gâfâia. Falsa și era conștientă de nepriceperea ei. Nu era în stare să cânte corect acum, la bătrânețe, cum nu reușise nici când era tânără. Dar știa cuvintele, le învățase. Versuri duioase, pe o melodie simplă, domoală și melancolică.

Povestea moartea unui zburător vestit. Când a îmbătrânit, zicea cântecul, iar zilele i s-au scurtat, femeia a găsit o pereche de aripi, cum i se întâmplase odată, în tinerețea-i legendară. Și le-a pus pe umeri și a alergat. Toți prietenii au urmat-o în goană, strigându-i să se oprească, să se întoarcă, căci era tare bătrână și slăbită și nu mai zburase de mult, iar mintea nu-i mai era limpede și uitase să desfacă aripile. Dar ea nu voia să asculte. A ajuns la stâncă înainte ca ei să o prindă și a plonjat de pe margine, prăbușindu-se. Prietenii ei au țipat și și-au acoperit ochii să n-o vadă cum se zdrobește pe

suprafața mării. Dar, în ultima clipă, aripile i s-au desfăcut dintr-odată, întinzându-se netede, argintii, de pe umeri. Vântul a prins-o pe spatele lui, a ridicat-o și, de la locul lor, amicii i-au auzit râsetul. Ea a dat roată sus, deasupra lor, cu părul spulberat de vânt, cu aripile argintii sclipind ca lumina speranței, iar ei au văzut că întinerise. Le-a făcut cu mâna, și-a înclinat aripile în semn de salut și a zburat spre vest, dispărând odată cu soarele. Nu au mai văzut-o niciodată.

Când a terminat, în cameră s-a așternut tăcerea. Cântărețul ședea într-o parte, în scaun, privind fix la licărul unei lămpi cu ulei, cu ochii pironiți departe și cufundat în gânduri.

În cele din urmă, femeia a tușit, enervată.

— Ei bine? a întrebat ea.

— Ah!

Băiatul a zâmbit și s-a ridicat.

— Îmi pare rău. E o baladă frumoasă. Mă gândeam doar la cum ar suna pe un fundal muzical. Și interpretată de un glas omenesc, fără îndoială, unul care să nu gâfâie și să se chinuie așa de tare.

Femeia a încuviințat din cap.

— Păi, sigur ar suna foarte bine. Ai reținut toate versurile?

— Normal, a răspuns el. Vrei să ți-l cânt?

— Da, a replicat bolnava. Cum altfel aș ști dacă l-ai priceput cum trebuie?

Cântărețul a zâmbit cu toată gura și și-a luat instrumentul.

— Știam eu că o să te răzgândești, a spus el satisfăcut.

A atins coardele cu degetele ce se mișcau cu o încetineală înșelătoare, iar melancolia a invadat cămăruța. Apoi băiatul i-a cântat melodia cu glasul lui înalt, dulce și vibrant.

Surâdea când a isprăvit.

— Ce zici?

— Nu ți-o lua în cap! a răspuns femeia. Ai înțeles toate versurile.

— Și cântatul?

— Bunicel, a recunoscut ea. Bunicel. Și vei fi și mai bun.

Băiatul părea mulțumit.

— Văd că nu ai exagerat, recunoști într-adevăr talentul.

Și-au zâmbit din toată inima.

— Ciudat că nu am mai auzit balada niciodată! Le-am cântat pe toate celelalte despre ea, desigur, dar nicicând pe asta. Nici n-am știu că Maris a murit așa.

Ochii lui verzi o fixau, iar lumina reflectată în apele lor îi dădea un aer meditativ.

— Lasă viclenia! a replicat bătrâna. Știi prea bine că eu sunt și că n-am încheiat-o cu viața nici așa, nici altminteri. Cel puțin, nu încă. Dar se va întâmpla cât de curând.

— Chiar o să furi aripile iar și o să te arunci de pe stâncă?

Ea a oftat.

— Aș irosi o pereche de aripi. Nu mă aștept să reușesc să fac Căderea Corbului, nu la vârsta mea. Deși mi-am dorit întotdeauna. Am văzut trucul ăsta de vreo șase ori în viața mea, iar ultima oară fetei i s-a stricat o spiță și a murit. Nu l-am încercat niciodată eu însămi. Dar am visat să încerc, Daren, da, am visat. E lucrul pe care mi-am dorit dintotdeauna să-l fac și nu am reușit. Nu-i tocmai rău, pentru o viața așa lungă ca a mea.

— Nu-i deloc rău, a corectat-o băiatul.

— Cât despre moartea mea, a continuat zburătorul, păi, mă aștept să-mi dau duhul aici, în patul ăsta, nu peste mult timp. Poate îi

conving să mă ducă sus, să văd apusul pentru ultima oară. Sau poate că nu. Vederea mi-e așa de slăbită, că probabil nici n-aș zări soarele cum trebuie.

Maris a plesnit din limbă.

— În orice caz, după ce voi muri, unii zburători îmi vor lega trupul într-un ham și se vor lupta să se înalțe în aer cu greutatea cadavrului meu și mă vor duce departe, în largul mării, pentru a-mi oficia ceva cunoscut sub denumirea de înmormântarea zburătorilor. De ce, habar nu am. Stârvul sigur nu zboară. Când îl dezlegi cade ca un pietroi, se scufundă și îl mănâncă scilele. N-are niciun sens, dar așa e tradiția.

Femeia a oftat iar.

— Val O-Aripă a avut o idee bună. E îngropat chiar aici, pe Colțul Mării, într-un mormânt uriaș, săpat în piatră, cu un monument deasupra. L-a făcut chiar el. Eu însă n-am reușit niciodată să sfidez tradiția ca Val.

Băiatul a dat din cap, aprobator.

— Ai prefera ca lumea să rețină mai degrabă cântecul ăsta decât felul real în care ai murit?

Bătrâna s-a uitat la el, cu lehamite.

— Am crezut că ești cântăreț, a zis ea.

Apoi și-a întors privirea.

— Un cântăreț ar trebui să înțeleagă. Balada – așa mor cu adevărat. Coll a știut când a compus-o pentru mine.

Tânărul a șovăit.

— Dar...

Ușa s-a deschis din nou, iar Odera, vraciul, s-a întors în prag, cu o lumânare în mână și un pahar în cealaltă.

— De ajuns cu cântatul, a spus ea. O să te extenuezi. E timpul pentru somnifer.

Bătrâna a încuviințat din cap.

— Da, a zis ea. Mă doare și mai tare capul. Să nu cazi niciodată pe stânci, de la trei sute de metri, Daren. Sau, dacă se întâmplă, să nu aterizezi în cap.

Femeia a luat băutura de la Odera și a dat-o imediat pe gât.

— Îngrozitoare! s-a strâmbat ea. Puteai măcar s-o îndulcești.

Odera a început să-l tragă pe Daren spre ieșire. Băiatul s-a oprit, chiar înainte să ajungă acolo.

— Balada, a zis el. O s-o cânt. O s-o cânte și alții. Dar nu până ce – știi tu –, până ce nu aflu...

Femeia a dat din cap, cu membrele deja înmuiate de leac, paralizate de moleșeala domoală a tesisului.

— Așa s-ar cuveni, a mai rostit bătrâna.

— Cum se numește? a întrebat cântărețul. Balada?

— *Ultimul zbor,* i-a răspuns ea zâmbind.

Ultimul ei zbor, bineînțeles, și cel din urmă cântec al lui Coll. Și asta părea să se potrivească.

— *Ultimul zbor,* a repetat băiatul. Maris, cred că înțeleg. Cântecul e adevărat, nu?

— Adevărat, a zis ea.

Dar nu era sigură că tânărul o auzise. Vocea îi era anemică, iar Odera îl trăsese afară și închidea ușa. După un timp, vraciul s-a întors să stingă lămpile și a lăsat-o pe Maris singură, în camera mică, mirosind a boală, de sub stâncile spălate de sânge ale Academiei Aripiașchie.

În ciuda calmantului, bătrâna nu putea să adoarmă. O cuprinsese un soi de entuziasm, un sentiment prostesc, ghiduș, pe care nu-l mai trăise de mult.

Undeva, departe, deasupra capului, i s-a părut că aude cum izbucnește furtuna și

sunetul ploii bătând darabana pe piatra tocită de trecerea timpului. Fortăreața era rezistentă, redutabilă, și știa că n-avea să se prăbușească. Și totuși, simțea că în noaptea aceea urma să-și cunoască în sfârșit tatăl.

SFÂRȘIT

Table of Contents

Despre autori 1
Titlu 2
Cuprins 3
Dedicații 4
Harta lumii 5
Epigraf 7
PROLOG 8
Partea întâi 17
FURTUNI 18
Partea a doua 108
PARVENITUL 109
Partea a treia 293
PRĂBUȘIREA 294
EPILOG 466